

Mỹ Thực Mua Đút Mỹ Nam

Contents

Mỹ Thực Mua Đút Mỹ Nam	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	65
20. Chương 20	69
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25	86
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	108
33. Chương 33	111
34. Chương 34	114
35. Chương 35	121
36. Chương 36	125
37. Chương 37	128
38. Chương 38	135
39. Chương 39	138
40. Chương 40	143
41. Chương 41	146

42. Chương 42	150
43. Chương 43	153
44. Chương 44	157
45. Chương 45	165
46. Chương 46	167
47. Chương 47	170
48. Chương 48	173
49. Chương 49	178
50. Chương 50: Hoàn	182

Mỹ Thực Mua Đút Mỹ Nam

Giới thiệu

Nguyên tác: Mỹ sắc khả san (Sắc đẹp có thể ăn được) Thể loại: hiện đại, mỹ thực, đáng yêu Số chương: 50 Editor: lavend

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-thuc-mua-dut-my-nam>

1. Chương 1

Editor: My

Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

“Gần đến chín giờ” Lục Phồn liền chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn và gia vị để nấu cho ngày hôm nay, tranh thủ một chút thời gian lướt qua máy tính nhìn thấy số người online ngày càng nhiều khóe miệng cong lên “Các người online thật đúng giờ, lần nào cũng cùng giờ với nhau mà online như những chú chim non chờ ăn”

“Thôi để đổi từ khác để các người khỏi nói tôi công khai bày bạ, tuần trước chỉ vì nói hoa cúc nấu với mì tôm chắc vị ngon lắm, đã bị các người tố cáo khiến tôi bị quản lí mời lên văn phòng uống trà”

Lục Phồn thở dài “Người thành công thường hay gặp rắc rối, mỗi ngày người anh em này đều cứ nhìn chăm chăm soi mói tôi không buông tha một lỗi nào, đã vất vả thế còn phải nghe tôi cãi nhải một tiếng đồng hồ. Để cho anh không uống phí đi vất vả, hôm nay tôi tạo cho anh cơ hội tố cáo nè, hôm nay tôi muốn làm hoa cúc bọc tôm.”

Trong nháy mắt xuất hiện một loạt bình luận “Ha ha ha” “23333”.

[Tôi là Lục Phiên Phiên múp míp]: 23333333 Luộc hoa cúc tương đối ngon! Phiên Phiên đừng có ngừng! Phát sóng trực tiếp mấy tháng món ăn hoa cúc đi ha ha ha ha ha ha ha ghen tị đến chết mất.

[Hôm nay Lục Phiên Phiên không có mặc áo lót]:Ta thích nghe người cãi nhải!Cãi nhải cả đêm cũng không có quan hệ!

[Lục Phiên Phiên đến tấn công ta]: Phiên Phiên nội tâm thật phong phú quá, ta thích thái độ này của ngươi, không ưa ta còn bắt chước không giống ta (mỉm cười)

Tin tức được đối thoại với tốc độ rất nhanh, những bình luận trên chưa đầy 1 giây đã bị che mất bởi thông tin tiếp theo.

Lục Phồn là đầu bếp của kênh truyền hình trực tiếp trên web LX với chuyên đề Mỹ Thực, chương trình của cô đã làm hơn một năm, mấy tháng trước vừa mới lấy được giấy chứng nhận là đầu bếp truyền bá mỹ thực LX cao cấp số một.

Mỗi tuần chỉ vào chín giờ tối thứ sáu là phát sóng trực tiếp chương trình này, ngày thường thì cô thu sẵn video clip sau đó biên tập lại gởi đến đài truyền hình. Do đó mỗi lần đến thời gian phát sóng trực tiếp thì mọi người liền thi nhau kéo tới để xem chương trình mà học hỏi.

Vừa qua chín giờ, chương trình phát sóng trực tiếp bắt đầu thì đã xuất hiện không ít hoa tươi cùng tiền xu được ném lên chờ quà tặng.

Lục Phồn rửa sạch tay, đeo khẩu trang, bắt đầu vừa thái thức ăn vừa trầm trầm giọng nói nhẹ nhàng từ tốn mà giảng giải: “Hoa cúc bao tằm được lưu truyền ở khu Giang Tô, rất tốt cho việc chăm sóc sức khỏe, hơn nữa độ khó cũng không cao, mọi người bình thường ở nhà đều có thể làm thử một chút. Nhưng mà hương vị tôi không có nêm thử, vẫn theo quy định cũ, thử đồ ăn vẫn là giao cho Tam ca của chúng ta, nghe nói hần vì đồ ăn của tôi làm, mỗi tuần thứ sáu đều để bụng đói một ngày.”

Trước màn hình máy tính các cô gái và chàng trai cười đến choáng váng, ào ào bày tỏ thương yêu đối với Tam ca.

[Một của tam ca cổ đã cao ba thước]: Phiên Phiên nín sẽ ghen! Tam ca là sợ người làm đồ ăn, hần ăn vào sẽ ói ra thức ăn ăn được trong một ngày!!! [Cười cry]

[Tam ca đi tìm chỗ chết]: Vừa mới đi xem một chút cách làm hoa cúc bọc tằm, cảm thấy không khó, Phiên Phiên lúc này không phải muốn làm ra thứ độc hại đen tối nào đó để Tam ca ngất đi chứ, riu rít riu rít đau lòng Tam ca của tôi á.

[Tam ca với Phiên Phiên là tình yêu]: Có một vấn đề tôi đã nghi ngờ từ rất lâu, tại sao Tam ca còn chưa có từ chức, hần làm sao chịu đựng được Phiên Phiên [doge]

Lục Phồn hợp tác với Trần Dịch – chính là người có biệt danh Tam ca đang đứng trước ống kính, đưa lưng về phía Lục Phồn làm vẻ mặt đau khổ, miệng phát âm cùng tay ra hiệu nói: “Nhanh gọi 110”. Đau lòng quá nhưng không có ai để ý đến hần, dù sao tất cả mọi người đều thích xem Trần Dịch bị ngược một thú vui thiệt là đau lòng quá đi nha. [doge]

Lục Phồn cầm cái muối giả đồ muốn đánh mà nói: “Tránh ống kính nhanh đi, anh để gần như vậy để cho người khác có thể thấy được trên mặt anh có nhiều nếp nhăn phải không?”

Chứng kiến Tam ca bộ dáng ủy khuất như cô vợ nhỏ bé trở lại ghế ngồi, cộng đồng mạng cảm thấy đau lòng.

Lục Phồn rất nhanh đã cắt xong nguyên liệu, sau đó đọc công thức chế biến: “Làm món ăn này cần phải dùng 200gam tằm bóc vỏ, 500gam mỡ thịt lợn, ba quả trứng gà, 10gam nước hải sâm, 10gam nấm hương, ba cái rễ cây mã thầy, một cái chân giò hun khói, mọi người có thể dựa vào khẩu vị của mình để thay đổi, cái này là tôi căn cứ theo tiêu chuẩn làm. Hiện tại hải sâm, mã thầy, nấm hương, chân giò hun khói cũng đã cắt xong, rửa sạch để trên bàn.”

Cô đem nguyên liệu nấu ăn để trên bàn, sau đó lấy ra một cái bát dự phòng: “Tiếp theo chúng ta sẽ làm gia vị, tôi tính dùng thử một chút nước tương đậm chua Ôn Châu mọi người đều quen thuộc, thêm một chút đồ gia vị khác, tỏi, rau thơm, đường, muối, dùng để ướp chắc là rất tuyệt đây.”

Vừa nói vừa làm Lục Phồn đều đem tất cả gia vị trên bàn cho vào trong bát, sau đó đem cái khay to vừa cắt đổ vào bát nói tiếp: “Trong thời gian chờ ướp cho thấm hương vị, tôi sẽ làm một cái nhân bánh với vỏ.”

Bình luận của mọi người lại tăng lên, Lục Phồn sau khi xem xong mới kịp phản ứng, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi không hiểu các người hung phấn cái gì, tôi muốn lấy mỡ thịt heo làm vỏ bánh, nói sai cái gì sao?”

[Phiên Phiên đẹp nhất]: Đúng đúng đúng, cô nói cái gì cũng đúng

[Hôm nay trực tiếp van xin đến rạng sáng]: Chúng tôi đâu có hiểu sai, chúng tôi đều là những đứa trẻ ba tuổi ngây thơ [Mỉm cười]

[Ba nam nhân X ở bệnh viện]: nàng nên độ lượng, cắt xong vài lạng đi.

[Ba nam nhân X ở bệnh viện]: Một lát lão đại quay trở lại, giết anh không chừng.

[Ba nam nhân X ở bệnh viện]: Nghi ngờ, không phải là cắt chung quanh không lấy tiền sao.

[Ba nam nhân X ở bệnh viện]: Con đường phía trước không có ai, hai người mua chung đảm bảo giảm 20%.

[Ba nam nhân X ở bệnh viện]: Tiền lãi không phải không vô tình, bệnh viện 5 năm chữa trị.

Xin hãy thích quảng cáo: F*ck, quảng cáo bậy bạ! Còn bình luận! Cái quỷ gì!

Ở trên mạng bình luận ngày càng nhiều, Lục Phồn đem nhân bánh gói kĩ, sau khi nổi nóng lên đem tôm bọc bỏ vào: “Lúc này không khó, hương vị hẳn là không sai.”

Trần Dịch nhin không được châm chọc nói: “Thời điểm mỗi lần làm xong cô đều nói như vậy, kết quả đâu?”

“Kết quả là anh đem đồ ăn tôi làm ăn hết, còn không có thỏa mãn.”

“Tôi đây là trực tiếp hi sinh chính mình! Cô có biết tôi làm bộ mặt hết sức hưởng thụ rất khó không?”

“Anh có thể ối ra mà, sau đó tôi trừ tiền lương đến lúc đó quần lót anh cũng không mua nổi.”

Trần Dịch:...

Hai người như thường lệ cãi nhau, bạn bè bình luận trên mạng gào khóc hô độc ác.

Vài phút sau, tôm bọc đã chín vàng óng, Lục Phồn tắt bếp sau đó vớt tôm ra để trên bàn, thêm hai lá rau xà lách cùng với một đĩa hoa làm bằng cà rốt để trang trí.

Chứng kiến Trần Dịch không quên vẽ mặt đau khổ bưng cái đĩa lên, bình luận gào khóc trên mạng lại tăng.

[Tam ca trên đường đi rất tốt]: Ha ha ha mỗi lần có video trực tiếp, thích nhất xem Tam ca không thể không yêu thương được, ngược đãi trong lòng làm cho tôi cảm thấy rất thoải mái 2333.

[ABC]: Mỗi lần trực tiếp thời điểm cao trào nhất chính là lúc Phiên Phiên làm xong món ăn rồi tháo khẩu trang xuống, cùng với Tam ca làm cái dáng vẻ khổ sở ăn xong [Mỉm cười]

[23]: F*ck bình luận đều hủy bỏ hủy bỏ! Đừng ngăn cản! Phiên Phiên muốn lấy khẩu trang gào khóc gào khóc!

[Phiên Phiên cười tôi đi]: Choáng váng.

[Tam ca đau đớn cũng hạnh phúc]: Phiên Phiên quả thực là mạng lưới truyền bá có nhan sắc nhất, khuôn mặt trắng xinh đẹp tàn phá màn hình, gào khóc, tôi muốn bị uốn cong.

[=w=]: Một mặt rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc nhưng không nên dựa vào tài nấu ăn gieo họa cho đàn ông, ôi phụ nữ [mỉm cười]

Trần Dịch khó khăn đem 5 cái tôm bọc nuốt vào, còn lại Lục Phồn cùng bạn trên mạng gần đây chia sẻ thức ăn ngon, mặc dù tài nấu nướng có chút dở, nhưng đối với việc quan niệm về đồ ăn ngon Lục Phồn có thể nói là học sâu biết rộng, thường giảng giải lời cuốn người ta thèm đến chảy nước miếng không ngừng, dù tay nghề của cô không có gì đặc sắc nhưng vẫn đứng vững trong trang web LX.

Một giờ trực tiếp rất nhanh liền trôi qua, đám bạn trên mạng lưu luyến ném ra một chút lễ vật nhỏ, Lục Phồn nói vài lời cảm ơn, nói chúc ngủ ngon sau đó đóng lại chương trình trực tiếp.

Trần Dịch lập tức ở phía sau cô nôn một tiếng: “F*ck đồng chí Lục Phiên Phiên, món ăn đơn giản như vậy mà cô cũng có thể làm ra hương vị quý dị như vậy, tôi thực bái phục cô! Hợp tác cùng cô làm tôi giảm thọ mười năm! Tôi muốn khiếu nại với quản lý! Tôi không làm việc này!”

“Hợp tác đã được hơn nửa năm, mỗi tuần đều nghe anh nói một lần, cũng không thấy anh xảy ra chuyện gì.” Lục Phồn tắt máy tính “Chấp nhận số phận đi đồng chí Trần Dịch.”

Trần Dịch liếc mắt: “Người đàn ông nào mà lấy phải cô thật sự là chịu tội.”

“Cũng không gieo họa trên đầu anh” Lục Phồn cầm lấy di động: “Anh tắt điện thoại có phải hay không, bạn gái anh gọi điện thoại đến số của tôi này.”

“Không muốn để ý đến cô ấy.”

“Cãi nhau?”

“Ừ...Cô ấy cùng người đàn ông khác đi chơi bị tôi thấy được.”

Lục Phồn dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hân: “Cô ấy giải thích với anh như thế nào?”

“Nói muốn mua quà cho tôi, muốn tham khảo ý kiến một người đàn ông, nhưng mà mua quà có cần phải nắm tay từ rạp chiếu phim đi ra không?”

“Nha, cô ấy rất có ý tưởng, có ý mua cho anh một cái mũ xanh.” (Mũ xanh: ý chỉ bị cấm sừng, bị lừa)

“...”Trần Dịch nắm tóc “Quên đi không nói chuyện này nữa, mười giờ rồi tôi lái xe đưa cô về.”

“Không cần làm phiền anh, tôi vẫn kịp chuyến xe cuối. Đi đây, tạm biệt.”

Vừa bước ra khỏi cửa chính công ty Lục Phồn bị gió lạnh thổi vào làm cho lông tơ toàn thân đều muốn dựng lên. Cô kéo cao cổ áo, hướng trạm xem buýt đi thật nhanh.

Bây giờ đã là mười rưỡi, trạm xe buýt chỉ có một mình Lục Phồn, ánh đèn lơ mơ đem bóng cô in lên trên màn quảng cáo vừa nhỏ vừa dài. Lục Phồn cầm tai nghe điện thoại, mở ra truyền hình âm nhạc, sau đó mở blog.

Blog của cô tên là “LX Lục Phiền Phiền” blog của cô có 200 nghìn fan, bình thường đăng lên một chút video đã được cắt nối và biên tập, tần số rất thấp, cô không để tâm lắm. Tất nhiên, blog của Lục Phồn có nhiều cô gái rất thích, làm sao có thể chỉ thỏa mãn người phía chính phủ đây.

Cô đổi tài khoản, vào trang cá nhân, vừa vào đã có thông báo tin nhắn vang lên không ngừng.

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]*(nick name của Sao Sao): @ Xuyên Xuyên tình yêu của tôi hôm nay tôi ở Hàng Châu đón máy bay nhìn thấy Xuyên Xuyên!!! Người thật siêu cấp đẹp trai!!! Trời ạ nước miếng ta muốn chảy xuống! Hơn nữa đối với người hâm mộ rất thân thiện. [Yêu quá đi] [Yêu quá đi] (Thật không biết phải dịch sao nữa T~T)

Lục Phồn chính là “@Xuyên Xuyên tình yêu của tôi”, mà “Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em” là bạn tốt trên mạng của cô, hai người có cùng chung người yêu mến đó là Thẩm Uẩn Xuyên, fan gọi tên thân mật là Xuyên Xuyên.

Lục Phồn ngón tay run rẩy mở ảnh chụp ở sân bay, một người đàn ông dáng người cao ngất khí chất tuấn tú mặc áo gió xanh sẫm, bị vây quanh trong đám người, nhìn giống như hạc giữa bầy gà. Ảnh chụp có chút mờ hồ nhưng mà có thể thấy rõ kính râm trên sống mũi cao thẳng cùng với nụ cười trên khóe miệng ôn hòa, rõ ràng người đang ở chốn náo loạn, lại trang nhã làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng không có biện pháp đưa ánh mắt dời đi.

Lục Phồn ngón tay ngày càng run rẩy, run rẩy lưu lại hình ảnh, sau đó mới bắt đầu kêu khóc.

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: A a a a ở Hàng Châu á nếu tối hôm nay ta không có việc ta cũng muốn đi đón máy bay a a a Xuyên Xuyên...QAQ [khóc lớn]

[Xuyên Xuyên Xuyên sao sao]: Người đi liêm bình* đi 233

Lục Phồn cảm thấy cuộc sống không thể yêu thương được, thời gian này chỉ có thể liêm bình cảm thấy rất thống khổ, khó có được cùng người mình thích ở chung một thành phố mà không có cảm giác gì...Cảm giác hít thở không thông.

(* Liêm bình, thật không biết diễn tả sao a. +.+)

2. Chương 2

Edit + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Thẩm Uẩn Xuyên – hiện đang là nam diễn viên điển hình tiêu biểu nhất cho thế hệ diễn viên mới, vào năm năm trước nổi lên vì vai nam chính trong bộ phim truyền hình Huyền Nghi, với thần thái diễn xuất đầy truyền cảm, tinh tế cùng bề ngoài xuất chúng liền như thể sau một lần đã nổi tiếng như cồn.

Thật ra Lục Phồn không phải ngay lần đầu tiên mà chú ý đến hắn, vào thời điểm hai năm trước trong bộ quốc nội tổ chức cuộc thi ảnh đẹp mang tên “Vân Đỉnh” đã tạo ra một làn sóng lớn thu hút rất nhiều người cuồng nhiệt tham gia, Lục Phồn lúc ấy rất ngạc nhiên và đầy ngưỡng mộ đối với Thẩm Uẩn Xuyên khi nhìn thấy khả năng diễn xuất đầy xuất thần của anh trong mỗi tấm ảnh, do đó liền một lòng mà vấn vương thương yêu hắn.

Mặc dù hai năm nay Thẩm Uẩn Xuyên cũng không có nhiều tác phẩm như thế cũng như “Vân Đỉnh” đã không còn làm cho người ta phải kinh ngạc và rung động nhưng tình cảm Lục Phồn dành cho anh ta và còn là fan hâm mộ cuồng nhiệt lâu dài thì không thể giải thích được.

Sao Sao có thể cảm nhận được cô tâm tình sa sút, bắt đầu an ủi cô.

Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em*(nick name của Sao Sao): Ai da người đừng thương tâm, theo tin tức ta biết lần này là Xuyên Xuyên cùng Giản Ngộ Châu cùng đi Hàng Châu để quay phim, thời gian sẽ không lâu đâu chừng hơn một tháng sẽ đi tới nơi khác, đến lúc đó sẽ đưa người đi cùng nha!

Lục Phồn liền chú ý một cái tên khác rất hấp dẫn nha.

Xuyên Xuyên tình yêu của tôi*(nick name của Lục Phồn): Cái gì, Giản Ngộ Châu?

Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em: Đúng rồi, người không biết rõ sao, vai diễn mới này là hắn hợp tác Giản Ngộ Châu là nam chính thứ nhất, Xuyên Xuyên của chúng ta là nam chính thứ hai.

Xuyên Xuyên tình yêu của tôi: Không phục vì cái gì Xuyên Xuyên của chúng ta là nam chính thứ hai.

Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em: Kỳ này mọi thứ đã được an bài rồi, mọi thứ đều rất hoàn hảo, từ sản xuất đến biên kịch đều là những người giỏi nhất. Xuyên Xuyên của chúng ta dù sao tuổi nghề cũng kém hơn Giản Ngộ Châu, đạt giải thưởng cũng không có nhiều như Giản Ngộ Châu nên vẫn có thể hiểu được mà.

Sao Sao chỉ cần bước nửa bước trong đám người kia là đã thám thính được 1 chút tin tức cho nên đối với những gì cô nói Lục Phồn không chút nghi ngờ. Cô chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái, Thẩm Uẩn Xuyên như thế nào lại cùng Giản Ngộ Châu đóng phim, suốt hai năm nay truyền thông luôn đưa tin tức hai người quan hệ không hòa hợp, hai người có nguyên một lực lượng fan chống đối với nhau toàn mùi thuốc súng đậm chất “sửu nhi” bên trong, đã không ít một hai lần có chuyện với nhau.

Giản Ngộ Châu đã làm trong giới này mười năm, thân phận từ lúc ban đầu chỉ là vai phụ từ từ biến thành có một người giá trị hơn cả trăm triệu siêu minh tinh như hiện nay, không chỉ dựa vào kinh nghiệm từng trải trong nghề mà còn có khuôn mặt hoàn hảo không thể nào tìm ra được chút lỗi cùng khí chất. Hơn thế nữa là cách đối nhân xử thế của hắn trải qua bao năm tháng đã lắng đọng xuống thành tinh tú, chuyện đó bản chất rất được lòng người đã không làm cho con đường phát triển sự nghiệp gặp trục trặc gì.

Lục Phồn đã từng có tình cảm với Giản Ngộ Châu tuy không đến mức độ cuồng nhiệt nhưng phim mà hắn đóng nhất định sẽ đi coi hai ba lần.

Mặc dù tình cảm dành cho Thẩm Uẩn Xuyên là sau này nhưng thông qua tìm hiểu từ nhiều nguồn thông tin khác nhau cô cũng biết được giữa hai người đã có những hiểu lầm. Đó là chuyện Thẩm Uẩn Xuyên trong một lần đối thoại đùa giỡn cũng phải nhìn sắc mặt Giản Ngộ Châu mà nhận xét như thế nào để không phật lòng hắn, đó là chuyện Giản Ngộ Châu dành vai nam chính trong một kịch bản phim với Thẩm Uẩn Xuyên. Nói chung trong hai năm có rất nhiều chuyện lớn nhỏ xung đột nhau xảy ra không ngừng. Cũng có nhiều tiếng đồn đại ra vào bất chính, chỉ trích Giản Ngộ Châu bắt nạt thế hệ diễn viên mới, Lục Phồn bị tẩy não sau đó liền triệt để chuyển tình cảm thành căm ghét với Giản Ngộ Châu. Fan cuồng chính là như vậy không cần lý trí không có trí óc suy xét xem lời nào thật lời nào giả __ () __

Tóm lại là hai người tràn đầy nộ khí bất hoà, cơm không lành canh không ngọt ai ai cũng biết, hai fan hâm mộ kịch liệt đấu chọi nhau, còn có một nhóm người ở giữa đứng lên tác động cả hai fan.

Năm trước là tin gì gì đó: nào là tin yêu nhau rồi giết nhau, nào là XXX bá đạo yêu người nào đó là thụ thụ, thật là tốt con mẹ nó đi mà!!!

Thông tin về đồng tính tràn lan, Sao Sao từng chút một hé lộ thông tin cho Lục Phồn biết chỉ có duy nhất Giản Ngộ Châu cứ như thế mà thoát khỏi vòng vây - Giản Vũ Trực vẫn là nam thẳng duy nhất cho tới nay trong giới nghệ thuật, hiện tại trong giới showbit này ngư long hỗn tạp, chướng khí mù mịt, có rất nhiều nam diễn viên dính đến đề tài đồng tính, dù không có nhiều cũng sẽ có ít nhưng đủ để làm cho mọi người quan tâm. Duy nhất, chỉ duy nhất một mình Giản Ngộ Châu là nam nguyên chất, thẳng nam không chút suy suyển.

Lục Phồn phản ứng chuyện này với cô có nửa phần quan hệ sao? Cái cô quan tâm là người cô yêu mến có phải là nam thẳng hay không.__ ()__

Xuyên Xuyên tình yêu của tôi: Ta nhất định sẽ đi!! Có thể chính mắt thấy được Xuyên Xuyên một cái ta liền chết cũng không tiếc! Nhớ là báo trước ta vài ngày để ta chuẩn bị nha

Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em: Ha ha ha tốt, muộn rồi, ta đi ngủ trước đây

Xuyên Xuyên tình yêu của tôi: Oki. Ngủ ngon nhé.

Chuyến xe cuối cùng vừa đến, Lục Phồn để điện thoại vào trong túi, sau đó lên xe quẹt thẻ và ra sau tìm chỗ trống ngồi xuống.

Trên xe không còn nhiều người đa số là buồn ngủ, Lục Phồn lại cuối đầu xem di động, tò mò tự nhiên bật phát mà chui vào blog Giản Ngộ Châu. Thông số là bốn trăm ngàn người hâm mộ, tin mới nhất cách đây đã là một tháng trước về 1 bức hình tự sướng của hắn, các comment phía dưới đều là của những người hâm mộ đang gào khóc thảm thiết thỉnh cầu có thêm nhiều bức hình như vậy nữa.

... thế là so sánh một lượt về cách chụp tự sướng của hắn giống giống cách tự sướng Thẩm Uẩn Xuyên quả thực đáng yêu không thể nói.

May mắn cô không có tình cảm với Giản Vũ Trực, thế là để lại một câu comment ăn theo mục đích chính là nường nhờ để quảng cáo tin tức cho clip mới về mỹ thực của mình, người nghĩ là tốt sao, thiệt buồn cười

Lục Phồn vừa về đến nhà bước đến cửa cuối đầu xuống nhìn liền thấy trên sàn nhà một đôi giày chơi thể thao của nam bị ném loạn. Cô xách đôi giày thể thao bỏ qua một bên sau đó cởi giày của mình để ngay ngắn trực tiếp chui vào phòng ngủ.

“Tách” một tiếng ánh sáng đèn chiếu lên sáng choang, hả - ở trong chăn lòi nhoi chuyển động không rõ là ai cùng âm thanh phát ra hàm hồ: “Mở đèn chi vậy...”

Lục Phồn tiến tới lập tức vén tấm chăn lên, chứng kiến được Lục Thời chỉ mặc mỗi cái quần nhỏ trên người, tay cô nắm chặt thật chặt từng câu từng chữ thanh âm trầm xuống mà nói” “Lục, xuống! Ai cho phép nhà người leo lên giường của ta ngủ trần? Ở phòng khách đâu phải không có giường sao!”

Lục Thời đem chăn mền giật lại chỉ lộ ra một đôi mắt, có chút ít đáng thương nhìn Lục Phồn, “Chị, em lại bị bạn gái đuổi đi.”

Lục Phồn hai tay vòng cánh tay, nhàn nhạt a một tiếng: “Bị lừa hết tiền xong rồi đuổi đi...?”

Lục Thời lòng xót xa thương tâm trả lời: “Xe cũng bị lừa mất luôn rồi...”

Lục Phồn: “...”

“Chị, cho em ngủ chút nha, khi nào tỉnh sẽ nói tiếp...” Lục Thời ngáp một cái giống như là muốn ngủ tiếp, Lục Phồn nhìn hắn quyết tâm không chịu rời giường, thế thì thôi vậy. Cô xoay người lại đẩy Lục Thời và chăn mền lùi ra một chút, trong lúc vô tình đụng vào người hắn liền nhận thấy hắn có chút ít nóng hơn bình thường liền đưa tay sờ trán của hắn, lập tức nhăn mày nói: “”Đã sốt... Lục Thời, rời giường chị đưa em đi bệnh viện.”

“Không muốn đi, muốn ngủ...”

“Tùy em, để cho sốt thành người ngọc luôn đi, để chờ xem em bị người ta lừa đi lừa lại mấy lần nữa.”

“...” Lục Thời ngoan ngoãn rồi bước xuống giường mặc quần áo.

Ngồi ở xe taxi trên ghế sau, Lục Thời ngả trên bờ vai của chị, kể về chuyện tình yêu phức tạp của mình lần thứ ba thê thảm.

Lục Phồn trên đường đi sắc mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

Cha mẹ của họ qua đời sớm, Lục Phồn không muốn sống ở quê mà dựa vào bà con giúp đỡ nên đã mang theo Lục Thời khi còn học trung học đến Hàng Châu. Khi đó cô vừa tốt nghiệp đại học, nơi đất khách quê người không có ai giúp đỡ trôi qua rất khó khăn, may mắn là Lục Thời không chịu thua kém thi được vào đại học Z tốt nhất ở Hàng Châu, hàng năm còn dựa vào học bổng cùng chế độ hỗ trợ học sinh nghèo khó đã giảm đi không ít gánh nặng cho Lục Phồn.

Sau này Lục Phồn dần dần ở Hàng Châu cũng có ít danh tiếng cuộc sống không còn khổ cực như trước, Lục Thời đã ở lại nghiên cứu khoa học và được sở khoa học nâng niu bồi dưỡng thành người tài cho thế hệ mới. Từ lúc đó trở đi Lục Phồn dần dần phát hiện ra em trai của mình chỉ số thông minh cực cao nhưng bù lại phương diện nhận thức tình cảm thì rất thấp khiến cho người ta muốn trào máu sôi gan vì giận dữ.

Tình yêu thứ nhất của Lục Thời vào đại học năm thứ ba, hần toàn tâm toàn ý thương yêu đối xử tốt với bạn gái, nhân ngày sinh nhật của bạn gái đã dùng tiền để dành cùng tiền lương làm thêm để mua tặng bạn gái iphoneX, kết quả ngày đó phát hiện ra bạn gái bắt cả hai ba tay, thế mà đem đi động dục cho bạn gái làm lễ vật chia tay sau đó riu rít riu rít chạy về nhà. (thiệt edit tới đoạn này chỉ ước gì mình có a chàng si tình như vậy, hài không chịu nổi)

Nhân gian thiệt là thảm án!

Tình yêu thứ hai của hần phát triển khi hần đến khoa nghiên cứu, nhà gái giả đồ là danh gia phú quý mà lừa hần, Lục Thời một lần nữa vì đối phương dùng lời ngon tiếng ngọt mà tin lầm, cho đến khi hần nhìn thấu thì thẻ ngân hàng đã bị đoạt lấy mất.

Ôi thiên lý bất dung!

Đến tình yêu thứ ba của hần thì hần rất cẩn trọng cùng cẩn thận cuối cùng sông sâu dễ lội mấy ai lấy thước mà đo lòng người, chẳng những tiền bạc mất đi mà xe cũng bị cướp mất.

Đến nước này thì chỉ than thở khóc lóc!

Lục Phồn nhìn thấy hần hậm hực cơ tim sắp tắc nghẽn nên vỗ vỗ vào cái đầu đang rối bù xù của hần mà an ủi “Em còn rất trẻ, trải qua mấy lần thất bại liền có kinh nghiệm thôi.” (edit tới khúc này là té ghế lần thứ 2, vì ko ngờ bà chị an ủi hay ghê)

Mặc dù hết sức đau lòng nhưng là có chút buồn cười không thể hiểu được ai có thể đoán ra đường đường là một sinh viên ưu tú tài cao của đại học Z được sở khoa học nâng niu bồi dưỡng thành người tài vậy mà về mặt tình cảm thất bại thảm hại, thảm bại đến cái quần lót cũng không giữ được... (editor: má ơi hahahahahhaah)

Lục Thời nước mắt rưng rưng hỏi: “Thế chưa đủ sao, ai còn muốn trải qua mấy lần bị kịch kiểu như thế này chứ? ”

Lục Phồn: “... bị lừa nhiều thành thói quen, may mắn là em mua xe đã cũ không đáng giá bao nhiêu tiền.”

Lục Thời trong lòng yên lặng châm chọc: Cái gì gọi là lừa nhiều thành thói quen, có ai như chị nói thế để dạy em trai mình không?

Ở khu ngồi chờ khám dịch vụ trong đại sảnh bệnh viện, kể đi người đến ai cũng vội vã.

Xuất hiện một chàng trai mặc chiếc áo gió màu sẫm rộng thùng thình, mặt đeo khẩu trang cùng kính râm và mũ lưỡi trai trên đầu được kéo thật thấp xuống dưới mặt, ngồi ở hàng ghế chờ thứ hai, vì hai chân quá

dài nên chỉ có thể để ra phía bên ngoài vươn lên đụng tới hàng ghế thứ nhất. Đêm khuya mà người khám dịch vụ rất nhiều, người tới người lui đủ mọi thành phần, chàng trai kia lại yên tĩnh giống như không tồn tại, không giống như những người khác, chỉ cuối đầu chăm chăm vào màn hình đi động, đồng thời ngón tay cực nhanh ở trên màn hình điện thoại bấm bấm rất chuyên tâm.

Chàng trai mặc dù trầm mặc không nói lời nào khuôn mặt cũng không nhìn thấy rõ nhưng cả người toát ra một loại ẩn khí cảnh báo mọi người không nên đến gần.

Sau khi viết xong đoạn văn trên điện thoại, chàng trai liền kiểm tra lại một lần nữa cho chính xác từ ngữ để đảm bảo không có sai sót gì liền gửi đến “LX Lục Phiền Phiền” vừa bình luận trong blog.

Gửi tin nhắn xong, hắn đem đi động giấu trở về trong túi quần, sau đó thở phào xả giận.

... Dạ dày vẫn có chút co thắt làm đau nhói, Giản Ngộ Châu nghĩ hôm nay có lẽ bộc phát do di chứng.

Đúng lúc này ở bên cạnh ghế ngồi xuất hiện một chàng trai trẻ vừa ngồi xuống ghế thì lại có âm thanh vang lên trong trẻo như giọng con gái: “”Em chờ ở đây một lát chị đi lấy số.”

Không hiểu vì điều gì, có lẽ thanh âm dường như nghe quen tai nên Giản Ngộ Châu vô ý thức mà ngẩng đầu nhìn nhưng lại không cử động, dù sao người nơi đây phức tạp nếu không cẩn thận sẽ có người nhận ra.

Ước chừng khoảng hai phút sau thì khu đăng kí vang lên một trận ồn ào không lớn không nhỏ.

Lục Phồn vịn lấy người đàn ông trung niên đang xô đẩy một bà lão thanh âm lạnh lạnh nói: “Nơi này mọi người ai cũng gấp và ai ai cũng đều xếp hàng đúng vị trí, xin vui lòng đừng có chen ngang như thế chứ?”

Người đàn ông trung niên có thái độ bất hợp tác vẫn cố tình chen ngang với bà lão ở phía trước. Phía sau liền có người phụ nữ trung niên nhện không được bèn lên tiếng “Bản thân là một người đàn ông mà không có chút lịch thiệp ga lăng gì cả”

Người đàn ông không kiên nhẫn quay đầu đáp trả “Ta như thế thì đã làm sao?”

Người phụ nữ ngẹn họng không nói được tiếng nào, Lục Phồn đột nhiên phản ứng nhanh gọn linh hoạt đẩy người đàn ông ấy ra khỏi hàng ngũ đã xếp, người đàn ông trợn mắt nhìn quát “Ngươi làm cái gì đấy!”

Lục Phồn liếc hắn một cái: “Buồn cười ta có bệnh, àh không đến khám bệnh”

Vừa tức vừa giận người đàn ông cuối cùng cũng bị mọi người đẩy xuống cuối hàng bắt buộc phải xếp hàng một lần nữa.

Nghe được đoạn đối thoại đó, Giản Ngộ Châu khước miệng khẽ nhếch lên ẩn giấu trong lớp khẩu trang nên không ai nhìn thấy.

“Vũ Trục, đã tới lượt rồi, chúng ta lên lầu.”

Người đại diện đang đứng trước khu khám dịch vụ kêu lên một tiếng, Giản Ngộ Châu đứng lên đi tới khu khám dịch vụ vô ý thức quay đầu lại, nhìn thoáng thì chỉ thấy thấp thoáng xuyên qua mái tóc đuôi ngựa được cột lên là một bóng lưng của người con gái với dáng cao gầy cân đối lộ ra cái gáy trắng nõn mảnh mai.

3. Chương 3

Edit + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Từ trong phòng bác sĩ đi ra, Lục Phồn tá hỏa và choáng váng với hoá đơn truyền dịch của Lục Thời được để ngay phòng truyền dịch “Em ngồi trước ở đây đợi chị một chút, chị phải tìm y tá để hỏi hoá đơn này như thế nào”

Lục Thời nghiêng đầu tựa lưng vào ghế ngồi hơi thở nhẹ nhàng không có chút sức lực mà rên rỉ “Em....em cảm giác muốn chết...”

Lục Phồn liếc mắt mà nói: “Yên tâm đi, em chẳng là bị nổi khí nóng trong người thôi, tất cả là bình thường không sao cả, ngủ một giấc thật say sau khi truyền hết bình dịch này, ngày hôm sau tỉnh dậy sẽ không có chuyện gì cả”

Lục Thời ai oán nhìn bà chị của mình mà nói “Chị chưa yêu ai không hiểu được nỗi lòng của em đau nhức như thế nào đâu.”

Lục Phồn búng cái trán hần mà nói: ” Để bị lừa đến ba lần táng gia bại sản, chị đúng là không hiểu. Ngồi yên đó mà đợi đi.” (té ghế tiếp vs 2 chị em)

Lục Thời mặc dù bị nóng đến hoa mắt chóng mặt mà dựa vào thành ghế nhưng ý thức vẫn có chút tỉnh táo cho nên sau một phút đồng hồ hần tỉnh tường cảm nhận được bên cạnh chỗ ngồi của mình có một người đàn ông ngồi xuống.

Hắn bất chợt mở mắt ra liếc mắt một cái, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đầu đội mũ lưỡi trai hiệu NEWERA cổ bị trùm kín cùng với kính râm che hết cả mặt mũi liền thầm nghĩ chắc là người nổi tiếng hoặc cũng phải là người tài giỏi được nhiều người biết, đến bệnh viện truyền dịch cho nên mới che chắn kĩ như thế. Ngay sau đó hắn cảm thấy hứng thú cùng tò mò nên giả bộ nghiêng nghiêng trái phải để xem xét người đàn ông đó.

Thứ nhất là vì chị của mình mấy năm nay trên phương diện tình cảm vì lo âu cho em mà không tiến triển, thứ hai là nếu gặp được người đàn ông tốt hội đủ điều kiện thì sẽ lưu ý mà để dành cho chị mình, bằng mọi cách bước đầu phải truy cho được thông tin liên lạc còn về nhân phẩm tính cách thì có thể từ từ mà điều tra. Tranh thủ đem mọi thứ tốt nhất mà dành giết về cho bà chị yêu quý của hắn, nghĩ vậy hắn mỉm cười trong lòng.

Sự thật với thần thái toát ra người đàn ông trước mắt này đã lập tức giết chết ngay ý nghĩ “Đồng tính” của Lục Thời, tất cả mọi thứ toả ra từ cốt cách người đàn ông này chính là nam tính không chút suy yếu.

Cho dù cả khuôn mặt đều bị che kín rất kỹ, nhưng vẫn thấp thoáng đường nét sắc bén lạnh lùng của gò má, làm cho người nhìn có cảm giác vài phần lạnh lẽo rất khó đoán là người như thế nào. Lục Thời suy tư một lát quyết định mỗi lời nói chuyện để tìm đáp án, liền hơi nghiêng người về phía trước mà hỏi: ”Này người anh em, mũ của người trông thật thích, có thể chỉ cho biết chỗ mua không?”

Giản Ngộ Châu quay đầu nhìn khiến Lục Thời có thể cảm nhận được ẩn trong kính râm kia là một đôi mắt đang dò xét sau đó không một chút đắn đo mỉm cười mang hơi vị ẩm áp đáp: “Là mũ của tôi, thật sự muốn biết sao, cảm ơn đã khen.”

Giản Ngộ Châu nhỏ giọng thanh âm có chút ít hàm hồ khàn khàn tiếp: “Mua ở bên Mỹ.”

Trong lòng Lục Thời cộng thêm một phần điểm khi nghe thanh âm trả lời thật dễ nghe đó liền tiếp tục trở mặt hỏi: “Có biết ở trong nước thì mua nơi nào là chính hãng không?”

“Đại thương trường.”

“Ồh chúng ta đều cùng sở thích là NEWERA thiệt là có thiện cảm, hay là chúng ta trao đổi số điện thoại nhé?”

Giản Ngộ Châu nhìn hắn một hồi lâu sau đó đột nhiên đứng lên đi tới chỗ một người khác đang ngồi, ngồi xuống.

Lục Thời: “...”

Không sao, người của Lục gia có phẩm chất tốt truyền thống là bất khuất! Bị từ chối một lần không lẽ rút lui sao! Vì chị thân yêu hắn cái gì cũng không sợ! Không phải chỉ là mặt mũi sao, hắn không cần! (hahahahaha)

Lục Thời lập tức bước theo qua: “Người anh em, đừng hiểu nhầm, không thì nick chat cũng được, chẳng qua là sau này nếu có cái gì về NEWERA ví dụ như giảm giá sẽ gấp rút thông báo để có tin tốt lẫn nhau thôi, dù gì thêm bạn bớt thù cũng tốt mà, ta bảo đảm không lợi dụng tới lui, không quảng cáo, không thông tin báo chí.”

Giản Ngộ Châu đắm chiêu nhân mày đang định mở miệng thì người đại diện Trần Tiêu đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn. Trần Tiêu mắt nhìn Lục Thời, sau đó nhỏ giọng nói với Giản Ngộ Châu, “Bị phát hiện ra?”

Giản Ngộ Châu môi mỏng liền mở ra: “Hắn kiếm cách làm quen hỏi chỗ ta mua mũ, cho nên đang có ý đồ đến gần”

Lục Thời: “...” Đại ca trí tưởng tượng của người con mẹ nó thật phong phú a!!!!

Trần Tiêu sững sờ sau đó khó chịu cười rộ lên tiếp theo là suy nghĩ một chút rồi chỉ vào Giản Ngộ Châu cùng vẻ mặt đứng đắn dùng ngôn ngữ thật nghiêm túc nói với Lục Thời, “Thực xin lỗi, vị tiên sinh này hẳn là nam thẳng, thiên hạ đệ nhất thẳng cho dù có máy đóng sách làm cho cong cũng không cong nổi.”

Giản Ngộ Châu: “...” Nếu không phải đang ở nơi không thích hợp nhiều lời hẳn thật muốn cùng Trần Tiêu cười một cách thoải mái.

Lục Thời: “...” Con mẹ nó nhìn ta chỗ nào mà nói ta cong?!

Lúc này Lục Phồn vừa về tới đã nhìn thấy Lục Thời đổi chỗ ngồi, cô không nói gì đem nguyên bao thuốc trong tay phóng đến bên cạnh ghế dựa đang trống ngồi xuống hỏi “Lục Thời, bạn hả?”

Lục Thời lắc lắc đầu: “Mới quen, anh trai này tính tình rất tốt, cho nên nói chuyện đôi chút.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn gật gật đầu vô tình hướng về phía người đàn ông đang chen chặt thật kỹ mà nhìn sang vừa khéo người đàn ông cũng ngẩng đầu lên ánh mắt ngẩn ngui chạm nhau. Lục Phồn cười cười với hắn bình thản cùng xã giao hỏi “Anh không sao chứ.”

Cách kính râm, Lục Phồn không thấy được Giản Ngộ Châu đáy mắt lộ ra kinh ngạc.

Giản Ngộ Châu nhớ tới chuyện ở khu khám dịch vụ trong đại sảnh đã chứng kiến bóng lưng ấy cùng Lục Phồn hoàn mỹ đang đứng trước mắt hắn, bây giờ mới hiểu được vì chuyện gì mà cảm thấy thanh âm của cô có một chút quen tai.

... Đây là tác nhân đã hại hắn nửa đêm tái phát di chứng bệnh đau dạ dày.

Hôm nay hắn bay đến Hàng châu để quay phim lúc đến khách sạn đã hơn tám giờ tối, đã lâu rồi hắn mới có nhiều thời gian để nghỉ ngơi, định ngủ một giấc thật ngon cuối cùng nhớ ra hôm nay là thứ sáu sẽ có chương trình truyền hình “ẩm thực chế biến các món ăn tươi sống” vào lúc chín giờ vì vậy hắn mở đi động ra xem, xem xong chương trình thì đã mất hơn một tiếng đồng hồ. (cha này giống mình ghê, thích ăn sashimi)

Kết quả cuối cùng là hắn đói bụng đến nỗi ngủ không được.

Giản Ngộ Châu là người khó tính trong ăn uống, hắn thật sự cực kì kén chọn và khó ăn cho nên thức ăn trên máy bay ngay cả nhìn hắn cũng không thèm liếc một cái bởi với hắn nó thật sự nuốt không trôi. Hắn lại có một tật xấu mà ít người biết đó là mê đồ ăn tươi sống cho nên rất cuồng chương trình “ẩm thực về các món ăn tươi sống” dù rõ ràng hắn là người kén ăn nhưng đối với loại thức ăn tươi sống thì hắn không thể kiềm chế được ham muốn chúng. Dẫu biết nữ đầu bếp thực hiện các món ăn đó đã cảnh báo sẽ có thể có một vài món gây khó tiêu, nhưng dạ dày của hắn luôn luôn bị cuốn hút theo từng món ăn cho nên cứ mỗi lần có chương trình là chỉ biết dán mắt vào mà xem.

Trên máy bay vốn dĩ hắn không ăn, đến khách sạn thì chỉ gặm sơ hai mẫu bánh mì cũng có thể nói là sẽ không đến mức đói cồn cào nhưng tại vì xem chương trình ẩm thực kia mà giờ đây cảm thấy bụng rỗng tuếch đành phải rời giường mò xuống phòng bếp làm thức ăn.

Ăn cơm xong thì lên cơn đau bụng.

Sau đó là có chuyện âm ỉ nhỏ kết hợp lại làm cho Trần Tiêu sốt ruột cả lên liền mang hắn đi khám gấp.

Sau đó còn gặp được người gián tiếp đầu sỏ gây nên chuyện.

Ha ha hahaha, chuyện này thật là kỳ diệu quá đi

Y tá xuất hiện và sắp xếp hai người bệnh họ đi vào hai nơi khác nhau khiến cho Lục Thời ban đầu còn cố gắng muốn nói gì đó đã bị bà chị hung hăng cuồng bạo tóm lấy lời đi chỉ còn biết kêu a...a....a xem như kế hoạch hẩn tính dùng chuyện “hỏi nơi mua mũ làm quen” coi như tan biến khiến hẩn chỉ biết tức mà im miệng.

Bây giờ đã là 1h30 phút khuya, phòng truyền dịch không còn nhiều người nữa, phần còn lại cũng đã mệt mỏi nên đều nghiêng đầu ngủ thiếp, các y tá đi lại vô cùng nhẹ nhàng cho nên không gian giờ đây chỉ còn phản phát tiếng tích tắc của kim đồng hồ.

Lục Thời cứ lẩn qua lẩn lại làm cho Lục Phồn không thể ngủ được, cô đành lấy di động ra mà chăm chú lướt.

Cô mở blog để kiểm tra vừa đăng nhập nick name vào thì thấy có tin nhắn báo từ mục bình luận lúc chiều cô đã viết.

Ánh mắt cô đột nhiên dừng lại...

Có một bức ảnh được đăng lên cùng nội dung đính kèm ở vị trí đầu trang cũng như được nhiều bình luận ủng hộ nhất, nhìn lại username cũng như bức ảnh được đính kèm bình luận này thật sự rất quen mắt, hình như cô vừa nhìn thấy hẩn như một tia điện xẹt qua người cô không khỏi chấn động thân thể.

Cuối ngày không đi chơi lại đến blog của cô mà tìm cách gây sự chứ

4. Chương 4

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Vào nửa năm trước Lục Phồn vẫn là một biên tập viên nhỏ bé không ai biết đến ở công ty sản xuất video LX, trên weibo chỉ khoảng 500 người theo dõi, thậm chí ngay cả trang trực tuyến của riêng mình cũng không có phải dùng chung với một người giống như mình. Bởi đa số biên tập viên ở đây đều là hướng dẫn viên về game, biên tập về ẩm thực không phải là đề tài thu hút nhiều người chú ý, đã mấy lần Lục Phồn rơi vào thế nguy hiểm bị công ty sa thải.

Trong một lần vô tình clip do cô biên tập phát sóng có lượt xem tăng cao, phong cách cô nấu ăn rất thoải mái tự nhiên làm cho người ta hoa cả mắt cùng với cách giải thích rất rõ các loại món ăn cho nên rất nhanh hấp dẫn một nhóm người hâm mộ, hơn nữa khi phát sóng cô để mặt mộc không trang điểm khác hẳn với mấy người biên tập khác, có thể nói cô sau một đêm thành danh.

Từ khi nổi tiếng, một đồng chuyện rắc rối theo đó mà tới, đồng nghiệp thì đổ kị, một vài fan nam hâm mộ không có ý tốt gửi thư trêu chọc, còn có...antifan đuổi không đi bóp không chết.

Antifan là một loài sinh vật thần kì, bất cứ lúc nào cũng có thể sỉ vả đối phương, và không ngừng quan tâm đến người đó, giống như Lục Phồn đối với Giả Ngộ Châu, bất kì ai nhắc đến anh cô đều cười nhạo một tiếng sau đó nói một đồng những điều xấu xa của anh, thế nhưng kết quả là cô thường lén theo dõi weibo của anh, mỗi ngày lướt qua lướt lại xem anh có tin tức gì mới hay không.

Nói cho cùng chính là “nói một đường làm một nẻo”

Cô rất tin tưởng antifan của cô – Chuyển Chuyển không thân thiện* (nick name của một antifan): nhất định là đối với cô cực kì yêu thích yêu hơn cả việc ăn cơm mỗi ngày. Sau khi chương trình trực tiếp kết thúc vào mỗi tuần, Chuyển Chuyển tiên sinh đều viết đến một hai nghìn chữ bày tỏ sự bất mãn của anh ta đối với sáng tạo ẩm thực của cô, đồng thời viết một cách rất chính xác cùng tỉ mỉ thậm chí còn cặn kẽ hơn cả sách dạy nấu ăn.

Tuy rằng mỗi lần Chuyển Chuyên tiên sinh nói sẽ không chú ý đến cô nữa, nhưng tới tuần tiếp theo hình bóng của anh ta vẫn xuất hiện trong các bình luận, bạn bè trên mạng bị Chuyển Chuyên tiên sinh kiên trì bền bỉ “Yêu cho roi cho vọt” làm cho cảm động, lần nào cũng đẩy bình luận của anh ta lên đầu còn không ngừng thúc giục Lục Phồn hi vọng cô trả lời lại Chuyển Chuyên tiên sinh, đừng để cho vị tiên sinh này chờ hồi đáp của cô trong đêm vô vọng.

Lục Phồn liếc mắt xuống phần bình luận, quả nhiên các fan đều đang trêu chọc bọn họ, đem Chuyển Chuyên tiên sinh nói đến si mê cuồng dại, đem cô nói vô tình vô nghĩa.

Cô mở bình luận của Chuyển Chuyên ra xem, đúng như dự đoán của cô, hẳn ta đem món hoa cúc tôm bao của cô chê bai đủ kiểu.

Lục Phồn thật không biết người này là ăn no rảnh rồi hay là muốn làm cho cô không vui vẻ, làm gì có người nào rảnh rỗi như vậy chứ chẳng lẽ không cần ăn không cần ngủ không cần cùng con gái nhà người ta vui vẻ qua đêm sao!

Hừ, chắc chắn chính là một tên độc thân.

Lục Phồn vốn là chỉ nhìn xem mà thôi, hôm nay đột nhiên tâm huyết dâng trào, trả lời lại bình luận.

LX Lục Phiên Phiên bình luận: @Chuyển Chuyên không thân thiện: anh đã thành công thu hút sự chú ý của tôi rồi chàng trai.

Khóe miệng cô bắt giác hơi cong cong sau đó cất di động đi, ngẩng đầu nhìn bình dịch, còn khoảng nửa bình vì vậy bèn hỏi Lục Thời: “Có đói bụng không?”

Lục Thời gật đầu, vuốt bụng: “Ăn cơm lúc năm giờ chiều, bây giờ đã bị tiêu hóa hết.”

Lục Phồn cười cười: “May mà chị đã chuẩn bị từ sớm, biết ngay quỷ thèm ăn như em thế nào nửa đêm cũng đói bụng” Nói xong cô lấy hộp giữ nhiệt từ trong túi xách ra, bên trong là mười mấy miếng thịt gà được xếp ngay ngắn, Lục Thời mắt sáng lên: “Gà hun khói lá trà! Chị, chị làm lúc nào thế, sao bây giờ mới chịu lấy ra!”

Lục Phồn mở nắp ra, đưa cho Lục Thời hộp giữ nhiệt: “Biết hôm nay em về nhà, cho nên ban ngày rảnh chị làm, may mà lúc ra khỏi nhà nhớ đến, nên mang đến để em lấp bụng” Lục Thời làm việc ở sở nghiên cứu cách nhà trọ Lục Phồn khá xa, cho nên làm việc rồi ở luôn bên ngoài, chỉ có ngày nghỉ mới trở về.

Lục Thời vui sướng rạo rức cầm khăn giấy lấy một cái đùi gà, lúc há miệng muốn cắn, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt chăm chú đang nhìn mình. Cậu quay đầu nhìn lại thì thấy người đàn ông bịt khẩu trang đang khó khăn di chuyển tầm mắt, sau đó cậu nhìn thấy hầu kết của hắn khẽ nhúc nhích, rõ ràng là nuốt nước miếng.

Lục Thời bắt đầu rối rắm.

Hiển nhiên là người đàn ông này cũng đói bụng, hơn nữa đói không nhẹ nhưng với tính cách lạnh lùng của hắn làm sao có thể nhìn chằm chằm đùi gà trong tay người khác? Quá mất mặt đi, lý trí nói cho Lục Thời biết đó là một cơ hội tốt, nhưng cậu lại không nỡ đem đùi gà mình yêu thích nhất nhường cho người khác... Lục Thời suy nghĩ rất nhanh chóng...không cho đùi gà thì có thể cho những thứ khác mà, vì thế cậu đưa hộp giữ nhiệt đến trước mặt Giản Ngộ Châu: “Anh trai, anh có muốn ăn một miếng không? Chị tôi làm gà hun khói lá trà ngon lắm đó, người được ăn đồ ăn của chị ấy không quá năm người, anh tuyệt đối sẽ thích.”

Lục Thời nói không sai, tài nghệ nấu ăn của Lục Phồn rất tuyệt, trong chương trình trực tuyến chẳng qua là làm theo lời của công ty, cố ý làm qua loa chữ trên thực tế người nào nếm qua tay nghề của cô mới chân chính hiểu được.

Giản Ngộ Châu nhìn hộp thịt gà ở trước mặt có màu đỏ bắt mắt cùng mùi hun khói xen lẫn với mùi lá trà thơm ngát bay thoang thoảng khiến người ta chảy nước miếng. Anh còn chưa có hành động, Trần Tiêu đã dùng khăn ướt lau tay, lấy một miếng thịt gà lên: “Chúng tôi không khách sáo nữa, cảm ơn nha, hai người chu đáo thật đấy” Anh nói xong vội vàng cắn miếng thịt gà, vài giây sau trợn mắt tròn xoe, một bên ăn một bên hướng Lục Phồn gơ ngón tay cái lên.

Lục Thời ngay lập tức cười toe toét: “Tôi đã nói mà, anh trai, anh cũng ăn một miếng đi.”

“...Cảm ơn.”

Giản Ngộ Châu thấy đồ ăn mà anh thềm đã lâu liền đem khẩu trang tháo xuống để sang một bên, lấy một miếng thịt gà.

Khi tiếng “Cảm ơn” chui vào lỗ tai Lục Phồn, cô sững sờ theo bản năng đứng thẳng lưng, cẩn thận đánh giá Giản Ngộ Châu, sau khi khẩu trang được tháo xuống, đường nét gò má của anh thêm phần sáng tỏ, có chút quen mắt hơn nữa thanh âm kia...

Không thể như thế được cô lại ngồi suy nghĩ lung tung cái gì vậy, Lục Phồn khẽ lắc đầu, không nhìn anh nữa.

Vừa cắn một miếng thịt gà trong miệng đã tràn ngập hương vị hun khói ướp với lá trà thơm, thịt tươi ngon không dai quá cũng không mềm quá, tinh tế thưởng thức sẽ nếm ra được vị của lá trà xanh, hương vị rất độc đáo. Giản Ngộ Châu hơi dừng lại một chút, không tự chủ lại cảm thêm một miếng thăm nghĩ hóa ra là hương vị này... Không uống công anh vẫn nhưng nhớ bấy lâu.

Nghĩ như thế nửa đêm bị đau dạ dày cũng không quá bị kịch.

Ba người rất nhanh giải quyết xong hộp thịt gà, dư vị vẫn còn lưu mãi không tan, vẫn còn ở trong miệng. Trở về chỗ cũ trong chốc lát Trần Tiêu bắt đầu ra sức khen ngợi Lục Phồn đem cô đưa lên tận bầu trời, Lục Phồn nhin không được nở nụ cười: “Chẳng qua các anh đói bụng nên mới thấy ngon như vậy, nhưng mà tôi vẫn cảm ơn.”

Có lẽ bởi vì ăn no, Lục Thời đầu nghiêng sang bên ngủ, Lục Phồn cũng chống đầu bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Trần Tiêu nghịch điện thoại, một lát sau kéo tay Giản Ngộ Châu, thấp giọng nói: “Hôm nay cậu đúng là cho người khác mặt mũi nha, trước kia người xa lạ đưa đồ ăn cậu có ăn đâu?”

Miệng Giản Ngộ Châu kén chọn đến trình độ nào hần đều biết, ngay cả đầu bếp làm mà hần còn nhú mào, huống chi là người bình thường.

Mặc dù mùi vị gà hun khói không tệ, nhưng dù sao nó cũng nguội rồi hương vị kém hơn lúc nóng nhiều, anh ngạc nhiên khi thấy Giản Ngộ Châu thích lại còn ăn vài miếng.

Giản Ngộ Châu nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nói qua loa lấy lệ: “Đói bụng.”

Trần Tiêu bắt giác bĩ môi, sau đó lại nói: “Nhưng thật sự là vị không tệ.”

Giản Ngộ Châu không tự chủ được liếm môi dưới, dường như vẫn còn cảm nhận được mùi thơm ngát kia, sau đó ừ một tiếng.

Anh có thể đoán được ở chương trình trực tuyến kia Lục Phồn chẳng qua làm qua loa lấy lệ, công ty video LX kia vì gây sự chú ý nên nghĩ ra cách này.

Thật sự... tay nghề khá tốt, Giản Ngộ Châu trong lòng bình luận một câu đúng trọng tâm, bình truyền dịch cũng được hai phần ba.

Hơn nửa tiếng sau, Giản Ngộ Châu đã truyền dịch xong, y tá nhẹ nhàng đi đến thay anh rút kim tiêm.

Trần Tiêu thu thập một chút đồ vào trong túi, đứng dậy nhìn thấy Giản Ngộ Châu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Giản Ngộ Châu nhìn Lục Phồn xoa xoa cánh tay một cách vô thức, cô chỉ mặc một cái áo mỏng, đêm càng về khuya sương càng nhiều, khó tránh khỏi có chút lạnh. Mắt anh nheo lại, nhẹ giọng nói với Trần Tiêu: “Anh có mang chăn mỏng đi không?”

Trần Tiêu sững sờ, lấy từ trong túi ra một tấm chăn mỏng định mang đến cho Giản Ngộ Châu đắp bụng, dạ dày của cậu ta không tốt chịu không nổi lạnh.

Giản Ngộ Châu xoay người, đem chăn mỏng để lên người Lục Phồn, động tác rất nhẹ nhàng không đánh thức Lục Phồn.

Làm xong những động tác này, anh quay đầu thoáng nhìn cảm Trần Tiêu sắp muốn rớt xuống đất.

Giản Ngộ Châu lạnh nhạt trách một tiếng: “Cậu đúng là không biết quan tâm đến con gái, trách không được gặp mặt hơn mười người mà không được người nào coi trọng.”

Trần Tiêu nhin không được buồn nôn: “Bà mẹ nó chứ, bình thường tôi cũng không thấy cậu quan tâm đến con gái nhà ai đâu hả? Tôi làm người đại diện cho cậu năm năm, chưa thấy bao giờ cậu đắp chăn cho ai đấy! Nếu cậu biết quan tâm chăm sóc con gái nhà người ta như thế thì tại làm sao đã ba mươi tuổi mà tay con gái cũng chưa cầm qua thế hả?”

Giản Ngộ Châu quay đầu bước đi, ba giây sau truyền đến câu trả lời của anh: “Tôi có từng cầm tay con gái hay không cậu không biết được, nhưng tôi biết cậu chưa từng cầm tay con gái.”

Trần Tiêu: “...”

5. Chương 5

Edit: Tiểu Ảnh

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Lục Phồn không cẩn thận ngủ quên, chờ y tá rút kim tiêm ra Lục Thời đi đến lay lay vai cô đánh thức: “Chị, có thể về nhà được rồi.”

Lục Phồn mắt lim dim liếc em trai mình một cái, sau đó ừ một tiếng, vừa định xoa bóp cái cổ đau nhức thì bất ngờ phát hiện ra trên người mình đắp một chiếc chăn mỏng. Cô hơi ngẩn ra, nhất thời không rõ cái chăn này sao lại ở trên người mình, không lẽ bệnh viện đã cải thiện phục vụ tốt hơn quan tâm đưa chăn cho người nhà bệnh nhân?

Đúng lúc đó, Lục Phồn “ồ” lên một tiếng ” Chăn này giống như của anh phòng bên, chị đã nhìn thấy anh ấy đắp nó.”

Nói chung là để cảm ơn cô vì đã.....? Mặc dù anh ấy ăn mặc như Resident Evil, lại trầm mặc ít nói gần như lãnh đạm, nhưng anh ấy đúng là người tốt. Lục Phồn không nghĩ nhiều liền đem chăn gấp gọn lại rồi tìm túi nylon bọc lại rồi đưa cho Lục Thời ” Em biết cách liên hệ với anh phòng bên đúng không? Có rảnh thì em nhớ đem trả lại cho người ta, không được quên đâu đấy.”

Lúc này Lục Thời mới nhớ ra, cậu còn chưa có hỏi anh trai số điện thoại để liên lạc. Về mặt chán nản Lục thời nói ” Không có cách thức để liên lạc a.... Em cũng là mới biết anh ấy thôi, anh ấy luôn lãnh đạm, còn không thèm để ý đến em.” Lục Thời kể ngắn gọn cuộc nói chuyện giữa mình với Giản Ngộ Châu, Lục Phồn nghe xong thì lạnh mặt: ” Chị nghĩ chị đã hiểu được sơ lược tại sao em hay bị những người phụ nữ đùa giỡn như vậy, cũng may lần đó chỉ bị lừa tiền thôi, chứ nói không chừng với chỉ số IQ của em thì cả bản thân cũng bị lừa đem đi bán mất.”

Lục Thời ngại ngùng nói: ” Em gốc như thế có cho không người ta cũng không ai lấy a.....”

Lục Phồn vỗ vỗ khuôn mặt của em trai, cười nói: ” Chị đang muốn khen em nha, mặc dù có chút gốc, ngoài việc đọc sách cùng nghiên cứu khoa học ra thì cái gì cũng không biết, nhưng ít ra em cũng còn tự hiểu rõ mình nha.”

“....”

Về tới nhà, Lục Phồn đem cái chăn cho vào trong chậu, dự tính là mai sẽ đem giặt sạch sẽ.

Bận rộn cả buổi tối, hai chị em cô đều thấm mệt mỏi, nằm lên giường không bao lâu liền ngủ mất. Sáng hôm sau, đến hơn mười giờ Lục Thời mới rời giường, vừa xoa xoa mí mắt vừa đi ra khỏi phòng thì ngửi thấy mùi thơm bay ra từ hướng phòng bếp.

Con sâu tham ăn trong bụng Lục Thời lập tức bò ra, bám vào cửa phòng bếp lên tiếng hỏi, “Chị ơi, đang nấu món gì vậy?”

Nghe thấy tiếng của em trai, Lục Phồn không quay đầu lại nói: “Trước tiên em nên đi đánh răng rửa mặt, bữa trưa nên ăn nhạt chút nên chị nấu món cháo thịt bò đợi đến tối chị sẽ làm đồ ngon cho em ăn.”

Lục Thời nhất thời cảm giác cuộc sống sao mà đẹp quá, cậu đã quen ăn những món ăn do chị nấu nên khi chuyển ra ngoài ở một mình thì cảm thấy đồ ăn bên ngoài không khác gì đồ ăn cho heo.

Cháo thịt bò nhuyễn nhuyễn ngon ngon, gia vị vừa đủ, thịt bò thì chín mềm vừa vặn, Lục Thời háo hức ăn liền hai bát mới bỏ đũa xuống.

Lục Phồn liếc mắt thấy vẻ mặt thỏa mãn của em trai mình liền nói, “Sau khi ăn xong thì nhớ đem bát rửa sạch đừng có lười biếng.”

“Nha...”

Cô buông bát xuống, “Chiều nay chị có hẹn với bạn, tầm ba giờ sẽ trở về, em vẫn còn đang sốt chưa khỏi hẳn không được ra ngoài đi lung tung đó.”

” Em biết rồi mà. Mà là Nghi Nhã hẹn chị sao?”

” Ừ ”

Lục Thời lăm bầm một câu “Tại sao lại không có thên con trai nào hẹn hết vậy?”

Mặc dù cậu nói rất nhỏ, nhưng Lục Phồn vẫn nghe được rất rõ ràng, cô có chút đỏ khốc đỏ cười, “Em không cần bận tâm tới chuyện này, chị cũng không vội.”

Cậu thở dài vẻ mặt có chút bi thống, “Ngày nay đàn ông thật sự là bị mù hết rồi, chị nhất định là do thường ngày quá cao ngạo cùng lạnh nhạt cho nên không người nào để ý theo đuổi chị.... Hay là chị có người trong lòng rồi? Không bằng bây giờ chúng ta chuyển qua thử theo đuổi ngược lại xem thế nào, kiểu gì với vẻ bề ngoài của chị nếu theo đuổi không được thì chính là gặp quỷ rồi.”

Lục Phồn hí hí mắt vẻ mặt thoải mái: “Đã có người để thích rồi, không bằng em đi quyến rũ để lấy được thông tin liên lạc về đây đi? Chỉ cần em hỏi được số điện thoại, chị khẳng định không nói quá nửa câu sẽ đồng ý.”

Lục Thời lập tức lên tinh thần “Ai?!”

“Thẩm Uẩn Xuyên, chồng chị.”

“....” Ha ha ha, chị à, mặc dù chị không có người theo đuổi thế nhưng suy nghĩ thật thẳng thắn đi.

Ăn trưa xong, Lục Phồn sắp xếp một chút liền đi ra ngoài, ngồi chờ được một lúc ở tiệm Tinh Ba Ba thì thấy Hứa Nghi Nhã đi trên đôi giày cao gót hung hổ đi tới. Lục Phồn đem cốc cà phê đã gọi trước đến trước mặt Nghi Nhã nửa đùa nửa thật nói “Mỗi lần nhìn thấy cậu đi đến chỗ mình với tư thế giống như là tới bắt tiểu tam ấy, hận không thể bay lên.”

Hứa Nghi Nhã cười nhạo một tiếng, “Khí chất, đó là khí chất, phải thể hiện ra có biết hay không?”

Nói xong thì bỏ túi xách xuống, cầm cốc cà phê lên uống “Chết khát mình rồi, lại nói Hàng Châu bây giờ, một tuần đem bốn mùa đều gộp lại một lần, ngày hôm qua chỉ có mười độ, mà đến trưa hôm nay đã lên đến hai mươi độ rồi, đến cả quần áo tốt cũng không che được.”

Hứa Nghi Nhã và Lục Phiến là bạn thân và đều ở Hàng Châu, hai người có duyên trùng hợp mà làm quen, Hứa Nghi Nhã ca ngợi Lục Phồn bởi có tài ăn nói và đối thoại với người xung quanh vô cùng hòa nhã, vì vậy đã đề cử Lục Phồn làm chủ trì trong buổi công tác, trên thực tế công việc này cũng thực thích hợp với Lục Phồn, bởi vì cô tốt nghiệp đại học ngành truyền thông, đối với chương trình phát thanh cùng chủ trì hội nghị đều không xa lạ.

“Đúng rồi, lần trước cậu định nói chuyện gì với mình vậy, giờ nói lại một chút đi.”

Lục Phồn không để ý nói: “Vạn Hoa TV đã tới tìm mình, hi vọng mình có thể đến Đài Truyền Hình làm việc.”

Hứa Nghi Nhã trừng lớn hai mắt “Chuyện tốt như vậy, cậu còn do dự gì nữa, làm người dẫn chương trình ở đài truyền hình dù sao cũng— tốt hơn so với làm người phụ trách cho một chương trình trên mạng chứ? Cậu đến bằng tốt nghiệp cao cấp cũng lấy được, hiện tại đi lên phát triển sự nghiệp là vừa đúng lúc, mình nói cho cậu biết nha có một cơ hội tốt như vậy cậu nhất định không được bỏ qua.”

” Nói thừa, tớ đương nhiên cũng biết đây là một cơ hội tốt, nhưng mà mình cùng LX hợp đồng còn một năm nữa mới hết, tiền bồi thường hợp đồng là một năm tiền tiết kiệm của mình, mình còn muốn mua nhà ở Tân Giang!”

” Mua nhà thì gấp cái gì cậu mới bao tuổi chứ, vội vã mua nhà để làm phòng tân hôn sao?” Hứa Nghi Nhã đảo mắt một vòng “Thẩm Uẩn Xuyên đã đồng ý cưới cậu rồi hả?”

Lục Phồn cười mắng “Bớt cợt nhả cho mình.”

Hứa Nghi Nhã nở nụ cười ”Xem ra không phải đùa nha, ha ha ha, mỗi ngày nhìn cậu đều quay quanh việc tìm tin tức của Thẩm Uẩn Xuyên lại còn si ngốc gọi anh ta là chồng, mỗi lần mình đều tự hỏi sao lại có một người ngu ngốc trà trộn vào đám bạn của mình được, Thật muốn cho những người hâm mộ biết nữ thần cao ngạo, lạnh lùng mà bọn họ sùng bái lại là một con người háo sắc, mình đảm bảo tam quan* của bọn họ đều bị hủy hoại hết.

(* Tam quan: gồm ba yếu tố là thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan)

Lục Phồn bĩu môi “Người không có tâm tư của thiếu nữ thì làm sao hiểu được.”

” Cậu xem cậu đó, vừa nhắc đến Thẩm Uẩn Xuyên, nét mặt liền thay đổi luôn, cậu cũng đã 27 tuổi rồi đấy, chặc chặc chặc.”

Hai người nói chuyện một lát mới đi vào chủ đề chính, Hứa Nghi Nhã kiên trì thuyết phục cô đến Vạn Hoa TV làm việc ” Cậu bồi thường tiền hợp đồng cũng tới vài chục vạn nhưng cậu làm người chịu trách nhiệm đã hơn một năm nay thì tiền kiếm được cũng gần đủ rồi, nếu không đủ thì mình cho cậu mượn, cơ hội tốt như thế này không thể kéo dài lâu được, cậu nghĩ trên thế giới này chỉ có cậu mới có năng lực sao? Nếu cậu do dự thì người khác sẽ có được cơ hội đó, lúc ấy cậu tìm chỗ nào mà ngồi khóc đi. Người phụ trách trên mạng dù sao cũng không phải công việc chính quy, hơn nữa nhất định là không duy trì lâu dài được. Đến đài truyền hình làm người dẫn chương trình thật là tốt đó, tự mình quản lý một chương trình mặc dù so với làm người phụ trách vất vả hơn nhưng nó ổn định hơn, tiền lương nói thế nào cũng phải năm chữ số mà đếm hơn nửa cuối năm chia phần trăm hoa hồng thì ước muốn mua nhà ở Tân Giang cũng không phải việc khó rồi.”

Hứa Nghi Nhã là giám đốc của công ty giải trí quy mô nhỏ, bình thường tiếp xúc với rất nhiều người, hơn nữa quan hệ công việc của cô ấy cũng rộng, vì lẽ đó cô ấy hiểu rõ những việc kiểu như này, Lục Phồn biết rõ lời khuyên của cô ấy hơn phân nửa là không sai, có điều vừa nghĩ tới kế hoạch mua nhà của mình gặp trở ngại thì không khỏi thở dài.

“Ý của cậu mình đều hiểu, kỳ thật mình cũng đã động lòng, mấy ngày nữa sẽ tìm cơ hội cùng Vạn Hoa TV hẹn gặp mặt nói chuyện.”

Hứa Nghi Nhã gật gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi “Sao cậu lại nghĩ tới việc mua nhà vậy, chẳng lẽ là làm phòng cưới cho em trai cậu?”

Lục Phồn nở nụ cười, thuận miệng đáp “Đúng vậy, tớ là muốn em trai có căn nhà, vậy là sẽ không bị các cô gái bỏ rơi nữa, bị bỏ rơi nhiều lần như vậy mình thấy có chút đáng thương.”

Hứa Nghi Nhã: “.....Các cậu thật đúng là hai chị em hiếm có đấy.”

Đột nhiên như nhớ tới cái gì đó đôi mắt Hứa Nghi Nhã sáng lên, bắt lấy tay Lục Phồn “Đúng rồi đúng rồi, mình đột nhiên nghĩ đến một công việc rất thích hợp với cậu nó rất nhẹ nhàng, tiền lương tuyệt đối cao, đãi ngộ cũng tốt nữa, công việc chỉ là làm tạm thời, không cần lâu dài và trong thời gian này cậu có thể suy nghĩ tới việc đến Vạn Hoa TV làm!”

Lục Phồn nhìn cô ấy hăng hái như vậy thì không khỏi hiếu kỳ nói “Cái gì nhỉ?”

Hứa Nghi Nhã nhìn xung quanh, thần thần bí bí hạ thấp giọng nói “Một nam minh tinh ở Hàng Châu, nghe nói đặc biệt khó tính, rất kén ăn và mắc bệnh đau dạ dày, ngày hôm qua vừa tới Hàng Châu đến nửa đêm liền nhập viện. Người đại diện—vợ và muốn tìm cho anh ta một đầu bếp riêng hoặc là có hiểu biết về chế độ dinh dưỡng, cậu nói cậu có phải hay không rất thích hợp? Vừa hiểu về lĩnh vực này lại biết nấu cơm, mẹ ơi, quá thích hợp đi chứ, mình thiệt quá thông minh mà sớm biết vậy sáng sớm hôm nay có thể làm việc được rồi.”

Lông mày Lục Phồn khẽ nhướng lên, một minh tinh hay soi mói như vậy còn có người đại diện riêng, địa vị căn bản không thấp nên cô hỏi lại “Là ai thế? Đại minh tinh?”

Hứa Nghi Nhã cười hì hì “Trước tiên phải giữ bí mật, đối với cậu mà nói khẳng định là cực kỳ cực kỳ may mắn rồi.”

Làm đầu bếp riêng hoặc là chuyên gia dinh dưỡng.... Nghe đúng là rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn có thể nhìn thấy minh tinh Lục Phồn suy nghĩ một lát liền đồng ý “Mình nhận việc này, có cần ký hợp đồng bảo mật hay không?”

“Cái này nhất định phải ký, cậu chờ chút nhé, mình trở về bàn bạc một chút cùng người đại diện của anh đã, bọn họ cảm thấy được rồi sẽ ký sau.”

Lục Phồn nhún vai “Với mình không có vấn đề gì, cậu quyết định đi.”

Lúc này, điện thoại Lục Phồn bắt ngờ đổ chuông, cô nhận điện thoại, chưa kịp nói tiếng nào thì bên kia đã nghe thấy tiếng Lục Thời gào thét truyền vào tai.

“Chị ơi!!! Em tìm được cách liên lạc với Thẩm Uẩn Xuyên rồi!!! Chị nói lời phải giữ lời!! Theo đuổi anh ta đi!!”

Lục Phồn “....”

6. Chương 6

Vừa nghe được em trai ngốc nói có thông tin liên lạc của Thẩm Uẩn Xuyên, Lục Phồn vợ hỏi lại “Sự thật chứ” và bỏ đi rất nhanh để lại Hứa Nghi Nhã ngồi đó tâm trạng buồn bực.

Vừa về đến nhà Lục Phồn mở cửa đã nhìn thấy em trai ngốc cùng cô bé hàng xóm ngồi xếp bằng chơi game, nghe tiếng mở cửa cả hai liền ngẩng đầu nhìn với vẻ mặt như chú chó nhỏ đang chờ chủ nhân trở về mà nói “Chị, chị đã về rồi”

Lục Phồn mỉm cười hỏi “Gia Ngữ? Hôm nay được về sớm hả?” Ngụy Gia Ngữ nhìn cô cười ngọt ngào, “Công việc hôm nay xong sớm nên thầy cho chúng em về nhà thực tập và nghỉ ngơi”

Ngụy Gia Ngữ là hàng xóm sát vách nhà trọ của cô, hiện đang là thợ thực tập trong ngành trang điểm và hoá trang, nghe nói sau khi tốt nghiệp vì nhất quyết theo ngành này mà trở mặt với gia đình nên đã tích góp chút tiền giấu gia đình rồi trốn đi. Tính tình bướng bỉnh cũng như lỗ mãng nhưng thường ngày lại rất nhẹ nhàng hiền lành, giọng nói cũng thanh thoát cùng thái độ cư xử với mọi người cũng ôn hoà kiên nhẫn. Chỉ là lúc ở nhà vì được cưng chiều vô đối nên trở thành đồng đánh, khi đi đến nơi này lại một thân một mình nên lúc sau Lục Phồn hay quan tâm đến cô cho nên hay kêu cô qua nhà cùng ăn cơm tối.

Lục Thời cùng Ngụy Gia Ngữ vẫn còn đang ngồi chăm chú chơi trò chơi Shooting Zombies, Ngụy Gia Ngữ đối với Lục Thời luôn thoải mái cho nên trong lúc chơi game cùng nhau mà không được suông sẽ sẽ đỏ mặt tía tai mắng nhau, Lục Phồn thường xuyên có cảm giác trong nhà đang nuôi hai đứa trẻ tiểu học ngây thơ.

“Rùa Nhỏ*(tên gọi thân mật của Gia Ngữ) đừng có mất tập trung! Bên cạnh người có mấy thầy ma kìa! Mau mau bắn nó bể đầu đi!”

Ngụy Gia Ngữ vội vàng quay đầu lại tập trung vào màn hình để tiêu diệt thầy ma, cuối cùng cả hai cũng thành công hoan hô một tiếng mới đứng dậy gọi Lục Phồn, “Chị, chị tới đây đi, Rùa Nhỏ nói có thông tin liên lạc của Thẩm Uẩn Xuyên trên vi tính!”

Lục Phồn từ trong phòng đi ra dọa “Không được lừa ta, nếu lừa thì cơm tối hôm nay không có cho hai người đâu.”

Ngụy Gia Ngữ vội vàng nói ” Chị Tiểu Phồn, là sự thật đó! hôm nay chị đồng nghiệp của em đứng gần Thẩm Uẩn Xuyên để học cách thầy trang điểm hoá trang cho anh ấy, thấy anh ấy sử dụng thông tin đó trên điện thoại mà!”

Lục Phồn nhanh chóng bắt lấy nội dung chính: “Em làm trong tổ hoá trang phim mới ah?”

“Đúng, tổ hoá trang Thanh Thiên Bích đang chủ trì tất cả các khâu PR hình ảnh cho Giản Ngộ Châu cùng Thẩm Uẩn Xuyên trong chiến dịch quảng cáo phim mới, vì không đủ người nên mượn thêm người bên công ty của thầy em, nên thầy đã dẫn em cùng một vài người nữa để phụ giúp.”

Ngụy Gia Ngữ cười hắc hắc một tiếng: “Giản Vũ Trục đúng là người tài giỏi số một trong thiên hạ, nhiều cô gái trong tổ hoá trang của em mê mẩn hần, thông tin của Giản Vũ Trục cũng được lưu trên vi tính, có người nhìn thấy chỉ là không dám lưu vào, em cũng có mà không dám lưu, hắc hắc.”

Lục Phồn nhếch miệng tỏ ý xem thường thông tin về Giản Ngộ Châu, thầm nghĩ hần có gì tốt đâu, đúng như lời nhận định của cô bạn trên mạng với Lục Phồn rằng Giản Ngộ Châu bên ngoài cũng giống như hần ở trong blog. Vì trong lòng đã tồn tại ý nghĩ chán ghét Giản Vũ Trục nên đã không cho cô gái nhỏ nói tiếp mà kích động ôm lấy vai cô bé nói “Nhanh lên, đưa thông tin cho chị nào.”

Ngụy Gia Ngữ cuối đầu lay hoay tìm trên di động, đột nhiên ngẩng đầu nói “Chị tiểu Phồn đây là thông tin cá nhân của mình tinh, không thể...”

“Không thể để lộ cho ai biết đúng không? Yên tâm đi, chị thề không nói cho ai biết đâu.”

Lục Phồn sau khi lấy được thông tin liền quay trở về phòng nằm trên giường nhìn chằm chằm vào mấy dòng chữ ngắn ngủi dẫn đo suy nghĩ đến ngắn ngủi, gợi hay không gợi? Gợi như thế nào đây? viết như thế nào đây? chẳng lẽ viết anh thật tốt, em là fan cuồng của anh? Không được, không được, thật là ngốc nghếch, nhất định anh ấy sẽ không đồng ý nhưng mà đã có thông tin liên lạc không lẽ im lặng, thật là khó chịu trong lòng. — ()—

Hay là giả đồ nhằm số nhỉ? Nghĩ đến việc có thể trực tiếp nói vài câu làm cô hào hứng!

Lục Phồn nhập thông tin liên lạc vào vi tính để tìm kiếm thì thấy hình ảnh đại diện là một chén khoai tây hầm cách thủy thịt bò cùng nick name cũng có tên khoai tây hầm cách thủy thịt bò.

Lục Phồn: “...”

Không lẽ chồng cô thích ăn khoai tây hầm cách thủy thịt bò? Nếu cô nhớ không lầm thì tất cả thông tin tư liệu như bách khoa toàn thư về Thẩm Uẩn Xuyên cô đã thuộc lòng đâu có nói đến chuyện hần thích ăn món ăn này nha.

Có chút kỳ quái nhưng cô cũng không có nhiều nghi ngờ bởi Ngụy Gia Ngữ đã khẳng định tận mắt thấy thông tin và lưu lại chắc chắn sẽ không sai.

Suy nghĩ một lát cô liền viết một câu: “Ta biết công thức làm món khoai tây hầm cách thủy thịt bò như thế nào là ngon nhất. Kết bạn nhé”

Sau đó không ôm hy vọng được hồi âm.

Đã 5 phút trôi qua cô cứ chằm chằm nhìn vào di động vẫn không thấy hồi âm, chuyện này có chút ít nằm trong dự đoán của cô, coi như nếu là một người khác thì cũng có thể không trả lời lại với người xa lạ, biết làm sao đây thật sự Lục Phồn vẫn còn có chút thất vọng, cô không cầu cái khác chỉ mong cô và chồng mình là bạn bè giao lưu nói chuyện cũng được.

10 phút đã trôi qua Lục Phồn mang theo tuyệt vọng hoàn toàn buông điện thoại di động xuống, đi ra khỏi phòng chui vào bếp nấu cơm cho 2 đứa học sinh tiểu học ăn.

Hôm nay cô làm cơm tối có món khoai tây hầm cách thủy thịt bò, salad là món khoai tây thái sợi cùng khoai tây luộc chấm muối tiêu, Lục Thời cùng Ngụy Gia Ngữ nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn một lúc sau đó cả hai nhìn nhau đồng thanh hỏi: “Chị, tâm trạng của chị hôm nay không tốt?”

Lục Phồn múc cơm đi ra: “Không có, sao hỏi vậy.”

Lục Thời cẩn thận nói: “Mỗi lần tâm trạng của chị không tốt thì thích dùng một loại nguyên liệu nấu thành nhiều món khác nhau, chị xem hôm nay chị nấu những gì...”

Về mặt Lục Phồn không chút thay đổi nói “Trong nhà chỉ còn khoai tây cùng thịt bò.”

Hai đứa nhỏ nhìn nhau không biết nói gì thêm nữa nên cuối đầu im lặng ăn cơm.

Cơm nước vừa xong thì Lục Phồn nhận được điện thoại từ Hứa Nghi Nhã gọi tới.

“Tiểu Phồn mình đã giúp cậu thoả thuận thành công rồi nha, có điều người đại diện yêu cầu muốn gặp mặt một chút, dù sao minh tinh kia cũng có lai lịch lớn, nên có người đề cử cũng muốn kiểm tra lại một chút, mà đây cũng không phải lần đầu tiên tìm người phụ trách dinh dưỡng nhưng đều không vừa ý, đặc biệt rất hay bắt bẻ.”

Lục Phồn ồ một tiếng, không có gì vừa ý? Thiệt tình càng nổi tiếng càng có nhiều chuyện hiếp đáp người khác mà, điều này đã kích thích trí tò mò của cô “Đó là ai nhỉ.”

Hứa Nghi Nhã ha ha cười một tiếng, tiếp tục thừa nước đục thả câu: “Đợi đến ngày kia khi người đại diện liên lạc với cậu thì cậu sẽ biết, khi nào gặp mặt nói chuyện xong thì nhớ nói cho mình biết nha, nếu do ta giới thiệu mà được chấp nhận thì cậu tạ hậu lễ cho mình một trận đấy.”

“Không biết trong lòng cậu muốn gì... Haizz dza, đợi đến lúc đó đi rồi hãy tính.”

Sau khi tắm rửa xong Lục Phồn liền dọn dẹp 1 chút cho phòng ngủ của mình, cần phải chuẩn bị một chút hồ sơ tư liệu để ngày mai cô đi đến đài truyền hình Vạn Hoa. Giải quyết xong tất cả các việc cần làm, Lục Phồn liền làm khô đầu tóc thì nghe được Lục Thời ở ngoài cửa phòng gào lớn.

“Chị, em đói!”

Lục Phồn nóng nảy nói: “Tự đi nấu mì tôm đi.”

Tiếp đó lòng thầm mắng: đồ em trai ngốc...

Lục Thời biết rõ tâm tình của chị mình không tốt, đành quay lưng đi đến tủ lạnh tìm kiếm thức ăn.

Lục Phồn leo lên giường nằm, mở di động ra nhìn mà chưa để ý kiểm tra tin nhắn. Theo thói quen cô thuận tay mở ra để xem bình luận của công chúng, chợt thấy một thông báo có tin nhắn tới làm cô sáng mắt lên.

Tài khoản “Khoai tây hầm cách thủy thịt bò” đã kết bạn với bạn, các bạn có thể nói chuyện với nhau.

Lục Phồn nghĩ mình mơ, qua mấy giây sau mới mở tin nhắn ra xem, lúc này trông mắt của cô như muốn rớt ra

7. Chương 7

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Công thức làm như thế nào để ngon nhất?

Lục Phồn nhìn cứ nhìn trân trân vào hàng chữ rất lâu rồi nhận xét đối phương thiệt có kiên nhẫn khi không gửi tin nhắn hỏi thức trả lời, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu và trả lời lại cực nhanh.

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Hầm cách thủy quan trọng nhất là khoai tây hầm như thế nào để không bị nát nhuyễn, thịt bò rửa sạch dùng mù tạc ướp qua đêm. Đầu tiên hầm cách thủy khoai tây, nước hầm thì phải dùng nước nóng mà hầm, nước cạn thì châm thêm một chút rồi hầm tiếp như thế khoai sẽ giữ được vị ngọt cùng nước dùng sóng sánh rất ngon. Sau đó cho thịt bò vào hầm cách thủy thịt bò, lúc này nước phải sậm

sắp, sau khi cạn thì nhấc xuống, không được châm thêm nước nếu không thịt bò trở nên dai, có thể kết hợp cho thêm một vài hoa sơn trà hoặc củ cải phiến thì nước thịt bò rất thơm ngon!

Lục Phồn thật sự hưng phấn liên hồi hận là mình không thể mang hết các bí quyết kiến thức đã học và chiêm nghiệm mà khai ra, trong khi đó đối phương hết sức bình tĩnh

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Ah.

Lục Phồn:... PlayUnmuteProgress: 0%Remaining Time-0:00Fullscreen

Bà mẹ nó, Xuyên Xuyên thiệt cao tay, tạo ra trường hợp như thế này với cô không biết phải tiếp tục nói chuyện gì__ ()__

Cô giả bộ hỏi thăm thông tin của Xuyên Xuyên như một người bạn thì phát hiện ra hần trả lời sơ một chút về mình dường như không muốn trò chuyện, đã dập tắt đi hy vọng tự sướng của cô, khiến cô không khỏi chút ít thất vọng. Đang lúc nhiệt huyết bị nước lạnh tưới vào đầu thì đối phương lại lần nữa nhen nhóm trong lòng cô ngọn lửa nhỏ.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Tại sao kết bạn với tôi?

Lục Phồn suy nghĩ một chút, nếu lúc này nói thẳng ra thân phận của đối phương chẳng khác gì dập tắt chuyện hai người sẽ tiếp tục nói chuyện. Phàm là con người cho dù nổi tiếng đến đâu cũng muốn có sự riêng tư, cho dù là người hâm mộ mình thì cũng không thích trong cuộc sống của mình mọi góc gác đều phải giao thiệp. Liền đem thông tin muốn kết bạn với một người bạn đã tán ngẫu vì không cẩn thận nên đã sai số mà nhầm qua Xuyên Xuyên. ~ ()/

~[Trà sữa trân châu vị xoài]: Thật sự là muốn kết bạn với một người bạn, không cẩn thận nên đã nhầm số nào đó hiện ra hình ảnh đại diện của bạn mà bản thân mình thì thích món hầm cách thủy thịt bò, cho nên tiện tay kết thêm bạn.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: A, là như vậy. Cảm ơn công thức của bạn, có dịp tôi sẽ thử.

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Không cần cảm ơn, bản thân mình rất thích nghiên cứu sáng tạo chế biến các món ăn, về sau có gì không hiểu rõ lắm cũng có thể mình.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Oki.

Lục Phồn nhin không được cười đến cong cả mắt khi thấy câu trả lời của đối phương.

Ồi má ơi mình đã cùng Xuyên Xuyên tán ngẫu 5 phút. Nghĩ đến việc sẽ post lên blog mà khoe thật là vui sướng.~ ()/~. Vỗ vỗ vào mặt để bình tĩnh lại, nghiêm túc đối thông tin mình đã lưu từ “khoai tây hầm cách thủy thịt bò thành” “chồng iu Xuyên Xuyên”... Giống như có chút xấu hổ.

Sau đó Lục Phồn nhanh tay xóa đi hai chữ “Xuyên Xuyên” chỉ còn lưu lại hai chữ “chồng iu” đầy hài lòng mà gật đầu.

Thế thì không còn phải lo lắng người khác sẽ phát hiện mà xấu hổ nữa.

Lục Phồn mang tâm trạng rất tốt chui ra khỏi phòng nhìn thấy em trai ngốc đang ngồi bưng tô mì ăn có chút thương xót, xoa đầu hần nói: “Đợi chị một lát, chị làm cho 2 bánh sandwich kẹp chân giò hun khói” nói xong không cần em trai trả lời chui ngay vào bếp.

Lục Thời: “...”

Trời ơi, không phải chứ, đợi người ta ăn hết hơn nửa tô mì thịt bò dưa chua mới chịu làm cho người ta ăn, tàn nhẫn không đây??? ()

*

Ở nơi nào đó xa xôi, trong phòng khách sạn hạng sang, Giản Ngộ Châu ngồi trên sofa đọc sách được một lúc thì hần lại khó chịu trong lòng bởi dạ dày trống rỗng của hần biểu tình cho nên quyết định bỏ sách xuống đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh tìm kiếm có chút gì lót dạ không.

Hôm nay vừa diễn xong cảnh võ thuật đã có chút mệt mỏi nhìn thấy hộp đồ ăn của tổ làm phim để cho hân lạnh tanh, không có mùi vị gì cả cùng cách bài trí cầu thả cho nên vừa mới được hai bữa là bụng xuống không thể nào có hứng ăn thêm được nữa.

Nhìn thấy trong tủ lạnh thật nhiều nguyên liệu nấu ăn tươi ngon do trợ lý vừa đi siêu thị mang về, nhất là khi nhìn thấy hai hộp nhựa chứa thịt bò tươi được cắt thành những miếng vuông nhỏ bằng hai ngón tay được bọc kĩ trong nilon đựng thức ăn. Hân liền tưởng đến ngay việc áp dụng công thức vừa học được từ người bạn trên mạng. Nhưng mà khoai tây hầm cách thủy thịt bò rất tốn thời gian hơn nữa hân cũng không muốn giống như ngày hôm qua ăn xong thì đau bụng làm Trần Tiêu phải đưa đi bệnh viện một lần nữa

Chợt nhớ ra Trần Tiêu có đề cập đến việc ngày kia sẽ gặp người xin làm công việc phụ trách dinh dưỡng cho hân nên quyết định sẽ đem món khoai tây hầm cách thủy thịt bò cho người kia làm, quyết định như vậy đi...

(editor: hahaha, đến đây thì hiểu ra chị Lục Phồn nhằm Uẩn Xuyên qua Ngô Châu rồi, thiệt là oan trái nha)

Đành phải đi nấu chút nước sôi chế cháo gà xé sợi ăn liền để xoa dịu cơn đói, trong 3 phút chờ đợi lòng Giản Ngô Châu bắt chợt chua xót thở dài, không biết như thế nào lại nhớ đến món thịt gà xông khói được ăn tối hôm qua...Càng ăn một miếng cháo gà, càng nhớ hương vị ngày hôm qua được thưởng thức.

Sáng sớm hôm sau Lục Phồn liền liên lạc Vạn Hoa TV hẹn giờ phỏng vấn cũng như hỏi thông tin tư liệu mà bên đó cần cô cung cấp.

Cũng gọi là Chủ Biên Tập nhưng Chủ Biên Tập cho đài truyền hình có vị trí cũng như khối lượng công việc rất lớn. Làm Chủ Biên Tập cho một trang web truyền hình công việc hầu như là nhẹ nhàng, chỉ cần ra mặt nũng nịu một chút thì người hâm mộ đã nhảy vào tặng quà khen ngợi.

Còn làm Chủ Biên Tập cho một chương trình của đài truyền hình gánh nhiều trách nhiệm hơn, phải làm tất cả các kế hoạch dự trù, mở rộng, giải quyết hậu kỳ, khối lượng công việc rất nhiều hoàn toàn không thể so sánh như cũ được. Lục Phồn tốt nghiệp đại học chính quy là ngành biên tập phát thanh truyền thông dĩ nhiên rất muốn vào đài truyền hình làm, chỉ là khi vừa tới Hàng Châu không có ai nâng đỡ, đành phải kiếm việc làm để sống nên chấp nhận làm biên tập cho web truyền hình, nay đã có cơ hội trước mắt nên không thể nào mà sơ ý bỏ đi.

Đi một lúc lâu mới đến cao ốc đài truyền hình, bước tới sảnh hỏi tiếp tân hướng đi lên chỗ hẹn sau đó Lục Phồn đi nhanh vào thang máy.

Cửa thang thang máy chưa kịp đóng lại, đã xuất hiện thêm ba người phụ nữ ăn mặc rất lịch sự, tinh tế cùng khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng thanh thoát bước vào thang máy, vừa nhìn có thể đoán được là những người làm trong đài truyền hình nhưng hình như trên người 3 cô sử dụng mùi nước hoa hơi nặng mùi nên trong không gian bịt kín của thang máy làm cho người ta choáng váng khó chịu khiến Lục Phồn phải nhin thở.

Các cô trò chuyện rôm rả bay vào tai Lục Phồn.

“Này hai người biết không, lúc này đi qua đại sảnh ta gặp soái ca đấy!”

” Hử, ai vậy?”

” Là Giản Ngô Châu, hôm nay có lịch thông báo tổ chức quay hình phỏng vấn hân ở lầu 7, có muốn lên đó gặp không?”

“Gặp cái gì chứ, đâu phải chưa từng gặp mình tinh, mấy đại minh tinh chỉ có thể nhìn mặt chứ tính cách nhân phẩm so với người thường cũng không hơn chút nào, tiếp xúc nhiều cảm thấy thất vọng, chỉ bằng đừng tiếp xúc qua”

“Có thể chụp hình về khoe với con gái, con gái của tôi rất mê hân.”

3 người phụ nữ bắt đầu tám chuyện trên trời dưới đất trong giới showbit rất hăng say, nào là thông tin tay trong tay ngoài thoả thuận cầu kết, nào là những quy tắc ngầm trong đám đạo diễn để dành được vai

chính...mỗi thông tin được nói ra đều là tiêu điểm nóng hổi.

Lục Phồn cũng không muốn nghe nên đã không để ý câu chuyện đầu đuôi như thế nào, trong đầu cứ nghĩ đến lâu 7...trời ơi, giống như lòng cô cũng là muốn đi lâu 7.

Ngồi chờ trong phòng tiếp khách chừng năm phút thì Lục Phồn gặp được người của Vạn Hoa TV bước vào, sau màn chào hỏi khách sáo liền đi vào vấn đề chính của công việc, cẩn thận bàn bạc thỏa thuận cho hợp tác tương lai mất gần hai giờ.

Vấn đề tiền lương ở Vạn Hoa được trả rất hậu hĩnh làm Lục Phồn vui mừng không thôi, hướng phát triển sự nghiệp của vị trí Chủ Biên Tập chương trình rất rộng, sẽ có rất nhiều khó khăn với cô khi chương trình đang cần phát triển phải đối đầu với mười tiết mục khác, nhất là đối với những người trẻ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm như cô nhưng cô muốn thử sức mình.

“Đây là hợp đồng thỏa thuận công việc, cô Lục cứ cầm về nhà trước nghiên cứu, nếu chấp thuận thì ký hết rồi gửi lại cho công ty là được. Đối phương nhìn cô tươi cười nói thẳng: ” Bản thân tôi rất ngưỡng mộ năng lực của cô Lục, đài truyền hình chúng tôi cũng có một chương trình về ẩm thực nhưng rating không được tốt, tôi tin tưởng với năng lực của cô sẽ làm cho chương trình có sức hồi sinh”

Nói cho cùng là bắt người ta thu dọn tàn cục... Lục Phồn đã sớm nhận ra đài truyền hình cho cô đãi ngộ tốt thì cô cũng phải trả cái giá không nhỏ, trong lòng cũng không có ý gì bất mãn bởi cho dù nghề nghiệp gì thì cũng phải xây dựng từ những bước cơ bản, không thể có đạo lý một bước lên trời.

Thôi thì kế hoạch mua nhà để cho em trai ngốc có phòng cưới vợ phải hoãn lại mấy năm.

Vừa suy nghĩ vừa tiến vào thang máy, chưa kịp bấm nút đóng cửa thì Lục Phồn thấy có 1 bàn tay chặn cửa thang máy lại kèm theo âm thanh trầm thấp “Đợi chút”.

Lục Phồn vội vàng bấm ngay nút mở cửa thì ngay sau đó một cái dáng người cao to trong trang phục tây âu đứng thẳng từ bên ngoài bước vào, Lục Phồn vô ý thức ngẩng đầu nhìn qua chống lại ánh mắt đang nhìn cô sau kính râm, cô ngẩng người giấy lát liền nhận ra đó là ai.

Giản Ngộ Châu. Người mà cô ghét nhất trên đời o ()o...

Giản Ngộ Châu vừa nhìn thấy cô, ánh mắt cũng dừng lại một chút rồi rất nhanh liền thấp giọng nói, “Cảm ơn.”

“... Không cần cảm ơn.”

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, đem thế giới bên ngoài ngăn cách với không gian trong thang máy thành hai thế giới khác nhau. Trong thang máy giờ đây chỉ có hai con người xa lạ làm bầu không khí trở nên lúng túng chỉ muốn dừng lại mà thoát ra, bởi có người nào đó cảm thấy người kia đang xâm chiếm đại bản doanh tư của mình nên trong tiềm thức bắt đầu xuất hiện bài xích.

Rất may mắn cảm giác này không lưu lại lâu thì thang máy đã dừng lại, cửa vừa mở Lục Phồn bước nhanh đi ra ngoài thì phát sinh sự cố.

...Đôi giày gót nhọn của cô bị mắc vào khe hở ở cửa thang máy cùng với mặt đất rất sâu.

Mẹ kiếp! Trong lòng Lục Phồn phát ra một câu chửi tục, dùng sức nhấc chân lên, giày vẫn không nhúc nhích. Có người muốn ra khỏi thang máy mà cô thì chặn ngang ở cửa, cô lập tức ngồi chồm hổm xuống, dùng sức nhổ giày ra mà không cần suy nghĩ đến giữ hình ảnh.

Đỏ mặt tía tai cố hết sức mà nhổ giày, Lục Phồn cảm thấy những ai mà chứng kiến cảnh này đều sẽ khẳng định cô là người phụ nữ ngốc nghếch chậm phát triển.

Những người khác thấy thế nào cũng không sao nhưng để cho Giản Ngộ Châu nhìn thấy cô trong hình ảnh ngồi chồm hổm trên mặt đất nhổ giày ra, thật không biết chui đi chỗ nào mà trốn, Lục Phồn thực sự chỉ muốn đâm đầu vào tường thôi. (editor tự hỏi: sao ông nam chính không lấy ra giúp nhỉ?)

Một giây sau giày cũng được rút ra nhưng theo lực quán tính cả người Lục Phồn đều bập ngã ra phía sau, nhưng mà cái mông lại không bị đau đớn như trong dự đoán - có người đã đỡ lưng cho cô.

Lục Phồn lập tức đứng lên nói khê với Giản Ngộ Châu đang ở sau lưng một tiếng cảm ơn sau đó di chuyển vị trí qua một bên để cho người bên ngoài bước vào. Cô mang lại giày bước ra ngoài thì phát hiện gót giày đã rớt ra.

Xúi quẩy.

Lục Phồn cau chặt mi đi đến ghế sofa ngồi xuống, cởi giày ra để kiểm tra có thể sửa chữa tạm thời để đi hay không.

Chợt nghe âm thanh quen thuộc bay vào tai “Này Giản! Kết thúc thu hình rồi hả? Sao lại đi xuống lầu?”

Lại vô ý thức ngẩng đầu nhìn qua hướng âm thanh vừa phát ra Lục Phồn nhìn thấy Trần Tiêu, trong nháy mắt cô cho là mình xuất hiện ảo giác.

Giản Ngộ Châu đang đi phía trước không quay đầu lại mà trả lời: “Tôi đi mua bình nước uống.”

“Thiệt là, không nhờ trợ lý đi được sao...”

Giản Ngộ Châu chợt đứng lại, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn qua người đang ngồi trên sofa trong bộ mặt trơn mắt há hốc mồm, Lục Phồn thấy thể liên liếc mắt một cái, Trần Tiêu cũng theo ánh mắt của Giản Ngộ Châu nhìn qua mà sững sờ, rất nhanh nhận ra: “Ồ, không phải đây là cô gái cho chúng ta ăn món thịt gà hun khói vào tối hôm qua trong bệnh viện sao, sao cô xuất hiện ở đây?”

Giản Ngộ Châu thay đổi hướng đi bước về phía Lục Phồn, Trần Tiêu vội vàng chạy đến: “Này Giản, người sao vậy, bây giờ không tiện lộ mặt đâu.”

Khi Giản Ngộ Châu đã đứng trước mặt cô, Lục Phồn vẫn còn trong tình trạng kinh ngạc cực độ.

Má ơi, ngày hôm qua ở bệnh viện trong phòng truyền dịch gặp gỡ người đàn ông trùm kín từ đầu đến chân là Giản Ngộ Châu?!

Giản Ngộ Châu mở miệng hỏi “Có cần giúp gì không?”

Lục Phồn sụ mặt xuống.

Trần Tiêu cũng vừa tới, cười hớn hở: “Này, có duyên nha lại gặp nhau nữa.”

Lục Phồn bây giờ mới phải ứng “Hả... duyên ghê (>.<), các=”” người=”” tốt=””>

Giản Ngộ Châu ánh mắt liếc đến bàn tay đang cầm chiếc giày hỏi: “Giày hư?”

“... Uhm.”

Trần Tiêu vỗ vỗ lưng Giản Ngộ Châu căn dặn thấp giọng nói: “Đối với chân con gái nhà người ta người không được nhìn đâu, hơn nữa người cũng không biết gì về giày của phụ nữ, đi một chút đi rồi quay lại, họ muốn ghi chép thêm một ít nữa trong chương trình.”

Giản Ngộ Châu không thèm để ý đến lời nói của Trần Tiêu mà quay sang nhanh chóng ra lệnh với Lục Phồn: “Cởi chiếc giày còn lại đưa tôi.”

Lục Phồn sững sờ như hỏi hẩn đang muốn làm gì.

Giản Ngộ Châu nói tiếp “Tôi có cách giải quyết.”

Lục Phồn bán tín bán nghi nhưng vẫn tháo chiếc giày còn lại đang ở dưới chân đưa cho Giản Ngộ Châu, không nói lời nào nữa anh ta liền cầm gót giày còn lại bẻ gãy.

Lục Phồn: “...”

Trần Tiêu: “...”

Giản Ngộ Châu trả lại chiếc giày vừa bẻ gót nói “Như thế này đi ngoài đường không ai phát hiện ra bất thường.”

Trần Tiêu: giờ đã hiểu ra nguyên nhân tại sao Giản Vũ Trục độc thân ba mươi năm...

Lục Phồn khoe miệng rút gân nhin cười để khỏi mang tiếng trêu chọc người có ý giúp mình..

8. Chương 8

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Thời gian bỗng như dừng lại, ngưng đọng hết mấy giây, Lục Phồn cảm thấy khiếp sợ vì ánh mắt sâu thẳm của Giản Ngộ Châu đang nhìn thẳng vào người. Thấy vậy Trần Tiêu lập tức hoá giải “Này giày của cô đã hư rồi không thể đi ngoài đường được, hay là để chúng tôi đưa cô về nhà nhé, được không?”

Lục Phồn nhẹ nhàng từ chối “Cảm ơn, nhưng mà không sao tôi sẽ đi taxi”

“Không sao đâu, chúng tôi còn làm việc ở đây rất lâu, tài xế cũng đang rảnh với lại ở chỗ này cũng không thuận tiện cho việc gọi taxi”. Không cần Lục Phồn trả lời, Trần Tiêu nhanh chóng lấy di động ra gọi tài xế tới...

Lục Phồn không còn từ chối nữa, cô có chút ít đau lòng tiếc rẻ đôi giày nhỏ vừa mới mua không lâu vào mùa Xuân nay trở thành thế này, vốn dĩ chỉ có một chiếc bị đứt gót còn suy tính làm cách nào để sửa chữa, giờ thì cả hai đều hỏng thì sửa chữa làm sao đây? thôi thì đành mua một đôi mới để mang vậy.

Thật sự cô không nên tin tưởng người đàn ông “nam Tử Trực” (có chết cũng phải là nam thẳng) này.

Hắc hắc, thật đen đui mà.

Giản Ngộ Châu một tay bỏ vào túi quần, lặng im suy nghĩ không biết mình có làm sai cái gì hay không? tại sao bị hai người kia lơ đi để mình đứng ở một bên, không có kết quả.

Tài xế rất nhanh liền lái xe chờ ở vòng xoay tròn phía trước cửa lớn, Lục Phồn xỏ đôi giày cao gót bây giờ đã biến thành đế bằng, may mắn là đế giày không cứng rắn nên bước đi trên đường không mấy khó chịu. Cô tiện tay đem hai gót giày bị rách ra ném vào thùng rác, nhìn về phía Trần Tiêu phát phát tay tạm biệt rồi đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Giản Ngộ Châu: “...” Thắc mắc trong lòng thể hiện trên khuôn mặt như gỗ, tự hỏi sao cô ấy không tạm biệt hẳn? Dù gì hẳn cũng là người đưa ra chủ ý cho cô mà.

Trần Tiêu nhin không được ha ha cười một tiếng, chụp vỗ vai hắn, “Vũ Trực, tỉnh mộng đi, lần đầu tiên trong cuộc đời có người con gái chỉ nhìn tôi không nhìn lấy cậu hahahahahaha, cô gái kia khẳng định là không phải người hâm mộ cậu rồi, thôi thì cũng nên hết hi vọng đi.”

Giản Ngộ Châu mặt không thay đổi hất tay hắn ra khỏi vai nói: “Đừng nói nhảm, đi mua cho tôi bình nước.”

Trần Tiêu: “...” ôi chào ôi vì cậu không được em gái kia đếm xỉa nên “giận cá chém thớt” sao! là chính bản thân mình không nên trêu vào mà cố ý trêu đấy chứ! Giờ trách ai, tôi sao?

Sau khi mua nước xong quay trở về Trần Tiêu vẫn thấy khuôn mặt chảy dài thật dài của ai đó, liền nén cười mà nói: “Giản nè, có một vài lời nói thật tôi nhin không được đành phải nói ra, tôi cùng cậu cũng đã sống tới ba mươi năm, có bao giờ cậu nghĩ tới nơi đó có vấn đề?”

Giản Ngộ Châu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái nói: “Tôi không có vấn đề ở chỗ nào hết.”

“...” Trần Tiêu trầm mặc một lát trong lòng lập tức cười lạnh một tiếng, tự cho mình siêu phàm, cao ngạo tự cao tự đại cho mình là nam tử chân chính, là xử nam, thật đáng đời khi bị con gái ngó lơ, thế là cậu dùng khuôn mặt đau thương đó cho ai xem, thiệt buồn cười hahahaha.

Giản Ngộ Châu dường như hiểu rõ ý tưởng trong đầu của Trần Tiêu trả lời lại một cách mỉa mai: “Nhưng mà cậu cũng không có vấn đề đó chứ?”

Trần Tiêu: “...” Ôi cái người này, thật là khó nói chuyện!

Hắn trong đầu rất nhanh suy nghĩ đến tiền lương được trả mà nghĩ qua nghĩ lại nhiều lần bèn nhin xuống xúc động không muốn lật bàn mà nói: “Này cậu có phải là ngốc không? Ở trong tình huống đó thì làm hành động gì đây? Ôm ngang àh? Công trên lưng? Hay điện thoại cho người khác mua một mớ giày? Tất cả những hành động đó đều tốt hơn so với việc cậu trực tiếp bẻ gãy giày trước mặt người ta!!”

Giản Ngộ Châu trầm mặc.

Trần Tiêu sực nhớ ra vấn đề gì nên nói tiếp: “Đây cũng chỉ là thảo luận phương pháp như thế nào tốt thôi, không phải chỉ cậu đi cua gái, kéo không lại có scandal lời ra tiếng vào khiến tôi phải đi tìm công việc khác? Giản nè, thật sự hiện tại hành động vừa rồi của cậu cũng khá tốt, nghe tôi về sau muốn trợ giúp cô gái nào đó có trường hợp giống vậy cứ làm như thế.”

Giản Ngộ Châu: “Tôi biết rồi.”

“Cậu chỉ biết trêu chọc cho con gái giận lên thôi, vậy cậu có biết làm như thế nào để con gái hết giận không?”

“A, đương nhiên là biết, tôi không điếc, năng lực học tập cũng không kém.”

“...”

Buổi chiều Lục Phồn đi đến LX để thảo luận về vấn đề chấm dứt sớm hợp đồng đã kí kết, quả nhiên công ty LX không cam tâm tình nguyện bởi Lục Phồn được xem như trụ cột nhất ở công ty video LX, nghĩ tới vấn đề rất nhiều người hâm mộ đều là thông qua rất nhiều kênh khác nhau để vào xem video trên trang đài web LX, giờ cô rời đi không biết có bao nhiêu lưu lượng người hâm mộ rời đi theo cô.

LX dù sao cũng là nơi giúp cho Lục Phồn khởi nghiệp một cách vẻ vang cho nên Lục Phồn cũng không có cùng công ty vạch mặt, cũng không có vì kết thúc hợp đồng mà “giống trống khua chiêng” đi đến nhờ pháp luật can thiệp. Sau khi thoả thuận nguyên một buổi chiều thì cũng có quyết định Lục Phồn sẽ trả hết số tiền bồi thường như trên hợp đồng đã thoả thuận cũng như sẽ nán lại LX thêm một tháng để công ty có thời gian tìm người thay thế vị trí của cô.

Đài truyền hình Vạn Hoa cũng đã ngầm cho phép, dù sao Lục Phồn có đi qua liền cũng chỉ là phụ trách một tiết mục bình thường, không gấp đến nỗi muốn cô tiếp nhận liền.

Lục Phồn toàn thân đều nhẹ nhõm sau khi thương lượng giải quyết xong sự việc, trên đường về nhà đi ngang qua một tiệm xiên nướng nhỏ, nhớ tới ở nhà có một con chó tham ăn bị thật bị (em trai) đang chờ nên đã mua ngay một hộp xiên nướng to cho hắn.

Vừa về đến nhà, mũi của Lục Thời có thể sánh như mũi chó đã ngửi được mùi thịt xiên nướng mà cao hứng cực kỳ kinh khủng. Hắn rất thích ăn xiên nướng nhưng vì trước đây có lần ăn xiên nướng bên đường mà đau bụng suốt hai ngày phải nhập viện dẫn đến việc Lục Phồn ra chỉ thị cấm không được ăn xiên nướng nữa. Lục Thời từ bé không sợ cha sợ mẹ chỉ sợ mỗi chị, nên hắn không bao giờ dám vi phạm những gì chị đã có ý.

Cho nên việc được ăn xiên nướng bao nhiêu năm nay cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hôm nay chị hắn tự động mua cho hắn món này khiến hắn vui mừng không kịp nghĩ đến việc hỏi nguyên nhân vì sao, chỉ nói xong câu cảm ơn là cầm cuối ăn.

Lục Phồn ngồi trên sofa tay xoa xoa mắt cá chân hỏi: “Hôm nay ở nhà một ngày không có chị em làm gì, chơi game?”

“Em đang viết dở một nửa bài nghiên cứu, ah chị ơi, ngày mai em phải về sở nghiên cứu rồi, bên đó có dự án mới muốn giao cho em.”

“Vậy hả, để sáng mai chị dậy sớm chuẩn bị cho em chút điểm tâm.”

“Chị cứ nghỉ ngơi đi, khó có cơ hội xin nghỉ việc, ở nhà mà thoải mái thư giãn, em không sao đâu”

Lục Phồn nhớ tới ngày mai còn phải đi phỏng vấn: “Không sao, ngày mai chị có việc phải xử lí, cũng thuận tiện”

Lục Thời nghe vậy, ồ lên một tiếng dằn dò “Chuyện gì? xem mắt? chị nhớ cẩn thận!”

Lục Phồn cười mắng: “Đừng có mà suy nghĩ loạn xạ, em nghĩ chị của em là ai, không lẽ phải nhờ đến em mình mới lấy được chồng?”

Trong lòng Lục Thời lặng yên châm chọc nghĩ, chị đã 27 tuổi còn nhỏ sao? Nếu không phải thiên hạ lấy chồng gần hết cuối cùng là sứt ruột lo cho chị, nếu không thì hẳn lưu ý nam nhân tốt làm cái gì?

“Hơn nữa sống như thế này chị thấy rất thoải mái, hiện tại không muốn thay đổi cuộc sống này.”

Lục Thời liếc mắt: “Chị, chờ chị có người yêu sẽ không nghĩ như vậy.”

“Buồn nôn, em hiểu nhiều như vậy sao em không nói chuyện của mình đi?”

“...”

Lục Phồn vuốt vuốt tóc hất thở dài, “Ngoan ngoãn, cùng lắm thì chị nuôi dưỡng em.”

Lục Thời không được tự nhiên nói, “Em còn lâu mới cần chị nuôi dưỡng, chị nếu là cả đời đều không lấy chồng, hay là đợi tới già em đưa chị vô viện dưỡng lão.”

Lục Phồn cảm thấy có chút mắc cười nhìn em trai ngốc của mình, đôi đi cũng có lúc làm cho người ta thích bởi tính nói thẳng thường không chút xảo ngữ.

Buổi tối vừa nằm trên giường vừa lướt blog thì Lục Phồn nhìn thấy “Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em” vừa đăng một bức ảnh kèm bình luận.

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: Ha ha ha cùng nhóm đi thăm hiện trường phim mới!!! Đoàn làm phim vừa mới đến nên khâu quản lý chưa được nghiêm ngặt vì vậy đã thành công chạy vào trong gặp được Xuyên Xuyên, chụp được cận cạnh gò má của anh ấy! A a a a đẹp trai quá đi!! (hình ảnh) (hình ảnh)

Lục Phồn nhìn kĩ tấm hình của Thẩm Uẩn Xuyên đang trong hình dáng cúi đầu xem kịch bản một cách thanh tú điềm tĩnh khiến động lòng người. Lục Phồn ở trên giường lăn qua lăn lại vài vòng lưu giữ lại hình ảnh của Thẩm Uẩn Xuyên, sau đó tin nhắn riêng cho Sao Sao

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Gào khóc gào khóc cậu đi thăm hiện trường phim mới!!! Thế mà không chịu gọi mình!!!

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: Ha ha ha ha ha Đây chỉ là tin tức tạm thời! Với lại còn ở Tiêu Sơn chỉ là thuận đường đi của mình thôi, cậu chạy tới nhất định sẽ không kịp 2333

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: QAQ... còn có cơ hội lần sau không? / (o) /

~~[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: Sẽ có! Nhất định kêu cậu!

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Được được được, đừng quên!!

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: (thân thân) nhưng mà hôm nay không có Giản Ngộ Châu, nghe nói là đi quay phim tiết mục gì đó nếu không mình cũng chụp hình với anh ấy, thật đáng tiếc.

Lục Phồn nhìn thấy những dòng chữ này đầu óc bên trong tự động hiện lên hình ảnh Giản Ngộ Châu đem giày của cô bẻ gãy liền trỗi dậy cảm xúc ghét hấn.

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Mình và cậu ngược nhau, hôm nay mình ở đài truyền hình gặp được “nam Tử Trực”!

“nam Tử Trực” là tên “thân mật” dành cho Giản Ngộ Châu của antifan, mặc dù Sao Sao không phải là antifan của Giản Ngộ Châu nhưng đặc biệt rất thích nói xấu hấn, mỗi lần nghe Lục Phồn nói đều cười không khép miệng.

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: A? Cậu dám đi đánh lẻ hả? Sao lại đi đài truyền hình

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Hầy, đó không phải là vấn đề chính, vấn đề chính hôm nay là hấn đã đem giày cao gót của ta bẻ gãy, gãy! Từng đoạn, từng khúc, rời ra!!!

Lục Phồn bèn thuật lại chuyện xảy ra ngày hôm nay cho Sao Sao nghe làm chuyện vui, hai người cuối cùng cũng bị “nam Tử Trực” làm cho khuất phục.

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Khó trách diễn xuất hơn mười năm mà không có tin đồn, đàn ông như thế làm sao mà tìm được bạn gái, trừ khi mất cô gái đó bị mù.

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: Ha ha ha trong giới giải trí trở thành lão độc thân, ngẫm lại cũng có chút cảm giác 2333 nhưng mà Vũ Trực rất tốt nha, ít nhất còn giúp XD.

Trong lòng Lục Phồn tán thành điểm này, trong tủ quần áo của cô còn tấm chăn mỏng của Giản Ngộ Châu. Có lẽ không giống như lời đồn đại bên ngoài cao ngạo không coi ai ra gì.

Nhưng mà, trên mặt vẫn không tỏ ra nhân nhượng một chút nào, antifan chính là như vậy, không phục có thể gây chiến. (^)

Sáng sớm thứ hai, Lục Phồn rời giường làm bữa sáng, Lục Thời sau khi ăn xong liền vội vã đi. Công việc của cậu rất bận rộn, ngày lễ bình thường cũng không được nghỉ ngơi, mỗi lần đều mệt mỏi về nhà sau đó lại lo lắng đi làm.

Lục Phồn nhìn thấy cậu mặc áo khoác trắng đeo khẩu trang nuôi cấy sinh vật, không giống bộ dáng ngu xuẩn ngày thường, ánh mắt cùng động tác nghiêm túc làm cho tất cả cô gái tim đập thành thịch yêu thương nhưng nhớ, cho nên Lục Phồn nghĩ mãi không ra, người yêu trước tại sao lại đá cậu...

Sáng sớm Lục Phồn đã làm xong việc nhà, buổi trưa ăn linh tinh, mới vừa rửa bát xong liền nhận được điện thoại.

“Alô, xin hỏi đây có phải là số của Lục Phồn tiểu thư không?”

“Vâng, đúng rồi.”

“Chào cô, ba giờ chiều nay cô hãy đến khách sạn đối diện trường đại học X, tôi sẽ ở đó chờ cô.”

Đối phương giống như là có việc bận, cho nên lời nói có vẻ nhanh, Lục Phồn trả lời nhanh.

Khách sạn đối diện trường đại học X ở Tân Giang, cách chỗ ở của Lục Phồn nửa giờ đi xe. Lục Phồn xuống xe công cộng, đi bộ một km là đến khách sạn đối diện trường đại học X, thời gian vừa đúng cách thời gian hẹn chừng 10 phút.

Trong đại sảnh không có nhiều người, Lục Phồn đi vào cửa chính ánh mắt nhìn ngó xung quanh, rất nhanh, một chàng trai cao gầy đi đến chỗ cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, thăm dò hỏi: “Lục tiểu thư?”

Lục Phồn gật đầu: “Là tôi, xin chào.”

Chàng trai cười với cô: “Cứ gọi tôi là tiểu Trương, xin mời đi theo tôi.”

Lục Phồn không có hỏi nhiều đi theo sau tiểu Trương vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng mười hai. Hành lang khách sạn rộng rãi mà xa hoa, đèn tường vàng nhạt được làm theo phong cách Châu Âu, dưới đất trải thảm màu đỏ viền vàng, đệm thanh âm của người đi đường hút vào. Hai người một trước một sau trầm mặc đi tới, sau đó đứng trước một cánh cửa, tiểu Trương móc ra một cái thẻ, mở cửa phòng.

Lục Phồn theo sau anh ta đi vào.

Phòng VIP lấy ánh sáng rất tốt, phòng khách rộng rãi, cửa sổ sát đất mở ra một nửa, gió mát thổi vào, làm người ta sảng khoái tinh thần.

Trong phòng khách không có người, trên sofa bằng vải có một cái áo khoác tây trang, bên cạnh khay trà bằng thủy tinh có một đĩa hoa quả, bên trong đựng rất nhiều trái cây. Lục Phồn không nhìn xung quanh, tiểu Trương trực tiếp dẫn cô vào phòng bếp: “Lục tiểu thư, anh Giản đang ở trong phòng ngủ trưa, bảo cô làm cơm tối là được, a đúng rồi phải có khoai tây hầm cách thủy thịt bò. Nguyên liệu đều có ở trong tủ lạnh, rất tươi.”

Lục Phồn ngay từ đầu không chú ý nghe, một lúc sau mới phát giác nghe được: “...anh Giản?”

Tiểu Trương gật gật đầu, vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên cửa thủy tinh phòng bếp mở ra, cùng với âm thanh khàn khàn vừa mới tỉnh chui vào tai: “Tiểu Trương...thuốc của tôi ở đâu?”

Giống như có dòng điện chui vào thần kinh đi thẳng vào trong não, ánh mắt Lục Phồn chuyển qua, người đàn ông đứng ở cửa phòng bếp mặc áo lót cùng quần đùi, dòng điện trong đại não cô ầm ầm nổ tung, ngay sau đó da đầu như muốn bong ra toàn thân nổi da gà.

Con mẹ nó, Giản Ngộ Châu?!

9. Chương 9

Rất nhanh trong đầu của Lục Phồn xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Khó trách trong lòng cô khi nghe nói đến đại học X cùng khách sạn X rất quen tai, hôm trước Sao Sao đã từng nói qua với cô là đoàn làm phim Thanh Thiên Bích đang ở tại khách sạn X gần đại học X hay sao!

Chả trách Hứa Nghi Nhã nói sẽ kinh hỉ hay sao? Trong ba ngày liên tiếp đều gặp người mình ghét, loại này nghiệt duyên này tại sao không phát sinh ở Xuyên Xuyên với cô chứ?!

Cuối cùng dù có vạn lời nói để mô tả thì cũng chốt một câu... xúi quẩy! May mắn hôm nay mình mang giày thể thao, sẽ ko phát sinh bị kịch như hôm qua. ()

Giản Ngộ Châu nhìn thấy cô xuất hiện trong lúc này thì ánh mắt cũng lạnh lùng dừng lại nghiêm túc quan sát, khuôn mặt cứng ngắc tựa hồ co rúm lại, chắc hẳn trong đầu cũng có những suy nghĩ phong phú nhưng rất nhanh hần nhận ra mình đang mặc đồ ở nhà bèn rời phòng bếp nói với tiểu Trương: “Tiểu Trương, tìm thuốc cho tôi.”

Tiểu Trương nhanh chân chạy ra ngoài mua thuốc, Lục Phồn đứng ở trong phòng bếp xốc xếch, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận vừa mới tỉnh mộng khi nhìn thấy bộ ngực người đàn ông “nam Tử Trực” được phơi bày rần rởi tuyệt đẹp, rất khêu gợi còn có đôi chân dài được giấu trong chiếc quần lửng rộng thùng thình!

Từ lúc Giản Ngộ Châu bắt đầu sự nghiệp Lục Phồn đã biết rất rõ hần nhưng chưa từng nhìn thấy hần lộ qua da thịt, cho dù là quảng cáo hay phỏng vấn hoặc xuất hiện trên thảm đỏ thì trang phục của hần rất chỉnh tề kín đáo. Nhất là khi mặc âu phục thì hần lúc nào cũng đeo caravat thắt chặt cùng nút khuy tay áo cài kín, ánh mắt thì luôn lạnh lùng nghiêm nghị, đôi môi mím chặt không có khe hở đều tỏ rõ hình tượng nghiêm túc, tự tại, bình thản, không hỉ nộ ái ố, cho dù là ghét hần thì Lục Phồn không thừa nhận cũng không được, vậy mà ngay lúc này đây cô chứng kiến được hình ảnh mê người cực kỳ kinh khủng của người đàn ông “nam Tử Trực”.

... Là cái loại mê hoặc mà khiến cho người trong thiên hạ hận không biết có cách nào nhào tới xé nát y phục để cướp lấy sự mê người ấy, hành động này chỉ thích hợp cho đam mỹ chứ người hâm mộ chắc không dám làm như thế.

Lục Phồn tỏ ra tự hào khâm phục chính mình cho tới bây giờ không có ý nghĩ như thế!!!

Ồi có điều... Cơ ngực kia, hình dáng đường cong kia nó tuyệt mỹ làm sao... Ý thức được mình đã nghĩ sai, Lục Phồn sợ hết hồn lập tức dùng nước lạnh rửa mặt.

Dừng lại! Cho dù đang suy nghĩ gì đều muốn dừng lại! Người đàn ông khêu gợi lại có cơ ngực thể kia không phải chỉ có một người!

Lục Phồn bèn lấy điện thoại di động ra, lôi nhiều hình ảnh của Xuyên Xuyên để nhìn ngắm như thế mới thành công tẩy não chính mình.

Đúng rồi, vẫn là Xuyên Xuyên thanh tú, tao nhã đẹp trai nhất mọi thời điểm.

Lục Phồn vỗ vỗ mặt sau đó ở trong phòng bếp nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên cô nhớ tới Giản Ngộ Châu có ăn kiêng món gì đó khi nghe Hứa Nghi Nhã nói hần kiêng ăn đến thiên lý bất dung, nhưng không phải vừa mới nói nấu rất nhiều món sao? Lục Phồn đi ra phòng bếp nhìn thấy tiểu Trương từ phòng ngủ đi ra liền gọi: “này trợ lý Trương!”

Tiểu Trương nhìn về phía cô, cười gật gật đầu, “gọi tôi là tiểu Trương được rồi.”

Lục Phồn liếc mắt nhìn thấy cửa phòng mở phân nửa hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, Giản... Ngộ Châu có ăn kiêng món gì không, hoặc có món gì không thích ăn không?”

Trên khuôn mặt Tiểu Trương lộ cảm xúc tràn đầy, nhìn tư thế như là chuẩn bị nói đến ba ngày bốn đêm mới xong, nhưng hần chưa kịp mở miệng thì trong phòng ngủ vang lên âm thanh cắt đứt:

“- - không có.”

Giản Ngộ Châu từ phòng ngủ đi ra, lúc này là áo ngủ cùng quần lửng không ăn nhập gì nhau giờ đây đã đổi thành áo T-shirt màu xám với quần dài rộng thùng thình.

Hần lớn giọng hơn như thể một lần nữa cường điệu: “Không có ăn kiêng, cô muốn nấu gì thì làm đi.”

Tiểu Trương trợn mắt há hốc mồm: What, excuse me?

Lục Phồn ồ một tiếng, nghĩ thầm cũng không phải là khó khăn gì, khẳng định là Hứa Nghi Nhã đã phóng đại, sau đó liền xoay người trở vào phòng bếp.

Giản Ngộ Châu ánh mắt lơ đãng liếc nhìn tiểu Trương, tiểu Trương lập tức đưa tay lên miệng làm động tác kéo dây khoá.

Giản Ngộ Châu ánh mắt chuyển qua phía cửa phòng bếp đang đóng chặt, nhìn trong chốc lát sau đó hạ thấp giọng với tiểu Trương nói, “Đi mua cho tôi chút đồ.”

Lục Phồn mở tủ lạnh nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, trong đầu rất nhanh định ra vài món ăn dinh dưỡng phù hợp với thân thể xanh xao của hần.

Hiện tại mới hơn ba giờ cho nên để hoàn thành xong bữa ăn tối cũng khá đơn giản, vì không vội nên Lục Phồn từng bước một không nhanh không chậm xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Cô vừa cắt từng khối thịt bò vừa nghĩ không lẽ món khoai tây hầm cách thủy thịt bò ăn ngon như vậy sao? Đây chỉ là một món ăn rất bình thường thôi, như thế nào mà Xuyên Xuyên cùng Vũ Trục đều thích ăn?

Cà rốt sau khi cắt xong thì Lục Phồn cho vào nồi hầm, sau đó Lục Phồn nhanh tay lật xào thịt bò vài cái để thịt bò hai mặt đều biến sắc thì cho chén nước nóng lớn vào, tiếp theo cô mở tủ lạnh phát hiện trái cà chua thể là đem cà chua xào với gia vị để trộn vào.

Hương thơm nhàn nhạt mang theo vị ngon bay đi ra, Lục Phồn vớt những mảng bọt nổi ở trên mặt nước, sau đó đẩy nắp lại, để lửa nhỏ đun liu riu, đồng thời bắt đầu chuẩn bị một vài món ăn tiếp theo.

Tôm kho sate tỏi, nấm thập cẩm xào dầu hào, khoai tây hầm cách thủy thịt bò, còn có canh Khổ Qua nhồi thịt, dinh dưỡng cân đối gia vị vừa dùng, mặc dù đều là món ăn gia đình thường sử dụng nhưng sau khi dọn lên bàn, mùi thơm bốc lên bốn phía, làm người ta chỉ muốn ăn vụng ngay tức khắc.

Sau khi xem xét không còn vấn đề gì nữa, Lục Phồn ngẩng đầu lên kêu: “Giản vũ... Ặc, Giản tiên sinh, có thể ăn cơm tối.”

Giản Ngộ Châu đang ngồi trên sofa xem báo chí, chân bắt chéo lên nhau trong tư thế thoải mái, giống như đang ở trong một gia đình rất ấm áp.

Hần giống như sửa sang lại hình dáng quá mức nhưng không biết từ chỗ nào, nhìn tổng thể hình dáng của hần bây giờ không giống như bình thường, có gì đó chau chuốt cẩn thận tỉ mỉ, dường như có ánh sáng vàng nhạt như ánh mặt trời toát ra trên mái tóc đen của hần giống như đang có vòng ánh sáng thiên thần đang quay quay chói sáng trên đầu.

Trên khuôn mặt hần không có nét gì khác lạ vẫn lãnh đạm mà bình tĩnh nhưng bởi vì trong đôi mắt như mang tia nắng mặt trời ấm áp làm phai nhạt đi nét rắn rỏi cũng như đường cong cứng nhắc của gương mặt khiến cho việc nhìn hần không có bình thường lạnh lùng như mọi khi khiến cho người ta kính nể mà sinh ra sợ hãi.

Lục Phồn ánh mắt ngẫu nhiên nhìn qua rồi như bị dính chặt lại.

Kỳ thật chỉ là rất ngắn trong nháy mắt nhưng Lục Phồn có cảm giác mình đã nhìn chằm chằm hần rất lâu, cuối cùng là Giản Ngộ Châu nhàn nhạt ừ một tiếng, Lục Phồn mới bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

... F*ck, Vũ Trục có độc!

Giản Ngộ Châu thu hồi tờ báo, đi đến bên bàn ăn quan sát một lúc thì có lời nói: “Tay nghề cũng khá tốt.”

Lục Phồn khê giật giật khoe miệng, nói chuyện cứ như hần chưa từng ăn qua món gà xông khói của mình làm vậy...

“Cô cũng ngồi xuống, cùng nhau ăn đi.”

Lục Phồn ngồi xuống nhưng không hề động đũa.

Giản Ngộ Châu chỉ là hờ hững nhìn cô một cái, không nói thêm gì, hần gấp lấy thịt bò cho vào trong miệng từ từ nghiền ngẫm.

“Không dai cũng không bở, hương vị rất tốt.”

Lục Phồn tự tin vào tay nghề nấu nướng của mình cho nên không mấy mặn mà nói cảm ơn. Lúc này cô mới phát hiện trợ lý Trương không ở đây, bây giờ ở đây chỉ còn cô cùng Giản Ngộ Châu ngồi đối mặt nhau, cảnh tượng này chỉ làm cho người ta nhìn vào có suy nghĩ sai lệch mà thôi.

Lục Phồn cố gắng đem Xuyên Xuyên cho vào đầu nhưng lại thất bại đành phải ở trong nội tâm an ủi cùng thở dài tự nhủ cô cùng Giản Vũ Trục là nghiệp duyên.

Không phải chỉ làm một tháng công việc nấu ăn riêng này thôi sao, sống cũng không phiền lụy, tiền lương còn cao, chuyện tiện nghi như thế đi chỗ nào tìm? Lục Phồn không nghĩ ra lý do gì để từ chối, không lẽ chỉ vì cô ghét Giản Ngộ Châu mà từ chối chuyện tốt thì cô cũng là quá ngây thơ đi.

Cũng không biết, Xuyên Xuyên có cần người nấu ăn riêng không nhỉ? Có lẽ Xuyên Xuyên cũng ở khách sạn này, nói không chừng nên đi dạo vòng quanh khách sạn này một vòng thì có thể gặp anh ấy.

Vì một người đàn ông khác mà trong đầu Lục Phồn nghĩ ngợi lung tung cho tới khi cô phục hồi tinh thần thì Giản Ngộ Châu đã ăn xong chén cơm, cô vô ý thức nói câu, “Nhìn thấy anh ăn rất tốt.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Sau đó hần hạ đũa tốc độ rõ ràng chậm lại.

Lục Phồn quan sát hần dùng bữa nên nói tiếp “Cơm còn dư lại một nửa kia.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng chưa có đứng dậy xới cơm tiếp mà ngược lại hỏi cô “Không phải là cô đến đài truyền hình công tác sao?”

“Sẽ chuyển công tác sang đài truyền hình nhanh thôi, trước kia là làm ở chương trình tuyệt phẩm ẩm thực, nhưng giờ đã hết chương trình rồi nên tìm công việc che lấp thời gian rảnh rỗi, vì có bạn thân giới thiệu nên mới muốn qua đây thử một chút”

Giản Ngộ Châu gật gù đầu, “Đài truyền hình Vạn Hoa rất thích hợp cho sự phát triển công việc của cô, LX chỉ là một trang web video (giống kênh Youtube) nên cơ hội phát triển rất thấp.”

Lục Phồn ngạc nhiên hiếu kỳ hỏi “Sao anh biết trước kia tôi làm ở LX?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Giản Ngộ Châu không hổ danh là nam thần trẻ tuổi bậc nhất so với những người khác, sự phản ứng để đối phó trước câu hỏi của Lục Phồn rất tốt, hần điềm nhiên bình tĩnh nói dối mà mặt không đỏ tim không đập:

“Trần Tiêu hôm qua biết được cô là người ứng cử làm công việc này nên đã cho người tìm hiểu sơ qua về công việc trước kia của cô, vì đây là điều kiện cần có trong công việc nên mong cô thông cảm”

“Ồ, không sao đâu, tôi hiểu mà.” Minh tinh chính là rất nhiều tin nóng nên cần những người kín miệng.

Giản Ngộ Châu buông đũa xuống, “Tôi sẽ để Trần Tiêu cùng cô thảo luận về công việc cũng như những thương lượng về tiền lương cùng các điều khoản giữ bí mật trong hợp đồng, cô có thắc mắc hay yêu cầu gì cứ trực tiếp nói với hắn”

“Được.”

Giản Ngộ Châu ăn cơm xong thì lấy khăn giấy lau tay sau đó đứng lên, hướng về cô đưa tay ra nói: “Giản Ngộ Châu.”

Đột nhiên trực tiếp được mời bắt tay như vậy Lục Phồn cũng đành đứng lên có chút ít không được tự nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay hắn nói “Lục Phồn.”

Bàn tay của hắn khoan dung ấm áp, làm cho người ta có cảm giác an tâm trong lòng

... Nói chung là người đàn ông này vô cùng có mị lực.

Lục Phồn không cẩn thận hiểu ra giống như mình vừa mới nhận chức từ ông chủ, thế cũng được để không còn cảm giác tội lỗi, nói chung là thói quen nên rất tự nhiên.

Nếu mọi chuyện đã như thế rồi, Lục Phồn liền nghĩ cách ra về sớm hơn một tí, chưa kịp mở miệng nói lời tạm biệt thì đột nhiên Giản Ngộ Châu vội vã hỏi: “Sao món khoai tây hầm cách thủy thịt bò lại có thêm cà chua?”

Lục Phồn trả lời hắn, “Đây không phải là cách cơ bản thường làm, chỉ là tôi muốn thử qua một chút, mùi vị cũng không tệ hơn nữa hôm nay khẩu vị của anh không được tốt cho nên thêm cà chua vào xào để lấy ít vị chua kích thích vị giác.”

Giản Ngộ Châu như hiểu mà gật đầu nhưng không có nói là vừa ý hay không, hắn rất ít đem hi vọng hiện ra ngoài mặt, tất cả mọi thứ nét mặt cứ nghiêm chỉnh lạnh lùng không giống như đang làm trong giới giải trí đầy màu sắc, giống như hắn đang làm thư kí cho tỉnh uỷ thì đúng hơn.

Lục Phồn thấy không có việc gì nữa liền nói “Giản tiên sinh, hôm nay tôi về nhà trước?”

“Anh Giản” Ánh mắt của hắn khẽ nâng, màu nâu đậm của đôi mắt lưu chuyển mang theo ánh hào quang nhàn nhạt phẳng phất tinh khiết như ngọc lưu ly nhưng lại sâu thẳm như hồ nước mùa thu “Cô cũng có thể gọi tôi như tiểu Trương, hãy gọi tôi là anh Giản.”

Lục Phồn cảm thấy không tự nhiên nếu xưng hô như thế, bởi hai người mới quen nhau, hơn nữa cô mà gọi Vũ Trục là anh thì trong lòng như có tảng đá đè nặng.

Nhưng rất nhanh Giản Ngộ Châu khép đôi mắt mang theo đôi hàng mi dài dày cong vút, trong hốc mắt như có bóng ma mà nói: “Mà thôi, cô muốn gọi gì cũng được.”

Lục Phồn lập tức mở miệng: “Ông chủ, gọi ông chủ rất hay.”

Giản Ngộ Châu gật đầu: “Cô lưu thêm số điện thoại của tiểu Trương đi, nếu có việc gì thì tôi sẽ nhờ cậu ấy gọi cho cô.”

Giản Ngộ Châu liền đọc số điện thoại của tiểu Trương để Lục Phồn lưu vào thông tin liên lạc.

Lục Phồn ra về không bao lâu thì tiểu Trương trở về trên tay cầm một cái túi.

Vừa nhìn thấy thức ăn trên bàn, tiểu Trương nhìn không được kinh ngạc hỏi: “Anh Giản đổi khẩu vị rồi hả? Tỏi, Khổ Qua, Nấm...anh đều không ăn mà?”

Giản Ngộ Châu không nhìn được cảnh cáo: “Ít nói lại, làm việc đi, bảo cậu đi mua đồ cho tôi, nó đâu?”

“Đây nè.” Tiểu Trương giơ cao cái túi trong tay, “Anh muốn xem qua không?”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng: “Đưa đây tôi xem một chút.”

Tiểu Trương mở hộp ra, từ bên trong là một đôi nhỏ hiệu “Spring of Cat” gót nhọn.

“Em nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu đôi này năm nay là hot nhất nên mua ngay, anh thấy như thế nào?”

Giản Ngộ Châu nhìn tới nhìn lui cũng không thấy có gì khác lạ, thầm nghĩ Trần Tiêu nói cũng không sai, nếu chọn việc mua một cái mới cho người ta có lẽ tốt hơn.

“Tốt, tốt, đem vào phòng tôi cất đi.”

10. Chương 10

Tiểu Trương làm trợ lý cho Giản Ngộ Châu cũng hơn hai năm, nên rất hiểu rõ tính cách của Giản Ngộ Châu, cái gì cần hỏi cái gì không nên hỏi, mặc dù trong lòng có chút tò mò nhưng không dám hỏi nhiều, sau khi cẩn thận đem cất giày thì bỏ vào phòng đi ngủ.

Đồng hồ chỉ 6h30 phút thì Trần Tiêu gọi điện thoại đến, tiểu Trương liền đem chuyện ngày hôm nay thuật sơ lại cho Trần Tiêu nghe, Trần Tiêu chỉ ừ một tiếng rồi bảo: “Đưa điện thoại cho anh Giản đi.”

Giản Ngộ Châu tay nâng chén trà xanh, tay nhận lấy di động tiểu Trương đưa đến, sau đó đến sofa ngồi xuống hỏi: “Có chuyện gì?”

Trần Tiêu đầu dây bên kia vang vọng thanh âm nói: “Này Giản, thật sự không ngờ cậu nha, thật là thiên vị, dùng việc công mưu sự việc tư, sao lại có thủ đoạn cao tay vậy? Lão tử ta đây như thế nào không biết chứ.”

Giản Ngộ Châu nhếch miệng trả lời: “Nếu không có việc gì thì cúp máy, không rảnh nghe cậu nói chuyện kì quái”

“Đừng đừng đừng...” Trần Tiêu vội hỏi: “Tôi hỏi thật cậu, có phải cậu biết trước người đến nhận việc là Lục Phồn? Nếu tôi nhớ không nhầm, hôm trước cùng cậu bàn về vấn đề đó, cậu đã tỏ ra không vui, còn nói ý gì không thích có người xa lạ đi tới đi lui trong nhà, sao hôm nay ngược lại tỏ ra hăng hái tích cực, hắc hắc”

Nghe Trần Tiêu nói không đến nửa câu nghiêm túc lại bắt đầu có giọng trêu chọc, Giản Ngộ Châu không kiên nhẫn trả lời “Thật sự không biết, khi cô ấy xuất hiện tôi mới biết.”

“Sau đó cậu còn cố ý chứng tỏ mình là một người khó tánh, kén chọn trong ăn uống. Tôi vừa cùng Lục Phồn nói chuyện, cô ấy nói cậu có khẩu vị rất tốt, món gì cũng có thể ăn được, nghe xong thiệt buồn bực, này Giản xưa giờ cậu đâu có thói quen để ý tới cô gái nào sao bây giờ lại khác, hay là cậu có chút tâm tư với người ta vậy? Nguyên ngày hôm qua tôi phải suy nghĩ, một con người lạnh lùng như cậu lại đi đắp chăn cho người ta, xử lí giày cho người ta, cả ngày nghĩ không ra lí do, này Giản không phải cậu nghĩ sẽ tán cô gái đó chứ”

“Đừng có ăn nói lung tung.”

Trần Tiêu nửa đùa nửa thật nói tiếp: “Giản nè, có thể giữa cậu và cô ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì giữa hai người, nhưng là trong lúc làm việc chung với nhau sắp tới, cậu có thể ngàn vạn lần đừng có để xảy ra scandal gì nhé, nhất là các loại chuyện về tình ái. Lục Phồn cũng là cô gái tốt, hiểu chuyện, cũng không phải loại gây ầm ĩ lại có tài nấu nướng, nhưng dù sao cũng là một cô gái bình thường nên đừng mang phiền toái đến cô ấy”

Giản Ngộ Châu uống trà động tác dừng một chút: “Chỉ là làm một người phụ trách nấu nướng cơm nước thôi mà cậu điều tra cả lí lịch xuất thân?”

Trần Tiêu ha ha cười một tiếng: “Chàng trai, đừng cho là tôi không biết mỗi khi cậu rỗi rãi sẽ chui vào chuyện mục mỹ thực nào đó, do ai đó hướng dẫn mà xem nhé”

“...”

“Đang giận sao, thật không đây? Thật tình tôi cảm thấy tôi lo lắng cũng hơi quá, có thể Lục Phồn cũng không để ý cậu, người đàn ông thẳng duy nhất trong showbit ha ha ha ha ha hắc.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Gọn gàng linh hoạt cắt đứt.

Hắn đem di động ném trả cho tiểu Trương, tiểu Trương liền tiếp nhận sau đó cẩn thận nhìn qua sắc mặt hắn nhận thấy cũng không có gì đáng lo lắng vì vậy cố gắng giảm xuống cảm giác lo sợ đang tồn tại trong người mình mà ngồi ở góc ghế sofa xem vi tính.

Trong lúc vô tình thêm bạn trên điện thoại, tiểu Trương phát hiện trong danh sách ghi chép xuất hiện thông tin của Lục Phồn.

Hắn có chút buồn cười nói: “Anh Giản, nick chat của Lục tiểu thư trên vi tính cũng thật đáng yêu nha, cũng giống anh.”

Giản Ngộ Châu khẽ nâng mắt, nhìn lướt qua di động tiểu Trương đưa tới ánh mắt lại đột nhiên bị ngưng lại.

Hắn nhanh tay rút đi di động, như muốn xác nhận điều gì đó, tiểu Trương ồ lên một tiếng tò mò:

“Anh Giản, chuyện gì hả?”

“Trà sữa trân châu vị xoài”...

Mắt Giản Ngộ Châu khẽ híp híp lại sau đó mặt mày giãn ra, hắn trả điện thoại lại cho tiểu Trương bình thần nói “anh đã có thông tin của cô ấy rồi, không cần cậu thêm vào đâu.”

“Ah...” Tiểu Trương có chút khó hiểu nhưng cũng không hỏi thêm cũng như không thêm Lục Phồn vào danh sách bạn bè.

Tiểu Trương ở bên cạnh Giản Ngộ Châu hơn hai năm cũng đã gặp không ít sự việc xảy ra cũng như cách hiểu ý người nên sớm luyện được nhãn lực mạnh mẽ, hắn cảm giác được mối quan hệ giữa Giản Ngộ Châu cùng Lục Phồn không phải người xa lạ mới quen, hắn thậm chí hoài nghi đôi giày mới kia chính là Giản Ngộ Châu mua cho Lục Phồn...

Chắc chắn, sẽ có chuyện hay hơn nữa vì đây là người đàn ông độc thân đào hoa trong giới giải trí.

Công chúng sẽ bao vây theo dõi chúc mừng khi có chuyện tốt đẹp.

Về đến nhà, Lục Phồn lôi ra mì sợi sau đó đảo thành hai vát nấu lên xem như xong bữa cơm tối.

Trên ti vi đang phát chương trình “Đi tìm Ngôi sao thực tài” hôm nay có Xuyên Xuyên tham gia thi, Lục Phồn đang hăng hái xem nửa đường thì Hứa Nghi Nhã gọi điện thoại tới, tiếng cười rõ ràng không có ý tốt: “Người đẹp, hôm nay cậu thật sự ngạc nhiên chứ?”

Lục Phồn liếc mắt: “Trước tiên nói về tiền lương, mình cảm ơn cậu.”

“Ha ha ha, vậy còn về người thì sao?”

“Ôi, mình cảm ơn tám đời tổ tông của cậu.”

Hứa Nghi Nhã cười muốn tắt thở: “Mình đoán được cậu có phản ứng này mà, đi làm được xem miễn phí trai đẹp còn gì, hơn nữa chỉ có nấu chút ít cơm thôi, tiền công thì nhiều, sướng chết đi chứ”

“Được rồi được rồi, mình đang ăn cơm, không nói với cậu.”

Lục Phồn vừa mới gấp một đũa nhét vào trong miệng thì truyền hình xen vào quảng cáo, đột nhiên cô nhìn thấy khuôn mặt Giản Ngộ Châu xuất hiện được zoom cận cảnh phóng đại lên ở trên màn hình TV, không cẩn thận liền bị sợi mì làm nghẹn không trôi nơi cổ.

Đành phải nuốt hết chén nước mới thở nổi.

Trên ti vi đang chiếu quảng cáo một nhãn hiệu đồng hồ đeo tay nổi tiếng do Giản Ngộ Châu làm đại sứ phát ngôn. Trong trang phục Tây Âu lịch lãm kèm khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tựa hồ có ánh sáng chói hào quang khác thường giống như ngọc lưu ly đi vào trong lòng người.

Trong đầu Lục Phồn không tự chủ nhớ lại hình ảnh buổi chiều nhìn thấy một người đàn ông cao lớn rần rở trong tư thế thoải mái tựa ở cửa phòng bếp, có lẽ là mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt còn mơ màng như có sương mù, đầu tóc hơi có chút rối khiến cho hắn trẻ ra so với tuổi thật ít nhất cũng năm sáu tuổi. Đúng là cái hình dạng đàn ông vừa thoát ra khỏi hình ảnh trẻ trung non nớt nhưng cũng không là sành sỏi từng trải để khiến người ta bất an, mỗi thứ có một chút quyến lại tản ra khí chất mê hoặc kích thích ham muốn của con người.

Cô mơ hồ nhớ lại lúc ban đầu cô rất thích xem hắn diễn, không chỉ vì khuôn mặt và diễn xuất mà còn là trong lòng ngưỡng mộ cùng mơ ước. So với cô thì hắn chỉ là một người đàn ông hơn cô 3 tuổi nhưng giống như sống ở một thế giới khác, hắn như có ánh sáng rực rỡ ở bốn phía chói lọi, mỗi khi hắn xuất hiện với thần thái lạnh lùng lướt qua những con người vì hắn gào thét chói tai muốn có một cái vẫy tay của hắn, đến tột cùng cô không hiểu được nếu là cô thì sẽ là loại cảm thụ gì?

Sau này khi đã lớn lên, công việc và cuộc sống càng lúc càng bận rộn, tiêu chí yêu thích minh tinh không giống như thời niên thiếu nữa mà là vô cùng đơn giản, đó là khí chất và vẻ đẹp của khuôn mặt.

Ở tại thời điểm này, cô cuối cùng cũng phải thừa nhận rằng trải qua năm tháng, thời gian Giản Ngộ Châu từ hai mươi tuổi mang vẻ mặt sắc lạnh để che dấu đi nét trẻ trung thời niên thiếu đã biến thành người đàn ông chừng chạc bình tĩnh, mặc dù bề ngoài hắn vẫn xây dựng khuôn mặt sương tuyết với đôi mắt vẫn như cũ vừa sâu vừa lạnh, nhưng hiện tại ở trong hắn tựa như tản ra khí chất thuần hậu mê người như mùi hương của rượu ngon được ủ lâu năm hấp dẫn mọi người đến gần.

Coi như xong, Lục Phồn vỗ vỗ đầu chấm dứt các suy nghĩ đang thất điên bát đảo trong đầu than thở: “Cho dù hắn có tốt hơn cũng không phải của mình, thật ngốc qua đi.”

Mì đã gần như nguội, Lục Phồn còn chưa ăn no, nên gia tăng tốc độ thì di động đột nhiên vang lên thanh âm nhắc nhở, cô mở ra thì nhìn thấy dòng tin từ “khoai tây hầm cách thủy thịt bò” khiến tay cô run lên, thế là di động rớt ngay vào tô mì trước mặt.

Di động liền bị ngâm ngay vào một nửa, vội vàng vớt điện thoại ra mang theo nước mì giọt giọt tí tách rơi, Lục Phồn muốn khóc mà không ra nước mắt.

May mắn, vì là để phòng điện thoại dính nước nên đã có một lớp bảo vệ.

Lục Phồn lau sạch sẽ di động, sau đó lại lao qua vì tính nhìn thấy tin tức kia đang treo ở màn hình đã chứng minh những gì cô vừa nhìn thấy không phải ảo giác.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Cho hỏi một chút, ăn món gì để không gây cho dạ dày khó chịu vào buổi tối?

Lục Phồn không có kịp phản ứng, cứ chăm chăm nhìn vào hàng chữ, cô vốn nghĩ có được kết bạn với Xuyên Xuyên đã là rất khá, không nghĩ đến đối phương thế nhưng đang chủ động nói chuyện với cô! Trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc nho nhỏ, trả lời hắn không có chi tiết

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Có thể lựa chọn những món thanh đạm mềm mại dễ dàng tiêu hóa giống như: mỳ vằn thắn, các món điểm tâm nhẹ, còn có cháo gạo kê hoặc trái cây mềm, vừa no bụng lại dinh dưỡng. Trước khi ngủ uống sữa cũng rất tốt, buổi tối không nên ăn thịt cùng các loại ăn khuya số lượng nhiều, tránh món nướng. Tốt nhất buổi tối nếu còn làm việc đừng đụng đến cà phê hay trà đặc, có thể uống chút trà xanh cho thanh tỉnh tinh thần

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Biết rồi, cảm ơn.

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn.

Sau đó là tán gẫu từ đông sang tây, đề tài chủ yếu đều vây quanh các món ăn, Lục Phồn cảm thấy có chút buồn cười khi phát hiện ra nguyên nhân là do Xuyên Xuyên cũng là đồ tham ăn hơn nữa rất là bình dị gần

gửi, không có lạnh lùng, cùng với người xa lạ mà cũng có thể tán gẫu nhiều như vậy.

Trên blog bỗng có tin nhắn xuất hiện ra ngoài, Lục Phồn nhấp vào nhìn thấy tin của Sao Sao

Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em: Người đẹp! Ta có một tin tức! Một tuần sau Xuyên Xuyên cùng đoàn làm phim đi Tổng Thành lấy cảnh! Có muốn đi hay không hả!!

Lục Phồn con mắt bỗng chốc phát sáng lên.

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: F*ck đi đi đi đi đi!!!

[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em]: Ha ha ha mình đoán là cậu nhất định sẽ đi, thứ ba nhé, tốt lắm, đến lúc đó sẽ ấn định lại thời gian và địa điểm gặp mặt!

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Được rồi, cảm ơn cậu ()

Lục Phồn tâm tình tung bay nên trong lúc nói chuyện phiếm dùng từ ngữ cũng rất thoải mái làm cho khoai tây hầm cách thủy thịt bò rất nhanh phát hiện.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Có chuyện vui hả?

Lục Phồn lúc này tâm tình cùng tâm huyết dâng trào trả lời: Vừa biết được minh tinh mình thích ở cùng thành phố quay phim, có thể đi đến đó để thăm hỏi.

Xa xôi nơi nào đó, Giản Ngộ Châu chứng kiến này hàng chữ, không tự chủ được sinh ra rất nhiều ảo tưởng.

Minh tinh? Cùng thành phố?

Gần nhất ở Hàng Châu cũng chỉ có đoàn làm phim Thanh Thiên Bích, xét ra thì chỉ có các diễn viên trung niên không có tiếng tăm, hoặc chỉ là diễn viên phụ, Giản Ngộ Châu bắt đầu tự kỷ cảm thấy ý Lục Phồn nói đến khẳng định là hần.

A, ả núp rất giỏi, cô gái nhỏ.

Khoé môi hần khê gương cao con cong sau đó cố làm ra vẻ nghi hoặc.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Ai vậy?

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Là Thẩm Uẩn Xuyên, bạn biết không?

Giản Ngộ Châu:...

11. Chương 11

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Khi câu trả lời của Lục Phồn được viết ra thì rất lâu sau đó là sự im lặng không có hồi âm, cô nhện không được nghĩ thầm, không phải là Xuyên Xuyên sợ bại lộ thân phận đó chứ? Chỉ là nhất thời cao hứng có một chút tò mò cùng thú vị muốn thử xem Xuyên Xuyên nếu biết cô là người hâm mộ hần thì hần sẽ có phản ứng như thế nào, kết quả lời nói ra không chưa đầy một phút đã khiến cô liên hồi hận, nếu là Xuyên Xuyên nổi lên hoài nghi cô thông qua ai đó biết được thông tin liên lạc cá nhân của hần, cố ý tiếp cận liên chặn cô lại thì làm sao bây giờ? Mặc dù chính xác là cô cố ý tiếp cận nhưng là qua những lần nói chuyện với Xuyên đã có cảm tình nha.

Lục Phồn suy nghĩ một chút, cảm thấy còn có chút cơ hội cứu chữa bèn nói tiếp

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Hơn nữa đoàn làm phim đó cũng có những diễn viên khác ta đều rất thích như: Lâm Kết Kha, Mạnh Tiểu Uân đều là những diễn viên có uy tín.

Khoai tây hầm cách thủy thịt bò vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng, Lục Phồn chắc là Xuyên Xuyên bận việc đã đi, nên không rối rắm trong lòng, buông điện thoại xuống, đem mì đồ đi, dọn dẹp rửa sạch chén đĩa, lau khô, sau đó bước đến ghế sofa nằm xuống xem tivi.

Mà bên kia tâm trạng của Giản Ngộ Châu không có vì được giải thích như thế mà thoải mái an ổn.

Hắn giống như đang chăm chú đọc tin tức chính trị được giật tít lớn trên báo chiều nhưng thực chất ánh mắt lại cứ liếc tới liếc lui đến điện thoại di động đang nằm trên bàn trà. Khi màn hình tắt là hắn lấy tay chạm vào cho sáng và tiếp tục xem báo chí. (hahahah, hài ghê, anh này dỗi như con nít ấy)

Tự nhiên tiểu Trương phát hiện ra hắn khác thường len lén ngó thì bị Giản Ngộ Châu nhìn thấy, tiểu Trương đành phải cười hắc hắc giả lả hỏi “Anh đang chờ điện thoại của ai hả?”

Giản Ngộ Châu ôn hoà nhưng trong lỗ mũi hừ ra tiếng, “Xem mấy giờ.”

Xem giờ mà phải xem tới xem lui đến vậy sao? Người ngu ngốc lắm cũng nhận ra đây là lời nói dối? Tiểu Trương ở trong lòng chăm chọc một câu, đột nhiên có âm thanh tin nhắn từ trên blog vang lên, nói thì chậm mà hành động rất nhanh, Giản Ngộ Châu mở ngay di động nhìn thấy cũng không phải là tin mới mình cần, lông mày khẽ nhăn lên.

Tiểu Trương cúi đầu vừa nhìn, không biết có nên cười hay không, giải thích: “Ah, là tin nhắn bạn gái của em gửi tới thôi anh Giản, cô ấy hỏi thăm em đi công tác có mệt không.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Hắn từ từ đặt điện thoại xuống, ánh mắt tĩnh mịch nhìn về phía tiểu Trương làm cho toàn thân tiểu Trương nổi đầy gai ốc.

Ôi, mình đã sai, không nên trước mặt người đàn ông độc thân mà thể hiện mình có tình yêu.

Giản Ngộ Châu nghe vậy rất nhanh trầm ngâm lạnh lẽo, sau khi nhìn hắn chằm chằm một lúc thì ánh mắt dời đi mang theo phảng phất nét buồn chậm rãi nói “Khi nào thì có bạn gái?”

Tiểu Trương bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm cười trả lời: “Vừa quen chính thức tuần trước.”

Giản Ngộ Châu gật gật đầu: “Có bạn gái cũng tốt, vì công tác của cậu khá đặc biệt, thời gian nhà rồi rất ít, nếu có người ta rồi thì nên đối tốt với người ta một chút.”

“Đúng là như vậy rồi.”

Giản Ngộ Châu suy nghĩ một chút: “Hơn nửa năm nay cậu chưa có tăng lương, có bạn gái thế nào cũng có chỗ cần tiêu tiền nhiều, tăng hai mươi phần trăm lương vào tahn1g sau nhé, đừng có keo kiệt đấy.” (wow wow, giá như tui đi làm cũng đc sếp tăng như zị)

Tiểu Trương mặt mày hớn hở, “Cám ơn anh Giản.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, lại cúi đầu mắt nhìn di động.

Sau khi nói chuyện phiếm, nhìn lại nội dung Lục Phồn gửi...cái gì, trong đoàn làm phim còn thích những diễn viên khác mà trong đó không nhắc đến tên của hắn... (editor: tội nghiệp ghê)

Lúc đầu Giản Ngộ Châu còn nghi ngờ mình nhìn lầm, nhưng xem kĩ thì bắt đầu hoài nghi ánh mắt của Lục Phồn cuối cùng thì xem lại chính mình, chẳng lẽ mình không có sức hấp dẫn vậy sao?

Thẩm Uẩn Xuyên... coi như cũng không vấn đề gì, dù sao hiện nay cũng có rất nhiều cô nương thích thể loại đàn ông thư sinh trắng trẻo mảnh mai nhưng Lâm Kết Kha, Mạnh Tiểu Uân đều là diễn viên lão làng bốn năm mươi tuổi mà vẫn chiêu dụ được những cô gái trẻ tuổi yêu thích... Mà tại sao không có hắn trong đó? Giản Ngộ Châu cảm thấy trong lòng có gì đó chút ít buồn bực.

Vốn dĩ hắn nghĩ Lục Phồn còn chưa nói hết lời nên bổ sung một câu hỏi mở: “Còn có Giản Ngộ Châu, tôi cũng rất thích hắn” vậy mà mười phút đã trôi qua không thấy động tĩnh gì.

Giản Ngộ Châu vẫn không thay đổi nhìn chằm chằm tờ báo, trong đầu không ngừng mà toát ra các loại nghi vấn kiểu như Lục Phồn có phải bị mù rồi hay không.

Thời gian rất nhanh đã đến chín giờ, tiểu Trương nhìn thấy Giản Ngộ Châu còn chưa có ý muốn đi ngủ nên ý tứ nhắc nhở hần “Anh Giản, sáng sớm ngày mai chúng ta quay phim rồi, tiếp theo lại có hai cảnh làm lễ cúng bái có chúng ta diễn, rất mệt mỗi đó, hôm nay sao anh không tranh thủ nghỉ ngơi sớm một chút?”

Giản Ngộ Châu lật trang tờ báo: “Nếu cậu muốn đi ngủ, thì đi trước đi, tôi muốn ngồi đây thêm một lát.”

Tiểu Trương nhăn mày lại: “Vậy em ngồi đây cùng với anh nhé, lỡ có chuyện gì thì em còn ghi nhớ, chứ kêu ngủ rồi tỉnh lại thì rất khó chịu nha”

Giản Ngộ Châu thở dài đột nhiên nói, “Bây giờ cũng chưa khuya lắm, đi ăn tối với tôi.”

Tiểu Trương vội vàng nói, “Anh Giản ah, tha cho em đi, anh mà đi bệnh viện lần nữa là anh Tiêu sẽ giết em đó.”

“Không sao đâu.”

Tiểu Trương sờ sờ bụng cảm nhận mình cũng có chút đói đói vì vậy do dự nói: “vậy anh định ăn món gì đây?”

Giản Ngộ Châu mắt nhú lại, “Ăn xiên xiên.” (phát âm giống chữ xuyên)

Mới sáng sớm hôm sau Lục Phồn đã có điện thoại của Trần Tiêu gọi đến nói chuyện, vừa nghe nói mà nghĩ lỗ tai mình có vấn đề

“... Giản Ngộ Châu lại nhập viện?”

Trần Tiêu cũng có chút dở khóc dở cười, “Ồ thì, ngày hôm qua hần kéo tiểu Trương đi ăn vài xiên xiên nướng (thịt xiên nướng), vừa mới ăn xong dạ dày bị kích thích đau tới mặt mày trắng bệch nên tiểu Trương đưa hần nhập viện.”

Lục Phồn không biết nói sao khi người đó rõ ràng biết mình đau bao tử mà còn muốn đi ăn thịt xiên nướng, một món rất kích thích sự nổi loạn của bao tử, không biết ăn làm cái gì.

“Vậy tôi có thể giúp gì sao?”

“Giản vừa tỉnh dậy đã một hai đòi đi studio, khuyên như thế nào cũng không chịu ăn điểm tâm tại bệnh viện, có lẽ anh ấy thích ăn món cô nấu nên mới muốn hỏi cô có thời gian hay không, nấu giúp cho hần ít cháo, tôi sẽ nói tiểu Trương đi qua lấy, để hần giữa đường tới trường quay không bị ngất đi vì tụt huyết áp.”

Lục Phồn là vì tiền mà làm việc, đương nhiên là chấp nhận rồi ngẫm nghĩ mà trả lời “Hôm nay tôi rảnh rồi cả ngày, các anh sẽ rất bận khi Giản Ngộ Châu bị bệnh nên đừng có nói trợ lý Trương đến đây, đợi tôi nấu xong sẽ mang qua studio, như vậy có được không?”

Trần Tiêu hơi do dự hỏi “Có được hay không, như thế không phiền cô chứ?”

Lục Phồn cười cười, “Không sao, dù gì tôi cũng đang rảnh mà.”

“Thật hay qua, cảm ơn cô nhiều nha, tôi sẽ nhắn tin địa chỉ studio cho cô, Lục Tiểu Phồn cô đúng là một cô gái tốt.”

Lục Phồn: “...”

Nói vừa dứt thì điện thoại đã tút tút?

Cuộc trò chuyện kết thúc, Lục Phồn mở tủ lạnh ra quan sát, rất may mắn là hàng ngày cô rất thích mua đồ ăn nên những nguyên liệu nấu ăn và gia vị thường dùng trong nhà đều có. Cô nhanh chóng bắt tay vào nấu cháo nhuyễn phù hợp với bệnh dạ dày, sau đó tìm hộp giữ nhiệt đựng vào, đơn giản nhanh chóng phóng ra khỏi nhà.

Lục Phồn đứng ở trạm xe buýt chờ hơn hai mươi phút mà nghĩ đến việc cháo từ từ nguội đi như vậy sẽ giảm đi vị ngon của món ăn, trong lòng mơ hồ dâng lên lo lắng bồn chồn.

Cô ngờ tới Giản Ngộ Châu bị bệnh bao tử nghiêm trọng đến mức tối ăn có một chút xiên nướng liền bay vào nhập viện.

Không có người bị đau bao tử nào mà không biết đến cảm giác những cơn đau đốn co thắt kịch liệt của bao tử, khi Lục Phồn học phổ thông đã từng trải qua cơn đau dạ dày cấp tính, cô đau đến nỗi phải ôm người lẫn lộn trên mặt đất, cuối cùng phải dùng thuốc kết hợp với thức ăn mới có chuyển biến tốt.

Không biết Giản Ngộ Châu bị đau dạ dày đến mức nào mà chỉ cần ruột rỗng một chút là đau dữ dội, trong tình thế như vậy mà còn muốn đi studio quay phim... Lục Phồn cau chặt mi.

Thật vất vả lên xe, cửa xe lập tức đóng lại.

Lục Phồn nhìn không được thở dài, quan sát ngoài cửa xe nhìn thấy dòng xe nhúc nhích chạy lướt qua mà ngẩn người.

Cô ở Hàng Châu cũng đã được vài năm, cũng đã từng nghĩ đến việc mua cho mình một chiếc xe, không phải vì không có tiền để mua một chiếc xe chất lượng bình thường nhưng nghĩ đến việc phải bảo dưỡng nó, cô thấy phiền cơn làm biếng lại nổi lên, bình thường đi xe buýt hay ngồi tàu điện ngầm cũng cực kì thoải mái, bây giờ mà có xe riêng thì tốt rồi, đi giao thông công cộng phải theo tuyến sẽ rất xa, đợi đến được studio chắc cũng hơn một tiếng.

Không biết vì sao lại không muốn đưa trợ lý Trương đến lấy? Nếu không bây giờ có lẽ cháo đã đưa đến Giản Ngộ Châu.

Lục Phồn trong lòng mơ hồ mang một ít phiền muộn

Cũng có lẽ không kiếm được một chút xúc động trong lòng, muốn tự mình xem xét tình hình sức khỏe của hân như thế nào, có nghiêm trọng hay không.

12. Chương 12

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Sau khi đi theo giao thông công cộng một vòng xa cuối cùng mất đến 40 phút Lục Phồn cũng đã đến studio.

Studio này là một trường quay nhỏ cách khu dân cư chừng nửa km, nên lượng người qua lại không nhiều vì phòng ngừa việc ồn ào cũng như kẻ xấu chạy vào hiện trường làm phim nên phía bên ngoài đã kéo dây cách ly, Lục Phồn định bước vào nhưng vừa mới mở dây cách ly ra đã bị bảo vệ chạy đến: "Này này này, người không liên quan không nên đi vào chỗ này"

Lục Phồn cười cười với hân nói "Anh bảo vệ thật tốt, tôi là trợ lý của Giản Ngộ Châu đem cháo đến cho anh ấy." Nói xong cô chỉ chỉ trên tay mình mang cầm hộp giữ nhiệt thức ăn, anh bảo vệ kia nghe như thế nhưng không hề thay đổi thái độ liền nói: "Mỗi ngày ở đây dùng lí do này để gặp mình tình cũng trên mười lần, mau đi chỗ khác đi."

"..."

Lục Phồn đành phải lấy điện thoại gọi cho Trần Tiêu, Trần Tiêu vì đang bận không thể trực tiếp đi ra ngoài đón Lục Phồn nên đành nói Lục Phồn đưa điện thoại cho anh bảo vệ kia, hai người nói với nhau vài lời thì anh bảo vệ nhường đường cho Lục Phồn tiến vào.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn đến studio có trường quay nên có chút ít thấy mới lạ mà nhìn quanh bốn phía mấy lượt.

Hướng đến chỗ đang tập trung rất nhiều người Lục Phồn nhanh chóng đi vào phía đang tiến hành quay chụp chuẩn bị khung hình, vô số bối cảnh đang được dựng lên, mọi người đi tới đi lui, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình. Lục Phồn đứng bên một cây trụ tròn bị được sơn hồng điểm vàng vì cô ở trên bậc thềm cao nên rất dễ dàng cho người ta chú ý.

Cô đưa mắt nhìn qua thì thấy được Giản Ngộ Châu đang đứng chính giữa.

Hắn mặc một bộ đồ cổ trang màu tối, trên đầu đội bộ tóc giả dài đen bóng được búi lên lộ ra ngũ quan khắc sâu đầy oai phong, từ trong hơi thở dường như tản ra một khí thế lạnh lùng nghiêm nghị.

Đối với Giản Ngộ Châu võ thuật chỉ là diễn xuất cho nên đoàn làm phim phải buộc dây cáp an toàn gắn trên eo của Giản Ngộ Châu, hắn mặc kệ cho nhân viên lay hoay với tay chân của hắn để che đi những dụng cụ bảo vệ, thỉnh thoảng nhìn về phía võ sư chỉ đạo võ thuật để lưu ý với thái độ rất chuyên tâm.

Lục Phồn nhanh chóng nhớ lại từng có một diễn đàn tổ chức bầu chọn giải thưởng diễn viên hoạt động nghệ thuật nghiêm túc, đã có rất nhiều hình ảnh chụp rất nhiều diễn viên post lên diễn đàn này, công khai cho mọi người vào thảo luận bình chọn, và người thắng được vòng Nguyệt Quế cho giải này chính là Giản Ngộ Châu.

Những hình ảnh được chụp post lên để bình luận là những hình ảnh ngẫu nhiên hoặc chụp lén, nhưng trong mỗi bức ảnh của người đàn ông này là đôi gò má với đường cong sắc lạnh, ánh mắt rất chăm chú và nghiêm túc không vướn chút gì lơ đãng.

Trên diễn đàn đó còn viết về một ít thông tin khen ngợi Giản Ngộ Châu là người đàn ông có nhân cách cùng phẩm chất rất tốt, khó có thể tìm kiếm được ở người khác. Khi đó Lục Phồn rất ghét Giản Ngộ Châu nên nghi ngờ bài viết cùng diễn đàn kia là do Giản Ngộ Châu bỏ tiền ra PR chứ làm gì có ai tự nhiên lại rảnh rang đi PR một người mà không có lợi ích cho mình. Nhưng đến hôm nay chứng kiến thái độ làm việc rất chuyên nghiệp của hắn thì những hoài nghi không phức tạp đã biến mất.

Nhưng mà... dạ dày của hắn không phải đang bị tổn thương sao? Bụng sẽ rất khó chịu khi bị cáp treo ngược thế kia, mà dây thép thì đang xiết chặt trên bụng hắn không thấy khó chịu sao? Đã đa bao tử thì ngoan ngoãn mà nằm việc đi chứ, đâu phải hắn thiếu tiền xài, liều mạng như thế làm gì? Sức khỏe phải quan trọng nhất chứ? Như thế khi không được, chỉ là biểu diễn luyện võ thôi cascadeur (diễn viên đóng thế) làm thay cũng được mà.

Lục Phồn phát ý nhăn mặt.

Nhưng diễn viên diễn cùng hắn đã diễn tới diễn lui năm lần mới qua được cảnh, bởi vì diễn viên diễn cùng Giản Ngộ Châu diễn không đạt nên thật vất vả mới quay xong, Giản Ngộ Châu được đưa xuống trên mặt có chút sắc trắng. Người diễn viên mới kia trong lòng áy náy nên đối với Giản Ngộ Châu có tới mấy cái chấp tay xin lỗi, Giản Ngộ Châu không có chỉ trích hắn chỉ nhẹ nhàng vỗ vai bày tỏ khích lệ, sau đó liền xoay người đi.

Lục Phồn đứng từ phía xa nhìn mọi việc xong thì mới sực nhớ tới mục đích mình đến đây làm cái gì, đang có ý định theo đi theo thì nghe tiểu Trương gọi “Lục tiểu thư?”

Lục Phồn quay đầu lại nhìn thấy tiểu Trương, liền cười cười với hắn, ” Good morning, trợ lý Trương.”

Tiểu Trương đưa mắt nhìn hộp giữ nhiệt trên tay cô hỏi “Là cho anh Giản hả?”

Lục Phồn gật đầu một cái, “Đúng vậy, nghe Trần Tiêu nói hắn tối hôm qua phát bệnh bao tử phải đi bệnh viện, sáng sớm hôm nay không chịu ăn điểm tâm mà đi làm việc ngay, cho nên tôi liền làm ít cháo ăn để bảo dưỡng dạ dày.”

Tiểu Trương cười cười: “Thật tốt quá, Lục tiểu thư có lòng để tâm, đi với tôi đi lấy phòng cho anh Giản nghỉ ngơi.”

“Đừng gọi tôi là Lục tiểu thư, cứ gọi tên đi cho tự nhiên.” Lục Phồn đem hộp giữ nhiệt đưa hắn nói tiếp: “Nhớ bắt hắn ăn lúc còn nóng.”

“Ok.”

Sau khi do dự Lục Phồn đề nghị: “Tôi hơi nhiều chuyện một chút, nhưng không nói không được, dạ dày của hắn đang bị tổn thương tốt nhất đừng treo ngược như thế, liên tục bị áp bức buộc trên bụng thế kia sẽ làm cho đau đớn hơn mà thôi.”

Tiểu Trương sững sờ khi nghe Lục Phồn nói sau đó liền biểu lộ ra thái độ như bất đắc dĩ nói: “Chuyện đó tôi hiểu chứ, nhưng anh Giản vĩ công việc cứ nhất quyết liều mạng không quan tâm đến thân thể, giống như sáng hôm nay đã có rất nhiều người khuyên anh ấy ở lại bệnh viện nghỉ ngơi một ngày nhưng vẫn muốn đúng hẹn đến trường quay, tôi chỉ là trợ lý sinh hoạt hàng ngày cho anh ấy không thể can thiệp”.

Trong lòng liền suy tính, sau khi trở về phải biên soạn lại một loạt thức ăn dinh dưỡng phù hợp với dạ dày tổn thương viết thành kiểm tiền mới được, nghĩ xong liền lên quyết tâm thực hiện.

“Tôi còn có chút công việc phải làm, nên đi trước nhé.”

“Ok, tạm biệt.”

Cháo đã đưa đến nơi, chẳng còn lí do gì mà ở lại nên Lục Phồn đi về, đi tới một khúc quanh vì vội vàng nên va vào một người con gái bé nhỏ đang vác trên lưng một cái bao to lớn, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô gái đó khỏi ngã ngửa ra phía sau, nhìn kĩ lại rất vui vẻ thì ra là người quen, cô bé Ngụy Gia Ngữ.

Ngụy Gia Ngữ sau khi đứng vững lại nhìn thấy Lục Phồn thì có chút ngạc nhiên mừng rỡ: “Chị Tiểu Phồn, sao chị xuất hiện ở đây?”

“Chị...”

Cô còn chưa nói hết, Ngụy Gia Ngữ liền cười trộm một cái: “Tối gặp Xuyên Xuyên?”

Lục Phồn lúc này mới nhớ tới, con mẹ nó thì ra Xuyên Xuyên cũng ở chỗ này, đi vài bước nói không chừng có thể thấy được, Tại sao bây giờ cô mới nhớ tới điều đó: “Đúng vậy đúng vậy, làm sao em biết anh ấy có ở đây?”

“Đương nhiên biết rồi, chúng em đến phụ giúp cho đoàn làm phim mà làm nhiệm vụ chăm sóc hình ảnh cho Xuyên Xuyên, vừa mới bắt đầu thôi, em sẽ dẫn chị đi xem lên vài lần nhưng mà chỉ nhìn lên thôi, không được thân mật hay ôm gì đâu, nếu lộ ra thầy sẽ mắng em đó QAQ”

Lục Phồn bật cười: “Được lên lên xem là tốt rồi, chị không cần thân thiết hay ôm ấp gì đâu.”

Lục Phồn đỡ hai cái bao trên vai Ngụy Gia Ngữ xuống sau đó đi cùng Ngụy Gia Ngữ đi vào hậu trường.

Vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy Xuyên Xuyên trong lòng có chút ít kích động. ~ ()/

~***

Giản Ngộ Châu đứng trước bồn rửa mặt, một tay chống eo khẽ uốn lên tay còn lại là che ở dạ dày, nhìn kỹ có thể thấy rõ hần mu bàn tay mơ hồ có gân xanh nổi lên, tựa hồ là đang cố gắng nhẫn nại cơn đau.

Chờ một lúc thì cơn đau dần do dạ dày co giật tạm dừng, hần dần dần thở ra, sau đó dùng nước lạnh rửa mặt.

Sắc mặt hần nhìn trong gương hiện lên phản phát xanh trắng, ánh mắt hần chỉ là lãnh đạm liếc qua liền dời đi chỗ khác trút ít giấy lau sạch sẽ nước đọng trên tay và xoay người rời đi.

Đang đi trên hành lang thì tiểu Trương từ phía sau đuổi theo.

“Anh Giản, tìm được anh rồi” tiểu Trương thở phà tay đỡ cao hộp giữ nhiệt phe phẩy trước mặt hần như tặng hoa nói: “Lục Phồn tự mình làm điểm tâm rồi đem đến đây”

Giản Ngộ Châu nghe vậy, bước chân chậm lại một chút, nghiêng đầu đưa mắt nhìn hộp giữ nhiệt sau đó nói “Cô ấy đã tới?”

“Đúng, đem hộp giữ nhiệt cho em xong bảo có việc phải đi.”

Giản Ngộ Châu nhíu mày đưa tay tiếp nhận hộp giữ nhiệt sau đó căn dặn: “Lần sau nếu cô ấy đưa tới, thì bảo cô ấy đem trực tiếp đến phòng nghỉ ngơi của tôi, cậu không nấu, không biết nhận lấy làm cái gì?”

Tiểu Trương: “...”

Tiểu Trương cảm giác mình hơi chút mò nên muốn tìm hiểu tâm tư của Giản Ngộ Châu nên trần tình thêm một câu “Lục Phồn đến rất lâu, đứng nhìn anh quay phim đó.”

Giản Ngộ Châu không nói gì quay đầu qua một hồi lâu sau đó hần mới mở miệng, “Hôm trước71 tôi đưa cho cậu một tấm thiệp gửi cho tôi, trong đó viết cái gì?”

Tiểu Trương nhớ lại sau đó ghen cười nghiêm túc trả lời: “Người đàn ông rất nghiêm túc siêng năng trong công việc, anh Giản là soái ca, anh là diễn viên có thể làm mê muội số lượng fan nữ lớn nhất, đó cũng là thông tin của các fan hâm mộ trên mạng nhất trí tán thành quan điểm.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, khoe miệng cong lên như rất tự mãn với chính mình.

13. Chương 13

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Lục Phồn đi theo Ngụy Gia Ngữ đi vào sâu vào bên trong một hành lang có kiến trúc cổ xưa, từ bên ngoài nhìn vào cũng phải trên năm sáu trăm tuổi nhưng đi vào bên trong lại là một hình ảnh khác, đã được trùng tu rất hiện đại.

Hai người đi tới một gian phòng hóa trang trước cửa phòng có bảng hiệu được in ba chữ Thẩm Uẩn Xuyên, Lục Phồn vừa nghĩ tới người yêu trong lòng chỉ cách mỗi cánh cửa ở bên trong mà không nhìn được kích động. Ngụy Gia Ngữ thấp giọng nói, “chị tiểu Phồn, nhìn xong vài lần rồi đi nha, người quản lý của Xuyên Xuyên rất dạn tợn, có thái độ như thế đối với fan hâm mộ là rất sai lầm.”

Lục Phồn gật đầu: “Chị biết mà.”

Ngụy Gia Ngữ đẩy cửa đi vào, Lục Phồn đi theo phía sau cô, liếc mắt liền thấy được Thẩm Uẩn Xuyên ngồi ở trên ghế nhắm mắt để cho thợ trang điểm làm mặt.

Khuôn mặt thanh tú, ôn nhuận như ngọc.

“Rùa nhỏ, sao đi lâu dữ vậy, những đồ cần có đã đem đến hết chưa?” Thợ trang điểm đi đổi cọ quét mặt liếc nhìn Ngụy Gia Ngữ thì cũng nhìn thấy Lục Phồn nên hỏi: “Bạn của em hả?”

“Nhận lấy nè chị.” Ngụy Gia Ngữ đem bao lớn bao nhỏ đặt lên ghế sofa: “Là người bên tổ đạo cụ, trên đường đi vấp ngã thì cô ấy đi ngang qua nên mang giúp em đến đây”

Sau đó nhìn về phía Lục Phồn cười cười: “Cám ơn chị, ngại quá!”

“Không sao.” Lục Phồn liếc nhìn Thẩm Uẩn Xuyên một lần nữa rồi nói “Khi nào rảnh thì gặp lại, tôi đi trước.”

“Ok, tạm biệt.”

Lục Phồn đi ra khỏi phòng hóa trang, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó thở phào một hơi dài. Khoảng cách gần xem soái ca phát hiện ra người bên ngoài còn đẹp hơn trong ảnh, đúng là fan cuồng nhất đã thỏa mãn ~ ()/

~Cô ở trong lòng trộm vui mừng trong chốc lát, mới vừa quay người lại, liền đụng phải Giản Ngộ Châu cùng tiểu Trương ánh mắt, lập tức ngắc ngứ cả người.

Tiểu Trương ngạc nhiên nói, “Ồ, Lục Phồn? Không phải cô đi về rồi sao?”

Giản Ngộ Châu ánh mắt chuyển đến nhìn hành chữ in trên tấm biển treo trên cửa trong chốc lát, sau đó trở lại nhìn trên mặt cô, ánh mắt kia tựa hồ có chút ít bí ẩn nhìn không ra trầm trầm, màu nâu đậm nháy mắt một cái có vài phần tàn khốc nháy mắt cái nữa lại là hư không. Bên trong đầu óc của Lục Phồn chợt lóe qua một cái ý niệm mơ hồ, hần bộc lộ ra vẻ mặt mang tâm tình không tốt nhìn chăm chăm cô làm cái gì? Cô đâu có chọc tới hần? Ý niệm trong đầu chẳng mấy chốc tức thì phản ứng, cô bật thốt ra: “Có người bạn ở chỗ này, tiện đường đến thăm cô ấy.”

“Ah...” Tiểu Trương liếc nhìn Giản Ngộ Châu nhìn lên gò má của hắn có chút ít âm u, bầu không khí trở nên nặng nề, tiểu Trương đành phải kiên trì nói, “Anh Giản, đi về phòng trước ăn cháo nha?”

Giản Ngộ Châu không để ý hắn, ngưng hai ba giây sau, hắn kia hơi thấp mà không hề phập phồng âm thanh vang lên: “Không phải là người trong đoàn làm phim, không thể ở đây đi lung tung, tiểu Trương, cậu lái xe đưa cô ấy về nhà.”

Nói xong hắn mắt nhìn thẳng đi qua, Lục Phồn nghiêng đầu đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, sau đó thấp giọng hỏi tiểu Trương, “Hắn tâm tình không tốt?”

Tiểu Trương bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng, “Tôi không biết rõ lắm, mới lúc này rất vui vẻ mà. Để tôi đưa cô về nhà trước, không thì anh ấy mắng tôi chết.”

Lục Phồn gật đầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện: “Hắn rất hay sáng nắng chiều mưa như thế sao?”

Tiểu Trương lắc đầu: “Không hẳn như vậy đâu, tính tình của anh Giản tương đối hoà đồng, làm trợ lý cho anh ấy hơn hai năm, chưa bao giờ thấy anh ấy phát hỏa, có thể là do thói quen nghiêm túc nên rất ít thấy anh ấy cười, nếu gần gũi lâu sẽ nhận thấy được anh ấy đôi lúc...” Tiểu Trương gỡ đầu tóc, miễn cưỡng tìm cái hình dung từ: “Đáng yêu! đúng rất đáng yêu.”

Lục Phồn cảm thấy buồn cười khi tiểu Trương mô tả hắn gói gọn trong hai chữ: đáng yêu? Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, nếu như cái này không phải là từ tiểu Trương nói ra, nói không chừng sẽ bị người khác xem như là nói chuyện đùa không có thật.

Tiểu Trương cũng bị chính mình chọc cười mà nói tiếp “Là tôi nói nghiêm túc đó, cô không đoán được đâu, nick name trên blog của anh Giản rất trẻ con, anh ấy còn có thể ngồi xem video trực tiếp rồi bình luận chuyện phim.”

Lục Phồn: “...”

F*ck, hoàn toàn tưởng tượng không được hình ảnh Giản Vũ Trục ôm di động chat blog nếu được trực tiếp nhìn thấy thì sẽ ra sao!!

Lục Phồn nhin không được hiếu kỳ nói, “Hắn thích xem chương trình trực tiếp nào? Giải ESport? Hay là show thời trang bikini?”

Não cô tưởng tượng ra hình ảnh Giản Ngộ Châu ngồi xem show thời trang bikini toàn những mỹ nữ đi qua đi lại hở da hở thịt mà trong lòng lật lộp cảm thấy cả người không được tốt.

Bên ngoài tỏ ra đứng đắn, vậy khi lén lút lại rất hừng hực sao.

“Chuyện này không biết rõ đâu, chỉ biết là chỉ cần đến thứ sáu, mỗi thức sáu thôi là anha61y kêu một mồi chui vào phòng đóng cửa lại xem một mình”

Lục Phồn sống sờ rất nhanh liền đem những suy đoán không thực tế lúc này bỏ hết. Thứ 6, là thứ 6 có không ít chương trình trực tiếp phát vào thứ 6 nha, mặc dù ở LX cô có danh tiếng rất lớn, nhưng ở LX lưu lượng ở phần đông theo dõi video trang web nếu có thống kê cũng chỉ là thành phần trung lưu, không thể nào Giản Ngộ Châu xem chương trình trực tiếp của cô. Nếu như có xem đúng như lời nói thì hắn đã nhận ra cô, nhưng mà này vài ngày nay cô cũng không có phát hiện có dấu hiệu này.

Nhớ tới Giản Ngộ Châu vừa mới mặt lạnh, Lục Phồn trong lòng nảy sinh ra một cổ cảm xúc bị đè nặng.

Nghĩ cho kỹ thì bọn họ chỉ là người xa lạ gặp nhau hai ba lần, cô cũng chỉ là cầm tiền lương nấu cơm cho hắn, thì dựa vào yêu cầu gì mà chờ đợi một Đại minh tinh như hắn nở khuôn mặt tươi cười với mình.

Lấy lý trí ra suy nghĩ thấy rất đúng nhưng là Lục Phồn ở trong lòng không nhin được vẫn lăm lăm, nhìn hắn cũng rất ổn nha lo lắng làm chi vô ích...

Tiểu Trương đưa Lục Phồn trở về nhà, rồi đến studio lúc đã là mười hai giờ, người của đoàn làm phim đang phân phát những hộp cơm, tiểu Trương lĩnh hai phần sau đó đi nghỉ ngơi.

Hắn vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Giản Ngộ Châu đang nhắm hai mắt ngồi trên sofa nghỉ ngơi. Rón rén đem hộp giữ nhiệt đi đến bàn trà, sau đó mở khoá nắp hộp ra để kiểm tra xem Giản Ngộ Châu đã ăn được bao nhiêu.

“Anh Giản, anh chưa ăn sao? Lại để ở đây, nó sắp nguội đi rồi.”

Tiểu Trương cẩn thận đem cháo đổ ra, mùi hương ngọt ngào áp áp bay ra thoang thoang, tiểu Trương cũng nhịn không được nên nghĩ phải ném thử hương vị.

Hắn đang nuốt nước miếng chuẩn bị ném thử thì Giản Ngộ Châu đột nhiên mở miệng, thanh âm kia có vẻ như dè dặt thấp giọng nhưng tiểu Trương vẫn là nghe rõ ràng: “Lúc này tôi nói chuyện có phải quá dữ tợn không?”

Tiểu Trương biết rõ ý hắn hỏi về câu hắn nói với Lục Phồn nên trấn an “Đàn làm phim có quy định như vậy, anh nói không có sai.”

Giản Ngộ Châu dừng một chút: “Cô ấy sẽ không tức giận chứ?”

“Không đâu, anh yên tâm đi. Lục Phồn hiểu mà với lại đâu phải trẻ con nói nặng một chút là rơi nước mắt, trên đường đưa cô ấy về còn vừa cười vừa nói, cò liên tục nói về anh đó.”

Giản Ngộ Châu lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm tò mò hỏi “Tán ngẫu chuyện gì?”

“Kể chuyện anh hay xem video trực tiếp vào thứ 6, Lục Phồn rất kinh ngạc.”

Giản Ngộ Châu cứng đờ: “Cậu...”

Tiểu Trương cười hắc hắc “Anh yên tâm đi, miệng của em kín lắm, biết cái gì nên nói và không nên mà, em đâu có nói cho cô ấy biết anh xem chuyên mục trực tiếp của cô ấy đâu”

Giản Ngộ Châu sắc mặt vẫn như cũ giọng trầm xuống như nước nỏ giọt mà nói: “Cậu còn biết mình có khả năng đặc biệt cảnh giác được ư?”

“Sao không chứ” tiểu Trương cột nhả đẩy chén cháo đến trước mặt hắn nói “Buổi chiều còn phải làm việc, anh nên ăn một chút đi, dù gì cũng là do chính Lục Phồn đặc biệt tận tay mang đến.”

Giản Ngộ Châu cầm chén cháo lên, mùi thơm ấm bay thẳng mũi.

Chợt trong lòng hắn thầm nghĩ chỉ sợ không phải đặc biệt mà chỉ là thuận tiện đưa tới. Đến gặp Thẩm Uẩn Xuyên sẵn tiện mang theo điểm tâm cho hắn.

...

Giản Ngộ Châu để xuống chén, chân mày anh tuần hơi nhíu lại tựa hồ vờn vẩn tia phiền muộn quanh không dứt “Như lời vừa nói thì cậu uống đi, tôi đi ngủ trưa một chút, đừng có mà réo gọi.”

Tiểu Trương vội hỏi, “Anh ơi, từ sáng tỉnh mơ đến giờ anh chưa ăn một chút gì, nếu như bị Trần Tiêu biết...”

“Cậu không nói ra thì ai biết.”

“...”

“Khi nào bắt đầu quay tiếp thì gọi tôi.” Sau khi nói xong, Giản Ngộ Châu liền lấy miếng che mắt bịt lại, nằm trên ghế sa lon ngủ trưa. Tiểu Trương nuốt tiếc nhìn cháo bên trong hộp giữ nhiệt thầm nghĩ, nếu như mình mà ăn, Giản Ngộ Châu tỉnh dậy thay đổi thái độ thì có mà toi...đành thử dài đem chào cất lại trong hộp giữ nhiệt, lời cơm hộp mà đoàn quay phim phát cho lúc này xử cho qua buổi trưa.

14. Chương 14

Edit: Tiểu Ảnh

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Xế chiều hôm nay, Trần Tiêu phát hiện Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên đang ngồi đối diện nhau chơi trò may mắn, hình ảnh ấy so với trước kia càng hiện lên rõ cả hai giống như đang giương cung bạt kiếm.

Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên có mối quan hệ không tốt cũng không phải là bí mật gì mặc dù không ai biết nguyên nhân, vì hai người này không hợp nhau nên trên cơ bản công ty cũng sẽ có ý định tránh cho hai người, trong trường hợp phải lên truyền hình trực tiếp thì sẽ thống nhất thỏa thuận để tránh không xảy ra rủi ro gì, để cho giữa bọn họ ít có những tình huống phát sinh khó xử nhất.

Nhưng lần này đoàn làm phim “Thanh Thiên Bích” quay phim lại lại làm cho hai người này giằng co ngay trước mặt. Trần Tiêu hiểu rằng xét về địa vị danh tiếng thì Thẩm Uẩn Xuyên gặp may mắn, có điều đã trải qua hơn hai năm nhưng địa vị cũng không đủ vững chắc, mà Giản Ngộ Châu đã trải qua mười năm trong nghiệp diễn viên, dù còn ít tuổi nhưng đã thành ảnh đế trong giới kim bài, nhưng là Giản Ngộ Châu đối với Thẩm Uẩn Xuyên lộ ra sự hận thù quang minh chính đại rõ rệt!! Nếu có người nhìn vào! Hay một người nào đó chụp lén, sẽ làm thay đổi tiêu đề với truyền thông! Đối với Trần Tiêu thì tiêu đề trên truyền thông hẳn đều suy nghĩ kỹ.

Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên có mối quan hệ không hợp đúng như phỏng đoán, mà giải thưởng Kim Ngưu ảnh đế đang hư hư thực thực không biết sẽ về tay ai, tình hình sẽ như thế nào?

Trong lòng anh vẽ chữ thập, yên lặng nói, cảm tạ Giản Vũ Trục, lại vì người hâm mộ hai nhà mà châm thêm dầu.

Sự thật muốn nói là hai người này có thù oán gì cũng không tính đi, nhưng đây chính là không khí không hợp. Mấy năm trước có hợp tác với nhau một lần đã xảy ra chuyện không vừa mắt nhau. Bình thường Giản Ngộ Châu cũng sẽ không đem cảm xúc biểu lộ ra ngoài mặt không biết hôm nay bị trúng gió gì rồi.

Ha ha, sự phân chia này là do anh ta tìm đến phiền toái nên cảm thấy toàn thân trên dưới khó chịu, coi như hấn xui xẻo.

Sau đó chuyển qua một trò chơi khác, Trần Tiêu nhìn không được đến bên Giản Ngộ Châu thấp giọng nói: “Cậu cùng Thẩm Uẩn Xuyên như thế nào? Cậu ta an phận, sao lúc nào cậu cũng hạ nhục cậu ta như vậy? Trước tiên không nói về thân phận và địa vị, nói riêng về tuổi tác, cậu lớn hơn năm tuổi, nhưng như thế nào tôi lại cảm giác là cậu so với cậu ta lớn hơn mười lăm tuổi nhỉ?”

Giản Vũ Trục và Giản Ngộ Châu trầm mặc một hồi, “à, tôi xem cậu ta không vừa mắt”

“Ở nơi riêng tư thì tùy cậu như thế nào cũng được, nhưng nơi này là Studio có rất nhiều người ở đây, cậu có thể để tâm chút được không.”

Giản Ngộ Châu hơi kéo khóe môi, ánh mắt nhàn nhạt lạnh lùng “Anh nói rất có lý, thế nhưng không được.”

Trần Tiêu sắp phát điên, “Tại sao?”

“Đối với người không vừa mắt, tôi không muốn cho sắc mặt tốt”

“....”

Trần Tiêu đỡ trán, “Tùy cậu vậy, nếu ngày mai cái tin tức nhỏ này truyền ra ngoài, tôi cũng lười xử lý.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, vỗ vỗ vai Trần Tiêu, “Xử lý cũng vô ích thôi, anh có quyết định thật sang suốt.”

Trần Tiêu trong lòng ba máu sáu cơn chửi thề nói “Ôi con mẹ nó, cảm ơn cậu đã khen ngợi.”

“Không cần cảm ơn, chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, không nên khách khí như vậy.”

“...”

Thật sự là ông trời phái cậu xuống khắc chết tôi.

Hôm nay sau khi quay xong, Giản Ngộ Châu trở lại phòng nghỉ ngơi, thu dọn chút đồ chuẩn bị về nhà, ánh mắt liếc đến hộp giữ nhiệt trên bàn trà, dừng một chút sau đó nói với tiểu Trương “Cháo cũng mang về.”

Tiểu Trương ồ một tiếng cầm lên hộp giữ nhiệt, “Ồ, hết rồi sao? Giản ca, anh khi nào đã ăn hết rồi?”

Giản Ngộ Châu hơi mất tự nhiên, một lát sau Trần Tiêu tỏ ra không biết cười nói “Là tôi ăn, vừa có chút bận rộn nên đầu óc choáng váng, vừa hay nhìn thấy trên bàn có cháo còn dư lại, liền ăn vào bụng luôn rồi.”

Tiểu Trương:: “...” anh có nên nói hay không nên nói kỳ thật Giản Ngộ Châu còn chưa có được ăn.?

Vẻ mặt của Giản Ngộ Châu thật giống như trong dự liệu của tiểu Trương, Trần Tiêu bị ánh mắt âm trầm lạnh lẽo đến đáng sợ của anh nhìn chằm chằm nhin không được rụt cổ lại “Đây là làm sao vậy?”

“Cháo kia là làm cho tôi.”

“...Sau đó?”

“Tôi còn chưa có ăn, nhưng lại bị cậu ăn mất.”

“....”

“Nhưng như vậy cũng không trách tôi được, cậu làm gì mà không ăn mà còn để ở đây a, tôi đương nhiên cho rằng cậu không cần nó.”

“Tôi dự định mang về nhà ăn, lúc đi học cô giáo chẳng lẽ không dạy cậu không được tự ý lấy cơm của các bạn nhỏ khác?”

“...”

Trần Tiêu: Không phải là một bát cháo thôi sao, Giản Vũ Trục cậu nói cho cùng là tôi cướp vợ nhỏ của của cậu chứ gì!!

Lục Phồn đón xe đến khách sạn X lúc 4 giờ 30 phút chiều. Bởi vì đoàn làm phim đặt hết ba tầng của khách sạn nên đầu đầu cũng thấy nhân viên bảo vệ trực ban, trừ nhân viên trong khách sạn làm việc có thể đi lại thì trên cơ bản là cấm người ngoài đi vào, cho nên tiểu Trương đặc biệt đi tới cửa thang máy đợi cô, sau đó đưa cô đi tới gian phòng của Giản Ngộ Châu.

“Lục Phồn, tôi cùng anh Trần Tiêu chiều nay đều có việc bận phải đi ra ngoài có thể sẽ về rất muộn, nếu như buổi tối cô không có việc bận vội về nhà thì có thể lại ăn cơm tối cùng anh Giản rồi mới về nhà được không?”

Lục Phồn hơi ngẩn ra, hử, Vũ Trục ăn cơm còn phải có người cùng ăn? Trẻ con mười tuổi sao?

Tiểu Trương vội vàng giải thích, “Bởi vì anh Giản cả ngày hôm nay không có ăn gì hết, anh Trần Tiêu lo lắng anh ấy bỏ luôn cơm tối không ăn mà trực tiếp đi ngủ, dù sao chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên...”

Thì ra đau dạ dày là do nguyên nhân bản thân thường xuyên cả ngày để bụng đói gây ra.

Lục Phồn gật đầu: ” Được, tôi sẽ nhìn anh ấy ăn xong”

Tiểu Trương áy náy thở dài nói “Thật sự là làm phiền cô rồi, bởi vì anh Giản không thích người lạ ở trong phòng đi tối đi lui, cho nên chỉ có thể kính nhờ cô.”

“Không cần khách khí như vậy, chuyện nhỏ mà.”

Lục Phồn đột nhiên nhớ ra vấn đề hỏi lại: “Anh ấy hôm nay không ăn cái gì sao?”

Tiểu Trương có chút bất đắc dĩ “Ừ, có thể là tâm tình không tốt, cho nên cũng không muốn ăn.”

Tiểu Trương do dự trong chốc lát, còn là nhỏ giọng khuyên bảo Lục Phồn. “Hôm nay anh Giản tâm tình không được tốt nên có thể sẽ mất tự chủ, chính bản thân mình cũng điên cuồng mà tự hành xác, cho nên cô tuyệt đối đừng có đương đầu, ah còn nữa ngàn vạn lần đừng nhắc đến Thẩm Uẩn Xuyên, anh ấy hiện tại vừa nghe thấy liền phát hỏa, vừa này tôi nói với anh một câu rất bình thường về Xuyên Xuyên, anh ấy liền đuổi tôi ra ngoài.”

Lục Phồn “....”

Trời, sao giống như kiểu tiểu Trương đem trẻ nhỏ mười tuổi gởi gắm cô trông coi giúp thế này.

Tiểu Trương đưa cô đến trước cửa liền đi, bước chân rất gấp, xem ra thật sự có chuyện rất gấp. Lục Phồn đưa tay ấn chuông cửa, qua một hồi lâu mới có người mở từ bên trong ra, lộ ra khuôn mặt buồn ngủ của Giản Ngộ Châu.

Lục Phồn không biết rõ vì cái gì, ánh mắt dời xuống nhìn thấy anh ta mặc quần áo kín mít lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “sắp tới giờ ăn cơm tối, ơ...Cho nên tôi đến đây.”

Giản Ngộ Châu nghiêng người qua để cô đi vào, mở miệng tùy ý hỏi “Cô ăn rồi à?”

Thanh âm có chút khan khan, khả năng vừa mới tỉnh.

“Không có, tôi đợi tý nữa tùy tiện ăn chút gì là được.” Lục Phồn đem theo túi để lên ghế, “Nếu không anh ngủ một lát đi, tôi hôm nay có thể sẽ làm lâu một chút, xong sẽ gọi anh.”

Giản Ngộ Châu lơ đãng ừ một tiếng, lại không trở về phòng mà trực tiếp nằm xuống sofa ngủ.

May mà sofa ở đây rộng và mềm, một người con trai cao lớn trưởng thành nằm ở trên cũng đủ mở rộng tay chân.

Giản Ngộ Châu nhắm hai mắt lại, rõ ràng là rất buồn ngủ nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh bởi khi Lục Phồn đi với âm thanh rất nhỏ cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Anh nghĩ đến Lục Phồn đi đường rất nhẹ nhàng giống chú mèo nhỏ, không nhanh không chậm, anh có thể dễ dàng phác họa ra cô giẫm trên thảm trải sàn khéo léo, hai đùi trắng nõn, bàn chân nhỏ nhỏ, a.... Có lẽ còn có đôi chân trắng tấp, cô hôm nay mặc váy dài tới đầu gối, bắp chân lộ ra, vừa nãy tại sao lại không nhìn nhiều một chút....(anh ít biến thái nhỡ)

Giản Ngộ Châu đột nhiên ý thức được chính mình đang suy nghĩ linh tinh, lập tức ngừng phát tán tư duy.

Giản Ngộ Châu, mày ghen đã bao lâu mà chợt bắt đầu phát tình!

Anh chau mày, ở trong lòng đem mình mắng một trận, lấy tay che dấu ánh mắt chợt lóe lên chút hoảng loạn cùng chật vật.

Trong phòng bếp chợt truyền đến tiếng vang, anh lúc này mới mở mắt ra nhìn qua tấm kính mờ, xem trong phòng bếp bóng dáng mờ của cô, nhớ đến dường như cả ngày hôm nay tâm tình mình đều không tốt, ánh mắt anh từ từ thâm trầm tựa như mặt nước không hề gợn sóng.

Một giây sau thì cửa kính đột nhiên bị đẩy ra, Giản Ngộ Châu cố ý nhắm chặt hai mắt, làm bộ như vừa mới ngủ dậy, lỡ tai đụng thẳng không bỏ qua bất kỳ tiếng vang nào.

Cô hết sức cẩn thận bước chân, sau đó trước cửa truyền đến tiếng xỏ giày, Giản Ngộ Châu lúc này mới mở mắt, vọt một cái từ trên ghế sofa ngồi dậy, không kịp suy nghĩ cẩn thận, lời nói liền bất thốt ra “Cô đi đâu vậy?”

Lục Phồn không nghĩ tới anh còn tỉnh táo trả lời: “Tôi đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, trong tủ lạnh không đủ. Vừa mới tới đây có nhìn thấy quanh đây nhiều siêu thị nhỏ, tôi sẽ mua nhanh rồi trở về, khoảng nửa tiếng là đủ rồi.”

Giản Ngộ Châu cũng không biết mình đã nói sai lại tiếp tục không dùng đến não suy nghĩ mà nói “Tôi với cô cùng đi.”

“A?” Lục Phồn có chút ít dở khóc dở cười nói “Thôi, tôi có thể tự mình đi, anh nếu như bị nhận ra thì làm sao bây giờ?”

Giản Ngộ Châu không nói nhiều, nói nhảm đi thẳng về phòng thay đồ, một phút sau đi ra trong trang phục che chắn đầy đủ, mũ, khẩu trang khăn quàng cổ, kính râm, nếu còn nhận ra được tuyệt đối là hardcore cấp fan cuồng.

“Siêu thị gần đây quá nhỏ, tôi sẽ lái xe đưa cô đi tới siêu thị lớn hơn, cô có thể muốn mua gì sẽ mua đủ.”

Lục Phồn nhìn anh “Này....nếu như bị phát hiện, tôi có thể chạy trước không?”

Mặc dù cô không phải là đại minh tinh, nhưng ở trên mạng bạn bè của cô rất nhiều, nếu là cùng Giản Ngộ Châu gây ra chút scandal tình ái, thì cô cũng cũng không thể sống yên ổn qua ngày.

Giản Ngộ Châu suy nghĩ một chút “Có thể, đừng quên gọi Trần Tiêu tới cứu tôi là được, ở ngoài siêu thị dù sao cũng sẽ ảnh hưởng không tốt.”

15. Chương 15

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Giản Ngộ Châu vừa mới ra khỏi cửa phòng, đi chưa được mấy bước, hai vệ sĩ liền đuổi theo: “Anh Giản, anh đi đâu vậy?”

“Ra ngoài đi dạo, đừng đi theo tôi.”

Vệ sĩ lộ vẻ mặt khó xử: “Anh Giản, nếu anh nhất định phải ra ngoài, chúng em nhất định phải đi theo, nếu như anh xảy ra chuyện gì, chúng em biết nói như thế nào với anh Trần Tiêu?”

Giản Ngộ Châu sớm đã hình thành thói quen không thể một mình ra cửa, anh nhìn về phía Lục Phồn, tựa hồ hỏi thăm ý kiến Lục Phồn, dù sao hai người lớn như hộ pháp đi theo sau, sẽ có chút ít không được tự nhiên.

Lục Phồn: “Để bọn họ đi cùng đi, siêu thị nhiều người, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn.”

Giản Ngộ Châu gật gật đầu: “Cũng được, nhưng hai người phải cách tôi ít nhất mười mét.”

Anh vốn ăn mặc đã đủ kỳ quái rồi, nếu có thêm hai người kia đi sau, sẽ làm cho nhiều người để ý. Xuống đến gara tầng hầm, vệ sĩ lái xe đi ra, Giản Ngộ Châu đứng trước cửa ghế lái xe, gõ cửa sổ xe, vệ sĩ hạ cửa kính xe xuống, Giản Ngộ Châu chỉ nói: “Xuống xe, mở cửa.”

Vệ sĩ bước xuống xe, đợi Lục Phồn ngồi vào, Giản Ngộ Châu liền trực tiếp khóa cửa lại, liếc mắt nhìn hai vệ sĩ có vẻ mặt chưa hiểu ra chuyện gì thì đã nói: “Hai người thuê xe khác, đi đến đường XX.”

Sau đó lái xe đi không chút do dự, chỉ để lại cho hai vệ sĩ bóng dáng đuổi xe, cùng với vẻ mặt mờ mịt.

Vệ sĩ: “...”

Lục Phồn nhìn kính chiếu hậu hình ảnh hai người vệ sĩ cô đơn tĩnh mịch ngày càng xa, nhìn không được cười cười: “Sao anh lại không cho bọn họ lên xe? Nếu họ đến siêu thị không tìm thấy anh thì phải làm sao?”

“Sẽ không.” Giản Ngộ Châu đem khăn quàng cổ kéo xuống: “Bọn họ giỏi nhất là tìm người, cô ném tôi đến quảng trường lớn trong ba phút bọn họ sẽ tìm ra.”

Lục Phồn nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó không nói gì thêm nữa, nghiêng đầu xem cảnh ngoài cửa xe. kỳ thật không có cái gì đẹp để xem, xung quanh đều xây khu dân cư, đường cũng không tính là rộng rãi, thậm chí có vài chỗ bị sứt, nhưng lúc này cô không tìm ra được chuyện gì khác để làm, dù sao tiếp xúc với Giản Ngộ Châu rải rác được vài lần, nên không kiếm được đề tài nào để bắt chuyện.

Giản Ngộ Châu đàn mở nhạc, tiết tấu âm nhạc thanh thoát hòa vào bầu không khí lúng túng trong xe.

Anh nhìn như chuyên tâm lái xe, nhưng ánh mắt lúc nào cũng vô tình hay cố ý nhìn ghế lái phụ, một lát sau anh ho nhẹ một tiếng kiềm chế, đầu ngón tay vô ý thức hòa cùng với tiết tấu nhẹ nhàng trên tay lái.

Động tác mặc dù lơ đãng, nhưng khi anh làm lại hết sức mê người.

Tay anh rất đẹp mắt, mạnh mẽ, gọn gàng sạch sẽ, gân xanh nhàn nhạt không nhìn thấy rõ ràng dưới lỗ chân lông trên làn da. Có thể thấy được, ngón tay dài nhỏ cân xứng, mỗi một lần nâng lên hạ xuống, đốt ngón tay sẽ hơi nổi lên, màu trắng.

Lục Phồn bị động tác của anh hấp dẫn, nhìn tay anh không rời mắt được. Bình thường khuôn mặt hấp dẫn sẽ kèm theo tay cũng hấp dẫn, Lục Phồn cũng không ngoại lệ, không phải không thừa nhận, cô đã nhìn thấy tay rất nhiều người đàn ông, giống với Giản Ngộ Châu đẹp mắt rất ít.

Giản Ngộ Châu công tác chuẩn bị thật lâu, cuối cùng đem lời nói quanh quẩn bờ môi nói ra: “Hôm nay ở studio, giọng nói của tôi có chút lớn, thật xin lỗi.”

Lục Phồn đột nhiên phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn mặt anh, anh cũng vừa vặn nhìn lại, ánh mắt tiếp xúc ngắn ngủi, hai người liền quay qua một bên. Lục Phồn nhìn về phía đường trung tâm: “Không sao, tôi đúng là không nên lợi dụng thân phận thuận tiện đi lại lung tung trong studio, về sau khi đưa cơm cho anh tôi sẽ chú ý, hoặc anh có thể bảo tiểu Trương đến nhà tôi lấy.”

“Không cần.” Anh vô ý thức bật thốt ra, sau đó liền giấu đầu hờ hững bổ sung: “Tiểu Trương tay chân vụng về, nếu cô rảnh rồi chuyện này đều nhờ cô.”

Lục Phồn nhận lời: “Một tháng này tôi đều có thời gian rảnh, sẽ cố hết sức làm tốt chuyện của mình.”

Tìm được đề tài để nói, Giản Ngộ Châu lưng khẽ buông lỏng, giống như vô tình hỏi cô về chuyện công việc mới: “Lần trước cô nói, cô sẽ đến Vạn Hoa TV làm việc phải không?”

Lục Phồn đương nhiên không cảm thấy Giản Ngộ Châu có hứng thú quan tâm đến công việc của cô, đơn giản là hỏi một chút để giết thời gian mà thôi, vì vậy cũng trả lời đơn giản. Bọn họ cứ như vậy tán gẫu vài câu, rất nhanh đã đến siêu thị lớn.

Lúc đến siêu thị còn không nhiều người, bọn họ dễ dàng tìm được vị trí đỗ xe dưới tầng hầm, đem xe đỗ xong, Giản Ngộ Châu bắt đầu mặc trang bị, từ cổ đến đỉnh đầu đều kín không kẽ hở, nhìn có vài phần tức cười. Lục Phồn không cười trước mặt anh, xoay mặt sang chỗ khác cười vui vẻ, nghĩ thầm nói không chừng người khác còn cho rằng người bệnh cách ly sợ gió lửa, liền trốn đi thật xa.

Bọn họ lấy một chiếc xe đẩy sau đó đi thẳng đến lầu hai nơi bán thức ăn. Trước khi đi siêu thị Lục Phồn đã xem nhiều lần các thức ăn tốt đối với những người đau dạ dày, trong lòng đều ghi nhớ nên mua rất nhanh trong khi đó Giản Ngộ Châu chính là người không thường xuyên đi mua đồ ăn, sẽ không chọn đồ ăn, đành phải đẩy xe như cái đuôi theo sau Lục Phồn.

Lục Phồn trong lúc chọn đồ ăn sẽ nói với anh công dụng của món ăn đó, vô cùng cẩn thận, có thể một hơi nói ra cùng một loại rau dưa có mười mấy cách làm, Giản Ngộ Châu yên lặng nghe, thậm chí lúc Lục Phồn chọn món ăn còn có thể khẽ cúi người xuống, xem cô chọn như thế nào.

Lục Phồn cảm thấy bộ dáng khiêm tốn tiếp thu của anh rất thú vị, dứt khoát nói không dừng, coi như một lần trực tiếp giải thích ẩm thực.

Giống như chúa truyền bá liên tục không thêm chú ý đến người hâm mộ, Giản Ngộ Châu trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chắc chắn, một lời khó có thể nói nha.

Đúng lúc này, hai vệ sĩ ở trong siêu thị to như thế này cuối cùng cũng thành công tìm được bọn họ, cao hứng bừng bừng chạy vội tới chỗ Giản Ngộ Châu: “Anh Giản.”

Bởi vì bọn họ thành công cắt đứt lời giải thích của Lục Phồn, Giản Ngộ Châu nét mặt lập tức đen lại mặc dù có khẩu trang cản trở không nhìn thấy, nhưng hai người vệ sĩ cảm thấy một chút khí lạnh của mùa xuân.

Hai người yên lặng lùi lại mười bước, đứng ở hàng bắp cải xa xa nhìn bọn họ.

“Rau cần, quả đu đủ, cá trắm cỏ, khoai lang...” Lục Phồn kiểm tra đồ ăn bên trong xe đẩy, cảm thấy quên mất thứ gì đó, đúng lúc này, âm thanh qua loa phóng thanh truyền đến: “Bí đỏ bán ba đồng rưỡi một cân, bán gần hết rồi nha, bán hết sẽ bán tiếp giá gốc.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, khu vực rau dưa mọi người chen chúc nhau đến hàng bí đỏ, đảo mắt liền chật như nêm cối.

Mỗi khu mùa xuân đến, bí đỏ đều bán rất chạy, thời tiết khô ráo nấu cháo bí đỏ trừ nóng là thích hợp nhất.

Giản Ngộ Châu: “Trong siêu thị sao lại rao hàng như vậy?”

Lục Phồn nói: “Siêu thị mỗi ngày đều có thời gian bán hạ giá, thức ăn và đồ dùng ngày thường gì gì đó...Tôi nhớ ra rồi, tôi cũng cần mua bí đỏ!”

Cô một phen vén lên tay áo, dự định sử dụng tài năng, Giản Ngộ Châu xem cô hăn hái muốn chen vào, vội vàng ngăn cản cô.

“Có quá nhiều người, đừng đi chen lấn.”

“Không được, tiếp theo sẽ bán giá gốc.”

“Giá tiền không chênh lệch lắm.”

“”nam Tử Trực” đều không hiểu, phụ nữ đều thích náo nhiệt, cũng giống như mua sắm, không phải vấn đề tiền.”

Giản Vũ Trực xác thực là anh không quan tâm tư duy của phụ nữ... Đợi chút, Lục Phồn vừa mới nhanh miệng nói, kêu anh... nam Tử Trực?

Nếu như anh nhớ không nhầm, cái này giống như là... Antifan chuyên sử dụng để xưng hô.

Lục Phồn tựa hồ cũng nhận ra, trầm mặt, trong lòng vẽ chữ thập.

Yên lặng.

Giản Ngộ Châu quyết định làm như không nghe thấy, anh khê ho một tiếng: “Cô ở đây chờ tôi một lát.”

Lục Phồn thấy anh bắt đầu xắn tay áo, kinh ngạc không thôi: “Anh... Anh muốn đi chen lấn phải không?” Cô vừa định nói hay là thôi đi, lại tưởng tượng đến cảnh Giản Vũ Trực gạt một đám bà thím ra đi mua bí đỏ, quá mất hồn đi chứ.

Giản Ngộ Châu nhàn nhạt liếc cô một cái: “Đương nhiên không phải.”

Hắn hướng hai vệ sĩ đứng như cây cột ngoắc ngoắc tay, sau đó chỉ về phía bí đỏ, hai vệ sĩ quay mặt nhìn nhau, trải qua một phen giao chiến, cuối cùng nhận mệnh lệnh đi chen lấn.

Lục Phồn nhìn hai vệ sĩ bị các thím đẩy tới đẩy lui, bộ dáng rụt rè sợ hãi không dám đánh trả, có chút đau lòng lại nhin không được cảm thấy buồn cười, cô ngẩng đầu lên, đang muốn hỏi Giản Ngộ Châu đẩy vệ sĩ của mình xuống hố như vậy có được không, lại không cẩn thận chạm ánh mắt của anh.

Trong ánh mắt anh dường như cất giấu ngôi sao ở trên trời.

Lục Phồn cho rằng thân phận antifan của mình đã bại lộ, chột cảm thấy lúng túng, thu hồi ánh mắt.

Cũng không lâu lắm, hai vệ sĩ liền mặt tro mảy xám bưng hai trái bí đỏ trở về, Lục Phồn ghen cười, lòng buồn bực không thôi.

Đồ ăn đều mua xong, trên đường đi tính tiền đi ngang qua khu đồ uống, sự chú ý của Lục Phồn đột nhiên bị hấp dẫn, dừng bước. Giản Ngộ Châu cũng dừng lại, giống cha mẹ dạy dỗ con nhỏ, đem lon đồ uống trên tay Lục Phồn thả lại trên kệ: “Uống đồ này đối với thân thể không tốt, nên uống ít thôi.”

“Là cho anh uống.” Lục Phồn liên tiếp cầm mười mấy lon nói tiếp: “Tôi nghe nói đồ uống này đối với dạ dày rất tốt, từ trước đến giờ ở siêu thị chưa thấy bán, sao lần này lại có, nhất định phải mua nhiều một chút.”

Giản Ngộ Châu lông mày chau lại khi thấy Lục Phồn nén cười đến ghen rất vất vả, thì đem lòng hiếu kỳ đối với đồ uống cô đang cầm, vì vậy cầm một lon nhìn tên.

16. Chương 16

Editor+ Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Nước uống này tên nghe cứ như...rất kì quái nha.

Giản Ngộ Châu thoáng không hiểu hỏi “Cô cười cái gì?”

Lục Phồn lập tức thu lại vẻ mặt: “Không có gì.” Cô lấy hộp kia từ trong tay Giản Ngộ Châu bỏ vào xe đẩy hỏi: “Anh có còn muốn mua gì không? Nếu không thì nhau đi tính tiền rồi về khách sạn, chứ kéo dài tí nữa là anh sẽ ăn cơm muộn đó.” Giản Ngộ Châu lúc này nổi lên quan tâm nói với hai người hộ vệ theo sau: “Có muốn ăn gì không, đi lấy đi, tôi đứng đây chờ tính tiền.”

Mặc dù trong lòng của hai người hộ vệ đang khát đến chết nhưng là bổn phận nghề nghiệp nên mặt mày vẫn sáng lán như bình thường lắc đầu cương quyết nói “Không có, chúng ta về khách sạn thôi.”

Giản Ngộ Châu chấp thuận “Được.”

Trên đường đi về Giản Ngộ Châu cùng Lục Phồn muốn ghé tới một cửa tiệm bán rượu thế là hai người phải dừng lại chờ sau đó hai hộ vệ như cũ là lái xe đưa hai người về đến nơi thì tiếp tục làm cu li, một người đi đổ xe, một người mang theo hai túi lớn đồ hì hục hì hục đưa vào trong phòng bếp.

Một tay bỏ vào túi Lục Phồn liếc qua nhìn Giản Ngộ Châu đang thư thái đi, thầm nghĩ những người làm hộ vệ cho hắn tiền lương nhất định rất cao nếu không cao thì chỉ là bảo vệ an toàn chứ kiêm luôn việc khâu vá như muốn xui ra như thế này sớm đã bỏ việc.

Sau khi đem rau dưa cùng thịt phân loại cắt gọn gàng kĩ càng trong tủ lạnh thì đồng hồ đã nhanh nhảy đến sáu giờ rưỡi. Lục Phồn trong đầu liền soạn ra thực đơn để làm trong hôm nay liền mau chóng khoắc tạp đề vào bắt đầu thực hiện.

Xắt thức ăn, lật xào, trải bàn, lưu loát liền mạch. Động tác dứt điểm nhanh chóng có thể so sánh với đầu bếp nhà hàng lớn có hơn cứ không hề kém.

Trước lúc cha mẹ qua đời sớm Lục Phồn giống như những người con gái khác được cha mẹ nuông chiều chỉ biết làm cơm rang trứng cùng mì tôm, nhưng kể từ khi cha mẹ mất đi vì phải có trách nhiệm chăm sóc Lục Thời nên cô trưởng thành và hoàn thiện mình.

Lúc ban đầu kinh tế eo hẹp làm sao có thể đi ăn bên ngoài, mà bản tính cô không thể để em trai mình chịu khổ nên quyết tâm khổ luyện nấu ăn, trải qua nhiều năm thăng trầm như vậy giờ đây trong chính bản thân cô nấu ăn như là một bản năng, nêm như thế nào, dùng gia vị gì, chừng hãm cách thủy nấu bao lâu thì cần bản không cần suy tính, thậm chí ngay cả xắt thức ăn như thế nào đều không cần quá nhiều để ý cứ như vô thức một thói quen mà hoàn thành hoàn hảo.

Đã từng có người hâm mộ khi xem chương trình trực tiếp do cô thực hiện đã than thở, xem Lục Phiến Phiến xắt thức ăn, luôn luôn hoài nghi đó không phải trực tiếp mà là phải quay đi quay lại hậu đi ba bốn lần để ghép vào video.

Không biết từ khi nào, cánh cửa kính của bếp bị kéo ra một nửa, Giản Ngộ Châu đứng dựa vào tường, ánh mắt nhìn như lơ đãng mà quan sát chuyên chú vào người nào đó đang bận rộn trong bếp.

Hắn im lặng ngay cả hô hấp đều vô ý thức chậm lại trong lúc đó.

Trong đầu mơ mơ hồ hồ chợt lóe qua một cái ý nghĩ, khát vọng có một gia đình, cũng bởi vì đang trong hình ảnh này mà phát sinh?

Có hiểu mình lúc nóng lúc lạnh, vì mình mà vào bếp bận rộn.

Khi Giản Ngộ Châu hai mươi tuổi đã nổi tiếng, cho tới hôm nay là mười năm, trong cuộc sống chỉ là làm việc cho hết sức lực rồi ăn với ngủ, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy mình thiếu cái gì, thời gian cứ như vậy lướt qua, trong thời khắc này hắn đột nhiên xuất hiện ý niệm có lẽ làm một người bình thường, cuộc sống sẽ đẹp đẽ ấm áp hơn, tại sao hắn không thể không có, giống như có người yêu vì mình mà nấu cơm cho mình ăn...

Ha ha, Giản Ngộ Châu tại sao cậu lại có cái suy nghĩ yêu thương với cô gái này chứ.

Người yêu, giống như đem kịch bản trong phim ra ngoài đời thật, cậu không thấy buồn nôn?

Giản Ngộ Châu mặt không thay đổi ở trong lòng đối chính mình mà đấu tranh, ánh mắt lúc này vô tình lướt qua nhìn thấy Lục Phồn đang kéo chỉnh thắt lưng buông tạp dề hơi lỏng ra.

Cô dường như không phát hiện ra vẫn còn đang chú tâm xắt thức ăn, Giản Ngộ Châu nhẹ nhẹ thở ra một hơi đại não chưa kịp suy nghĩ thì chân đã bước vào phòng bếp.

Hắn đi đến cô sau lưng cô, tay nhẹ nhàng kéo qua hai sợi dây để buộc gọn lại giúp cô, đang chuẩn bị quay đi thì Lục Phồn đột nhiên đã nhận ra nên nghiêng đầu. Bốn mắt nhìn nhau, Lục Phồn giật mình bởi vì sự xuất hiện của người ở sau lưng quá gần làm tay run lên lưỡi dao trên tay sắt bén cửa một phát khá sâu, máu đỏ từ ngón tay tuông ra

Cô cúi đầu đau nhức kêu một tiếng chưa kịp đưa tay nhìn kỹ, thì Giản Ngộ Châu đã mau hơn cô một bước, cầm cô tay đưa tới vòi nước mà rửa.

Không biết là do nguyên nhân vì nước lạnh hay bị Giản Ngộ Châu cầm chặt cái tay mà cô nổi cả da gà, một cảm giác rất kì quái thậm chí lẩn át đau đớn trên đầu ngón tay cho nên đến mấy giây sau Lục Phồn mới bình tĩnh mà phản xạ muốn rút tay ra.

Giản Ngộ Châu phát giác được ý đồ của cô nên cầm tay cô chặt hơn sau đó trách cứ lườm cô một cái, dùng thái độ một người lớn mà dạy dỗ trẻ nhỏ: “Đâu có gì phải vội vàng đâu, xắt mau như thế làm gì? Rửa kỹ một chút đi.” Nói xong, hắn khẽ khom lưng, nhìn kỹ một chút đối với vết thương nói: “Hơi sâu, khó cầm được máu nhanh. Có đau hay không?”

Có loại cảm giác tê dại rất quái dị từ đầu ngón tay lủi lên trên thần kinh cho đến khi đạt tới nên sâu nhất trong đại não, Lục Phồn trong khoảng thời gian ngắn quên đi nguyên nhân xảy ra chuyện là do hắn xuất quỷ nhập thần đứng ở phía sau cô để châm chọc, cô cứ thế ngây ngốc nhìn chằm chằm Giản Ngộ Châu đang cầm lấy tay đang bị thương của cô.

Lòng bàn tay ủa hắn nóng ầm dán chặt vào mu bàn tay của cô, nhiệt độ truyền đi làm cho tay cô cũng trở nên nóng hổi.

Lập tức Giản Ngộ Châu nhận ra mình đang cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô liền buông tay cô ra, ở trong lòng mắng chính mình một câu cầm thú, nhưng mắt vẫn là nhìn không được quan tâm nhìn vết thương trên tay cô. (hhahahaha anh vãi cả cầm thú)

Đầu ngón tay dần dần tái lại mang màu trắng xanh nhợt nhạt nhìn qua thực sự có chút xót xa.

Lục Phồn không biết phải mở miệng nói như thế nào, Giản Ngộ Châu cũng đang suy nghĩ cách để phá vỡ sự ngưng ngừng nên bầu không khí bây giờ trở nên an tĩnh. Cũng may là bầu không khí lúng túng này trải qua không bao lâu thì Giản Ngộ Châu ho nhẹ rồi nói: “Cô qua kia ngồi nghỉ đi, để tôi xắt thức ăn giúp cho.”

Lục Phồn vội vàng nói, “Không sao đâu, anh đừng lo, tôi làm nhanh thôi...”

Tiếng nói chợt im bặt, cô kinh ngạc khi nhìn thấy thao tác thành thạo xắt thức ăn của Giản Ngộ Châu hỏi: “Anh biết nấu ăn sao?”. Nhìn cách hắn dùng dao xắt thức ăn có thể suy đoán tài nấu nướng của hắn tuyệt đối không dừng lại ở việc chỉ biết “nấu ăn cho qua ngày”.

“Tất nhiên là biết nấu rồi, chỉ là không có chuyên nghiệp thôi.”

Rõ ràng là đang khiêm tốn, nhưng nói không chừng trong lòng thì đang rất là cao hứng sáng khoái vì đã làm cho ai đó giật mình.

Thực tế thì đúng là trong lòng Giản Ngộ Châu đang rất sáng khoái không tự chủ được chính mình bắt đầu tự kỷ rằng tôi cũng biết có tài nấu nướng chứ không riêng gì cô gái nhỏ.

Nhưng thật sự là Lục Phồn hết sức kinh ngạc không phải vì hắn biết nấu ăn mà là thắc mắc rằng hắn am hiểu bếp núc như vậy tại sao thuê người nấu ăn?... Quá bận rộn không có thời gian cho riêng bản thân tự mình thực hiện?.

Trong chốc lát cải bắp đã được Giản Ngộ Châu cắt rất nhuyễn, đều nhìn thật xinh đẹp.

Hắn mắt nhìn vết thương trên tay của Lục Phồn có chút rướm rướm huyết tương, liền đến cầm lên xem hỏi “Còn chảy máu sao?”

Lục Phồn đóng vòi nước, vết thương trên đầu ngón tay chỉ cần không có rửa nước mạnh thì không có máu chảy nữa. “Không có.”

“Trong ngăn kéo tủ để tivi có hộp bông băng thuốc đỏ, cô lấy tự xử lí nhé.”

“Uhm ” Lục Phồn ngưng một cái, bổ sung một câu: “Cảm ơn.”

Giản Ngộ Châu cúi đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, không có phản ứng, sau khi Lục Phồn đi ra, lại nhin không được khoẻ môi giương lên tự mãn.

Lục Phồn xử lý sơ vết thương một chút rồi quay trở lại phòng bếp nhìn thấy hình ảnh Giản Ngộ Châu đã thay thế công việc nấu nướng của cô, thành thạo lật xào thức ăn trong chảo.

Hình ảnh người đàn ông cao lớn rắn rỏi trong trang phục ở nhà màu xám lông chuột đang đứng nấu nướng rất ôn tồn rức rở nếu so với hình ảnh đứng dưới ánh đèn sân khấu thì hình ảnh này kích động người ta nhiều hơn, làm cho người xem chỉ biết im lặng mà nhìn.

Giản Ngộ Châu phát hiện ra cô đang nhìn nên khẽ quay đầu, đường cong nơi gò má bình thường rất lạnh lùng nghiêm nghị nay không còn nữa, thay thế vào đó là nét ôn hoà ấm áp “Cô nghỉ ngơi đi, còn có một chút xiu thôi, để tôi làm cho.”

“...” Hắn lại nói như vậy khiến cho Lục Phồn có nhiều bối rối cũng thật sự cảm thấy hiếu kỳ muốn biết Giản Ngộ Châu nấu ăn hương vị như thế nào Giản Ngộ Châu.

Nếu như là ghét cách nói chuyện của hắn, ha ha trong đầu nhiều vạch đen xuất hiện, dù ghét nhưng vẫn thích tò mò nghe ngóng.

Lục Phồn nghe xong thì đi đến sofa ngồi xuống lấy điện thoại ra xem tin tức thời gian trải qua cũng không lâu Giản Ngộ Châu đã dọn ra bàn bốn món mặn một món canh, sau đó hướng đến người đang ngồi trên sofa tự nhiên nói “Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm, nhờ là đừng cho nước dính vào ngóntay bị thương” (ôi anh ấy ngọt ngào nhỉ)

“Uhm.” Lục Phồn cũng vô tình thuận theo ý đứng dậy đi vào phòng bếp rửa tay thì sực nhớ ra hình như có vấn đề gì sai sai ở đây...Kiểu như chồng làm cơm xong kêu vợ ra ăn cơm....

Nghĩ tới tình cảnh như vậy cô lập tức lắc đầu xua đuổi ý nghĩ điên cuồng đó.

Cô liền rửa tay thật nhanh...! Hơn nữa cô chỉ thuận theo ý nhờ vả của tiểu Trương theo dõi việc Giản Ngộ Châu cơm nước, với lại nội tâm của cô cũng muốn cự tuyệt cùng Giản Ngộ Châu ngồi đối mặt nhau cùng nhau ăn cơm _

Lục Phồn vừa nhìn trên bàn dọn xong hai chén cơm và hai bộ đũa, trong lòng có chút ít phức tạp.

Này con mẹ nó, tại sao cảnh trước mắt cứ làm cho cảm giác càng ngày càng nghiêm trọng!! Ôi đại lão gia, giữ hai chúng ta có phần nửa là không quen biết, anh có thể hay không đừng có vô tình tạo ra không khí như vậy chứ hu hu hu!

Cô đến bên ghế ngồi xuống, trước mặt là thức ăn toả hương thơm ngào ngạt, làm người ta cảm lòng không đậu chỉ muốn ăn thử để mở rộng tâm mắt, ôi không phải khách khí gì nữa, phải ăn trước cái đã.

Giản Ngộ Châu làm hai món ăn có hương vị rất ngon ngoài sức tưởng tượng của cô, Giản Ngộ Châu nhìn cô tròn tròn con mắt liền đoán được cô đang suy nghĩ gì mà mỉm cười nhưng rất nhanh khôi phục là hình ảnh từ tốn nói: “Quá khen rồi, nếu giống như cô nấu thì quá tốt rồi, nhưng tôi nghĩ cô nấu ăn ngon hơn tôi nhiều, tôi chỉ thuận tay nấu thôi.”

Lục Phồn: “...” Không biết là vì điều gì, chỉ biết bây giờ cô muốn đánh người.

Ánh mắt bỗng dừng nhúu lại giống như Lục Phồn đột nhiên nhớ ra điều gì, sau đó từ trong túi lấy ra một lon nước tăng lực thảo dược Xà Thảo nói: “Cái này đối với dạ dày rất tốt, trước khi ăn anh uống sơ trước đi.”

Giản Ngộ Châu không có một chút nghi ngờ cầm lấy lon nước bật khoen ra uống.

Cầm của Lục Phồn khẽ ngước lên nhẹ nhàng cười cười, “Sản phẩm này là của Thanh Đảo nổi tiếng từ xưa đến nay, có biệt danh nước thánh dược nguy hiểm, anh không biết sao”

“Vì cái gì?” Giản Ngộ Châu ngửa đầu uống một hớp lớn, một giây sau cả người giống như là đột nhiên bị ấn nút tạm dừng từ đầu đầu tới chân.

“Bởi vì nó không chỉ dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, hơn nữa - -” Lục Phồn thở dài, thập phần tiếc nuối nhìn Giản Ngộ Châu trải lời “Rất khó uống.”

Tác giả có lời muốn nói: nói thật ta thực thẳng nghĩ ném thử tăng lực thánh dược...

Không uống thì tiếc nuối cả đời, uống rồi thì cả đời tiếc nuối, ha ha ha ha ha hắc

17. Chương 17

Cô chưa dứt lời đã thấy Giản Ngộ Châu đứng dậy trong dáng vẻ lão đảo vội vàng bay thẳng vào toilet khiến cho Lục Phồn không nhịn được bật cười.

Nước tăng lực thảo dược Xà Thảo có biệt danh nước tăng lực thánh dược rất có hiệu quả đối với dạ dày bị đầy hơi trong những lúc trời nắng nóng nhưng nó dần dần bị mọi người biết đến không phải do công dụng mà là do hương vị của nó.... uống một hớp có thể bay lên trời, nhưng mấu chốt là không có ai qua được ngưỡng đầu tiên.

Trên internet lan truyền rất rộng về mùi vị loại nước này, đã có một vài người bạn trên mạng đã dùng thử, họ mô tả nó rất chân thực mùi vị của nó giống như “mùi ngai ngái của nước tiểu” khiến cho Lục Phồn rất tò mò muốn thử qua nhưng lại không đủ can đảm, hôm nay nhìn thấy phản ứng của Giản Ngộ Châu cô rút ra quyết định không nên thử nó.

Trong toilet vang lên tiếng đánh răng làm Lục Phồn ghen cười, nhớ lại sắc mặt của Giản Ngộ Châu trong nháy mắt thay đổi khiến trong lòng cảm thán, không hổ danh nước thánh nghe đến tên đã làm người ta sợ đến mất mật nước hèn chỉ chỉ mất nửa giây đã làm Giản Vũ Trục biến đi nét mặt nghiêm túc thường ngày, thật đúng là danh bất hư truyền.

Thời gian trôi qua đã ba phút mà Giản Ngộ Châu còn chưa đi ra khỏi toilet khiến cho Lục Phồn nghĩ có phải chẳng mình đã đưa hân vào vực thẳm... nên trong lòng sinh ra một tia áy náy cô do dự trong giây lát rồi đứng lên đi vào toilet: “Giản Ngộ Châu? Anh còn sống không?...Anh ổn không vậy?”

Cô gõ cửa phòng mấy cái thì cửa bật ra

Giản Ngộ Châu bước ra trên tay còn cầm lấy cái khăn tắm lau trên khuôn mặt còn dính nước: “... Không sao.”

“Rất khó uống?”

“... Tốt mà.”

... Trên mặt anh mỗi một lỗ chân lông đều viết bốn chữ “Ta thật bất ổn” tốt gì chứ, đúng là đồ sĩ diện!

Khoé miệng Lục Phồn mím lại không muốn phải phì cười: “Khụ, mặc dù hương vị rất là kỳ quái... Nhưng nó lại rất tốt cho dạ dày, có rất nhiều người được nó cứu mạng đó. Nghe nói là càng uống càng thích, sau này nếu quen hương vị rồi thì chỉ thích mỗi nước này thôi, dù gì thì cũng đã mua rồi, hơn nữa anh cũng cảm thấy nó khó uống lắm...nên anh uống cho xong hết đi!” (chị này ít ác quá)

Giản Ngộ Châu: “...” ở chỗ nào ghi ba chữ nước cứu mạng? rõ ràng là thứ nước giết người...

Lục Phồn bước đến bàn cơm mở túi giấy đang để trên bàn đếm: “Tổng cộng có 15 lon, hai ngày một lon kết hợp với đồ ăn, thì trong thời gian ngắn bệnh đau bao tử sẽ không tái phát, nhưng về sau thì phải chú ý cẩn thận đến ăn uống. cậu bệnh bao tử trong thời gian ngắn hẳn là không sẽ phạm, bất quá về sau cũng phải chú ý ẩm thực a.”

Trên mặt Giản Ngộ Châu không tỏ ra trạng thái gì chỉ âm thầm quan sát thái độ Lục Phồn đangra61t là nghiêm túc trong việc bắt buộc hẳn phải sử dụng cho hết thứ nước đã mua đó, trong lúc này hẳn không biết phải đưa ra lí do gì để trốn tránh uống cái thứ nước giết người ấy.

Hai ngày một lon...Phải làm sao đây, một ngụm còn không uống được.

Hic... chỉ cần nhớ lại hương vị hẳn vừa nuốt vào, hẳn đã cảm thấy hẳn không cần cứu chữa gì hết chỉ cần uống thứ đó là hẳn đã bất tỉnh rồi...

Cho đến khi Lục Phồn rời đi, thần trí của Giản Ngộ Châu vẫn còn cảm giác hoảng hốt, cứ như hẳn đang ở tận cùng của thế giới... Hẳn ngồi im trên ghế một thời gian rất lâu mới vỗ vỗ vào đầu cho tỉnh táo sau đó đẩy lon nước còn lại một nửa sang một bên không quan tâm.

Ngay lúc này đột nhiên linh quang xuất hiện hẳn cầm hai lon nước mở cửa phòng ra nhìn thấy hai hộ vệ đang canh gác ở trước cửa bèn hỏi.

Giản Ngộ Châu lơ đãng hỏi: “Mệt không? Đã ăn cơm tối chưa?”

“Rồi a.”

“Uống chút nước giải khát nhé, đứng canh như vậy có chút mệt mỗi đó.” (anh ít có ác quá)

Hai hộ vệ vội vàng nhận lấy hai lon nước trong lòng đầy cảm thán, Giản Ngộ Châu như vậy mà quan tâm tới nhân viên.

Giản Ngộ Châu chờ xem bọn họ mở lon nước ra rồi mới đóng cửa phòng lại một tiếng “cụp”, cánh cửa vừa đóng lại thì hẳn đã nghe bên ngoài vang lên hai tiếng âm thanh trầm bổng “Ta chứ con mẹ nó chứ!!!!”

Giản Ngộ Châu thở dài.

Vất vả cho anh em rồi, từ trong lòng Giản Trục tôi rất cảm kích.

Vài ngày sau đó, Lục Phồn cứ như cũ mỗi ngày đều đúng giờ mang cơm đến studio, mỗi lần đều vào phòng nghỉ của Giản Ngộ Châu kiểm tra xem nước tăng lực thảo dược Xà Thảo thì thấy cứ vui dần,, cô nghĩ thâm không lẽ hẳn uống thật? Chẳng lẽ uống riết thành nghiện? Thần tiên nha.

Nhưng mà cô không biết là....

Giản Ngộ Châu đem dụng cụ bó tóc tháo xuống nhét trên kệ đựng đồ trang điểm chuyên dụng, tay tháo nút áo y phục cổ trang, vội vàng vừa đi vừa hỏi hỏi tiểu Trương: “Mấy giờ rồi?”

Tiểu Trương chạy theo sau trả: “Ồ, tầm 11h50, còn 7 phút nữa là Lục Phồn đến đây.”

“Nhanh lên.”

Trong lòng tiểu Trương không ngừng kêu khổ, anh trai ah chân em không có dài, anh đi nhanh cứ như muốn bay vậy!

Trở về phòng nghỉ Giản Ngộ Châu chưa kịp thay trang phục đã đến bên bàn đếm số lon thảo dược vẫn không hao hụt đi một lon vì vậy hỏ:, “- - tiểu Trần đâu? Không phải là nói là hẳn uống một lon sao?”

“Tiểu Trần nói hôm nay thân thể không thoải mái, chưa có tới studio.”

“Tiểu Vương đâu?”

“Hơ... tiểu Vương bảo nhà có việc nên hôm nay cũng không có tới.”

“Kia...”

“anh Giản, hôm nay cả hai anh hộ vệ đều xin nghỉ.”

Giản Ngộ Châu: “...”

tiểu Trương nước mắt trong lòng chảy ròng ròng nhìn đồ uống trên tay hắn mà nói: “Nếu đã tắt cả mọi người không muốn uống, vậy hôm nay đem đồ đi?”

“Không thể lãng phí.”

Ngay lúc này cửa phòng bật ra, Trần Tiêu cùng Lục Phồn bước vào.

Vừa nhìn thấy Lục Phồn sắc mặt Giản Ngộ Châu lập tức cứng ngắt, trong tay còn đang cầm lon nước thảo dược mà nói “... Sao hôm nay tới sớm.”

“Hả, hôm nay trên đường không đông lắm nên đi đến nhanh một chút.”

Trần Tiêu nói: “Vừa gặp Lục Phồn bên ngoài nên cùng vào luôn, tiểu Trương cặp lòng đựng cơm đâu?”

Tiểu Trương vội vàng nói: “Để ta ra ngoài lấy.”

Tiểu Trương chạy đi ra ngoài, trong phòng giờ chỉ còn ba người Giản Ngộ Châu, Lục Phồn, Trần Tiêu.

Trần Tiêu thoải mái đi đến sofa ngồi xuống nói “Hai người đứng đấy làm gì, ngồi đi, Lục Phồn nè hôm nay có làm món khoai lang chiên xù giống hôm trước không? Hôm trước tôi chỉ được ăn một ít, rất thèm món đó nha.” Nói xong, hắn liếc về mặt Giản Ngộ Châu nói tiếp: “Nếu không phải là người nào đó khư khư ôm hộp giữ nhiệt ăn một mình, thì đã không khiến cho tôi nhớ mãi đến bây giờ.”

Lục Phồn cười cười, “Hôm nay không có khoai lang chiên xù nhưng có món súp giấm táo hầm bí đỏ, có muốn thử không?”

“Có thể có thể.”

Trần Tiêu mới vừa đưa tay đón hộp giữ nhiệt thì Giản Ngộ Châu liền tay mất lạnh lẽo giành lấy, tay còn lại giữ lấy tay Trần Tiêu vươn ra nhíu mày nói: “Có thể cái gì? Đây là phần 1 người ăn, nấu cậu đói thì đợi một chút tiểu Trương đem cơm về rồi ăn đi, đừng lãng phí.”

Trần Tiêu: “...”

Lục Phồn nhin không được cười lên, nhìn hai người này ở chung với nhau không giống như người đại diện và đại minh tinh, vừa giống như trong thời khắc nào đó là đối chọi nhau nhưng không tổn hại nhau mà bảo vệ nhau.

Trong lúc này cô chú ý tới lon thảo dược trên tay Giản Ngộ Châu bèn hỏi: “Mấy ngày nay anh đều uống nó chứ?”

Giản Ngộ Châu bản thân là diễn viên chuyên nghiệp nên không chột dạ mà trả lời “Uhm, tập thành thói quen, uống cũng khá tốt.”

Trần Tiêu nhẹ xuy một tiếng, bắt chéo chân, thâm nghĩ, hơ hơ hơ cậu tiếp tục giả vờ đi.

Chỉ vì có một lần Lục Phồn ngằm vụng trộm nói với hắn là Giản Ngộ Châu rất tốt, cư xử khéo léo, và có khuyên Giản Ngộ Châu nên uống thứ nước thảo dược đó, hắn cũng nghe theo lời khuyên mà uống. Giản Ngộ Châu sau khi nghe được điều này vì bảo vệ ấn tượng tốt đẹp trong lòng của cô gái nhỏ này mà không biết xấu hổ dùng biện pháp bắt người bên cạnh uống thứ nước này, giống như giết người vậy. Trần Tiêu cũng thật sự là muốn quỳ lạy với hắn.

Lục Phồn có chút ít ngạc nhiên, “Thật?”

Giản Ngộ Châu gật đầu, “Uhm.” Hắn dừng một chút đưa lon nước trước mắt Lục Phồn nói “Nếu không cô thử chút đi?”

Lục Phồn vội vàng khoát tay, “Tôi đâu có sao đâu mà uống, nếu anh thích thì uống đi. Tôi nhìn thấy anh uống cũng rất nhanh, tối hôm qua tôi nhìn thấy trên toà nhà X có bán nó, chỉ có hai tấm một hộp, nên đã mua.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Trần Tiêu: “...”

Ba giây sau Trần Tiêu nhin không được nằm sãi trên bàn cười to, cười đến nước mắt muốn chảy ràn rụa.

Giản Vũ Trực, ha ha ha ha cậu cũng có ngày hôm nay!!!

Giản Ngộ Châu sắc mặt cứng ngắc cũng phải mất nửa ngày mới thốt được câu “... Cảm ơn, tôi rất thích.”

“Cơm tôi cũng mang đến rồi, không quấy rầy các anh nữa.”

Lục Phồn nói câu tạm biệt quay người đi ra cửa, Giản Ngộ Châu đột nhiên nhớ tới điều gì đó nên gọi cô quay lại.

Lục Phồn xoay người hỏi: “Có chuyện gì không?”

Giản Ngộ Châu ôm hộp giữ nhiệt đi đến góc, cầm lấy túi giấy đưa cho Lục Phồn, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói, “Đền cho cô nè.”

“Đền?”

Lục Phồn mở túi ra nhìn, bên trong là hộp đựng giày, nhìn sơ có thể nhận ra đây là hàng hiệu.

Giản Ngộ Châu giải thích “Lần trước không cẩn thận đem giày của cô bể gãy.”

Lục Phồn hiểu rõ nên không có ngờ vực ngừng nhận lấy nói: “Cảm ơn, tôi nhận.”

Lúc này tiểu Trương từ bên ngoài đi vào miệng lẩm bẩm: “Lại là cái trắng, lại là cà rốt, đoàn làm phim cứ coi đây nuôi heo à...”

“Tiểu Trương, ” Giản Ngộ Châu gọi hănlai5 bảo: “Cậu đưa Lục Phồn về nhà.”

Tiểu Trương bước ra khỏi cơn bực tức: “Hả? Nhưng tôi còn chưa ăn cơm?”

“Thức ăn cho heo mà, không ăn đâu có sao, trên đường về thì ở bên ngoài mua thức ăn, ăn đi” Nói xong Giản Ngộ Châu cầm lấy ví tiền của Trần Tiêu lấy ra tờ hai trăm tệ đưa tiểu Trương nói: “Tôi mời khách.”

Tiểu Trương: “...”

Trần Tiêu: excuse me?

Đúng lúc đó Lục Phồn nói: “tiểu Trương tôi cũng chưa có ăn, chúng ta cùng đi Clay Pot ở bên ngoài studio ăn món gì ngon nhé?”

Tay Tiểu Trương siết chặt 200 tệ mặt mày rục rịch nói: “Tốt, đi thôi.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Ánh mắt của Trần Tiêu nhìn từ Giản Ngộ Châu chuyển qua Lục Phồn trong lúc liếc qua đó thì chặc lưỡi một cái.

Hắn cảm giác không khí đang bốc lên một mùi thối nhưng đây đâu phải là lỗi của hắn.

Qua mấy giây, hắn mới nhận ra: Ôi... Không phải ta ở lại đây là ăn thức ăn cho heo sao? Không thể chấp nhận được.

Tiểu Trương và Lục Phồn đã rời đi, Giản Ngộ Châu đi đến ghế sofa trên mặt hắn có chút ít trầm lắng, Trần Tiêu nhẹ nhàng liếc hắn một cái, “Như thế nào, muốn đi Clay Pot ăn sao? Được a, tôi ở lại đây một mình sẽ rất tốt, dù sao thì không thể giữ tâm người đàn ông nào ở đây được rồi - - ”

Giản Ngộ Châu mở nắp hộp giữ nhiệt ra, lưỡi biếng liếc qua hắn một cái rồi nói: “Đừng có mà ăn nói lung tung.”

“Con mẹ nó lão Giản, cậu còn không thừa nhận hả?”

Trần Tiêu mở ra cặp lồng đựng cơm xới qua xới lại phần cơm trong hộp hàm hàm hồ hồ nói: “Thật ra cậu đối Lục Phồn có cảm tình tôi hiểu được, từ trước tới giờ cậu chưa từng yêu thương ai cũng như sờ hay nắm tay của con gái, cậu là một xử nam chân chính, cho nên việc phát sinh tình cảm trong quá trình va chạm hàng ngày đều có thể chấp nhận, tôi cũng đâu có nói hay khuyên gì cậu vì chính mình mà kiềm nén, muốn theo đuổi người ta thì cứ theo đuổi đi, cho dù không được thì chúng tôi sẽ giúp cậu, trên đời này phụ nữ tốt cũng không hiếm gặp, Lục Phồn không được thì có thể theo đuổi một người con gái khác, tình yêu nha, là độc được đó, đừng có như vậy mà loạn thôi”

Giản Ngộ Châu tay đang nắm đũa có chút dừng lại.

Rất nhanh, thần sắc hắn trở lại như cũ gấp miếng gà rang muối bỏ vào trong miệng, nuốt xuống sau mới thông thả nói: “Không nắm chắc được sự việc thì tôi không làm, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

Hơn nữa tôi chỉ có một cuộc đời, không thể giao phó bầy bạ được, phải tìm người yêu thương mình thật lòng.

18. Chương 18

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Hôm nay là thứ sáu, theo đúng như trên hợp đồng thỏa thuận là Lục Phồn và LX kết thúc hợp đồng, nhưng vì thông tin này không được truyền ra bên ngoài bởi vì công ty đang tìm người thay thế cô phụ trách chuyên mục này, cho nên cô nói với Trần Tiêu xin nghỉ sớm chiều hôm nay không đi đến khách sạn nấu ăn được, Trần Tiêu thoải mái chấp thuận, còn cười hi hi nói tiền lương cho cô đầy đủ bởi Giản Vũ Trục không ki bo gì chút tiền kia.

Lục Phồn dở khóc dở cười.

5h chiều cô đến công ty, cửa thang máy vừa mở ra đã chạm mặt Trần Dịch, vì vậy cười lên tiếng chào “Ăn cơm tối chưa?”

Trần Dịch nói quanh co ừ một tiếng, ánh mắt dao động đến bên cạnh, Lục Phồn thuận theo nhìn sang thì thấy đứng bên cạnh hắng là một người con gái có khuôn mặt xinh đẹp, có nụ cười rất nhẹ nhàng nên cô hỏi: “Bạn hả?”

Trần Dịch chưa kịp trả lời, nữ nhân kia đã hướng về Lục Phồn đưa tay ra, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn tay thon dài trắng nõn non mịn, mười ngón tay sơn màu hồng phấn có đính khảm những hạt đá nhỏ như kim cương đến chói mắt, đầu khê lệch nghiêng một chút, cười mà như không nói: “Chào cô, tôi là Lý Tiểu Phi đến để nhận công tác thay vị trí của cô.”

Lục Phồn liếc nhìn về Trần Dịch đang có sắc mặt thoáng chút ít lúng túng, chợt hiểu rõ nên cũng khách khí cùng Lý Tiểu Phi nắm tay “Chào cô.”

Trần Dịch nhẹ ho một tiếng rồi nói với Lý Tiểu Phi: “Bây giờ còn sớm, chi tiết công việc như thế nào để sau khi ăn cơm về thì chúng ta bàn luận.”

Lý Tiểu Phi cười đến có vài phần nhu thuận ngọt ngào: “Okì.”

Ba người trong thang máy đi đến lầu một thì bước ra, mỗi người một hướng đi, Lục Phồn mắt nhìn bóng lưng Lý Tiểu Phi liền hỏi Trần Dịch, “Quản lý đã tìm được người?”

Trần Dịch nhún vai, ”Dùng tiền mà tiền vào, ban đầu là có ý định để cho chuyên đề vắng bóng cô một thời gian để công chúng trông ngóng, kết quả cô vừa đi thì cô ấy có sẵn thể mà nhảy vào. Trở về chuyện của cô, sao đột nhiên cô từ chức? Đầu có nghe cô nói vấn đề đó bao giờ đâu?

“Đã có suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng vì không có quyết định nên không có nói với anh, lần này tôi đi đột ngột như thế, thật vất vả cho anh một thời gian rồi”

Trần Dịch thở dài: “Tôi thì không sao cả, chỉ là làm thay một thời gian, chỉ sợ là người hâm mộ không chấp nhận mà thôi. Thôi không bàn chuyện này nữa, chúng ta mau đi đến tiệm ăn nhé?”

“Được.”

Sau khi gọi món xong thì hai người ngồi xuống, Trần Dịch dường như có vẻ rất là đói nên ăn ngốn ngấu: “Kể nghe, thật sự quản lý càng lúc càng không có nhân tính, mới sáng sớm gọi giật ngược ta đến công ty, tưởng đâu xảy ra chuyện đại sự gì, ai dè kết quả là để ta cùng Lý Tiểu Phỉ nói chuyện, cô ta nhìn là biết không có kinh nghiệm gì rồi, tôi phải nói cho cô ta biết cách của cô lúc làm trực tiếp lên sóng là như thế nào, rất nhiều lần giải, miệng nói tay làm, kết quả cuối cùng không ra gì cả, mệt chết tôi, đói chết tôi.”

“Người mới nên như vậy, rồi từ từ sẽ hoàn thiện, về sau anh và cô ấy cùng hợp tác nên chịu khó kiên nhẫn một chút.”

“Tôi cũng chính vì nghĩ đến điều này nên mới giảng giải cho cô ta, chứ nói không chừng đã giết cô ta rồi, thiệt bức bối” Trần Dịch lắc đầu chắc một tiếng: “Mà nghĩ cũng thiệt đáng thương cho cô ta, hôm nay mời bạn bè để xem chương trình quay trực tiếp lần đầu tiên để tỏ ra mình tài giỏi thế mà đã để cho gà bay chó sủa khắp nơi loạn lên, xấu hổ không gì bằng.”

Lục Phồn nghiêm nghị, “Tôi thấy cô ấy tuổi cũng còn nhỏ, anh có thể giúp đỡ đừng để bị lôi cuốn vào hệ thống đầu đá trong công việc, thật không tốt.”

Làm chương trình thực tế nhìn như thể là thoải mái nhưng sự thực lại là gánh chịu nhiều nguy hiểm nhất, đặc biệt là những chương trình có tính chất đặc thù riêng, tất cả các thao tác hay hành động gì đều được thể hiện ngay trước mắt công chúng, vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ không cứu chữa kịp. Chương trình thực tế từ trước đến nay bầu không khí chưa bao giờ nói là tốt bởi luôn luôn bị nhìn chăm chăm sẫm soi, bị ra đời ngoài để thoả mại lãng nhục cũng xảy ra không ít.

“Nặng nề tôi đương nhiên hiểu” Trần Dịch dừng một chút, “Àh mà tôi chưa có hỏi cô, nghĩ làm ở bên này thì cô sẽ đi làm ở nơi nào? Vẫn là công việc truyền thông như bên này đó chứ?”

“Uhm, tôi qua Vạn Hoa TV làm, phụ trách chuyên mục như bên này, là mỹ thực hàng đầu.”

Trần Dịch oa oa một tiếng: “Vạn Hoa sao, thật là tốt nha, sau này sự nghiệp sẽ có tiến triển rất cao!”

Lục Phồn bị hấn chọc cười: “Anh lo mà ăn đi, vừa ăn vừa cười như thế này không biết bao giờ kiếm được bạn gái.”

Trần Dịch cười hắc hắc: “Lại quay về đề tài muôn thuở.”

“Không phải là nguyên nhân sao?”

“Nguyên nhân là cô ta chê tôi nghèo, đúng lúc đó có người bốn năm mươi tuổi giàu có muốn cưới nên cô ta chạy theo?”

Lục Phồn thở dài: “Mặc dù tôi không đồng ý hành động của cô ấy, nhưng là thích cách cô ấy dám nói thẳng nói thật sống đúng tính cách của mình.”

“...”

“Có muốn chị em gái chúng tôi giúp anh hả giận không? Trực tiếp bắt lão bà cho vào bao tải không nói hai lời đánh một trận tan nát rồi đem quăng trả lại cho lão già kia?”

Trần Dịch vừa nghe, hết giận cười to, cười xong liền khoát tay nói, “Được rồi được rồi, tôi chỉ là một công dân bé nhỏ tuân thủ pháp luật không dám làm.”

Lục Phồn nâng cằm lên, đầu ngón tay điểm điểm lên bàn, “Tôi tin tưởng một ngày nào đó anh phát hiện ra, mình độc thân là muôn năm bởi sẽ không có ai chê anh nghèo, chê anh không mua nổi một cái xe oto.”

“Đừng nói với tôi là cô không có hứng tìm đàn ông tốt chứ, không lẽ cô còn nghèo?” Trần Dịch bĩu môi, “Nói thật nha Lục Phồn, trong công ty có ba bốn người theo đuổi cô, sao cô không chịu suy nghĩ để ý lấy một người?”

Lục Phồn trừng mắt nhìn hắn: “Đủ rồi, anh cùng em trai tôi sao giống nhau vậy, suốt ngày đem cái đề tài này nói bên tai, tôi sống một mình thì như thế nào, đó là tôi thích”

Trần Dịch vô cùng đau đớn, “Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc cho cô, tại sao lại muốn một mình! Biết bao nhiêu đàn ông tốt vây quanh, so với đàn ông ở bên ngoài thì tổng thể cũng rất tốt mà?”

Lục Phồn cười mắng, “Thôi đi, lí do gì mà tôi phải để ý chứ.”

Trần Dịch thở dài rồi đột nhiên nhớ tới điều gì, ánh mắt sáng lên, “Này này, tại sao tôi quên nhỉ, tôi có người anh em khá thân đang làm ở Vạn Hoa TV, dáng dấp là soái ca đấy, năng lực rất cường, để tôi giới thiệu cho hai người biết nhau nha!”

“Đừng, tôi không thích giới thiệu quen biết, như thế rất khó xử.”

“Xem ảnh trước đi, nếu hợp mắt thì gặp, dù gì cùng công tác một chỗ mà, cơ hội về sau tiếp xúc nhiều hơn.”

Trần Dịch lấy điện thoại di động ra lật tới nửa ngày thì tìm được tấm hình đưa ra trước mắt Lục Phồn và nói: “Tôi cùng anh ta là bạn học thời trung học, nhân phẩm thì bảo đảm tốt, tuyệt đối không giới thiệu cho cô loại đàn ông cả chốn phong tình đâu. Cô xem đi, tướng mạo cùng mắt, mũi, miệng rất có nét, thời đại học là hotboy đứng trang bìa ba năm liền, có vô số các em xinh tươi mê mẩn”

Lục Phồn không thể chối từ thịnh tình nên cúi đầu xuống nhìn ảnh chụp, trong tấm ảnh là hình ảnh một người đàn ông có ngũ quan đoan chính khí chất thông dong thoải mái, nhìn ra đây là người đàn ông ưu tú.

Nhưng cô là thích Xuyên Xuyên nên tất cả đàn ông nào cũng không đi vào tâm trí cô được __

Lục Phồn khẽ cười cười trong đầu như mơ hồ xuất hiện ra một hình dáng nhưng lại không rất rõ ràng.

Nếu như nhất định phải tìm bạn trai, thì người kia cơ bản cũng phải giống như Xuyên Xuyên chứ? Sạch sẽ thanh thanh tú tú.

Sau khi cùng Trần Dịch ăn cơm xong thì Lục Phồn trở về nhà, nếu công ty đã tìm được người tiếp quản thì cô cũng không cần thiết lưu lại làm gì nữa.

Vừa về tới nhà cô đã nhìn thấy Lục Thời đang nâng một chén mì tôm, gác chân ngồi trên sofa xem tivi. Lục Thời vừa nghiêng đầu thấy cô, cái cằm đều muốn rơi xuống: “Chị? Hôm nay không ở công ty chuẩn bị quay hình trực tiếp?”

“Chị nghỉ việc rồi.” Lục Phồn cởi áo khoác treo lên kệ “Lại ăn mì tôm, em không biết tự nấu ăn sao?”

Lục Thời có chút ít khiếp sợ, nghĩ không ra lí do gì mà qua một tuần lễ chị liền xin nghỉ “... Chị, có phải chị bị cấp trên gây sức ép hay bị quấy rầy?”

Lục Phồn chụp đầu hắn, “Ăn nói cẩn thận.”

Lục Thời phần nộ im miệng.

Khoảng chừng nửa giờ sau thì chuông cửa vang lên, Lục Phồn vừa mở cửa ra nhìn thấy Ngụy Gia Ngữ trong trạng thái dựa tường với khuôn mặt khổ sở rên rỉ nói: “Chị tiểu Phồn, chị còn cơm tối cho đứa trẻ lang thang đáng thương này ăn không?”

Lục Phồn bật cười, “Vào đi.”

Ngụy Gia Ngữ mặt mày rạng rỡ chạy ào vào trong, đảo mắt liền cùng Lục Thời đùa giỡn đánh nhau loạn xạ.

Hai đứa này đã lớn đến hai mươi mấy tuổi mà mỗi khi gặp nhau là cứ như học sinh tiểu học, loạn cả lên nhưng Lục Phồn rất thích bầu không khí như thế, bình thường với gian phòng to như vậy chỉ có một mình cô sẽ cảm thấy chút cô đơn.

“Rùa nhỏ, hôm nay làm việc như thế nào mà về sớm thế?”

“Ngày mai chúng tôi đổi đoàn làm phim, không cùng (Thanh Thiên Bích) làm nữa, ban đầu cũng chỉ là phụ giúp thôi.”

“A, công việc các cậu thật khổ cực.”

Sau khi làm cho họ hai chén mì bột gạo, Lục Phồn leo lên ghế sofa chơi di động.

Chương trình trực tiếp lúc này đã bắt đầu, cô do dự trong giây lát rồi mới vào blog, đúng như dự đoán của cô, hàng trăm tin nhắn từ người theo dõi dội vào liên tục như boom sắp nổ.

Phiền Phiền cô đã xảy ra chuyện gì, sao chương trình lại thay người mới (khóc lớn)

Chắc là đang makeup phấn son cho thật đẹp để lên hình, tối nay nhất định tôi không chớp mắt vì cô đẹp hơn mọi khi(mỉm cười)

Phiền Phiền sao chưa có xuất hiện!! Tôi đi chết đây, khi nào Phiền Phiền thương yêu xuất hiện tôi mới có thể sống lại_ 3)_

F*ck hôm nay chương trình thực tế có vấn đề gì ah, cảm giác anh Tam cùng với em gái mới này không có hấp dẫn, Phiền Phiền tôi rất nhớ cách cậu thẳng tay xử lý!!!!

Bình luận hãy trực tiếp làm sập webpage này đi (mỉm cười) (mỉm cười)

Bình luận cứ nổi lên một mảng dài cuối cùng che kín luôn khuôn mặt của em gái đang phụ trách chuyên mục (chủ động tạm biệt)

Lục Phồn đăng nhập trực tiếp trang weblay một nick name khác để theo dõi, quả thật công chúng đang tàn sát che kính hình ảnh trực tiếp cùng âm thanh bất mãn, câu bình luận hiện lên nhiều nhất đó ” Hô biến, Lục Phiền Phiền mau xuất hiện!”

Tình huống này so với Lục Phồn tưởng tượng thì đã nghiêm trọng hơn, hiển nhiên áp lực tâm lý rất lớn đến cô gái kia nên giọng nói đã run run, đã không có biện pháp xử lý nào tốt hơn..

Lục Phồn nhìn trước sau, tình hình như thế này cô phải biên tập một nội dung nhỏ để nhanh chóng phát lên blog.

Vì lí do cá nhân nên cô với LX kết thúc hợp đồng cho nên hi vọng người hâm mộ không vì lí do đó mà sinh ra có thành kiến với cô gái mới. Cuối cùng là chân thành cảm ơn những người hâm mộ đã luôn luôn khích lệ cô trong hơn một năm qua.

Lục Phồn dùng chính nick name của mình biên tập một bản thảo dài gởi lên blog, lập tức người hâm mộ đã dùng spam lại, quay sang tâm sự trên blog của cô ào ào gào khóc thảm thiết mong cô ở lại.

Lục Phồn đọc hết tất cả các bình luận, trong lòng hơi có chút chua xót, đã cùng người hâm mộ thường xuyên tâm tình với nhau đã lâu nên nói không có tình cảm là không thể nào.

Lúc này Lục Thời bắt đầu kể chuyện lý thú ở sở nghiên cứu, Lục Phồn tắt điện thoại cùng ngồi ăn uống no đủ với hai người và hàn huyên một lát.

Cho tới tầm 10h thì Ngụy Gia Ngữ về nhà nghỉ ngơi, Lục Phồn quay lại trang web LX thì nhìn thấy cảnh thăm sát, chuyên mục trực tiếp đang vội vàng chặt vật kết thúc, ngay lúc này thì điện thoại vang lên, thì ra là Trần Dịch gọi điện thoại tới, Lục Phồn vừa đứng lên vừa nghe máy, hần đang ở đó đầu kêu cha gọi mẹ, “Chị ơi, cha ơi, mẹ ơi, cô nãi nãi ơi, cô có thể trở về hay không, một mình tôi thật sự không làm được!”

“... Tôi đã kí hợp đồng với Vạn Hoa TV rồi. Vấn đề này chắc chỉ xảy ra ngày đầu thôi, nói không chừng về sau sẽ tốt lên.”

“Lý Tiểu Phỉ hôm nay trước mặt quản lí cam đoan chắc chắn sẽ làm tốt hơn cô, kết quả như thế nào, ngay khi quay trực tiếp giây đầu tiên đã làm mất mặt, vừa mới khóc lóc bỏ về nhà rồi.”

“...”

Lục Phồn cũng không biết nên nói cái gì “Cái gì chứ, khi tôi bắt đầu làm cũng đâu có ai, cũng phải cố gắng để phát triển.”

Trần Dịch thở dài, “Chỉ hy vọng như thế đi.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Lục Phồn mở blog ra nhìn thấy trong mục bình luận vẫn giống như cũ oán than ngập trời, cô kéo kéo thanh trượt để xem thì thấy bất ngờ nhìn một dòng tin

[Chuyển Chuyển không thân thiện]: Muốn rời đi thì rời đi đi, miễn cô vui vẻ là được rồi.

Vẫn giống như trước, bình luận của Chuyển Chuyển sẽ bị đẩy lên top. Dù không nghe được giọng nói nhưng qua văn tự thể hiện có thể hiểu đây không phải có ý châm chọc, mục bình luận bắt đầu xoay chuyển phong ba bão táp.

[Phiền Phiền rất tốt]: chỉ cầu cô mỗi tuần còn có thể post cái video cắt nối biên tập QAQ (yêu cậu)

[Tôi là xấu nữ]: Chúng ta không nên khóc lóc om sòm cứ làm như cô ấy nói!! Phiền Phiền ơi, cô đi đâu đi đâu vậy, tôi sẽ cùng tới nơi đó=3=

[Đầu lệch nghiêng]: tôi cảm thấy Chuyển Chuyển cùng Phiền Phiền cũng có thể viết một tiểu thuyết yêu nhau rất cầu huyết và ngược văn (móc mũi)

Ha ha ha không có sai, Phiền Phiền đừng có từ chối, Chuyển Chuyển được vote đứng đầu (doge)

Phiền Phiền nếu muốn đi, Chuyển Chuyển sẽ theo tới nơi đối tốt với cô, chúng ta cùng yêu Phiền Phiền đến chết (mỉm cười), đừng cho là chúng tôi không biết rõ về anh, chúng tôi biết anh chỉ chú ý một người tên là Phiền Phiền (mỉm cười)

Lục Phồn truy cập vào blog của Chuyển Chuyển, quả nhiên blog của hắn chỉ có mình cô ở vị trí số một.

Lục Phồn ngộ ra, yêu đến sâu đậm tự nhiên sẽ từ ghét mà ra sao...

Cô ý tưởng đột phát bình luận gởi đến Chuyển Chuyển: Ta không làm truyền hình trực tiếp nữa, có thể về sau anh rất buồn bã (móc mũi)

Mục bình luận rất nhanh liền xuất hiện “23333” “Ha ha ha ha ha hắc” đi chết đi.

[Chuyển Chuyển hồi phục cũng rất nhanh]: Sẽ không, cô tới chỗ nào tôi sẽ đến gây sự tới chỗ đó.

Lục Phồn:...

Đây là, đây là người nhiều chấp nhất thể hiện là ghét cô sao...

Chuẩn bị đi ngủ thì Trần Tiêu gọi cho Lục Phồn hỏi: “Lục Phồn ngày mai đoàn làm phim đi Tống Thành lấy cảnh, cách nhà cô rất xa đấy! Cho nên cô không cần đem cơm nha, tôi sẽ để cho Giản ăn cơm với đoàn làm phim.”

Sau đó kia bên cạnh truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Trần Tiêu lập tức cả giận nói, “Đạp tôi làm cái gì!”

Lục Phồn dở khóc dở cười, “Được, tôi biết rồi.”

“Ồ, không có việc gì nữa, cô đi ngủ sớm một chút đi.”

“Được, tạm biệt.”

Tống Thành... Lục Phồn vừa cầm điện thoại di động vừa lẩm bầm đột nhiên nhớ đến chuyện tuần trước có hẹn với[Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em] cuối tuần cùng đi tham quan phim trường nên cô vội vàng gửi tin nhắn xác nhận thời gian cùng địa điểm. Mặc dù cô đã đến studio mấy lần nhưng chỉ có mỗi ngày đầu tiên là nhìn thấy được Xuyên Xuyên, mấy lần sau thì chưa từng gặp qua, đã là người hâm mộ thì cũng phải cùng Xuyên Xuyên chào hỏi đôi câu chứ.

Lục Phồn hưng phấn mà ở trên giường lăn lộn vài vòng sau đó vào mục hình ảnh trong điện thoại mà mở hình Xuyên Xuyên ra ngắm, toàn bộ đều là hình ảnh của anh ta chắc đã lưu giữ cũng tầm ba mươi mấy tấm, xem tới xem lui gần hết nửa giờ thì chui vào blog weibo nhìn chăm chăm vào hình ảnh khoai tây hầm cách thủy thịt bò, sau đó chui vào blog của hắn xem có tin tức gì không, nhưng thật là buồn tẻ vì chẳng có gì ngoài một chút thông tin post từ tháng trước.

Thật sự Lục Phồn cũng không ôm hy vọng thấy điều gì mới, lại phát hiện một giờ trước hắn post một status, chỉ có mấy chữ vô cùng đơn giản

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Mọi sự tùy duyên, cứ đi theo tiếng gọi trái tim, đừng quan tâm đến thế giới bên ngoài bàn tán (ái tâm)

Lục Phồn mở to mắt nhìn, lập tức like.

Xuyên Xuyên của tôi thật sự là người đàn ông có ý chí phấn đấu, nhất định là trong lúc quay phim hoặc là trong cuộc sống gặp nhiều khó khăn nhưng vẫn có ý chí vượt qua.

Cô trả lời: Tin tưởng anh có thể làm được!! (nắm quyền)

Mà bên kia Giản Ngộ Châu thấy được việc này khoe môi không khỏi giương cao. Biết là qua blog, Lục Phồn không biết thân phận của hắn nên lá gan cũng lớn hơn, gõ lại càn cạch càn cạch lại trả lời.

[Khoai tây hầm cách thủy thịt bò]: Cô thật đáng yêu (ái tâm)

Lục Phồn vốn cho rằng khoai tây đang để phòng mình cố thủ không muốn gần gũi, không ngờ lại nhìn thấy tin nhắn trả lời lại có nội dung như vậy làm cô muốn rút cằm há hốc mồm.

Xuyên, Xuyên Xuyên không lẽ có tình cảm?!!!

Không cần nha!!! Thật quỷ dị đi mà, Xuyên Xuyên của cô có phải vậy không đây!!

Lục Phồn rất hốt hoảng tắt blog, không ngừng tự mình rửa não, Xuyên Xuyên vẫn còn là người độc thân quý tộc, không có sai lầm vẫn còn độc thân quý tộc...

Tối nay không ngủ được rồi!!

Cùng lúc đó, một ảnh để có phong cách diễn khác là bạn của Ngộ Châu biết nhau qua một lần làm việc chung là Thanh Kỳ nhảy vào bình luận.

Những minh tinh cùng Giản Ngộ Châu âm thầm có giao tình tốt không ít, ào ào bày tỏ hình ảnh con mắt mở to ngạc nhiên chớp chớp như muốn mụ, hòa thành 1 trận cuồng phong chọc Giản Ngộ Châu, giữ lấy hắn tra hỏi là người con gái nào có khả năng khiến hắn là một nam nhân thối có tâm cứng vừa thẳng đã bắt đầu mạnh động.

Một người em: Tôi không lẽ là mắt chó bị mù! Đến cùng là ai! Có phải người trong giới showbit!

Một người anh: Cậu khi nào thì thoát được cô đơn! Sao lại không cho tôi biết! Bạn bè cùng hội cùng thuyền sao bỏ đi không nói!!

Một người bạn: Vũ Trụ khi nào thì cậu đưa “Con mèo nhỏ” đến cho chúng ta ngắm nhìn để có được vui thú (móc mũi)

Một người bạn minh tinh ngoại quốc: unbelievable!!!! amazing!!!!

Tiểu Trương: có phải anh Giản bị trộm số điện thoại không...

Trần Tiêu: Mẹ chậm phát triển trí tuệ!

Giản Ngộ Châu cao ngạo một mực không thèm đếm xỉa, gặp Lục Phồn lâu chưa thì đã khen, tâm tình rất kém cỏi.

Nha... Loại này dè dặt thò ra càn ô-liu, kết quả bị người ta triệt để không đếm xỉa đến cảm xúc... Người đàn ông có tâm mong manh như thủy tinh nhận lấy trăm loại thương hại.

Sáng sớm ngày hôm sau Lục Phồn đã tỉnh, nằm trên giường một hồi lâu, cuối cùng thuyết phục chính mình tiếp nhận chuyện Xuyên Xuyên đã có người trong mộng.

Làm một người hâm mộ cuồng nhiệt giống như người mẹ yêu con mình đương nhiên hy vọng bạn gái của hắn phải là người con gái tốt nhất thế giới, như vậy mới có thể môn đăng hộ đối xứng đôi với hắn nhưng cuối cùng chỉ cần hắn thích là tốt rồi, tình yêu của hắn, hôn nhân của hắn người hâm mộ không có quyền gì can thiệp hay nhúng tay vào. Nói không chừng cũng bởi vì tình yêu không có được người bên cạnh đồng ý cùng ủng hộ, cho nên Xuyên Xuyên mới trải lòng vào blog, tự nói với mình nghe theo trái tim không cần để ý người khác nói như thế nào...

Trong lòng Lục Phồn có chút đau lòng không kèm được, nghĩ lại trên thế giới này có thể tìm được người tâm đầu ý hợp không phải dễ dàng gì, cô cảm thấy mừng thay cho hắn.

Ồi... Toàn bộ thế giới yêu đương toàn là khổ sở, chỉ có ta duy trì độc thân là sung sướng nhất thôi (mỉm cười).

Lục Phồn bước xuống giường đi rửa mặt thay quần áo sau bắt đầu làm điểm tâm.

Lục Thời cũng bước ra cầm lấy chén nước nóng ở trong phòng khách đi vòng quanh hỏi: “Chị, hôm nay có dự định gì không?”

Lục Phồn đem trứng opla bỏ vào trong đĩa trả lời: “Cùng bạn đi chơi Tổng Thành.”

“Tổng Thành? Cho em đi với!”

“Em đừng đi theo, chị cùng bạn bè trên mạng hẹn nhau đi, em theo thế rất bất tiện”

Lục Thời có chút tủi thân, Lục Phồn sờ sờ đầu hắn nói: “Chị làm cho em thức ăn nhé.”

Lục Thời cao hứng trở lại hận là không có cái đuôi chó dài để vẫy vẫy khoan khoái.

Bởi vì muốn đi Tổng Thành nên Lục Phồn sẵn tiện làm cơm trưa mang đến cho Giản Ngộ Châu, dự định là để cơm ở phòng nghỉ xong thì đi gặp Xuyên Xuyên.

Ăn xong bữa sáng, Lục Phồn bắt xe buýt đi Tổng Thành, muốn đi tới Tổng Thành cô phải chuyển hai lần xe buýt, dừng tại một trung tâm thành phố gần đó để chuyển chuyển xe tiếp theo, cuối cùng hơn nửa giờ cô đã đến nơi. Hôm nay rất may mắn khi trên đường đi không có chen lấn hay kẹt xe.

Đi đến địa điểm đã hẹn trước, Lục Phồn ngồi đợi trên chiếc ghế dài để ven đường, tầm 10 phút qua đi thì có một cô gái mặc váy dài đội mũ che nắng đứng trước mặt cô hỏi “Lục Phồn?”

Lục Phồn đứng lên, hướng về cô thân thiện cười cười, “Đúng rồi.”

Cô nương kia che miệng thở dài nói, “Trời ơi, người đẹp trong video nhìn ở ngoài xinh hơn nhiều nha!”

Cô gái này chính là “Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em”, tên thật gọi là Tống Minh, là người bạn duy nhất ở trên mạng biết rõ danh tánh thực sự của cô, mặc dù đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng các cô biết nhau trên mạng có hơn một năm, hoàn toàn không có xa lạ, nói chuyện phiếm cũng cực kì thoải mái.

Mua xong phiếu tham quan, hai người đi vào bên trong Tống Thành, có thể ngày hôm nay đoàn làm phim tới đây lấy cảnh cho nên số lượng người đến đây đông hơn so với bình thường, cho nên cũng như các cô thì fan hâm mộ đã xếp hàng thành dài gấp đôi

Các cô đều là người ở Hàng Châu nên đến Tống Thành rất nhiều lần, nên tới đây bây giờ không phải đi dạo mà là đi thẳng đến nơi đoàn làm phim lấy cảnh.

Đoàn làm phim giăng dây cách ly, nhóm fan hâm mộ vây quanh ở ngoài dây cách ly, kích động hưng phấn la hét gọi lớn tên mình tinh mà mình hâm mộ, Lục Phồn nghe tên được gọi nhiều nhất chính là Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên, cuồng nhiệt này dẫn đến hiệu ứng lan truyền kích thích cô cùng Tống Minh không nhịn được cảm xúc mà kêu to, sau đó hai người nhìn nhau cười ha hả.

Chờ gần nửa giờ, nhóm người hâm mộ nhìn thấy Thẩm Uẩn Xuyên bước ra từ phòng hoá trang trong trang phục cổ đại, lập tức có một loạt âm thanh hét to vang lên. Hiện tại vì chưa bắt đầu quay phim nên Thẩm Uẩn Xuyên thấp giọng thoả thuận gì đó với người đại diện vài câu sau đó hướng đi về phía fan hâm mộ

chào hỏi. Mặc dù Lục Phồn đứng cách xa ở vòng ngoài chỉ nhìn thấy Thẩm Uẩn Xuyên nửa cái đầu nhưng không nhận được cảm xúc sôi sục dâng trào trong lòng.

Trong một bầu không khí đầy màu sắc yêu thương thì cùng lúc đó ở tại phòng hoá trang có một người đang tự cảm thụ cảm giác đơn độc, nghe được tiếng hét chói tai của Lục Phồn nhưng không có cảm giác khó chịu.

Tống Minh trèo lên chỗ cao, gào khóc kêu to, “Thật là đẹp trai quá, thật là đẹp trai!!!!”

“Mau chụp hình đi!”

Thẩm Uẩn Xuyên đứng ở vòng vây nhóm fan hâm mộ trước mặt, hướng về các cô tạo dáng thật đáng yêu để chụp hình, nhóm fan hâm mộ bắt đầu yên tĩnh để chụp hình nhưng cảm xúc vẫn là kích động đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hắn hỏi thăm mấy vấn đề rất đơn giản kiểu như thích ăn sáng món gì, không thích ăn món gì sau đó là để thời gian cho fan hâm mộ nói và hứa rằng sẽ tự biết chăm sóc bản thân mình tốt. Mặc dù Lục Phồn trực tiếp nghe được lời nói này của hắn nhưng thông tin này được truyền đạt qua lời của các cô gái cũng làm cho cô cảm thấy vui mừng.

Tống Minh kích động hốc mắt đều hồng, “Ô ô ô thật là đẹp trai ô ô ô soái đây rồi riu rít riu rít...”

Lục Phồn không nhận được cười đến tít cả mắt.

Đúng lúc đó thì di động của Lục Phồn vang lên, cô lấy điện thoại từ trong túi ra nghe “Alo?”

“Alo Lục Phồn hả, tôi là tiểu Trương nè, cô có làm cơm đem theo hả, đang ở đâu để tôi qua lấy... Ủa, sao nghe âm ỉ dữ vậy?”

“Hả, tôi đang ở Tổng Thành nè.”

“...” Tiểu Trương kinh ngạc nói, “Cô ở Tổng Thành sao? Cô ở trường quay sao?”

“Đúng vậy, ah tôi có mang theo cơm trưa nè, nhưng bên ngoài nhiều người quá, tôi không vào được”

Tiểu Trương f*ck một tiếng, nghiêng đầu nói với Giản Ngộ Châu, “Anh Giản, Lục Phồn nói cô ấy đang ở Tổng Thành nhưng bên ngoài đang nhiều người quá cô ấy không vào được.”

Trần Tiêu ồ lên một tiếng, “Không phải đã nói cô ấy đừng tới đây sao.”

Đang ở hoá trang Giản Ngộ Châu mở mắt ra, “Rõ ràng là lo lắng tôi đói bụng.”

Trần Tiêu, tiểu Trương: “...” Cậu đừng có tự kỷ quá đáng đi!

Trần Tiêu nói với tiểu Trương “Cậu cứ nói cô ấy tới chỗ mấy gian hàng đứng chờ đi, ở đây không thiếu người, để tôi ra ngoài tìm cô ấy”

Tiểu Trương vội vàng thuật lại nguyên văn lời nói của Trần Tiêu cho Lục Phồn nghe, chưa nghe Lục Phồn trả lời thì đã nghe âm thanh truyền đến là tiếng gọi lớn từng đợt từng đợt muốn nhứt tai vang lên, đồng thời nghe một tiếng gọi hoảng hốt “Lục Phồn....!”

19. Chương 19

Vote

Chương 19

440 17 0

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Thanh âm kia vang lên rất lớn khiến cho Giản Ngộ Châu cũng nghe được, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi đứng dậy bay tới gần tiểu Trương dành lấy điện thoại trầm giọng gọi “Lục Phồn? Lục Phồn?”

Hoàn toàn không có tiếng trả lời, chỉ nghe được tiếng kêu gọi thần tượng vang dội của nhóm fan hâm mộ.

Tay hắn siết chặt di động sắp bước tông cửa xông ra, Trần Tiêu cùng tiểu Trương trong mơ màng đã lập tức phản ứng kịp thời, nói chung là đã hiểu được chuyện gì xảy ra lập tức nhảy dựng lên đi theo ra ngoài.

Từ chỗ nghỉ ngơi đi vòng qua phía giảng dạy cách ly của đoàn làm phim mất ít nhất cũng phải mười phút đi bộ. Di động vẫn ở bên tai Giản Ngộ Châu để theo dõi và lắng nghe âm thanh bên kia có chút thông tin gì không, chỉ nghe được vài tiếng bối rối “Giảm người” vang lên, sắc mặt hắn liền trầm xuống bỏ qua một nhân viên phụ trách canh gác để hắn trực tiếp đi tìm an ninh, sau đó bước chân đi như chạy hướng về phía Lục Phồn đang xảy ra chuyện.

PlayUnmuteProgress: 0%Remaining Time-0:00Fullscreen

Tim của hắn thật sự đang đập rất nhanh cứ như sau một giây nữa nó sẽ nổ tung nhưng sắc mặt của hắn bề ngoài chỉ nhìn thấy được là hơi trầm xuống và khoé miệng mím lại.

Tự bản thân hắn biết rằng hắn đang rất cố gắng dùng hết tất cả ý chí để áp chế đi nội tâm đang lo lắng và luống cuống dùng

Trong đầu hắn đang kiểm chế trí tưởng tượng về hình ảnh Lục Phồn sẽ gặp phải, vừa nghĩ vừa tâm niệm hy vọng không có chuyện gì tệ hại xảy ra, hắn cố chống đỡ để không thể hiện ra nét mặt bên ngoài.

Âm thanh thờ nhẹ ở bên tai cũng làm cho hắn chú ý, khiến hắn không nghe được tiếng gọi vội vàng ở phía sau của Trần Tiêu, nên vẫn cứ bước nhanh đi về phía trước, trong thời khắc nhạy cảm này hắn không còn kịp suy nghĩ khả năng xảy ra scandal gì nữa cả, trong đầu hắn bây giờ chỉ là ý nghĩ phải nhìn thấy được Lục Phồn an toàn.

Phía xa xa Giản Ngộ Châu đã nhìn thấy nhóm fan hâm mộ đứng trước hàng rào giảng dạy cách ly thì đột nhiên Trần Tiêu đuổi theo sát sao nắm lấy khuỷu tay hắn thấp giọng quát, “Cậu làm cái gì? Trở về đội, để cho an ninh đi xử lý.”

Khoé miệng chợt nhếch lên, mày chau lại thể hiện rõ trong lòng đang tràn đầy lo lắng, Giản Ngộ Châu không thêm để ý lời nói của Trần Tiêu liền hất tay hắn ra bước tới phía trước.

Trần Tiêu căng thẳng một chút lờn vờn chặn lại sau đó chửi bới một câu rồi lại đi theo sau.

Đúng lúc này thì có một fan hâm mộ phát hiện ra Giản Ngộ Châu thì hô lên một tiếng đến chói tai, thế là nhóm fan hâm mộ ùn ùn hướng về phía Giản Ngộ Châu xuất hiện như một cơn bão người nhưng rất may nhóm nhân viên an ninh đã kịp thời chạy đến chặn lại.

Có một số fan cuồng quá kích liều mạng vươn tay lướt qua nhóm nhân viên an ninh tạo thành bức tường người để có thể gần Giản Ngộ Châu thêm một chút. Trong lòng Giản Ngộ Châu đang bức bối cùng nóng lòng không yên vì chưa nhìn thấy được Lục Phồn, cả người đang trong tình trạng cảnh báo giới hạn không thể kiềm chế được bình tĩnh, nhìn thấy sự điên của của fan hâm mộ cuối cùng hắn nhận không được mà lớn tiếng ra ngoài.

“Tất cả đừng có âm ỉ!”

Nhập đạo 10 năm trong giới giải trí, đây là lần đầu tiên hắn lớn tiếng với fan hâm mộ.

Mặc dù trong xã giao bình thường hắn tương đối không mặn không nhạt, bạn bè chơi với nhau cũng nằm nguyên tắc “tự thân vận động” nhưng đối với fan hâm mộ hắn đặc biệt rất có kiên nhẫn để thân thiện, cho nên sau khi hắn lớn tiếng nói ra thì không chỉ fan hâm mộ mà ngay cả hắn cũng giật mình ngẩn ra.

Fan hâm mộ kinh ngạc, nhìn hắn bằng con mắt uẩn khuất như bị tổn thương, Giản Ngộ Châu hít vào một hơi từ từ, tỉnh táo lại, chấn chỉnh lại câu nói sao cho nghe lọt tai: “Để tôi nói chuyện cho rõ nguyên nhân nhưng hy vọng các bạn có thể bình tĩnh được không? Đã có sự cố phát sinh ngoài ý muốn tại nơi này, đã có người ngã xuống bị thương do dẫm đạp do tôi xuất hiện... Các bạn hãy bình tĩnh quan sát cẩn thận bốn phía một chút, nhìn có người nào bị thương không?”

Fan hâm mộ phía trước rất nhanh lấy lại tinh thần nghe theo lời hấn mà truyền đạt ra phía sau, không lâu sau nhóm fan hâm mộ đã dần yên tĩnh tập trung chú ý đến xung quanh.

Giản Ngộ Châu lấy tay đè chặt lồng ngực, như muốn níu giữ trái tim mình đang nhảy binh binh đừng có thoát ra, đôi long mày nhú lại lướt chậm rãi quan sát tứ phía xuyên qua nhóm fan hâm mộ đang đứng phai trước mặt.

Trần Tiêu nhìn bóng lưng của hấn, mắt vừa nhìn, vừa quan sát vừa không ngừng ghi di động ghi chép giống fan hâm mộ, tìm kiếm bóng người phía trước đã ngất đi. Hấn cắn răng, hướng về nhân viên an ninh ra hiệu, bọn họ nhìn lệnh gật đầu không chặn lại fan hâm mộ nữa mà xen vào đám người bắt đầu tìm kiếm.

Ánh sáng bắt đầu ló ra, Lục Phồn hốt hoảng mở mắt ra nhìn mông lung trong không gian thì nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Tống Minh. Một giây sau từ mắt cá chân phải truyền đến một cơn đau nhứt kịch liệt, cơn đau làm cô nhin không được cau chặt lồng mày khó chịu hừ một tiếng.

Tống Minh thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô bình thường trở lại, vội vàng hỏi: “Lục Phồn, cậu có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”

Lục Phồn nhớ tới chuyện vừa mới bị người nào đó xô ngã sau đó giẫm lên chân mình, cô thầm nghĩ sao mà xui xẻo quá, đã ở vòng ngoài chiến trận mà vẫn dính đạn.

Ôi, con mẹ nó đau quá.

Ngũ qua của cô đều nhăn lại thành một đồng trả lời: “Chân phải, hình như bị trật rồi.”

“Có thể đứng được không? Hiện tại nhìn không có sưng lên, để mình đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra nhé”

Đúng lúc này có người phát hiện các cô lớn giọng nói “Nơi này có người bị dẫm lên!”

Lục Phồn quay đầu nhìn lại, mới phát hiện bị giẫm không phải có mỗi mình cô mà còn có cô gái khác nữa, không biết tại sao đám fan hâm mộ vừa điên cuồng gào thét không thèm để ý đến ai ngã xuống bây giờ lại yên tĩnh một cách kì lạ, thậm chí chủ động nâng đỡ những cô gái bị ngã đứng dậy.

Có và người an ninh nghe tiếng mà đến, ào ào đỡ người bị thương rời đi xa đám đông

Này lúc, đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Lục Phồn liền bị bao phủ một bóng đen lớn, cô chưa kịp ngẩng đầu nhìn thấy người đã bị một bộ y phục trùm kín mặc lại chưa đầy một giây sau cả người bị ôm ngang nhấc lên.

Nhóm fan hâm mộ nhìn thấy cảnh này lên ào ào hét chói tai, Lục Phồn cả kinh, đột nhiên có cảm giác rất bức bối, cô vô ý thức muốn tránh thoát nhưng bị người ôm lấy cô thấp giọng nói ra: “Là tôi.”

Thanh âm quen thuộc.

Bị y phục che đi căn bản Lục Phồn thấy không rõ mặt, nhưng lại ở giây thứ nhất nhận ra hấn.

Sau giây phút ngắn ngủi cứng đờ cả người thì Lục Phồn từ từ buông lỏng thân thể, lại có chút ít căng thẳng không hiểu.

Quá nóng, tay của hấn dán chặt ở phía sau lưng cùng khuỷu đầu gối của cô nơi có nhiệt độ cao dẫn đến có chút ít nóng bỏng. Bốn phía tiếng huyền não không ngừng, nhưng thoáng tiếng thở hào hển rất rõ của hấn truyền vào tai cô lại áp chế áp đảo tất cả.

Giản Ngộ Châu vì không muốn khuôn mặt cô bị cánh săn ảnh chụp được nên một đường đi vào trong đều dùng y phục che kín lấy cô, sau đó rất nhanh chóng xuyên qua đám người trở lại phòng nghỉ. Đi theo sau lưng là rất nhiều nhân viên phục trách các khoản khác nhau để xuy xét tình hình xảy ra có nghiêm trọng hay không, Tống Minh cứ như thế cũng bước theo cùng.

Giản Ngộ Châu để Lục Phồn nằm trên ghế sofa nói: “Tiểu Trương, đi tìm ngay nhân viên y tế đến đây.”

Tiểu Trương vội vàng đi ra ngoài.

Tống Minh cứ một chút Lục Phồn rồi lại một chút nhìn Giản Ngộ Châu, hoàn toàn không hiểu chuyện gì sao lại phát triển thành như vậy.

Trần Tiêu nhìn thấy Lục Phồn còn có ý thức, không giống như là nặng đến bất tri bất giác vì vậy đem tất cả mọi người lớn nhỏ đuổi hết ra ngoài phòng nghỉ, đóng cửa lại, mới thở phào một hơi dài.

Lục Phồn tháo y phục che kín đầu xuống, ánh mắt mơ hồ nhìn Giản Ngộ Châu rồi ngó lơ một bên nói ra câu “Cám ơn.”

Tâm của Giản Ngộ Châu vẫn còn treo ngược ở cổ họng, phải một thời gian lâu hần mới thoát hết cảm xúc hoảng loạn căng thẳng, hầu kết nuốt xuống một cái mở ra thanh âm hơi khàn: “Bị giẫm ở chỗ nào?”

Lục Phồn không biết tại sao có chút nhát gan không dám nhìn thẳng con mắt của hần mà trả lời “... Chân phải, không nghiêm trọng, chỉ đau như bị neó thôi.”

Trần Tiêu vuốt vuốt lông mày, “Lục Phồn, sao cô tới Tổng Thành mà không báo trước cho tiểu Trương qua điện thoại? Nếu biết tôi đã ra ngoài đón cô rồi, mà sao cô lại chui vào chỗ đông người như thế, thật sự tôi không biết nói như thế nào để tốt cho cô, cô là không chứng kiến được Giản mới vừa...”

Giản Ngộ Châu ngắt lời hần, “Tránh ra để nhân viên y tế kiểm tra, nếu như là trật gân hay bị dẫn dây chẳng gây cho thâm tím sưng lên sẽ ảnh hưởng đến hoạt động thường ngày của cậu đấy”

“... Hả.”

Về mặt Tổng Minh vẫn tràn đầy nghi hoặc như cũ, tựa như là hoàn toàn nghĩ không ra vì cái gì Lục Phồn cùng Giản Ngộ Châu sẽ có quan hệ riêng tư.

Cũng không lâu sau nhân viên y tế chạy đến.

Đoàn làm phim (Thanh Thiên Bích) là phim chế tác cổ tranh võ hiệp điện ảnh, bình thường khi diễn viên diễn với nhau cũng có nhiều khi vô tình mà gây thương tích nên đoàn làm phim chuẩn bị luôn nhóm y tế để phục vụ cho bất kỳ tình huống gì xảy ra.

Nhân viên y tế đem theo tủ thuốc cứu thương xách tay xử lý khẩn cấp, kê nâng lên chân phải của Lục Phồn rồi nhẹ nhàng xoay vặn vài cái, quan sát trong chốc lát đã có kết luận:

“Không có việc gì hết, chỉ là vết thương nhỏ ngoài da gây sưng, bên trong không có tổn thương gì cả, trong một tuần nên chú ý việc đi đứng thời gian lâu, nên nghỉ ngơi nhiều và đừng có chạy bộ, sẽ trở lại bình thường rất nhanh. Hành động thường ngày nếu không gấp gáp thì cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.” Nói xong cũng lấy ít rượu thuốc đưa cho Lục Phồn xoa bóp.

Lục Phồn thở phào nhẹ nhõm, nếu như là trật gân hay bị dẫn dây chẳng gây nên sưng tím phải nằm trên giường cũng cả hai tháng, ngẫm lại cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Xoa bóp hết rượu thuốc, Giản Ngộ Châu nhìn thấy bàn chân trắng mịn non mềm của cô mà để lộ ra ngoài thật sự là không tốt vì dù sao nơi này đều là đàn ông nên thuận tay muốn giúp cô mang giày trở lại. Lục Phồn thấy vậy vô ý rút lại khiến cho Giản Ngộ Châu dừng lại hành động, nhận ra phản ứng không ổn liền để giày xuống, đứng lên sau đó trong ánh mắt kia chỉ là như có như không lướt qua chân cô nói “Không có việc gì thì tốt rồi, cô ở đây nghỉ ngơi một chút xíu đi, chút nữa tiểu Trương sẽ đưa cô về.”

“Làm phiền quá.”

Tiểu Trương vội hỏi, “Không phiền, không phiền gì cả, cô ngồi đi, đợi tôi một chút, tôi đi lấy món gì đó cho các cô ăn nhé?”

Giản Ngộ Châu bắt đầu đi làm việc, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Lục Phồn và Tổng Minh, Tổng Minh ngồi vào bên cạnh cô, nhin không được hiểu kì nói: “Trời ạ, cậu với Giản Ngộ Châu biết nhau khi nào? Không phải là cậu ghét ”nam Tử Trực” cả đời sao? Hần giống như rất quan tâm đến cậu, nói thật mình không có cảm giác hai người có quan hệ tề đầu.”

Lục Phồn có chút ít không yên lòng giải thích “Hiện tại mình là người phụ trách nấu ăn riêng cho hần”

“Thật tốt quá đi, như thế cũng đâu có sai.”

Tống Minh chắc một tiếng, hiển nhiên không tin, “Nhưng nói chuyện lúc này nha, thật sự là mình rất sợ hãi, mình nghĩ mình không thể che chắn cho cậu được, đám người đó quá điên cuồng, nếu không phải Giản Ngộ Châu xuất hiện, có khả năng là cậu tiến thẳng vào bệnh viện nằm rồi.”

Lục Phồn hồi tưởng lại hình ảnh người kia xuyên qua đám người đem y phục cái che trên đầu cô, thay cô ngăn cách đám người hỗn loạn phía bên ngoài, trong lòng không rõ dấy lên cảm xúc gì, có chút ít xao động.

Tiểu Trương đem một rổ hoa quả vào, “Mới vừa chạy ra ngoài mua về, rất tươi ngon đó, thử một chút đi.”

Tống Minh cùng Lục Phồn trong lòng vẫn còn vương chút sợ hãi, cũng không có tâm tư gì vui chơi giải trí nữa cho nên chỉ lấy hai ba cái trái cà chua nhỏ.

Lục Phồn đột nhiên nhớ tới hộp giữ nhiệt còn ở chỗ cũ, bên trong là cơm trưa Giản Ngộ Châu.

Cô nói với tiểu Trương, tiểu Trương ngạc nhiên nói, “Cô thật sự đem cơm đến đây sao, thật là vất vả cho cô, anh Giản sẽ rất thích lắm đấy.”

Lục Phồn khó có thể nói ra miệng, sự thật cũng không phải là đặc biệt đưa cơm lại đây, chỉ là đến gặp Xuyên Xuyên, tiện đường mang đến....Nhưng Tống Minh ngu ngốc bán đứng đi bạn bè “Chúng ta không phải có ý định đặc biệt đến đây gặp Xuyên Xuyên sao?”

Lục Phồn: “...”

Tiểu Trương: “...”

Tiểu Trương xoa xịu không khí cười hoà hoãn “Các cô đều thích Thảm Uẩn Xuyên hả.”

Tống Minh gật đầu, “Đúng vậy, như tôi thì không sao, Lục Phồn so với tôi lại mê hần.”

Tiểu Trương: “...”

Hần nhớ tới trước đây không lâu, Giản Ngộ Châu còn nói chắc như đinh đóng cột khẳng định Lục Phồn là lo lắng hần bị dối, mặt mũi này biết để đâu đây.

Hần tuyệt đối không thể đem sự thật này khai ra cho anh Giản

Ôi tâm của “nam Tử Trục” vỡ tan tành như những mảnh thủy tinh.

An ủi 3 giây (ngọn nến)

20. Chương 20

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Ngồi trong phòng nghỉ hơn nửa tiếng, Lục Phồn cảm thấy mắt cá chân dễ chịu hơn chút, vì thế đưa ra đề nghị muốn về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Trương nói tiếp: “Anh Giản đã dặn dò tôi đưa hai người về nhà, nhưng chỗ này không thể lái xe, hai người đến cửa đông Tổng Thành, tôi sẽ lái xe tới đón hai người, được không?”

“Được, đã làm phiền anh.”

Tống Minh dìu Lục Phồn đi ra khỏi phòng nghỉ, Lục Phồn thử đi chuyển vài bước: “Không sao, cũng không đau lắm, có thể tự đi được.”

“Cậu vẫn nên dùng ít sức thôi, không có nghe bác sĩ vừa nói sao, không nên tác động đến xương, mình đỡ cậu đi.”

Đối diện trước phòng nghỉ là một bàn đá xanh được đặt ngay ngã tư đường, hai bên đều là tòa nhà cổ kính, con sông trong suốt nằm cạnh một đình nghỉ mát, gió xuân thản nhiên thổi qua, bông liễu phát phơ như tuyết, đúng là cảnh đẹp làm say lòng người.

Đoàn làm phim phải lấy cảnh quay này nên đã để đạo cụ cùng thiết bị tràn lan, Tống Minh kiễng chân, cố gắng liếc mắt nhìn về phía đang quay phim, một hồi lâu sau thất vọng thở dài: “Mọi người đều vây quanh chỗ đó, có muốn xem cũng không rõ.”

Lục Phồn cười cười: “Cũng đã chụp ảnh rồi.”

“Đúng vậy.” Tống Minh bưng mặt: “Mình nhất định phải rửa ra một trăm tám mươi cái, dán đầy phòng.”

Lục Phồn hứng thú: “Cho mình xem một chút cậu chụp như thế nào.”

Tống Minh lấy điện thoại di động ra đưa cho Lục Phồn tìm ảnh chụp Xuyên Xuyên đẹp nhất để gửi vào di động của cô, trong lúc tìm kiếm ảnh chụp ảnh mắt cô liền dừng lại khi nhìn thấy tấm ảnh cuối cùng, lập tức thừa dịp Tống Minh còn nhìn xung quanh thì chọn luôn tấm hình kia gửi cùng ảnh chụp Xuyên Xuyên đến máy của cô. Lưu lại ảnh chụp xong thì cô đem thông báo hủy bỏ.

Trả điện thoại cho Tống Minh, Lục Phồn chợt nhận ra tại sao mình lại cô lén lén lút lút như vậy làm cái gì?

Cô nhẹ cúi đầu xem tấm hình chụp mặt bên của Giản Ngộ Châu, lưng anh thẳng cùng dáng người cao to rất cân xứng, trong trang phục cổ đại văn nhân nhìn rất anh tuấn tao nhã cực kỳ, mà trong khuỷu tay anh lại nắm trang phục che kín nửa người cô, hình ảnh có chút quái dị nhưng tức cười, làm cô không nhịn được đem tấm hình này giữ lại lưu vào một album.

Album tên là gì? Cô do dự chốc lát, cuối cùng không có viết.

Album chưa đặt tên được để xuống dưới cuối cùng chỉ có duy nhất một tấm ảnh.

Đến cửa đông, tiểu Trương đã dừng xe ở bên ngoài đợi các cô, hai người ngồi vào trong xe đúng lúc tiểu Trương vừa kết thúc một cuộc điện thoại, nghiêng đầu nói với Lục Phồn: “Anh Trần Tiêu nói, chân cô đi không có tiện, trong khoảng thời gian này không cần đến đoàn làm phim đưa cơm trưa, bữa tối cũng không cần đến khách sạn, tôi sẽ đi lấy, ah đúng rồi, nếu như chân không thoải mái cũng không cần miễn cưỡng, anh Trần sẽ có biện pháp làm cho anh Giản ăn thức ăn bên ngoài.”

Lục Phồn tưởng tượng sắc mặt Giản Ngộ Châu nhìn đồ ăn bên ngoài, có chút đỏ khốc đỏ cười: “Không sao, chỉ bị thương nhẹ, làm vài bữa cơm không ảnh hưởng.”

“Đó là tốt nhất.” tiểu Trương bĩu môi: “Cô cũng không biết, anh Giản bị cô làm cho càng ngày càng kén ăn, trên cơ bản ngoại trừ đồ cô làm, những thứ khác đều không ăn. Tháng sau chúng tôi đi chỗ khác quay phim, anh ấy làm như thế nào để sống tiếp chứ?”

Tháng sau... Tháng sau đoàn làm phim sẽ không ở Hàng Châu?

Tiểu Trương chỉ là thuận miệng nhắc đến, thế nhưng suy nghĩ của Lục Phồn giống như bay đến nơi khác, chớp mắt một cái cô lấy lại tinh thần: “Nhất định sẽ có người làm tốt hơn so với tôi, sẽ không chết đói.”

“Chỉ mong là vậy.”

Tiểu Trương đưa Tống Minh về nhà trước, sau đó mới đưa Lục Phồn về.

Lục Phồn hơi nhắm mắt có chút mệt mỏi, đột nhiên thanh âm của tiểu Trương vang lên làm cô thanh tỉnh: “Lục Phồn, nói cho cô một việc.”

“Việc gì?”

“Khụ, hôm nay ở ngoài studio không phải là phát sinh ngoài ý muốn, hơn nữa anh Giản cũng đi vào, cho nên có người tiết lộ cho truyền thông, cho nên khuya hôm nay sẽ có nhiều tin tức lưu truyền...” tiểu Trương nhìn Lục Phồn thông qua kính chiếu hậu, thấy sắc mặt cô bình thường, bộ dáng chuyên chú nghe, vì vậy tiếp tục nói: “Cô cũng biết, người tình của anh Giản, chuyện nhỏ gì cũng có thể thành đầu đề, hơn nữa từ trước đến nay anh ấy không có vụ tai tiếng nào về quan hệ nam nữ, lúc này truyền thông nhất định sẽ bám dính không tha. Khi đó quá hỗn loạn, anh Giản liền lấy quần áo che mặt cô, cũng không chắc chắn không có ai chụp được. Anh Trần Tiêu vừa mới nói, nếu như có scandal cô liền không chịu thừa nhận người trong hình đó là cô, không cần để ý điện thoại và tin tức, đoàn giao tiếp chúng tôi xử lý rất mạnh, loại chuyện nhỏ nhặt này một vài ngày sẽ qua. Vì để tránh ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt của cô, cô hẳn là có thể hiểu được phải không?”

“Đương nhiên, tôi hiểu, cảm ơn các người.”

Tiểu Trương thở phào xả giận: “Cái này cũng không trách cô, do anh Giản quá xúc động, nói thật đây là lần đầu tiên tôi thấy thái độ của anh ấy đối với fan lại kém như vậy, dự đoán ngày mai lại có bài giở trò...Tin đồn thất thiệt sẽ bay loạn khắp nơi.”

Phía sau cậu ta nói những gì, Lục Phồn không có chú ý nghe nữa.

Cô hơi cúi đầu, mở mã khóa di động ra sau đó kéo xuống album cuối cùng mở ra tấm ảnh duy nhất nhìn ngắm.

Đám người chen chúc nhộn nhịp hóa thành bối cảnh mơ hồ và làm nền, trước mắt mơ hồ chỉ còn lại người kia một thân trang phục văn nhân nhã sĩ, đạo đức tốt, lạnh lùng nghiêm túc.

Khi đó trước mắt cô bị quần áo che đậy, không nhìn thấy bất cứ điều gì, cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập vang dội trong tai - - dồn dập và mạnh mẽ.

Trong tấm ảnh hai người dựa vào rất gần, nhưng một khi kỷ niệm ngấn ngủi sâu sắc bay mất đi, cô chợt nhận ra được khoảng cách quá xa.

Thật sự quá xa.

Chẳng biết tại sao cảm thấy có chút ít chói mắt, Lục Phồn tắt điện thoại di động không muốn nhìn lại.

Lục Thời nghe được tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu lên nhưng hỏi: “Chị, nhanh như vậy đã về?”

Một lát sau không nghe thấy trả lời, cậu ngẩng đầu lên mới thấy Lục Phồn đi từng bước một vào trong phòng.

Cậu lập tức đi tới đưa Lục Phồn đến ngồi xuống ghế sofa: “Chị bị ngã?”

Lục Phồn thở dài: “Vận may không tốt, bị đâm.”

Lục Thời nghĩ lại đã cảm thấy đau, hít vào một hơi khí lạnh: “Chưa gãy phải không?”

Lục Phồn trợn mắt liếc cậu một cái: “Nếu gãy em phải đến bệnh viện nuôi chị.”

Lục Thời cười hắc hắc, cúi đầu xuống cẩn thận nhìn coi: “Không sao, chỉ hơi sưng một chút.”

Cậu đi đến kéo ngăn tủ để tivi lấy ra một lọ thuốc trắng Vân Nam, đổ ra tay một chút, sau đó vén tay áo lên xoa xoa mắt cá chân của Lục Phồn.

Nhóc này những việc khác đều dễ, nhưng mát xa lại là số một. Trước kia Lục Phồn không tìm được công việc cố định ở công ty quảng cáo phải nhận luôn cả việc làm người mẫu phụ, mỗi ngày đều đi đứng trên giày cao gót đến mười giờ, về tới nhà gót chân muốn đứt, Lục Thời liền nghĩ ra phương pháp mát xa, Lục Phồn tắt nhiên trở thành đối tượng phục vụ của cậu.

Lục Phồn thoải mái mà râm rì một tiếng, sau đó nằm xuống sofa nghịch di động, đồng thời sai bảo Lục Thời. Lục Thời giống như người hầu chịu mệt nhọc, xoa bóp mắt cá chân và bắp chân.

Lục Phồn đột nhiên thở dài nói: “Nói thật, đột nhiên nghĩ đến vài năm nữa em lấy vợ sinh con, chị thực sự luyến tiếc.” Cô phụ trách chăm sóc dạy dỗ đôi khi không được chu đáo như em trai cô chưa để cho ai tìm ra được một thứ sai lầm nào, nghĩ đến không lâu sau hẳn lại thuộc về một người phụ nữa khác thì vẫn có chút buồn bã.

Lục Phồn đang xúc động tay không có nắm vững nên di động rớt vào mũi cô rồi rơi xuống sàn nhà lạch cạch một tiếng,. Lục Phồn bịt mũi kêu một tiếng, chỉ thấy sống mũi đau ê ẩm, nước mắt đều chảy ra.

Lục Thời phì cười: “Ha ha thiệt là hậu đậu.”

Lục Phồn yên lặng hướng cậu dựng thẳng ngón giữa.

Lục Thời nhặt di động lên thì thấy trên di động đang hiện ra một album mới, nhất thời tò mò nên mở ra xem.

Người phụ nữ bị ôm kia mặc một bộ váy liền áo có in hoa giống như chị cậu, ừm, là chị cậu. Người đàn ông kia...Ồ người đàn ông kia là ai? Cũng không được cậu cho phép liền ôm chị cậu, mẹ nó, tiểu tử thú vị, to gan lớn mật quá.

Ồ mà nhìn giống như có chút quen mắt? Lục Thời để sát vào cẩn thận nhìn, Lục Phồn đành lấy di động rất nhanh, một tay bịt mũi một tay giấu dưới thân: “Này nhóc Lục Thời, cô giáo có từng dạy em không được xem lén điện thoại của người khác?”

Lục Thời còn đang mơ hồ, đột nhiên hai mắt tỏa sáng: “Em biết rõ người kia là ai!”

Cậu phút chốc nắm chặt bắp vai Lục Phồn, cao hứng bưng bưng nói: “Là anh trai lần trước chúng ta gặp ở phòng truyền dịch! Có đúng hay không!!”

Lục Phồn: “...”

Nếu như cô nhớ không nhầm, tấm hình này Giản Ngộ Châu lộ mặt, vì cái gì Lục Thời nghĩ đến người đàn ông trong bệnh viện hôm trước đã được che chắn từ đầu đến móng chân... Lục Phồn quả thực không biết nên khen em trai ngu xuẩn nhà mình còn có con mắt rất độc hay không.

Lục Thời cao hứng nói năng lộn xộn: “Các người quả nhiên vẫn còn gặp nhau! Chao ôi má ơi, chị, em cảm thấy anh trai kia rất tốt, mua được newera, đi được bệnh viện bình dân, rất có phong cách, rất được, chao ôi ánh mắt của em rất tốt, vừa nhìn một cái chuẩn ngay. Chị, anh trai này thật sự rất kín miệng, rất kín đáo, khi đó em hỏi anh ấy số di động anh ấy không cho, về sau khẳng định là vừa ý chị, còn rất biết chọn hàng nha, chờ anh ấy đến nhà, em phải luyện thật tốt tính thối này của anh ấy, đối với cậu em vợ tương lai có thái độ gì đây?”

Lục Phồn: “...”

Lục Thời nháy mắt ra hiệu: “Còn gạt em nói đi ra ngoài với bạn, nhưng thật ra là hẹn gặp cùng anh ấy phải không? Còn chơi cosplay, thật sự chơi.”

Lục Phồn nhặt quyển sách trên bàn trà, đánh vào đầu của cậu: “Cốp cốp cốp, em nghiên cứu khoa học làm gì, viết tiểu thuyết đi.”

Sách Lục Thời nghiên cứu khoa học chuyên nghiệp dày ít nhất một nghìn trang, lần này đập xuống, làm cho đầu cậu đầy sao Kim, lệch nghiêng trên ghế sofa giả chết.

Lục Phồn ngồi dậy, xê dịch một chút trở về phòng.

Bởi vì chân không thoải mái, đến quá trưa cô vẫn nằm trên giường, về sau Lục Thời vào xoa bóp cho cô hai lần, đến tối thì cô nấu bát mì ăn liền.

Lục Phồn nhìn cơm tối đơn giản, thở dài.

Thời gian ăn mì, cô liền lấy di động ra xem thông báo bạn bè, đột nhiên thấy trạng thái mới nhất của khoai tây hầm thịt bò.

.....“Duy nhất vì em”

Trái tim cô đau lòng, bắt đầu phân tích chuyện tình của Xuyên Xuyên, cuộc đời thật là tàn nhẫn, ông trời quả là không có mắt nhìn. Tổ tình với cô gái thâm tình như vậy thì nhất định hết sức hạnh phúc phải không?

Cô thở dài, tán thưởng nghĩ trả lời cái gì, suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra được đành phải thôi.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô lại xem tấm hình kia cho đến khi con mắt mỏi nhừ mới nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát.

Bỗng nhiên cô nghĩ thoáng ra được bèn đặt tên cho album kia.

Trong lòng bên ngoài không ai hiểu. Không có bất kỳ người nào biết, trừ cô.

21. Chương 21

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Ngày hôm sau, Lục Phồn bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại vang lên từng hồi từng hồi rất lâu. Cô xoa nhẹ đem mí mắt đưa tay lấy điện thoại đang từ trên tủ đầu giường đặt vào tai nói: Alo.

Hứa Nghi Nhã ở bên kia nổ tung: Lục Tiểu Phồn! Cậu cùng Giản Ngộ Châu có quan hệ?! Phát triển tình cảm?!

Lục Phồn lập tức thanh tỉnh một nửa, Chuyện quỷ gì thế, không có.

Đừng chối, thông tin đã truyền khắp nơi rồi, cho dù cậu chỉ lộ mặt nửa giây nhưng mình làm sao không nhận ra được cậu?

Bởi vì ngày hôm qua tiểu Trương đã dặn dò vấn đề này sẽ xảy ra nên ngay lúc này cô không có căng thẳng để lộ sơ hở, Lục Phồn nói lại câu như đã nói với Hứa Nghi Nhã sau đó rống giận cắt đứt ngay điện thoại, cô lập tức mở điện thoại ra truy cập vào websites để xem tin tức, qua nhiên tí của đầu các trang chính là thông tin - - buổi quay phim (Thanh Thiên Bích) bất ngờ có sự cố giẫm người, người con gái trong váy dài in hoa có phải là người yêu của Giản Ngộ Châu?

Mẹ nó, toàn nói chuyện vớ vẩn.

Lục Phồn click vào video được post trên websites để xem, thời gian chỉ có ngắn ngủi năm giây, hơn nữa ống kính cũng càng không ngừng ở lắc lự, nhưng đã hết sức ghi lại đầy đủ hình ảnh Giản Ngộ Châu cởi quần áo phủ lên đầu cô, hơn nữa còn ôm đi mất.

Hình ảnh xa xa nhìn không rõ, Lục Phồn zoom cận cảnh để nhìn kĩ cũng nhìn không ra mình, thật không biết Hứa Nghi Nhã là làm sao thấy được.

Cô xoa xoa đôi mắt để được tỉnh táo hẳn, sau đó truy cập vào blog để xem xét, thật may mắn là không có fan hâm mộ nào nhận ra cô, cô thở phào nhẹ nhõm sau đó chạy qua blog của Giản Ngộ Châu, đúng như trong suy nghĩ, đang bị nổ tung lên bởi những bình luận.

Hầu hết fan hâm mộ bày tỏ sẽ ủng hộ khi nào chính Giản Ngộ Châu công khai thì mới tin tưởng chứ không tin vào đồn đoán xung quang, có một số ít fan cuồng tuyên bố nếu Giản Ngộ Châu có người yêu sẽ không còn yêu thương hẳn nữa. Lục Phồn ngồi đọc từng bình luận cho đến trưa, không thoát được suy nghĩ làm mình tỉnh thật lòng không dễ dàng, muốn yêu thương một ai đó bình thường cũng bị soi mói, còn cô nói cho cùng là một fan tốt, hoàn toàn ủng hộ tự do yêu thương của Xuyên Xuyên.

Buổi trưa tiểu Trương tới nhà lấy cơm thì hỏi chuyện này: Không có ai đến quấy rầy cô chứ?

Không có, tôi có xem qua clip kia, quay rất mờ ảo, chính tôi cũng không nhận ra mình.

Vậy là tốt rồi. Tiểu Trương gỡ gỡ tóc hỏi thăm Chân có còn đau không?

Không sao, đi được rồi.

Đừng có lộn xộn, tranh thủ nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không lại bị nặng. tiểu Trương cười hắc hắc, - thuật lại nguyên văn của anh Giản. Hắn không có ngại ngùng gì cả, bảo tôi phải nói nguyên văn lại cho cô nghe.

Lục Phồn liền giật mình, lập tức cười một tiếng, Thay tôi cảm ơn anh ấy.

Tiểu Trương vừa đi thì Lục Thời ra khỏi phòng tò mò hỏi, Ai vừa mới đến vậy?

Vừa nghĩ tới đứa em trai tính tình luôn âm ỉ, Lục Phồn cảm thấy không nên cho hắn biết quá nhiều, Bạn của chị bị bệnh nên chị giúp nấu mấy món nhờ người mang đi.

Quả nhiên Lục Thời hết tò mò chỉ ồ một tiếng, tiếp tục ngáp sau đó chui lại vào phòng.

Đội ngũ thông tin truyền thông làm việc cho Giản Ngộ Châu rất giỏi nên vấn đề xảy ra đã được giải quyết rất nhanh chóng, tất cả các tin tức được phát ra đã bị trấn ép xuống, không còn bất cứ báo đài nào đưa tin nữa, chỉ là đám bạn ở trên mạng bàn luận càng lúc càng sôi nổi, đã mấy ngày qua đi vẫn không dừng lại.

Trong mấy ngày trải qua, cơm hai bữa đều do tiểu Trương đến nhà cô lấy, Lục Phồn không có việc gì phải ra ngoài nên hầu như cô không bước ra khỏi cửa, mỗi ngày trèo lên mạng ra thì xem lại chương trình mỹ thực qua video sau đó là lên blog kiểm tra tin tức đồn đoán đến nơi đâu rồi.

Vì có quá nhiều thời gian rảnh rỗi nên món ăn cô nấu cũng rất là công phu cầu kỳ, làm cho món ăn lúc nào cũng phải ăn no đến cực hạn. Món ăn được biến đổi đa dạng hơn khi xem chương trình mỹ thực. Hôm nay thực đơn được chế biến gồm: Canh gà hầm nước dừa hấu, tôm sủi cải tứ hỉ, chả giò cá cuốn ngũ sắc, Lục Phồn ngồi trên sofa nạo lấy ruột của dưa hấu cho vào máy ép, phần vỏ bên ngoài còn lại như cái bát thì để bỏ đồ đã nấu vào.

Ép được hai ly dưa hấu, một ly cho vào tủ lạnh chờ tiểu Trương đến mang cho Giản Ngộ Châu, ly còn lại thì cô uống, vừa uống được phân nửa thì nghe báo có tin nhắn từ blog. Đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn nên cô chỉ mở ra liếc nhìn, nhìn thấy tin tức truy vấn mình trên blog rất nhiều như muốn nổ tung khiến cho cô hơi sững sờ có một loại cảm giác bất an xuất hiện, cổ thả miếng cá filê vào trong bồn nước, rửa sạch tay cầm điện thoại lên nhìn kỹ.

Đứng đầu bình luận là một câu nghiệm chứng khiến cô bất an.

Phiền Phiền, mấy hôm trước Giản Ngộ Châu lộ diện bạn gái, không biết tại sao tôi cảm thấy đó là bạn (khiếp sợ)

Bình luận này nhận tới năm nghìn lượt like, điều này thể hiện rõ không ít fan hâm mộ đã nhận ra cô, phỏng đoán đó chính là cô, tin tức này lan truyền rất nhanh ra bên ngoài cho nên không ít fan hâm mộ của Giản Ngộ Châu biết tin mà truy cập vào.

Fan hâm mộ của mình tinh có tính chiếm giữ điên cuồng kinh người, hơn nữa lại là chuyện thần tượng có đối tượng yêu thương. Nói chung đám fan hâm mộ thể hiện không để ý đến suy nghĩ, Lục Phồn thấy có không ít fan trên mạng la hét đòi tìm giết cô trong lúc này, khiến lòng cô đổ mồ hôi hột, các bạn không phải là antifan cố ý để cho Giản Ngộ Châu ghét sao?

Quả nhiên không bao lâu sau đó, fan của cô và fan của Giản Ngộ Châu tàn sát điên cuồng lẫn nhau trên mạng, gây trên phần bình luận một mảng gió tanh mưa máu. Để tránh cho dẫn lửa thiêu thân, Lục Phồn thừa dịp sự tình còn chưa đến mức phải nổ tung blog vội vàng đem mình từ trong sự kiện này cố gắng hướng ra ngoài.

[LX Lục Phiền Phiền]: Tuần trước ta cùng bạn thân “Xuyên Xuyên ngôi sao lòng em” có hẹn đi chơi cho nên cô gái trong video không phải là tôi, cầu mong hai bên fan hâm mộ bình tĩnh suy xét đừng nghe bịa đặt.

Rất may cho cô là Tống Minh xuất hiện, thậm chí đặc biệt chọn lấy một đoạn text mà các cô hẹn thời gian và địa điểm gặp nhau để đi chơi chụp lại rồi post lên blog.

Có Tống Minh trợ giúp, Lục Phồn nghĩ việc này đại khái có thể lắng xuống nên thở phào xả giận, fan cuồng thật đáng sợ, cô cũng không muốn gặp để bị giết. — () —

Cô để điện thoại xuống tiếp tục xử lý miếng cá filê thì điện thoại cô lại vang lên.

Lục Phồn rửa tay đi ra phòng bếp đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ mới bốn giờ, tiểu Trương sao hôm nay lại đến sớm nhỉ?

Mở cửa, Lục Phồn lại sững sờ một cái, Các anh...

Tiểu Trương giờ lên hai cái túi to, cười nói, Hôm nay quay xong sớm, anh Giản nói muốn ăn lẩu nên chúng tôi đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn đến nhà cô luôn.”

Trùm kín từ đầu đến chân Giản Ngộ Châu chỉ ừ một tiếng, đôi mắt đã bị kính râm che lại nhưng Lục Phồn lại có cảm giác hắn đang nhìn cô.

Cô vô ý sờ sờ mặt, không biết có phải trên mặt bị dính gì rồi không, rồi rất nhanh nghiêng người cho bọn họ đi vào, Trời đang rất nóng sao tự nhiên thích ăn lẩu?

Tiểu Trương mang theo hai cái túi to nghênh ngang đi vào, Hối anh Giản đi.

Giản Ngộ Châu giống như rất bất mãn tiểu Trương trong hình ảnh ngựa quen đường cũ, tròng tiểu Trương một cái, sau đó cởi giày, Lục Phồn từ trên tủ giày cầm đôi dép lê đưa cho hắn, Giày để ở chỗ này là được.

Giản Ngộ Châu thấp giọng nói cảm ơn sau đó liền đem mũ, khăn quàng cổ, kính râm tháo ra hết. Hôm nay nhiệt độ bên ngoài rất cao, đoán tầm 30 độ vậy mà hắn che chắn rất kỹ, cô nhìn thấy hắn nhăn trán vẻ khó chịu bèn hỏi: Để tôi đi bật máy lạnh nha?

Giản Ngộ Châu hơi lắc đầu, Không sao.

Lục Phồn âm thầm oán, cả người đều đầy đầu mồ hôi còn cố chấp.

Đợi tí nữa có nồi lẩu nóng để ăn mới nóng lên được. Cô xoay người đi bật điều hoà, phòng khách trở nên mát mẻ, tiểu Trương ngồi trên thảm trải sàn thổi một lát gió mát, quay đầu nhìn thấy Giản Ngộ Châu tư thế rất chuẩn mực đoan chính ngồi trên sofa, ánh mắt liền nghiêm chỉnh không nhìn khắp nơi nữa, dù sao đây cũng là nhà của con gái người ta không thể tùy tiện bèn lom khom leo lên ghế sofa ngồi.

Giản Ngộ Châu dùng ánh mắt lạnh lạnh quét qua hắn một cái, tiểu Trương cười hề hề cầu hòa.

Lục Phồn đi đến tủ lạnh lấy ly nước đưa hấu đưa cho Giản Ngộ Châu, tiểu Trương giương mắt nhìn cô, Lục Phồn chỉ nhớ đến làm cho Giản Ngộ Châu nên thận trọng cười cười: Trong nhà không có nhiều dưa hấu, chỉ ép được 2 ly, ly kia tôi vừa uống hết rồi.

Giản Ngộ Châu chen vào câu nói: Không cần phải để ý đến hắn.

Ngược lại đối tiểu Trương nói, Ở trong nhà người khác đừng có đòi hỏi nhiều, chấp nhận đi.

Tiểu Trương:...

Lục Phồn nhin không được cười lên: Không sao, đừng có khách sáo mà Cô đi rót ly nước đá đưa cho tiểu Trương nói Uống tạm cái này nha.

Giản Ngộ Châu ánh mắt chuyển nhìn đến mắt cá chân của cô nói Cô ngồi nghỉ đi, để tiểu Trương làm, nhanh thôi mà.

Lục Phồn nghĩ mình vẫn chưa làm xong cá và canh dưa hấu nên nói Hôm nay đang làm món ăn chưa có xong, không nên có lãng phí. Tiểu Trương, cậu giúp tôi rửa một cái nồi lẩu nhé, sẽ dùng luôn nguyên liệu nấu ăn hôm nay.

Tiểu Trương vén lên tay áo, Tuân lệnh.

Lục Phồn đi vào phòng bếp lấy nồi lẩu bằng điện đem ra ngoài cho tiểu Trương nói: Trên ban công có bồn rửa, cậu mang ra đó rửa giúp tôi nhé.

Lục Phồn và tiểu Trương làm việc còn Giản Ngộ Châu chỉ có thể ngồi trên sofa giương mắt nhìn. Một lát sau, tiểu Trương từ sân thượng chạy vào đi thẳng đến phòng bếp, Giản Ngộ Châu nhin không được ngăn trở hắn, Cậu làm cái gì? Đi rửa rau đi.

Em muốn lấy ít thuốc tẩy rửa nồi.

Giản Ngộ Châu không kiên nhẫn vẫy tay về phía hắn, Đi đi đi, lên ban công đợi, tôi lấy cho cậu.

Tiểu Trương chưa giải thích được đã bị Giản Ngộ Châu lớn tiếng đuổi ra ngoài, lập tức cảm thấy tủi thân, hắn đã làm gì chứ, nếu không phải vì Giản Ngộ Châu mỗi ngày khổ sở nên hắn có hảo ý đề nghị đi ăn lẩu thì đến khi nào Giản Ngộ Châu gặp được Lục Phồn đâu.

Đàn ông yêu đơn phương không biết nói lí lẽ.

Giản Ngộ Châu kéo ra cửa phòng bếp, Lục Phồn quay đầu nhìn về phía hắn, Tiểu Trương muốn thuốc tẩy sao?

Uhm. Giản Ngộ Châu cầm thuốc tẩy, lại không đi, mà là đứng ở tại chỗ lẳng lặng xem cô ngón tay linh hoạt bóp tôm sủi cảo tứ hỉ.

... Rất đẹp mắt.

Những lời này cũng không biết ở khen cái gì, Lục Phồn vô ý thức cho rằng hần ở nói tôm sủi cảo, vì vậy cười cười, Ăn cũng rất ngon đấy, thích hợp cho những người khó ăn như anh.

Bầu không khí rơi xuống chút ít lạnh, Lục Phong không biết có phải mình bị ảo giác hay không, kể từ khi ở trường quay phát sinh chuyện ngoài ý muốn, thì giữa cô và Giản Ngộ Châu phát sinh ra một loại không khí biến hóa vi diệu. Suốt nguyên một tuần nay hai người không gặp nhau thì cảm giác này không có rõ ràng, nhưng bây giờ trực tiếp gặp nhau cảm giác này hiện lên rõ mồn một, hết lần này đến lần khác khiến cho Lục Phồn không biết diễn tả nó là lạ như thế nào.

Cuối cùng là Giản Ngộ Châu trước phá vỡ trầm mặc hỏi Mấy hôm nay có số điện thoại nào lạ làm phiền cô không?

Lục Phồn vừa lấy xứng hấp từ trong ngăn tủ vừa trả lời Không có sau đó cô bỏ tất cả tôm sủi cảo gói tứ hỉ bỏ vào xứng nói tiếp “Nếu thật sự có ai trên web nhận nha, bắt qua cô theo lời dẫn dò của Trần Tiêu chối bỏ nên không có gì đáng ngại”

Giản Ngộ Châu nghe thế nói Vậy là tốt rồi. Nếu như gặp chuyện xử lý không ổn thì cứ làm như Trần Tiêu dặn.

Tôi hiểu rồi. Lục Phồn đẩy nắm xứng hấp lại thì lấy tay vén ít tóc mái đang vượt vúi trên mặt, bột mì dính trên tay của cô cũng vì thế mà dính mấy đường trên sườn mặt, Giản Ngộ Châu thấy được vô ý đưa tay lau thay cho cô.

Ánh mắt của Lục Phồn liếc qua tay hần, lòng bàn tay nắm thật chặt, vô thức nghiêng mặt đi phân nửa, Giản Ngộ Châu dừng một chút, giải thích, Trên mặt có bột mì.

HẢ... Lục Phồn vội đưa tay nghĩ sẽ dùng tay áo lau thì Giản Ngộ Châu động tác dịu dàng nhanh hơn đã thay cô lau. Ngón tay của hần hơi nham nhám ở trên làn da ma sát, mơ hồ mang theo dòng điện, nhanh chóng khuếch tán đi bốn phía.

Lau bột mì đã được phủ hết nhưng ngón tay của hần vẫn là dừng lại trên khuôn mặt cô. Lục Phồn lại vô ý nhìn thẳng vào Giản Ngộ Châu, hai người bốn mắt giao nhau. Đôi mắt hần rất tĩnh và sâu lắng, con người đen sâu có ánh quang tựa hồ muốn nói điều gì đó, bầu không khí dừng lại trong giây lát.

Một giây sau, tiếng mở cửa phá vỡ bầu không khí quái dị giữa hai người.

Tiểu Trương bước vào dè dặt thăm dò hỏi Anh Giản, thuốc tẩy...

Giản Ngộ Châu:...

22. Chương 22

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Nếu như không phải là Lục Phồn ở đây, Giản Ngộ Châu thật muốn phát điên cuồng loạn mà rống tiểu Trương: Cút a - -!!

Nhưng mà cuối cùng hần chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống cơn tức này, xanh mặt, sau đó tay nắm lên bình thuốc tẩy bước ra ngoài đẩy vào lòng tiểu Trương nói Cầm đi.

Tiểu Trương đại khái đoán được bản thân mình đã làm hư chuyện tốt của Giản Ngộ Châu cười hắc hắc, thừa dịp Giản Ngộ Châu chưa có phát tác cơn giận bỏ chạy trốn, để lại Giản Ngộ Châu chỗ này hờn dỗi,

Chờ tiểu Trương đem nồi lẩu cùng tất cả nguyên liệu nấu ăn để lên trên bàn, Lục Phồn cũng làm xong vài món nên đem ra để bày trên bàn chật kín. Nước lẩu sôi ục ục bốc khói lượn lờ, Lục Phồn phẩy phẩy làn khói bay lên ngửi ngửi sau đó quay vào trong phòng bếp cắt vào củ hành hương cùng nắm kim châm đem ra bỏ vào nồi.

Tiểu Trương đem mấy thứ nguyên liệu cùng rau dền bỏ vào, ánh mắt chuyên tâm nhìn chằm chằm nồi lẩu, nuốt nước miếng ực ực theo tiếng nước sôi của nồi lẩu. Giản Ngộ Châu giống như ghét hán nên đứng dậy đi về phía Lục Phồn ngồi, ngồi xuống bên cạnh.

Có muốn uống gì không?

Giản Ngộ Châu hỏi, Có cái gì?

Uống gì cũng được hả?

Giản Ngộ Châu gật đầu, nhu thuận như cục cưng bé nhỏ.

Ngeh thế Lục Phồn đi đến gần lấy ra lon nước tăng lực thảo dược Xà Thảo đưa cho Giản Ngộ Châu nói Trong nhà chỉ có nước này thôi, bình thường thì tôi chỉ uống nước lọc.

Giản Ngộ Châu bộ mặt cứng ngắc:... muốn uống cùng cô.

Tôi không thích mùi vị này, không phải anh nói là thích uống nó soa? Đừng khách sáo.

Tiểu Trương nín cười, vì để tránh bị Giản Ngộ Châu giận chó đánh mèo, hán chỉ có thể cố gắng giảm xuống cảm giác mắc cười, cũng không dám ăn trước nên đã cuối đầu lướt điện thoại.

Ngay lúc nãy thì Trần Tiêu điện thoại đến, tiểu Trương liếc mắt nhìn hai người đang trong cuộc nói chuyện về Xà Thảo, lập tức cầm lấy di động tránh ra ngoài để khỏi bị vạ lây trong chiến trường.

Em nghe nè anh Trần

Tiểu Trương, cậu cùng Giản đi đâu rồi?

Tiểu Trương đi đến trên ban công, A, em cùng anh Giản ra ngoài ăn lẩu, sẽ về nhanh thôi

Ăn nơi nào vậy? Sao không rủ tôi với, hai người đi ăn một mình thật xấu”

Một tiệm nhỏ ở bên ngoài, anh Trần không nên đến đây hán”

Trần Tiêu dường như nhận ra gì đó trong lời nói bèn truy vấn Cậu hãy nói thật cho tôi, đi đâu? Đừng có nói là đến nhà lục Phồn ăn lẩu đó nhé.

Tiểu Trương:...

Tôi đã đón trúng? Cậu đem ngay điện thoại đưa cho Giản, có phải hán đang si ngốc chim2 trong yêu đương không? Con mẹ nó, tin đồn âm âm bốn phương tám hướng vừa kịp dập tắt bây giờ còn tự thân đến nhà nữa, thật sự không sợ paparazi chụp đúng không?

Trần Tiêu lửa giận ngập trời, tiểu Trương đành phải khúm núm nịnh hót nhịn nhục nhẹ nhàng giải thích “Tại anh Giản muốn ăn món do Lục Phồn nấu nên em...”

Lẩu là do ai nghĩ ra? Cậu nghĩ tôi ngu chắc?

Tiểu Trương chỉ biết nhịn nói.

Thôi không nói, để em đưa cho anh Giản. Pằng cắt đứt.

Bất đắc dĩ Tiểu Trương thở dài, hán giống như bia đỡ đạn, toàn làm người thay thế để người ta xả giận.

Quay trở lại đã nhìn thấy lon nước Xà Thảo được mở ra nằm trong tay Giản Ngộ Châu, tay cầm lon nước mà có chút run run

Tiểu Trương hiểu được Giản Ngộ Châu đang nghĩ gì trong đầu mà nhịn không được buồn cười, Giản Ngộ Châu liếc mắt qua hán phần nộ, hán bèn cuối gầm xuống nhúng thịt bò ăn.

Nấm hương, ngô, tiết vịt, khoai lang, tôm viên được bỏ vào nồi lẩu, đợi một chút thì nước sôi lên, khói thơm bốc lên nghi ngút hấp dẫn mê người. Lục Phồn lấy cái chén nhỏ bỏ vào đó gồm: tiêu xay + dấm chua + nước tương nấm hương + tỏi băm tạo thành hỗn hợp nước chấm rất đậm đà, làm kích thích vị giác hơn, tiểu Trương thấy thế cũng làm một chén chấm tương tự, chỉ có Giản Ngộ Châu vì bao tử không tốt nên

không được sử dụng nước chấm này, chỉ biết ngồi giương mắt nhìn hai người mở miệng wow một tiếng sáng khoái.

Hơn nữa tiểu Trương và Lục Phồn ngồi đối diện với nhau, hẳn thì ngồi bên cạnh Lục Phồn nên đối diện chỉ là khoảng trống, vì vậy toàn bộ quá trình là nghe hai người đang hăng hái bàn tán về các loại thức ăn trong nồi lẩu rất hăng say. Khuôn mặt của hắn càng ngày càng đen lại, hẳn là không thể đá một cước cho tiểu Trương bay ra ngoài cửa sổ, hết lần này tới lần khác không chịu để mất một chút, càng lúc càng bạo gan bày ra mặt mày hơn hờ cười nói khiến giận đến nghiêng răng.

Thời gian trải qua không bao lâu thì chuông cửa vang lên, Giản Ngộ Châu ở dưới mặt bàn đá tiểu Trương một cước mắt nhìn hắn sai khiến: Ra mở cửa

Tiểu Trương hiểu ý liền đứng dậy đi ra ngoài, Lục Phồn vừa gấp miếng cá từ trong nồi ra vừa nói: "tiểu Trương là người tốt đó, sao lúc nào anh cũng có thái độ ăn hiếp người ta vậy, không sợ hắn nghĩ làm sao? Vừa nói xong cô lại cảm thấy có gì đó sai sai, tuy trong lòng coi như bằng hữu nhưng cũng không thân đến mức mà quan tâm đến chuyện riêng của đối phương.

Giản Ngộ Châu ngược lại thấy rất tự nhiên nên cũng nói: Người đứng không xấu, nhưng đôi lúc hơi khờ khạo, không dạy bảo không được.

Lục Phồn ngẩn ra, lập tức cười nói, Có lẽ không phải là hắn hơi khờ khạo.

Vậy là cái gì.

Là anh quá khó hầu hạ nam Tử Trục.

Tính nói nhưng trong ánh mắt đã lộ ra ý nghĩ đó rất vui vẻ.

Đây là lời không thể nói, nếu Giản Ngộ Châu nghe được sẽ ghen hòng có mười phần khó ở đi,, hắn luôn cầu thấy Lục Phồn có sự quan tâm đặc biệt đối với tiểu Trương bèn nghĩ đến việc cả tuần nay, ngày hai lần qua nhà Lục Phồn lấy cơm cùng với hành động rất quen thuộc như người nhà của cô nên hắn như người vừa tỉnh ngủ đứng lên nói: "tiểu Trương đối với bạn gái cũng ít khi chăm sóc, thiệt ai làm bạn gái hắn cũng quá xúi quẩy" (hahahah anh ghen cũng quá mức hiểm a)

Lục Phồn lông mày nhướn lên, Hẳn có bạn gái? Cô cứ nghĩ công việc đặc thù như tiểu Trương thì sẽ không có thời gian có bạn gái đâu.

Giản Ngộ Châu nghiêm mặt nói, Uhm, hơn nữa rất tình cảm, rất tốt

Vậy là sao, còn rất tốt nữa chứ, không phải anh mới nói ai làm bạn gái hắn là xúi quẩy sao?"

... Giản Ngộ Châu lập tức khôi phục bình thường về mặt, Tôi nói thế sao?

Lục Phồn chẳng biết tại sao có chút buồn cười, nhin xuống, Có thể là tôi nghe lầm.

Giản Ngộ Châu quan sát về mặt Lục Phồn không có gì khác biệt, nên tâm treo ở cổ họng từ từ để xuống.

Nghĩ lại, từ khi nào tiểu Trương cũng có khả năng trở thành tình địch của hắn... Thực muốn giết người mà.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Trần Tiêu đi vào sau tiểu Trương, vừa vào chưa kịp cởi gài ra đã nghe Trần tiêu ồn ào: "Thật là làm phiền Lục Phồn, tôi đến đây bắt hai người này về... Các người ở đây ăn lẩu thật ư?

Tiểu Trương hướng hắn vẫy vẫy tay, Đúng vậy, anh Trần mau đến đây ăn luôn nhé.

Nhìn một loạt thức ăn được bày ra trước mắt khiến Trần Tiêu lập tức đem mục đích mình đến nơi này quảng đi mất mà lên tiếng Oki. (anh ít có ham ăn quá Trần Tiêu)

Lục Phồn muốn đứng lên lấy cho hắn bát đũa, Giản Ngộ Châu đã đá tiểu Trương một cước, Đi cầm bát đũa.

Tiểu Trương:...

Trần Tiêu ngồi xuống nhìn thức ăn trong nồi lẩu mà xoa tay: Trời bên ngoài đang nóng bức người, chui trong phòng bật máy lạnh ăn lẩu thì đúng cũng là một kiểu hưởng thụ a, tôi đến thật đúng lúc mà, này

Giản gấp giúp tôi mấy miếng bắp đi” Hấn cầm chén dưa đưa cho Giản Ngộ Châu, còn bản thân thì ngồi pha chén nước chấm.

(edit xong đoạn tay thì Mèo Mập tui đã bay ra kichi kichi ăn lẩu mới thoả cơn thèm và đói)

Giản Ngộ Châu lặng yên mắt tròn trắng lên không muốn làm, Lục Phồn liền đưa tay qua nói đưa tôi lấy cho.

Giản Ngộ Châu đột nhiên hăng hái để tôi, cô ngồi đi vừa nói xong thì cũng gấp được mấy miếng bắp để vào trong chén dưa đến trước mặt Trần Tiêu nói Ăn.

Trần Tiêu vội vàng ăn không thèm so đo với hấn, tiểu Trương coi như mình bị mù không nhìn thấy gì hết.

Người đến sau là Trần Tiêu nhưng lại trở thành người nhiều chuyện nhất cùng ngồi tán gẫu với tiểu Trương và Lục Phồn. Giản Ngộ Châu lại một lần nữa hân hạnh trở thành người bị bỏ rơi, khuôn mặt hấn chảy dài thiệt dài như một đứa trẻ không được ba mẹ chú ý đến, tay cầm dưa đâm đâm miếng khoai tây trong chén âm thầm hờn dỗi.

Bỗng nhiên Lục Phồn múc một thìa súp lớn bỏ vào trong chén của hấn và nói: anh nên ăn nhiều một chút, để sau khi ăn tối xong dạ dày sẽ không đau.

Giản Ngộ Châu nhìn chằm chằm vào trong chén nước súp mang hương vị thơm ngon thêm đến nhỏ giải, sau một hồi khắc chế được đặc ý âm thầm tươi cười bèn ừ một tiếng.

tiểu Trương và Trần Tiêu bốn mắt nhìn nhau ngược lên trời bày tỏ xem thường Giản Vũ Trực này rơi vào trong vực thăm tình yêu mà trở thành ngu ngốc.

Tiểu Trương đi vào toilet trên đường quay trở ra phòng khách trên mặt có sự biến hoá khác thường, ánh mắt nhìn Lục Phồn có chút ít ý tứ hàm xúc không rõ. Lục Phồn phát hiện ra nên hỏi hấn Có chuyện gì sao?

Tiểu Trương ho nhẹ khụ một tiếng hỏi Hơ, cô sống một mình hả?

Đúng vậy.

Tiểu Trương nhìn nhìn Giản Ngộ Châu, do dự nói, Trong phòng rửa tay có dao cạo râu... của bạn trai cô hả?

Lời kia vừa thốt ra, trên bàn cơm trừ Lục Phồn, tất cả đều ngẩn ngơ.

Lúc này chỉ có Trần Tiêu mới kịp phản ứng, tất cả bọn họ đều không có biết rõ Lục Phồn đã có bạn trai chưa! Nếu có và đã ở chung với nhau, vậy vấn đề tình cảm Vũ Trực tính sao đây? Hấn liếc mắt nhìn Giản Ngộ Châu, quả nhiên vẻ mặt cùng khỏe miệng đang trong trạng thái chết người, Trần Tiêu là người đại diện kiêm bạn thân nhiều năm nay rất hiểu rõ trạng thái của Giản Ngộ Châu có vẻ mặt trong lúc này là đang ở trạng thái cực kì thất vọng cùng giận dữ.

Trần Tiêu cũng không nhịn được xót xa cho Vũ Trực, thật khó khăn mới động lòng đối với một cô gái, thế mà có ngờ đâu hoa đã có chủ, phải làm thế nào cho phải đây?

Lục Phồn không hiểu lí do gì mà ba con người kai có vẻ mặt rất chi tế nhị hỏi như nói Dao cạo râu? Ah của em trai đấy, cứ cuối tuần là hấn về đây

Em trai?

Cả ba người giống như người từ trong khói sương được vén mây mù, Giản Ngộ Châu không thể kịp phản ứng, bỗng chốc nhớ ra Lục Phồn đúng là có người em trai, đúng là lần đầu tiên gặp nhau ở phòng truyền dịch là cô đang chăm sóc em trai đó sao?

Ba người lại đồng thời thở phào nhẹ nhõm Thì ra là của em trai, làm cứ nghĩ cô có bạn trai

Lục Phồn có chút thắc mắc không hiểu định lên tiếng hỏi thì Trần Tiêu đã mở lời khiến cô không hỏi nữa.

Sau khi ăn lẩu xong, Trần Tiêu và tiểu Trương chịu trách nhiệm thu dọn tàn cuộc, Lục Phồn đi vào trong lấy chén sữa mật ong bước ra ngoài dạo khắp một vòng trong nhà nhưng không tìm thấy Giản Ngộ Châu bèn bước ra sân thượng thì nhìn thấy hấn đang đứng tựa lan can ngắm cảnh ngoài trời.

Ăn xong cơm tối hôm nay dạ dày không ổn sao? Lục Phồn nhón chân lên lan can nghiêng đầu nhìn hấn.

Giản Ngộ Châu lắc lắc đầu trả lời Không có.

Lục Phồn đưa cho hần ly sữa mật ong nói Như vậy là tốt rồi, coi bộ nước Xà Thảo kia có tác dụng

Giản Ngộ Châu không lên tiếng, lặng yên nhấp một hớp sữa.

Thời tiết vào đầu hạ có chút gió đêm mát mẻ hợp lòng người, đứng từ trên tầng cao của toà nhà nhìn xuống khu thành thị được đèn đuốc thấp sáng nguyên một vùng trời đêm, những làn xe chạy rối rít nối nhau ngược xuôi như những dòng nước lũ chảy về phía không xa xa không thấy chân trời.

Bầu không khí rất yên tĩnh nhưng rất thích hợp không pha chút ngưng đọng hay xấu hổ, giữa hai người là khoảng cách đúng chừng mực, cả hai tựa hồ đều có đắm chiều nhưng lại giống như trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác chỉ cùng nhau ngắm cảnh đêm.

Không biết thời gian lắng đọng bao lâu thì Giản Ngộ Châu giống như hạ quyết tâm cuối cùng gọi tên cô: Lục Phồn.

Thanh âm trầm nhẹ như trong giấc mơ thoát ra rồi tan biến ở trong gió đêm làm bừng tỉnh mang theo lưu luyến, Lục Phồn nghĩ rằng mình đang ảo giác.

Chuyện này nghĩ kĩ cũng cảm thấy rất buồn cười nha.

Một con người trầm mặc ít nói, cách đối xử làm người ta bất hòa, khuôn mặt luôn lạnh lùng, không hiểu đâu là thân tình nhân ái Giản Ngộ Châu - - từ khi nào thì có thanh âm êm dịu mà nói chuyện?

Hả? Cô nghiêng đầu, ánh mắt như có ngàn vì sao sáng chui vào trong nhìn hần.

Giản Ngộ Châu trong giây lát có thanh âm êm ái.

Cô đối với tôi, có suy nghĩ gì?

23. Chương 23

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày.

Lục Phồn ngỡ sỡ cho là bản thân mình nghe lầm, nhưng quan sát thấy Giản Ngộ Châu có thái độ rất nghiêm túc không giống như là cô nghe sai.

Cô không hiểu tại sao tự nhiên hần lại hỏi cô vấn đề này, nhưng cô cũng không phải quá ngốc khi ở lúc này nói thẳng suy nghĩ hiển nhiên trong đầu “Người ngốc lắm tiền” vì vậy Lục Phồn đánh lừa nói chung chung Một người vô cùng tốt.

Giản Ngộ Châu bất mãn khi nghe cô trả lời như thế nên ngoan cố truy Không cụ thể hơn một chút sao?

Bầu không khí bây giờ tự nhiên trở thành quái dị, Lục Phồn ở trong lòng tự chất vấn mình, không lẽ đại minh tinh như thế thiếu người khen sao?

May mà Trần Tiêu xuất hiện kịp thời phá vỡ đi bầu không khí đang trong lúng túng Hai người nói chuyện gì mà lén lén lút lút trốn nơi này.

Giản Ngộ Châu mặt đen lại quay đầu nhìn.

Lục Phồn giống như thở phào bèn kiểm chuyện rút lui Hai anh ở đây nói chuyện nha, tôi quay vào bếp coi có gì phụ không.

Này Lục Phồn khoan đã, tôi đang ó chuyện muốn thương lượng với cô

Chuyện gì?

Trần Tiêu liếc mắt nhìn mặt thối Giản Ngộ Châu, trong lòng nhẹ xuy một cái trên mặt lại là cười dịu dàng Mấy ngày nữa thì đoàn phim đi Đại Thanh Cốc lấy cảnh, có thể ở đó từ tám đến mười ngày, cô đi với chúng

tôi nha, nghe nói Đại Thanh Cốc bên trong có rất nhiều cảnh đẹp để du ngoạn, rất nhiều thứ giống như Lâm Thám Hiểm, leo vách núi, đóng quân dã ngoại gì gì đó, đặc biệt có rất nhiều trò chơi thú vị.

Lục Phồn ngăn ra: Không được đâu, tôi đâu phải nhân viên làm việc cho đoàn phim.

Không sao đâu, sẽ không có ai phát hiện đâu, nếu thật sự có người muốn hỏi thì chúng tôi sẽ nói cô là người chăn sóc nấu ăn riêng, bọn họ có thể nói được chuyện gì? Trần Tiêu lấy cùi chỏ dúi dúi Giản Ngộ Châu: Này Giản, có phải vậy không?.

Lục Phồn nhìn về phía Giản Ngộ Châu, Giản Ngộ Châu gật đầu như xác nhận. Một ngày vừa qua cứ quanh quẩn ở nhà cô cũng đã khó chịu rồi, nên ra ngoài dạo dạo cũng rất tốt.

Trần Tiêu trong nội tâm ủng hộ Giản Ngộ Châu bằng cách dựng ngón cái, nam Tử Trực này coi bộ phản ứng rất nhanh nha.

Nghe được lời đề nghị của họ Lục Phồn rất cảm động, trong thâm tâm rất muốn đi du lịch nhưng vì đặc thù công việc của cô từ khi đến Hàng Châu cho tới nay việc đi du lịch chỉ có thể tính trên đầu ngón tay, trước mắt cô đang có thời gian nghỉ ngơi chờ công việc thì tại sao không nhân cơ hội này mà đi chứ?

Được, nếu như thế tôi cảm ơn hai anh nha.

Trần Tiêu khoát tay nói: Đừng có khách sáo như vậy, chân cô không đi được mà hằng ngày còn phải lo cơm nước cho Giản thì cô cũng đã tốn quá nhiều tâm trí rồi, còn nữa tahn1g nữa làm phiền cô đấy”

Rất tốt, không sao mà Lục Phồn nhìn Giản Ngộ Châu nhận xét Hần cư xử rất khéo léo.

Lục Phồn quay trở vào phòng bếp, bên ngoài sân thượng giờ đây còn mỗi Trần Tiêu trong vẻ mặt tiếc nuối rèn sắt không thành thép của mình nhìn Giản Ngộ Châu bị Lục Phồn khen một câu liền cười đến mặt mũi tràn đầy nhộn nhạo, Này Giản, cậu có thể có chút cốt khí không?

Giản Ngộ Châu dứt cười đẩy Trần Tiêu ra một chút rồi khoác cánh tay lên trên bả vai hắn, buồn bã nói: Chưa có phá hủy thể giới mà.

Trần Tiêu sững sờ, lập tức nhịn không được cười to.

Lục Phồn ở nhà nghỉ ngơi hơn một tuần, cổ chân bị trật đã không có đáng ngại thì đúng lúc Trần Dịch hẹn cô đi ăn súp hải sản tự mình nấu, làm cho cô phần khởi hào hứng đi ra ngoài.

Lục Phồn đi tới nhà hàng thì mới phát hiện Trần Dịch không đi một mình

Lục Phồn tới rồi ah, mau ngồi đi.

Lục Phồn ngồi xuống đối diện với Trần Dịch, hắn thân thiện giới thiệu người đàn ông trong trang phục đơn giản sạch sẽ T-shirt ngồi bên cạnh nói:

Đây chính là bạn trước kia cùng mình làm việc, sẽ không lâu sau sẽ phải đi Vạn Hoa TV làm việc, các bạn sau này sẽ là đồng nghiệp, hôm nay gặp nhau làm quen trước cũng không tồi.

Lục Phồn hiểu được rõ ràng tâm tư của Trần Dịch nên ở dưới mặt bàn đá hắn một cước, Trần Dịch làm ngơ nhìn cô cười hề hề.

Người đàn ông mặc T-shirt đưa tay ra hào phóng cười chào cô, tôi là Phương Duệ.

Lục Phồn ngấm vụng trộm giẫm chân lên Trần Dịch đứng dậy, trên khuôn mặt cũng không biểu hiện gì quá nhiều cảm xúc vì vậy cùng hắn nắm tay, khách khí vừa vặn nói, Tôi là Lục Phồn, về sau chắc phải thỉnh chiều cổ hơn.

Phương Duệ vỗ vỗ bả vai Trần Dịch cười nói, Đều là bạn của Trần Dịch mà tôi với cậu ấy lại là bạn thân, khi nào cô đến đài truyền hình có vấn đề gì không hiểu thì cứ hỏi tôi, nếu tôi biết nhất định sẽ trả lời cho cô.

Không khí ban đầu của bữa cơm này có chút lúng túng nhưng về sau ba người lại rất tự nhiên, thông thả, Phương Duệ là cái là người đàn ông có dáng người cao ráo, mặc dù cả hai đều biết Trần Dịch an bài bữa

cơm này có mục đích là gì nhưng hai người đều không truy tố, cứ dựa vào năng khiếu phát ngôn hài hước của hần mà duy trì bầu không khí bình thản thoải mái.

Trong lúc trò chuyện Lục Phồn biết được Phương Duệ đảm nhiệm vị trí đạo diễn các tiết mục phát sóng, hèn chi nhìn thấy thái độ bình tĩnh của hần có cương có nhu làm nghề khó tránh thường xuyên tiếp xúc với một vài đại minh tinh tính cách khó chịu, nếu không phải người có năng lực cùng trình độ thì cò trở khó mà ngồi trên này vị trí. Vốn là người thích những người đàn ông thông minh nên Lục Phồn nghĩ4 như vậy bèn thấy Phương Duệ có chút ít thường thức, có thực lực cùng hình ảnh nam tính lúc nào cũng là dễ dàng đạt được ưu ái hơn.

Trong lúc Phương Duệ đi toilet, Lục Phồn lại đập Trần Dịch một cước, trừng hần, Anh làm cái gì thế? Không phải là nói đến ăn cơm sao?

Trần Dịch cười nói, Đúng vậy chính là ăn cơm, thuận tiện thì biết đồng nghiệp tương lai thôi mà...

Lục Phồn nhin không được liếc mắt, Tôi nghĩ anh đừng phí tâm tư nữa, tôi không có thời gian cho trò ấy đâu.

Vì sao? Trần Dịch hỏi, Phương Duệ không tốt chỗ nào?

Là đối tượng tốt, nhưng không phải gu của tôi, hiểu không?

Trần Dịch lẩm bẩm nói, Cũng chưa gặp được gu của cô như thế nào mà...

Có hay không cũng không cần anh nhọc lòng Lục Phồn vẽ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Nói chung là, làm bạn và đồng nghiệp thì tôi rất vui khi biết Phương Duệ, nhưng sẽ không tiến thêm bất kì một vai trò nào nữa, anh hiểu không?

Hơi hơi hiểu Trần Dịch cười khan nói, Không lẽ tôi làm sai, không phải đang cảm thấy hai người thích hợp sao... Bữa này tôi mời, cô ăn đi mà.

Xong, tôi không ở lâu được, ăn cũng no rồi, khó khăn lắm mới đi ra ngoài được một chút, tôi muốn đi xem phim, hai người cứ ở đây ăn đi”

Đừng mà, cô làm vậy tôi rất ngại nếu không tôi mời cô đi xem phim nhé?

Đúng lúc này Phương Duệ quay lại nghe được cả hai đang bàn chuyện xem phim nên thuận miệng nói ra ”Hai người muốn đi xem phim hả? Tôi nhớ Thẩm Uẩn Xuyên có bộ phim mới mới vừa công chiếu, bình luận khá tốt, chúng ta cùng đi xem nha?

Trần Dịch nghe thế rất nhanh phản ứng Tốt quá, Lục Phồn không phải là thích Thẩm Uẩn Xuyên sao, ba người chúng ta đi thôi.

Lục Phồn:...

Có một cảm giác khá tế nhị đi qua đầu mũi...

Không thể từ chối được lời mời thịnh tình của Trần Dịch hơn nữa một mình xem phim cũng buồn cho nên Lục Phồn liền theo chân bọn họ cùng đi.

Bộ phim mới có Thẩm Uẩn Xuyên đóng này có bình luận trên web rất tốt, chỉ trong một thời gian ngắn công chiếu đã có doanh trăm triệu, Lục Phồn đi ra ngoài một chuyến cũng là muốn đi xem phim ủng hộ người mình yêu.

Lục Phồn xem phim xong rất vừa lòng thỏa mãn ra khỏi rạp chiếu phim, cho đến khi lên xe còn cùng Phương Duệ thảo luận nội dung của phim cùng hành động. Trần Dịch xem phim từ trước1 đến nay cũng giống như xem cho có nên có muốn chen vào để tài hai người đang thảo luận cũng chen không lọt, đành phải nhận nhiệm vụ lái xe. Phương Duệ cùng Lục Phồn ở phương diện này lại có quan niệm thống nhất cao độ, thế cho nên hai người càng tán gẫu càng hăng say hoàn toàn không để mắt đến Trần Dịch.

,Giống như thường lệ Lục Phồn vào blog tiểu hào post hai tấm ảnh chụp cùng poster phim của Thẩm Uẩn Xuyên trong rạp chiếu phim, sau đó ngắt đầu có chút tò mò hỏi Phương Duệ, Cậu cũng thích Xuyên Xuyên sao?

Phương Duệ cười cười: Nói thích thì không phải, nhưng sự thật là có thưởng thức. Có một lần chúng tôi phỏng vấn một vị diễn viên – đạo diễn lão làng đã từng hợp tác với Thẩm Uẩn Xuyên, vị kia lão sư có đôi lúc nhắc đến Thẩm Uẩn Xuyên tán thưởng cao, nói Thẩm Uẩn Xuyên cũng chỉ là người thứ hai có năng lực tốt trong thế hệ trẻ diễn viên. Có một đoạn kịch bản cần phải thể hiện sâu sắc nội dung như không ai có thể diễn được, hẳn phải đi tìm người để thể hiện tác phẩm đó, và người chọn được chính xác nằm ngoài khả năng dự liệu.

Lục Phồn thuận miệng vừa hỏi, Người thứ nhất là ai?

Trần Dịch cuối cùng chen vào câu nói, Còn có thể là ai chứ, là Giản Ngộ Châu người mà Phương Duệ thần tượng.

Lục Phồn:...

Phương Duệ cười cười, Không có sai, chính xác là anh ta, tôi đã theo nhìn anh ta diễn lớn lên, vẫn hết sức ngưỡng mộ hẳn.

Lục Phồn nội tâm giống như ngàn mũi tên xuyên tim, cái gì gọi là nhìn hẳn diễn lớn lên, mặc dù nam Tử Trực kia là lớn như so với anh thì cũng chỉ hơn bốn năm tuổi, cậu như vậy mà chính mình thần tượng hẳn, không có vấn đề gì đó chứ?

... Như cũng có một thời niên thiếu cô cũng xem phim do Giản Ngộ Châu đóng, không biết có tính vào trong mục nhìn hẳn diễn mà lớn lên...?

Ý nghĩ này rất có ma lực nên Lục Phồn không có tiếp tục nghĩ sâu.

Phương Duệ chuyển sang hỏi cô Còn cô? Đối với Giản Ngộ Châu có suy nghĩ gì?

Lục Phồn:...

Mặc dù cô hiểu Phương Duệ hỏi những lời này không có bất kỳ nghĩa khác, nhưng làm cô lại liên tưởng đến mấy ngày trước ở trên sân thượng Giản Ngộ Châu hỏi qua cô một câu cũng giống như thế. Khi đó trốn tránh trả lời lấy lệ vào thời khắc này nhớ tới tựa hồ giống nhau có một chút không hợp lý và quái dị.

Khi đó tại sao phải trốn tránh cái vấn đề này? Cô trong khoảng thời gian ngắn không có câu trả lời, có thể lúc đó Giản Ngộ Châu vẫn nhìn cô, làm cho cô áp lực.

Trước mắt cô bây giờ lại có đầy đủ tư duy cùng thời gian suy nghĩ để suy nghĩ. Mặc dù cô được xưng là antifan của Giản Ngộ Châu nhưng cũng không đến lừa mình dối người. Một hồi lâu sau, cho ra câu trả lời, Là diễn viên có năng lực đáng ngưỡng mộ, nhưng vì khoảng cách chênh lệch khá xa nên nếu hẳn có ở trước mắt cũng cảm thấy chỉ là giấc mơ”

Tựa như là ngôi sao trên trời chỉ có thể nhìn ngắm chứ không thể bắt lấy được.

Nếu không sẽ bị giết chết.

Cô không muốn nghĩ nhiều, nói chung cũng bởi vì trong tiềm thức biết rõ - - không thể nào đâu.

Khu chung cư, bảo vệ không cho xe đi vào, Trần Dịch phải dừng xe bên đường sau đó để cho Phương Duệ đưa Lục Phồn về nhà. Vì gần khu trung tâm buôn bán nên rất sầm uất, cho dù là chung cư bậc trung nằm khu vực này thì về đêm cũng không an toàn, Lục Phồn hiện tại thì không có từ chối, Phương Duệ đưa cô đến thang máy thì Lục Phồn nói, tôi tự lên được rồi, làm phiền anh.

Không sao, con gái đi về ban đêm một mình cũng không an toàn. Tôi đưa đến nhà rồi quay về cũng được mà.

Trong lúc chờ đợi thang máy đi xuống thì Phương Duệ cùng Lục Phồn nói đến đề tài công việc ở đài truyền hình, đặc biệt là chuyện lý thú phát sinh ở chuyên mục ghi chép, Lục Phồn nghe được cảm thấy thú vị, khoe mắt đều hiện vui vẻ, vừa đúng lúc này thì thang máy dừng lại, đánh tin một tiếng thì cửa thang máy mở ra, Lục Phồn nụ cười trên mặt còn vương bên nhìn nhìn từ trong thang máy bước ra, bốn mắt nhìn nhau

24. Chương 24

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Người đứng trong thang máy thân hình to cao, toàn thân là một màu đen với áo khoác ngắn cùng quần jean, hơn nữa khuôn mặt dùng khẩu trang cùng mũ lưỡi trai che lấp đi, cho dù là đứng ở trên đường cái cũng hiếm khi có ai nhìn ra, nhưng đối với Lục Phồn trong tích tắc đã nhận ra đối phương là ai.

Giản Ngộ Châu tại sao lại ở chỗ này? Hắn là đến đây lúc nào? Hiện tại đã qua giờ cơm tối hai tiếng. Rất nhiều ý niệm mơ hồ trong đầu xẹt qua Lục Phồn, rất nhanh cô đem ý định đuổi Phương Duệ trước khi tra vấn Giản Ngộ Châu Cảm ơn anh đưa tôi về, tôi tự mình đi được rồi, tạm biệt”

Nghe vậy, Giản Ngộ Châu cuối cùng đem ánh mắt đang ở trên người cô dời sang Phương Duệ bên cạnh.

Người đàn ông là ai? Sao lạ mắt, bạn của Lục Phồn?

Phương Duệ chú ý tới người đàn ông đeo khẩu trang đang yên lặng quan sát mình trong lòng có chút không yên tâm, không có nghĩ nhiều, cất bước đi vào thang máy Để tôi đưa cô đến tận nhà.

Lục Phồn bất đắc dĩ đành chấp nhận.

Thang máy từ từ lên cao.

Bầu không khí trở nên kì dị, Giản Ngộ Châu một tay bỏ túi, khẽ nghiêng nhìn thấy đối phương giống như muốn cùng hắn đối đầu.

Phương Duệ bị hắn nhìn thấy trong lòng có chút ít chíp bông, trong lòng phát ra cảm giác không an toàn, nhin không được đưa tay ra đem Lục Phồn kéo về hướng lòng mình.

Giản Ngộ Châu hiển nhiên nhìn thấy động tác nhỏ này, con mắt trầm trầm xuống, xẹt qua một tia bất mãn rất nhỏ.

Ngón tay hắn động động, giống như là vô ý thức cũng muốn làm kéo người lại nhưng vì không thể lộ nên vẫn là nhẫn nại rơi xuống.

Trong thang máy nhỏ hẹp thời gian cứ như trên người thông thả trôi qua, cuối cùng thì thang máy cũng đến nơi, Lục Phồn bước ra thang máy thở dài ra một hơi. Cô khẽ quay đầu, mắt liếc nhìn Giản Ngộ Châu, thầm nghĩ hắn trong hình dáng hắc y nhân trùm kín này mang ánh mắt toát ra lạnh lùng bị Phương Duệ nhận thức thành tên côn đồ thì cũng đúng thôi.

Phương Duệ nhìn hai người một trước một sau bước ra, cũng đi theo ra, nhất định phải chứng kiến Lục Phồn bước vào trong nhà mới quay đi.

Lục Phồn không muốn giải thích nhiều, dù sao Giản Ngộ Châu thân phận nhạy cảm ở nơi đây mà bị phát hiện thật sự kết quả cũng rất bi thảm. Cô mở cửa, nghiêng người nhường Giản Ngộ Châu đi vào trước, sau đó xoay người đối về mặt ngạc nhiên Phương Duệ nói, Cảm ơn, tôi về đến nhà, về sau có cơ hội tạm biệt.

Phương Duệ nhất thời không có kịp phản ứng, Vừa mới đó là... Hắn dừng lại một chút, mang theo một tia thăm dò, Có có bạn trai sao?

Lục Phồn vốn chỉ muốn nói là bạn nhưng là tư duy chuyển một cái, lại gạt đầu.

Dù sao cô cùng Phương Duệ sẽ không cùng phát triển vấn đề gì khác, mặc kệ Phương Duệ đối với cô có không thiện cảm, lúc trước còn không tìm được lí do để đánh rớt đi vì cả hai đều rất tốt.

Phương Duệ tựa hồ có hơi thất vọng nhưng rất nhanh mỉm cười che dấu: Nguyên nhân là như vậy, bạn trai cô còn rất...khác.

Lục Phồn có chút ít dở khóc dở cười, nhớ tới hình ảnh vừa rồi của Giản Ngộ Châu, dừng lại rất là khác

Cô xin lỗi cười cười, hạ thấp thanh âm, Tôi... Cùng hắn mới vừa cãi nhau, cho nên...

Phương Duệ khoát khoát tay, Không quan hệ. Cô đã về đến nhà, vậy tôi đi về.

Được rồi, tạm biệt.

Tận mắt nhìn thấy Phương Duệ đi vào trong thang máy Lục Phồn lúc đó mới xả giận, đóng cửa cái rầm.

Cô quay đầu nhìn Giản Ngộ Châu đang dựa vào ghế sofa hai tay khoanh ngang ngực thẳng vai đang nhìn cô, ánh mắt cô bây giờ không cần phải cẩn thận quan sát ý tứ của hắn mà lên tiếng chất vấn: Tại sao đến đây mà không báo trước? Hả? tiểu Trương đâu sao không đi cùng anh? sao anh đến đây một mình? Hôm nay yên tâm để anh đi vậy sao?

... Có việc đi ngang qua đây, đúng lúc cũng đói bụng nên ghé nhà cô. Giản Ngộ Châu im lặng một lát, Nhưng là điện thoại cho cô không được.

Lục Phồn lôi điện thoại từ trong túi ra nhìn, thì ra đã tắt nguồn Ôi, điện thoại hết pin, xin lỗi nha, anh... Đến đây lúc nào?

Giản Ngộ Châu khẽ quay đầu ra,... vừa mới tới, thấy cô không có ở nhà tính quay về”

Thế thì được, Lục Phồn cũng tưởng tượng không ra Giản Ngộ Châu chờ ở cửa nhà cô có hình ảnh gì.

Anh cứ ngồi xem tivi đi Lục Phồn xỏ dép bước vào nhà bếp kiểm tra xem có còn nguyên liệu nấu ăn nào hay không, sau đó lập tức thò đầu ra nói vọng với Giản Ngộ Châu: Ăn cháo bí đỏ với hành tây nha?

Không cần hắn lớn tiếng một chút nói: Cũng muộn rồi, cô nghỉ ngơi đi, tôi về.

Hả? Lục Phồn sững sờ, Không phải anh đang đói sao?

Không sao, cũng không phải đói lắm.

Chưa đầy một giây sau, bụng của hắn giống như muốn tố cáo hắn đã phát ra một loạt tiếng nho nhỏ rột rột chui vào lỗ tai Lục Phồn.

Giản Ngộ Châu trong nháy mắt khuôn mặt như muốn tìm chỗ trốn, Lục Phồn ghen cười, Thôi mà đừng có ngại, làm cháo bí đỏ rất nhanh.

Lúc này Giản Ngộ Châu hiểu cũng không nên nói gì nữa, hắn ngồi trên ghế sofa nhìn chăm chú vào tivi nhưng thực chất đầu óc đang suy nghĩ viển vông.

Hôm nay hắn tranh thủ làm xong sớm, đặc biệt là Trần Tiêu và tiểu Trương một mình đi ra ngoài. Sự thật hắn đến nhà Lục Phồn vào lúc năm giờ chiều, thấy cô không có ở nhà hắn chỉ nghĩ là cô sẽ đi siêu thị một chút rồi về, bởi chân cô còn đang thương tích nên hắn không nghĩ rằng Lục Phồn thế mà một mạch đi tới tối. Chờ tới lui thế nào lại đến bảy giờ rưỡi không thấy tăm hơi của cô đâu, hắn có chút ít lo lắng điện thoại cho cô thì không có tín hiệu, lúc này hắn mới vội vã xuống lầu để đi tìm xung quanh.

Không ngờ vừa chui xuống thì gặp cô đi về cùng một người đàn ông khác.

Giản Ngộ Châu lông mày tinh tế nhăn lại, đủ loại suy đoán ở trong óc của hắn thành lập nhưng rồi lại bị hắn nhanh chóng xóa đi.

Cuối cùng vẫn là không chịu nổi loại cảm giác này, hắn đứng ngồi không yên dằn vò nên Giản Ngộ Châu đứng lên đi đến cửa phòng bếp, do dự một lúc lâu cất giọng hơi run run hỏi người đàn ông kia là bạn của cô hả?

Lục Phồn quay đầu lại nhìn hắn một cái sau đó lập tức lại quay đầu trở về tiếp tục quấy bí đỏ cháo trả lời: Tương lai là đồng nghiệp, anh ấy là bạn thân của đồng nghiệp trước kia cùng tôi quay chương trình mỹ thực”

Nghe câu trả lời kia, trong tâm Giản Ngộ Châu giao động một lúc lâu rồi từ từ chui ra một câu hỏi như muốn khẳng định:... Đồng nghiệp.

Có chuyện gì sao? Anh chưa từng gặp anh ta? Anh ấy phụ trách chương trình xx phỏng vấn đạo diễn ở đài truyền hình Vạn Hoa, nói không chừng anh đã từng gặp qua.”

Giản Ngộ Châu lục soát trí nhớ của mình lại trả lời Không có.

Thật vậy sao Lục Phồn thuận miệng đáp lời, Là người tốt đó.

Giản Ngộ Châu trong nội tâm âm thầm hứ một chút, Lục Phồn không phải đều khen ai cũng tốt chứ? Cô ấy cũng đã nói như vậy với mình...

Hơn nữa anh ta còn nói anh là thần tượng, cùng thần tượng đứng chung thang máy mà không biết, thật sự là đáng tiếc.

Giản Ngộ Châu dừng một chút, đón lấy lời nói hỏi cô Vậy còn cô?

Cái gì?

Thần tượng của cô.

Không cần là Thẩm Uẩn Xuyên không cần là Thẩm Uẩn Xuyên không cần là Thẩm Uẩn Xuyên...

Thẩm Uẩn Xuyên. Ta thích anh ta hai năm.

Giản Ngộ Châu:...

Có lẽ là hôm nay nói chuyện bầu không khí quá mức bình thản nên câu chuyện của Lục Phồn cũng thoải mái nói ra, nhưng lúc xưa tôi.... là thích anh, lúc xưa mỗi bộ phim điện ảnh hay truyền hình tôi đều theo dõi.

Lục Phồn vừa dứt lời liền cảm giác bộ mặt mình có vẻ cứng ngắc. Chẳng biết tại sao, cũng là nội dung như nhau, như cái từ thích này nói về Thẩm Uẩn Xuyên thì không sao như rất thuận miệng, vậy mà đổi lại là anh ta thì cô cứ như bị cấm khẩu ngay đầu lưỡi.

Giản Ngộ Châu như bắt được gì đó khi cô vừa ngậm miệng lại nên hỏi Tôi không nghe rõ cô vừa nói điều gì?

Lục Phồn lập tức nội dung nói chuyện, Tôi trước kia thật sự hâm mộ anh.

Giản Ngộ Châu con mắt khê sáng ngời.

Thời thiếu niên.

...

Thời thiếu niên...

Giản Ngộ Châu tâm như thủy tinh vỡ vụn xuống đất, quay trở về sofa với những bước chân nặng nề suy nghĩ về nhân sinh quan....

Ôi... Mình già sao.

25. Chương 25

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Lục Phồn bưng một chén cháo bí đỏ từ phòng bếp đi ra, đúng lúc nhìn thấy Giản Ngộ Châu nhú mi đỡ trán, có vẻ rất khổ tâm. Bất luận là trên truyền hình, cô ít nhìn thấy anh biểu lộ vẻ mặt buồn khổ, ngay lập tức đối với suy nghĩ của anh có hứng thú, tò mò suy đoán nói: “Anh... Vừa nhìn thấy tin tức không tốt sao?”

Nghe được thanh âm của cô, Giản Ngộ Châu lập tức ngồi thẳng, thu lại vẻ mặt, khôi phục lại bộ dáng bình thường cứng nhắc không bận tâm: “Không có.”

Lục Phồn đem cháo bí đỏ để trên bàn trà: “Có chút nóng, anh ăn chậm thôi, bây giờ vẫn còn sớm.”

Giản Ngộ Châu gật đầu nói cảm ơn, bưng cháo bí đỏ lên, như Lục Phồn nói, ăn từng muỗng từng muỗng chậm chạp.

Lục Phồn vận động bả vai, bắt đầu làm việc nhà tích lũy được hai ngày. Giản Ngộ Châu tư thế đoan chính húp cháo, ánh mắt vẫn vô tình hay cố ý nhìn theo Lục Phồn di chuyển.

Đột nhiên trong đầu anh có một ý nghĩ. Một màn này, giống như người nhà... Vợ đi làm về nấu chén cháo cho chồng rồi bắt đầu bận rộn làm việc nhà. Thân là “chồng”, Giản Ngộ Châu cảm thấy mình cần phải giúp “vợ” cùng làm việc nhà, vì vậy anh ngửa đầu đem cháo ăn xong, kéo khăn giấy lau miệng, đứng dậy nói: “Tôi giúp cô lau.”

Nghe thấy câu này Lục Phồn sững sờ: “Hả?” Cô hoài nghi đầu Giản Ngộ Châu bao nhiêu câu hỏi, có chút đỏ khốc đỏ cười nói: “Không cần, phòng không lớn, tôi dọn xong rất nhanh.”

Giản Ngộ Châu không giống ngày thường, Lục Phồn từ chối nhã nhặn liền kinh sợ rụt đầu lại, ngược lại càng kiên quyết: “Để tôi lau.”

“...” Lục Phồn cảm thấy đã tám giờ anh còn đến làm phiền cô nấu chén cháo, trong lòng không thoải mái, đành phải lui một bước: “Vậy cũng được... chỉ cần lau phòng khách, phòng tôi để muộn tôi dùng khăn lau.”

“Được.” Giản Ngộ Châu cởi áo khoác, vén tay áo lên.

Về mặt Lục Phồn không còn gì để nói nhìn Giản Ngộ Châu thở hổn hển lau, cảm thấy đời người thật sự là không chân thực.

Cô nhìn không được nắm cổ tay thở dài, thật sự rất xa lạ! Nam Tử Trực anh cũng là hai lần ảnh đế! Ở nhà cũng là người đàn ông tốt trong hình ảnh mẫu mực, cảm thấy rất tốt!

Lục Phồn còn chưa xúc động xong, Giản Ngộ Châu lau nhà đã để đầu và vào tường, giật mình thối lui thì đã làm cho bình hoa rơi xuống đất, bình hoa tươi bên trong có nước rơi ra đầy sàn nhà.

Hiện trường ngoài ý muốn trở nên thê thảm vô cùng, hai người không hẹn mà cùng trầm mặc.

Một giây sau, Giản Ngộ Châu ngồi xuống nhặt lấy nhánh hoa, Lục Phồn nhanh chóng đi đến: “Để tôi dọn dẹp, trên nhánh hoa gai rất nhiều.”

May mắn bình hoa làm bằng gỗ plastic, không có bị hỏng, Lục Phồn và Giản Ngộ Châu đem nhánh hoa cắm lại vào trong bình, sau đó Lục Phồn nghe thấy Giản Ngộ Châu trầm giọng nói: “Xin lỗi, tôi không cẩn thận.”

Kỳ thật bình thường Giản Ngộ Châu sẽ không phạm sai lầm vụng về kiểu này. Chẳng là hôm nay đứng trước mặt Lục Phồn thể hiện một phen, anh có chút lảng lảng, kết quả là ra sức quá mức, ngược lại va vào giá giày.

Hắn xin lỗi như vậy, Lục Phồn còn nói cái gì nữa, vì vậy cười trừ: “Không sao, hoa không chết ngay được.” Cô ánh mắt dời xuống, mới phát hiện quần Giản Ngộ Châu từ bắp đùi trở xuống đều bị bình hoa làm ướt, gấu quần còn nhỏ nước, anh vốn còn chưa phát hiện ra, vẫn nhíu mày như cũ, không biết suy nghĩ cái gì.

Lục Phồn nhắc nhở anh: “Quần anh ướt.”

Giản Ngộ Châu cúi đầu nhìn, không để ý: “Sẽ khô rất nhanh, tôi lau xong nơi này trước đã.”

Đầu mùa hè về đêm nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, quần ướt một mảng lớn như vậy dán vào da, khẳng định không thoải mái. Hơn nữa Lục Phồn cũng không dám cho anh lau nữa: “... Anh đi thay quần khác được không?”

Giản Ngộ Châu suy nghĩ một chút, thấp giọng đáp ứng.

Lục Phồn đi vào phòng Lục Thời, tìm kiếm quần áo treo trong tủ cậu, cuối tuần nó mới về, cho nên phần lớn quần áo đều để bên ngoài, để lại không nghĩ sẽ mặc, không thích hợp lắm. Giản Ngộ Châu cao hơn so với Lục Thời, Lục Phồn tìm cái quần lớn nhất của Lục Thời, sau đó đưa đến tay Giản Ngộ Châu: “Đây là quần em trai tôi, không thích hợp lắm, mặc được mấy lần, anh đừng ghét bỏ. Toilet ở bên trong.”

Giản Ngộ Châu cầm lấy: “Không sao, cảm ơn.” Rồi đi vào toilet.

Nghe thấy anh trả lời, Lục Phồn nhin không được cười cười, lập tức lắc đầu, cầm lấy cây lau nhà lau sạch nước đọng lại.

Qua vài phút, Giản Ngộ Châu đi ra, nghe thấy tiếng mở cửa, Lục Phồn theo bản năng nhìn lại, ánh mắt thoáng chốc bình tĩnh.

Quần kaki phù hợp ôm sát đôi chân dài thẳng tắp của Giản Ngộ Châu, đem ưu thế đáng người của anh đều hiện ra, đôi chân kia quả thật hấp dẫn ánh mắt. Bình thường anh mặc quần ở nhà và trang phục diễn, Lục Phồn không chú ý, lần này nhìn anh mặc quần bó sát, mắt nhin không được dao động.

Chân thật đẹp nha...

Lục Phồn nhìn chân anh, dần dần đi lên trên, trong lòng cảm thán, cho đến khi ánh mắt chạm vị trí trung tâm trên bắp đùi, bộ vị có chút mơ hồ, cô mới giống như bị điện giật, vội vàng dời đi ánh mắt.

... Mẹ ơi! Cần phải kiếm cho anh ta cái quần rộng hơn!

Giản Ngộ Châu không có phát hiện cô khác thường, cũng không có tâm tư thưởng thức chân của chính mình, trực tiếp đi đến giành cây lau nhà trên tay Lục Phồn: “Để tôi lau.”

Lúc này Lục Phồn cũng không cãi nhau với nhau với anh nữa, ôm bình hoa, cúi đầu đi nhanh qua anh, sau đó đi vào phòng bếp, cách một tiếng đóng cửa lại.

Giản Ngộ Châu: “...” Anh bắt đầu nghĩ, có phải anh đã làm sai điều gì phải không?

Trong phòng bếp, Lục Phồn không tập trung mở vòi nước, đổ vào bình hoa, trước mặt không ngừng hiện lên một màn vừa nhìn thấy kia.

Lấy lại tinh thần, cô vỗ mạnh vào mặt mình vài cái. Thật nóng.

... Cũng không phải đại học không cùng bạn cùng phòng xem qua, trước kia còn có thể cùng bạn cùng phòng thảo luận và nghiên cứu, hiện tại ngại cái gì? Chỉ là hình dáng đại khái, lại không nhìn tận mắt, bên ngoài thì tính là gì...

Lục Phồn kêu rên một tiếng, che mặt. Thật sự là, sa đọa! Thế nhưng không thể không chế trong đầu YY...

Cô đột nhiên có chút không dám nhìn thẳng Giản Ngộ Châu, hiện tại đi ra khỏi phòng bếp giống một thử thách lớn.

Hít sâu một hơi, cô cầm bình hoa, mở cửa, Giản Ngộ Châu đã lau xong rồi, Lục Phồn đem bình hoa để lại trên kệ, có chút mong đợi nói: “Cái kia, cảm ơn anh đã giúp tôi lau... Hiện tại đã muộn, không thấy anh trở về, tiểu Trương và Trần Tiêu sẽ lo lắng chứ?”

Những lời này hàm nghĩa rõ ràng không thể rõ ràng hơn, Giản Ngộ Châu trầm mặc một chút, lấy áo khoác: “Về tôi về trước. Quần này để tôi giặt lại, sẽ mang trả.”

Im lặng ngắn ngủi, anh lại bổ sung tiếp một câu: “Tạm biệt.”

Một lát sau, tiếng đóng cửa vang lên. Lục Phồn mới thở phào một hơi dài, trong lòng dây cung căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

26. Chương 26

Editor: My

Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Buổi tối hôm ấy Lục Phồn lần qua lần lại đều không ngủ được, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn đuổi đi không được, cứ nửa tỉnh nửa mơ như vậy đến sau nửa đêm, cô còn lấy di động trên đầu giường, mở ra xem.

Có một cuộc gọi nhớ từ số lạ, không biết có phải là số riêng của Giản Ngộ Châu không? Lục Phồn lưu lại số điện thoại này, để tránh bị người khác phát hiện, không có lưu tên, mà ghi chú “Nam Tử Trực.”

... Biết đâu sau này lại liên lạc gì đó, lưu lại cũng không có việc gì.

Nhìn chằm chằm các con số kia một cách ngây ngốc, Lục Phồn cảm thấy mắt có chút đau, cô dụi dụi mắt nhằm chán lướt blog.

Blog hiện lên hàng loạt bài mới của những người kết bạn với nhau, Lục Phồn hồ hững lướt lướt qua, lúc nào cũng có thể nhìn thấy những bình luận rất hài hước. Xem đến nửa giờ, cô có chút mệt mỏi, muốn tắt blog đi ngủ, đột nhiên phát hiện di động hiện thông tin liên lạc của một người trên blog.

Mọi người bình thường đều che giấu chức năng này, đều nghĩ sinh hoạt cá nhân của mình phải bí mật, không công khai hoặc liên lạc với người không quen biết. Lục Phồn cảm thấy hứng thú với người này, liền đồng ý.

Chuyển Chuyển không bằng ăn bữa cơm, người liên lạc: Nam Tử Trực.

... Lục Phồn nhắm mắt lại, mở mắt ra, vẫn là hàng chữ này.

Rõ ràng từng chữ cô đều biết, nhưng sao cô lại cảm thấy xa lạ như thế này?

Mỗi tuần Giản Ngộ Châu đều thăm dò, tìm antifa là cô! Wtf? Lục Phồn cảm thấy cô sắp bị phát hiện khi những gì xuất hiện trước mắt gây choáng váng.

Cô nhớ tiểu Trương đã từng nói qua với cô, Giản Ngộ Châu thường xem video trên trang web trực tiếp, lúc đó cô không thể nào đoán được, anh xem tiết mục của cô nha!!!

Tư duy đổi qua đổi lại, Lục Phồn trấn tĩnh, nhưng mà vừa nghĩ đến Giản Ngộ Châu dùng tiểu bí danh trên mạng dùng hết sức lực soi mói thông tin của cô... Trời ơi, trèo cao có thể ngã đau hay không! Hơn nữa cô cũng không muốn anh là cái đuôi nhỏ antifa của cô!

Lục Phồn mở, phát hiện lịch sử blog của anh chỉ có rải rác hai mươi mấy tin, đều là những tin mới.

Trước kia không biết, hiện tại đã biết rõ thân phận của anh, mới thấy hình ảnh người đàn ông mẫu mực thật sự rất giống anh nha...

Nhưng vừa nhìn một số tin quan tâm của anh... Trong lòng Lục Phồn có chút phức tạp.

Nói như thế nào đây, bị Giản Ngộ Châu ở trong tối chằm chọc, cảm giác có điểm lạ... Không tính là chán ghét, cảm thấy có chút xấu hổ...

Phát hiện ra chân tướng việc này, Lục Phồn vừa mới buồn ngủ liền tỉnh táo, cô mở từng bình luận của Giản Ngộ Châu, càng xem càng thấy anh tâm cơ sâu không lường được, đều là diễn, nhưng đem nhân vật antifa diễn đến hoàn mỹ. Hơn nữa tính cách đối lập rất lớn, anh không phải là tinh thần phân liệt chứ!

Đến khi thấy được bình luận gần đây nhất, anh trả lời - - Em đi đâu vậy tôi đang đợi em.

Tim đập nhanh nửa nhịp. Trước kia cô xem, cô chỉ cười một tiếng rồi bỏ qua, thầm nghĩ người này đúng là cố chấp, nhưng hiện tại, những lời thế này, đều có một chút ý tứ hàm xúc bên trong. Điều này làm cho Lục Phồn nhận không được mơ tưởng viễn vông, trong đầu hiện lên một phỏng đoán hoang đường, cuối cùng bị cô loại bỏ.

Lắc lắc đầu, cô tắt điện thoại di động, không xem lại.

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng tim cô đập ở bên tai.

Thình thịch thình thịch, một tiếng lại một tiếng, mạnh mẽ mà dồn dập.

Sau hai ngày, Giản Ngộ Châu không có xuất hiện, hai bữa ăn buổi trưa buổi tối tiểu Trương đều đến lấy. Lục Phồn mấy lần muốn hỏi, lại không biết nên hỏi cái gì, tiểu Trương giống như hiểu rõ ý cô, cười hi hi nói Giản Ngộ Châu mấy ngày nay đều bận quay phim, trên cơ bản đều diễn vào ban đêm, không tìm được đồ ăn có sẵn. Lục Phồn có chút lúng túng, cho rằng tâm tư ẩn giấu đã bị nhìn thấu, khó tránh khỏi có chút

lặng ngẩn, may mà tiểu Trương đầu óc nhanh nhạy, không mượn chuyện này để hỏi, nếu không cô không biết trả lời như thế nào.

Nháy mắt đến ngày tổ kịch đến Đại Thanh Cốc quay phim, tiểu Trương sáng sớm liền đến đợi dưới nhà Lục Phồn. Lục Phồn chui vào trong xe, nhìn thấy Giản Ngộ Châu nhắm mắt, nghiêng người ở ghế sau ngủ mơ màng, cô khẽ nín thở, thở nhẹ nhàng.

Trần Tiêu ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, xoay đầu lại, nhìn bộ dáng Lục Phồn rón rén, nhin không được cười cười: “Không sao, ầm ĩ cậu ấy cũng không tỉnh. Tối hôm qua đóng máy, đạo diễn mời mọi người đi uống bia, cậu ấy cũng uống mấy chén. Cậu ấy tửu lượng cực kém, ngửi thấy mùi rượu mặt đã đỏ, trước kia đều không có đụng vào, mấy ngày nay khả năng tâm tình không tốt, tối hôm qua đột nhiên lấy rượu giải sầu, ngăn cản không được, liền mê man đến bây giờ, lúc mang cậu ấy lên xe đều không đánh thức cậu ấy.”

Lục Phồn có chút ngạc nhiên, dù sao thời đại hiện nay uống một chút rượu đã say thì không có mấy người. Lại hết sức tò mò sau khi uống rượu say Giản Ngộ Châu sẽ có dạng gì, vì vậy nghiêng đầu liên tiếp, liếc anh.

Kỳ thật anh hiện tại với bình thường không khác biệt mấy, cho dù là ngồi ngủ, hai cánh tay vòng quanh ngực, tư thế ngồi nghiêm trang. Chỉ là mặt so với bình thường hơi hồng một chút, bởi vì màu da không trắng nõn giống tiểu bạch kiểm, nên ứng đỏ không rõ ràng, nhưng ở trên mặt anh, tổng thể có một chút rung động.

Trong lòng Lục Phồn cảm thấy ngứa ngáy, muốn đem bộ dạng Giản Ngộ Châu chụp lại, một lát sau, cô nhin không được động thủ, nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp anh.

Kết quả âm thanh chụp làm kinh động hai người ngồi phía trước, hai người đồng loạt quay đầu lại xem. Về mặt Lục Phồn chán nản cầm lấy di động, cô quên không tắt tiếng!

Trần Tiêu đoán được hành động của cô, cười cười: “Để một mình xem thì được đừng tiết lộ ra ngoài.”

Tiểu Trương cũng cười hắc hắc: “Đừng nói, anh Giản say rượu, so với bình thường yếu đuối hơn, chụp một bức ảnh là đúng.”

Trần Tiêu cười ha ha: “Đúng đấy, nhưng lại có tật xấu, bình thường đang hoàng, lúc uống rượu say liền thích ôm gấu bông ngủ, giống em bé.”

Lục Phồn: “...”

Trong đầu cô còn chưa kịp phác họa cảnh tượng kia, đột nhiên, một cổ hơi thở nóng rực nhích tới gần mặt cô, một giây sau, cánh tay liền bị người ta gắt gao ôm lấy.

Lục Phồn cả người cứng ngắc.

Giản Ngộ Châu giống như ôm cánh tay không thoải mái, hai tay vòng qua vòng lại, sít sao ôm lấy eo cô, cằm còn đặt lên vai cô.

Tay anh nhiệt độ rất cao, áp vào áo sơ mi mỏng, làn da của cô có thể cảm nhận được ấm áp kia. Lòng tơ toàn thân cô đều dựng đứng lên, vô ý thức đẩy bả vai anh một phen, Giản Ngộ Châu nhú chặt mi, ôm càng chặt.

Lục Phồn không được tự nhiên, cảm giác tê dại toàn thân từ dây thần kinh tiến vào đại não, chân tay cô không biết làm thế nào.

Hiện tại cô không cần suy nghĩ Giản Ngộ Châu ôm gấu bông như thế nào, hiện tại cô chính là thể thân của gấu bông!!!

Thông qua kính chiếu hậu, Trần Tiêu và tiểu Trương đều nhìn thấy một màn này, nhin không được cười ra tiếng.

Giản Ngộ Châu nghe được tiếng ồn ào, có chút không vui chặc một tiếng, không yên ổn lắc lắc đầu.

Lục Phồn cứng ngắc gơ tay lên, vỗ vỗ đầu anh, anh nằm im.

“...”

Chẳng lẽ đây chính là mong được ôm cấp sẽ có ôm ấp trong truyền thuyết... sao.

27. Chương 27

Editor: My

Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Vốn cho là Giản Ngộ Châu chỉ là nhất thời ra tay ôm cô, rất nhanh sẽ phát hiện cảm giác ôm món đồ chơi yêu thích kia sẽ không giống nhau liền buông tay, kết quả hần thể nhưng một đường đều ôm chặt, thậm chí càng lúc càng sít sao, trầm trầm đem Lục Phồn ngồi vào trong lòng. Lục Phồn một đường như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nghĩ đây, lại không dám dùng sức, hết lần này tới lần khác hai người ở phía trước cười không ngừng, dùng di động chụp hình, Chờ cho Giản tỉnh lại, ta được đưa cho hần xem một chút, cho hần biết mình lúc ngủ khi say ăn hiếp con gái như thế nào, ha ha ha.

Lục Phồn có chút ít bất đắc dĩ, Các cậu cũng đừng tham gia náo nhiệt... Hần lúc nào sẽ tỉnh? cô bây giờ đang hoang mang.

Lúc trước uống một chén là ngủ thẳng mười hai giờ, hôm qua uống tới ba chén, nói chung cũng phải xé chiều. Tiểu Trương bỏ đá xuống giếng, Hơn nữa nếu đem bỏ món đồ chơi hần yêu thích hần sẽ vô cùng điên cuồng.

Lục Phồn:...

Cô ý thức được chính mình đang vướng vào chuyện rất lớn, phiền toái.

Xe chạy hơn hai tiếng thì quẹo vào con đường vùng núi thưa thớt ít người, Đại Thanh Cốc là một điểm du lịch được xây dựng theo mô hình tự nhiên mới phát triển trong mấy năm gần đây nên phương tiện giao thông vẫn còn thưa thớt, rất nay con đường đi vào không có quá nhiều uống lượn gấp ghe. Qua nhiều khúc quanh co đã có mấy người đầu dần thắm mệt mà ngủ, cuối cùng cũng đến nơi.

Đập vào mắt chính là một bãi cỏ xanh trải dài bát ngát, mây trời xanh ngắt, phía xa xa còn có rừng cây lớn cao vút xanh um, khắp nơi đều lộ ra một mùi không khí thiên nhiên từ đất và cây trong lành làm tinh thần người ta sáng khoái hơi thở.

Đại Thanh Cốc là một khu vực thiên nhiên rất lớn, đoàn làm phim đi đường khác để tránh khu du khách tham quan, dưới chân núi là một ngôi nhà nhỏ để dừng chân.

Sau khi xe dừng lại thì cả ba người đều rất mệt mỏi nhưng Giản Ngộ Châu vẫn ngủ say sưa làm người ta phải tròng mắt.

Trần Tiêu cùng tiểu Trương hợp lực kéo tay và chân hần ra nhưng đều vô lực, có chút dở khóc dở cười, mấy cố gắng lôi kéo ra nhưng rồi đành ngậm ngùi lắc đầu.

Mặc dù trên xe có không khí mát mẻ nhưng Lục Phồn bị Giản Ngộ Châu cứ như thế ôm cứng ngắt khiến cho trên trán của Lục Phồn cũng phải thấm ra lấm tấm mồ hôi. Cô cũng phải đành hạ xuống tâm tình, mà hết cánh, người này ôm chặt lấy cô, ngy cả có hai người đàn ông khác kéo hộ đều không buông, lúc này cô không biết phải làm cách gì để thoát thân. (má ơi, anh này hài vãi ah).

Chẳng lẽ cứ để Giản Ngộ Châu coi cô như gấu koala mà ôm, sau đó tiểu Trương và Trần Tiêu cùng nhau đưa hai người vào gian phòng?! Hình ảnh quá khiêu khích, khẳng định sẽ gây kinh ngạc đến ngây người đối với ai trông thấy.

Đang trong lúc ba người tìm cách xoay sở thì Giản Ngộ Châu tựa hồ làm bầm một câu gì, Lục Phồn khẽ cúi đầu nghiêng tai ghé sát bên miệng hần để xem hần nói gì. Mấy giây sau, hần lại hàm hàm hồ hồ niệm một câu, lúc này Lục Phồn nghe rõ, đang gọi cô tên.

Lục Phồn cho rằng hấn tỉnh táo, nên nhẹ nói: Là tôi. Trong phòng so với trên xe thoải mái hơn nên trở về lại tiếp tục ngủ đi, buông tay ra?

Không biết Giản Ngộ Châu có nghe lọt không mà hay tay đang quần chặt lấy eo cô bỗng buông ra, thả lỏng, tiểu Trương và Trần Tiêu mỗi người một bên vát cánh tay hấn dìu về phòng nghỉ.

Đi ngang qua nhân viên đang làm việc ở bố trí thiết bị đạo cụ, nhìn thấy một màn này cũng nhin không được buồn cười, chỉ ba chén rượu liền mềm nhũn như thế thiết cũng không có ai.

Trên người áp lực biến mất, Lục Phồn cuối cùng là thoải mái cô nhảy xuống xe, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ. Đỗ cửa xe, cô xoa xoa hai chân đang tê dại, tại chỗ đập vài cái sau mới chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Đoàn làm phim bao trọn khu nhà dân được trùng tu thu dọn gọn gàng sạch sẽ, trong phòng sáng sủa, mặc dù so ra kém hơn với khách sạn cấp năm sao, nhưng là dựa vào quan cảnh nước biếc núi xanh, gió mát lùa cửa sổ thì nơi này thật đẹp, làm cho người sống nơi thành thị đầy ồn ào bụi bặm một cảm xúc đầy hài lòng với một nơi đầy tĩnh lặng.

Lục Phồn đi dạo một vòng bốn phía, sau đó mới thỏa mãn vừa lòng thông thả qua trở về khu nhà nghỉ.

Trần Tiêu sắp xếp cho cô một gian phòng đơn đối diện với phòng của Giản Ngộ Châu, cách xa những phòng khác của nhân viên đoàn làm phim, để tránh có những phát sinh phiền toái. Lục Phồn trở lại căn phòng, ngã mình lên chiếc giường êm ái, lặn qua lặn lại trong lớp chăn bằng tơ mang cảm giác lạnh lạnh từ phía sau lưng men theo dây thần kinh bầu vú quần lên não, ở một ngời vào mùa hè đầy nóng bức liền chạy đến một chỗ non xanh nước biếc gió phất phơ, ôi không thể nào diễn tả được, đây là một loại hưởng thụ lớn lao.

Cô vốn định là hưởng thụ cảm giác trọn vẹn, ngày hôm nay phải thức dậy sớm, ở trên xe cũng không thể ngủ, kết quả mới vừa nằm xuống không bao lâu cô liền nhớ tới trong phòng đối diện còn có một người đang say thất điên bát đảo. Nội tâm giãy giụa một lát, còn là nhận mệnh mà xuống giường, muốn cho hấn hằm cách thủy chén canh giải rượu.

Dân xá chủ nhân là vị phong chức lão nhân, mang trương tiểu thấp ghé trúc ngồi ở hành lang hạ, không có đi xem bận rộn kịch tổ nhân viên, mà là tự cái ở đó ngăn người. Lục Phồn do dự một cái chớp mắt, liền tiến lên, hỏi thăm có hay không có thể mượn lò than cùng cái hũ, lão nhân nhĩ lực không tốt, cô nói tam lần lão nhân mới run run rầy rầy chỉ chỉ phòng bếp phương hướng.

Lục Phồn tiến phòng bếp vừa nhìn, nguyên liệu nấu ăn nôi cụ cái gì cần có đều có, đại khái là kịch tổ biết rõ tiến vùng núi, đưa cặp lồng đựng cơm không quá phương tiện, cho nên dứt khoát làm cơm tập thể đi.

Cô ở lữ vài đại chồng chất rau dưa loại thịt bên trong chọn trong chốc lát, sau đó lựa bước tiến mới tươi ngư cốt, nắm hương cùng củ cải, ở dưới vòi nước rửa sạch sau cắt hảo dự bị.

Cha của Lục Phồn là người Chiết Giang, nơi đó là một thôn nhỏ, trong nhà đều có một cái hũ om, mỗi khi có khách đến chơi sẽ làm một hũ om, đổ vào rượu đỏ vào đó và ninh trên bếp than hồng, lúc mở nắp ra thì kia mùi thơm có thể bay ra rất xa. Mặc dù trong thành thị hiếm khi có người lại dùng lò than hầm cách thủy, nhưng cô thì rất thích cách nấu cổ xưa chất phác này, dùng cái hũ hầm cách thủy trên lò than, hương vị nấu trong nồi đất rất khác xa, hương vị thơm ngon gần như hận không thể đem đầu lưỡi đều nuốt vào.

Than vừa ứng hồng lên thì Lục Phồn cho nước vào trong cái hũ đsau đó đợi nước sôi thì cho xương bò vào, đầy nắp lại.

Ninh bằng than cần thời gian dài, cô sẽ tranh thủ mà lướt đi động trong thời gian chờ đợi, chờ cho nước hầm xương sôi cũng không quá lâu cô đem củ cải cùng nắm hương bỏ vào, tiến hành cho thêm gia vị cây thìa là cùng hoa hồi.

Canh xương bò hầm cách thủy được một lúc, thì mở nắp ra đã thấy nước mang màu trắng sữa nóng hổi cùng mùi hương cô đặc bay ra dụ hoặc nước miếng không biết bao nhiêu người. Lục Phồn cất mấy đoạn hành, nêm thêm ít muối sau đó lấy một cái chén sứ, từng múng từng múng gấp tahn bỏ vào trong chén để đắp lên cái nắp.

Đúng lúc này, có người vì mùi hương mà đến, tựa tại cửa nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nhin không được mở miệng, Cô ở đây hầm cách thủy món gì vậy? Rất thơm.

Lục Phồn quay đầu lại, trong nháy mắt hoảng sợ liền buông cái muỗng rớt xuống đất.

Xuyên, Xuyên Xuyên!

Cô phút chốc đứng lên, sau đó đem kích động phát run nơi tay mà để phía sau lưng, nỗ lực duy trì trấn định, Cái kia, xương bò hầm nắm hương

Thẩm Uẩn Xuyên nhìn ra cô căng thẳng, hướng về cô ôn hòa cười cười, sau đó cất bước đi đến.

Hắn khom lưng nhìn kỹ cái hũ đang trên lò than, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía cô hỏi "... Có nấu dư không, tôi có thể chứ?"

Lục Phồn ngẩn ra, từ trong mắt hắn nhìn ra một tia sáng, nhin không được buồn cười: "Để tôi múc cho anh một chén, có nấu dư mà. "

"Thật chứ? " Thẩm Uẩn Xuyên xác nhận sau liền lại cầm cái chén: "Bỏ đi thì tiếc, đúng lúc tôi chưa ăn trưa, nếu cô không để ý thì tôi ăn nhé? "

Lục Phồn cảm thấy Xuyên Xuyên hiện tại bộ dạng này cầm lấy chén đợi cô đồng ý bộ dáng đặc biệt đáng yêu:" Ừ, anh ăn đi."

Thẩm Uẩn Xuyên không khách khí nữa, cầm lấy cái muỗng vớt thịt bò, nắm hương và củ cải trong hũ múc vào chén. Hắn hiển nhiên là đói bụng lắm, cũng không có để ý gì đến hình ảnh cả, cứ thế đứng ăn ngon lành

Hắn ăn uống tư thái rất giống Lục Thời, hơn nữa hắn cũng giống như Lục Phồn lúc nhỏ, không giống Giản Ngộ Châu chỉ cần là mặt đối mặt liền làm cho người ta một loại cực kỳ nghiêm túc thận trọng cùng uy hiếp cho nên Lục Phồn rất nhanh liền buông lỏng xuống, trên khóe miệng cũng mang nét cười: "Đoàn làm phim cũng không để ý đến cơm nước sao? "

"Chuyện đó cũng không đúng" Thẩm Uẩn Xuyên nuốt xuống thức ăn trong miệng, "Hôm nay thật sự bận bịu, tất cả mọi người đói bụng. Tôi xem ra là may mắn khi đi đến nơi này. "

Hắn lời nói chuyển một cái, "Cô là người làm cho đoàn làm phim phụ trách việc cơm nước hả? Trước kia hình như chưa từng nhìn thấy cô. "

Lục Phồn tưởng tượng một hình ảnh mình đang nắm thìa sắt to lớn lật xào nấu cơm tập thể mà buồn cười, "Không phải là... nhưng thật tình thì cũng không sai biệt lắm. "

Thẩm Uẩn Xuyên không có tiếp tục hỏi, mà là nói," Cô nấu món canh này thật ngon. "Hắn nhìn chén canh của mình đã cạn, thăm dò hỏi, "Cô... Cách vài ngày hầm cách thủy một lần hả? "

Thật ra nếu chỉ nhìn khí chất cùng tướng mạo thì mọi người hết sức dễ dàng đem quy Thẩm Uẩn Xuyên là một loại người thanh cao nhưng lạnh lùng tài hoa cho dù miệng có cười thì cũng không phải là người dễ đụng chạm, Lục Phồn cũng từng nghĩ như thế nhưng trong giây phút đối thoại ngắn ngủi này đây, cô lại cảm thấy Thẩm Uẩn Xuyên giống như cậu em trai gốc của mình ở nhà, trước mặt người ngoài như cao ngạo khí thế bưng bưng, một kiểu như Đùng có mà đụng đến ta nhưng thật sự là một người rất dễ tiếp xúc.

Fan nữ hâm mộ trong nháy mắt chuyển biến thành người chị được hâm mộ.

Lục Phồn nhìn hắn mắt sáng long lanh, không đành lòng làm hắn thất vọng trả lời: "Hầm cách thủy bằng than thì không thường xuyên, nhưng mỗi ngày đều nấu ăn, nếu như anh nghĩ muốn nếm thử, thì mỗi ngày tôi nấu nhiều hơn một chút. "

Thật?

Lục Phồn gật đầu, do dự trong giây lát rồi nói: "Sự thật... Tôi cũng là người hâm mộ anh" Cô hé miệng cười: "Có thể vì người hâm mộ mà làm vài món ăn, tôi cũng rất thích thú. "

Thẩm Uẩn Xuyên cười cười, mặt mày thanh nhã, cả người giống như tranh thủy mặc thanh tao, nhã nhặn cùng điềm tĩnh.

Rất khó có thể gặp được thần tượng, hơn nữa lại phát hiện Xuyên Xuyên trên thực tế cũng là một người khiến cho người ta yêu thích, Lục Phồn có một ít vui vẻ, thậm chí dò hỏi, “Xin hỏi anh có thể cho tôi một chữ kí không? ”

Thẩm Uẩn Xuyên cười một tiếng, “Đương nhiên là được chứ, đã uống canh của cô nấu rồi, tôi đang suy nghĩ làm cách nào để cảm ơn cô. ”

Lục Phồn tung tăng như chim sẻ không thôi, quay đầu nhìn bốn phía phát hiện trên bếp điện có cây bút máy bọc gỗ, vì vậy lấy bút máy đưa cho Thẩm Uẩn Xuyên.

Nhưng nơi này lại không có giấy, làm sao bây giờ? Cô sợ đợi tí nữa nếu Thẩm Uẩn Xuyên sẽ phải đi làm việc, vì vậy dứt khoát đem áo T-shirt của mình đưa ra. Thẩm Uẩn Xuyên kí trên áo T-shirt trắng của cô một chữ kí, có thể là lo lắng bút máy không ra mực nên hấn cố ý nhiều lần tô đậm lên nét kí để tang dấu vết.

Ồi T-shirt giá trị năm trăm vạn!!! Lục Phồn vui sướng hài lòng nhìn ký tên, nghĩ thầm đợi tí nữa liền cởi ra đem về nhà sau đó liền treo ở nhà.

Rất nhanh, cô nhớ tới còn chưa đưa chén canh cho Giản Ngộ Châu nên vội vàng bưng lên chén sứ, cùng Thẩm Uẩn Xuyên nói lời từ biệt.

Lục Phồn đi đến cửa phòng Giản Ngộ Châu gõ cửa “cốc, cốc” không có trả lời, cô nhẹ nhàng đẩy một cái, Két....một tiếng cửa được mở ra.

Trong phòng chỉ bày biện vài món trưng bày đơn giản, thậm chí ngay cả nền gạch cũng không có, nhưng là ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ rọi chiếu ra bụi bặm, lại làm cho người ta một loại yên tĩnh nghiêm mật cảm giác.

Giản Ngộ Châu đang nằm trên chiếu, tư thế ngủ không được hiền lành gì, tay ôm cái gối cùng khuôn mặt đang vùi vào trong đó.

Lục Phồn bước chân nhẹ nhàng đem chén canh để lên trên bàn, vốn là nghĩ xoay người rời đi, kết quả lại ma xui quỷ khiến như thế nào lại ngồi xổm xuống trước giường, ánh mắt chuyên tâm quan sát khuôn mặt Giản Ngộ Châu.

Khuôn mặt hấn hoàn toàn khác với lúc đang tỉnh táo, bình thường luôn lộ ra vẻ nghiêm túc thận trọng lúc đúng là làm cho người ta một cảm giác áp bức vô hình cảm giác áp bách, vậy mà khi chìm vào giấc ngủ mặt mày đều trở nên ôn hoà, kia là hàng lông mi dài cong vút được đặt nơi hốc mắt nhìn bóng chiếu như một chiếc quạt đang xoè. Lục Phồn liền nhìn như vậy rất lâu, nhịn không được đưa tay ra chạm vào hàng lông mi dài quá đáng kia, vừa chạm vào đến cuối cùng thì Giản Ngộ Châu liền nhíu mày, phát tay cô ra.

Lục Phồn nhịn không được cười lên, được rồi, không phá hấn nữa.

Cô đang muốn đứng lên, thì người nằm ở giường lại vương tay ra nắm lấy cổ tay cô níu lại, Lục Phồn dưới chân nghiêng một cái, nửa người đã ngã đè lên người hấn.

Giản Ngộ Châu rầu rĩ rậm rì vài tiếng, tay không tự chủ được ôm lấy cô eo, sau đó ung dung tỉnh lại, lông mi khẽ run nâng lên.

Lục Phồn vẻ sợ hãi nhìn hấn đang vẫn buồn ngủ chưa tỉnh táo mà đối mặt.

A, này cảnh tượng thật là làm người ta suy nghĩ viễn vông nha.

Giản Ngộ Châu giống như trong lúc nhất thời không nhận ra cô, trừng mắt nhìn, lập tức lúng ta lúng túng hỏi, “Cô...”

Lục Phồn luống cuống tay chân từ trên người hấn ngồi dậy, “Cái kia, tôi chỉ là muốn đưa canh giải rượu!” Nói xong, cô chỉ chỉ trên bàn chén canh để chứng minh.

Lòng bàn tay không còn ẩm áp, giác mát mát té nhị không hề có dấu hiệu tràn ra trong lòng.

Giản Ngộ Châu mới vừa tỉnh, tư duy còn chưa tỉnh táo, hấn nhìn chăm chăm lòng bàn tay của mình sau nhìn mặt Lục Phồn rất lâu đang giải thích mở miệng nói “... Cảm ơn. ”

Hắn vuốt vuốt cái trán, chống trên người ngồi dậy, ánh mắt trong lúc vô tình xẹt qua dòng chữ trên áo trắng T-shirt của cô.

Rõ ràng chữ viết....Thẩm Uẩn Xuyên.

28. Chương 28

Ánh mắt hắn như đầm sâu, tĩnh mịch mà tăm tối, Lục Phồn theo ánh mắt hắn đang nhìn cúi đầu nhìn xuống, thấy chữ ký trên áo T- shirt của chính mình, chẳng biết tại sao, theo bản năng cô lấy tay che lại: “... Vẫn còn đang nóng anh mau uống đi, uống xong nghỉ ngơi một chút sẽ thoải mái hơn.”

Giản Ngộ Châu giống như không nghe thấy lời cô, ánh mắt yên lặng xem chữ ký kia, sau đó lâu bầu: “Chữ ký xấu quá.”

Lục Phồn: “...”

Lục Phồn nghe lời nói đã kích thích thần tượng không thuận tai bèn cự lại một câu: “Anh viết đẹp mắt chắc?”

Giản Ngộ Châu nhắc mi mắt lên nhìn cô: “Không tin?” Anh lục trong túi một cái bút máy Montblanc, không nói lời nào khẽ kéo vạt áo T- shirt của cô, viết.

Lục Phồn trừng to mắt: “Anh làm cái gì?”

Cô còn chưa dứt lời, Giản Ngộ Châu đã thoăn thoắt hoàn thành xong, đẩy nắp bút máy lại.

Lục Phồn cúi đầu xuống xem, phát hiện anh ký tên trên áo T- shirt của cô, chữ viết cứng cáp, mạnh mẽ, có một khí khái bén nhọn, so với bên dưới là chữ ký của Thẩm Uẩn Xuyên phiêu dật thanh tú đã thiếu đi một chút thần thái kính sợ, thua kém không ít.

Không biết có phải là anh cố ý hay không, viết chỗ vừa vắn đề lên ba chữ Thẩm Uẩn Xuyên kia, lại còn lớn một chút, để chú ý hết sức.

Không có so sánh sẽ không có tổn thương...

Giản Ngộ Châu hơi hơi nhắc mi, giống như chờ cô khen ngợi, trong lòng Lục Phồn vì tính khí trẻ con ganh đua của anh cảm thấy buồn cười, cố ý giận dữ với anh: “Nhưng mà tôi cảm thấy chữ ký của Thẩm Uẩn Xuyên có linh khí.”

Giản Ngộ Châu lông mày kéo xuống, buồn bực, không nói lời nào.

Lục Phồn bưng chén sứ lên, mở nắp ra, sau đó đưa đến trước mặt anh: “Uống đi?”

Anh tiếp nhận chén, lại không nhúc nhích, Lục Phồn đành phải nói: “Nhưng mà chữ viết của anh rất có khí khái.”

Anh lúc này mới hài lòng, trong mắt ánh ra một chút “Tôi đương nhiên biết rõ, cô không cần phải nói ra chân tướng” ý tứ hàm xúc.

Buổi chiều nhân viên đoàn phim đều bận rộn xây dựng sân bãi, Giản Ngộ Châu không có việc gì làm bèn chạy đến phòng bếp xem Lục Phồn nấu món gì cho bữa tối. Trong phòng bếp ngoại trừ Lục Phồn, còn có vài người trong đoàn phim làm cơm tập thể, phòng bếp trong nhà trọ chỉ có bếp lò nấu bằng củi nên khói cuộn cuộn bay lên làm cho người ta ho đến rung trời, người ở phía sau đốt củi mặt mũi đều đen nhánh khói bụi.

Lục Phồn cũng bị nghẹn ho khan vài cái, quay đầu nói với Giản Ngộ Châu: “Anh ra ngoài đi, ở trong đây sẽ bị sặc đấy.”

Giản Ngộ Châu nhìn những người luống cuống tay chân làm cơm, nghĩ thầm chắc đoàn làm phim nghĩ nơi này có bếp gas và nồi áp suất, cho nên không biết thổi lửa nấu cơm, mới một chút mà khói đã bay đầy nhà bếp, xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Anh xắn tay áo, đi đến sau lò: “Để tôi.”

Người đốt củi sưng sốt, mắt tự nhiên xoa xoa tay: “Làm phiền anh...”

“Nếu chậm trễ tất cả mọi người đều không kịp ăn cơm.”

Người nọ vừa nghe, không tiện từ chối, đem ghế đầu đưa cho Giản Ngộ Châu.

Lục Phồn vẻ mặt ngạc nhiên: “Anh biết làm?”

Giản Ngộ Châu nhàn nhạt nói: “Không phải chỉ đốt củi thôi sao, trước đây tôi rất nghịch ngợm, vườn trong nhà đều bị tôi đốt qua.”

Lục Phồn: “...”

Ngồi ở trên ghế đầu đốt Giản Ngộ Châu thật sự rất có mùi khói lửa, so với bộ dạng lãnh đạm bình thường khác xa, Lục Phồn chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy có chút thú vị, khóe mắt không tự giác có chút ý cười. Giản Ngộ Châu liếc mắt nhìn cô, sau đó lau mặt: “Trên mặt tôi có bụi sao?”

“Không có.” Lục Phồn quay lưng lại thái rau, dừng một chút, cười nói: “Nhưng có hoa văn.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Nghe được bọn họ nói chuyện mấy nhân viên cảm thấy nghi hoặc, bình thường Giản Ngộ Châu không tính là bình dị gần gũi, không tiếp xúc qua thậm chí mọi người đều có chút sợ anh, bọn họ không biết vì sao Lục Phồn dám mở miệng trêu Giản Ngộ Châu.

Đại khái giống trong truyền thuyết, lấy thức ăn làm trời đi...

Sau khi củi cháy, Giản Ngộ Châu cũng tự nhiên gia nhập đội ngũ làm cơm tập thể, Trần Tiêu đi vào phòng bếp chứng kiến Giản Ngộ Châu quơ đại thìa sắt lật xào cải xanh bên trong, vẻ mặt không thua gì bảo táp cấp mười.

Bức tranh không giống Vũ Trục! Cao quý lạnh lùng đâu! Cậu tại sao vì có thể theo đuổi con gái mà buông tha khí chất! Khí chất nha khí chất, khí chất cũng không cần sao!! Xem bộ dáng cậu bây giờ, về sau sẽ vì gia đình nấu cơm không cần giải thích!!

Còn có, cậu ấy chưa từng nấu ăn trong nồi lớn, hôm nay làm như thế này không lẽ để làm hình ảnh tốt cho cô ấy(mỉm cười)

Bữa tối hôm đó, rất nhiều người trong đoàn phim đều trầm trồ khen ngợi. Chảo sắt lớn nấu ra cơm mềm thơm ngào ngạt, ăn cơm nồi áp suất thành thị quen rồi mà mọi người vẫn thích, thậm chí ăn cơm trắng cũng thật cao hứng.

Mọi người ngồi ở trước lửa trại cười cười nói nói, Giản Ngộ Châu quét một vòng đám người xung quanh, không phát hiện ra bóng dáng của Lục Phồn, cho rằng cô có việc đi ra ngoài, vì vậy liền ăn cơm trước. Ăn hơn phân nửa, còn không nhìn thấy cô, nhận không được hỏi Trần Tiêu: “Có thấy Lục Phồn không?”

Trần Tiêu nhún vai: “Cậu đã nhìn một vòng không thấy cô ấy, tôi sẽ thấy sao?”

Giản Ngộ Châu nhẹ chặc một tiếng, để hộp cơm xuống, Trần Tiêu liền vội vàng kéo anh: “Cậu làm gì vậy, nói không chừng Lục Phồn không thích ngồi với nhiều người xa lạ, cậu làm sao tìm được cô ấy, chỉ gây phiền phức cho người khác.”

Giản Ngộ Châu trầm mặc, sau đó ngồi xuống.

Trần Tiêu nghĩ thầm anh muốn chọc vào miệng vết thương của Giản Ngộ Châu, vì vậy ho nhẹ một tiếng: “Chuyện kia, theo đuổi con gái cũng cần phải có phương pháp, khoảng cách sẽ nảy sinh những điều tốt đẹp, hiểu không? Nói... Cậu từng nói tâm ý của mình với cô ấy chưa?”

Giản Ngộ Châu sâu kín nhìn anh.

Trần Tiêu vỗ ót một cái.

Chậm phát triển trí tuệ... Anh nói thầm, sau đó hỏi: “Cậu chưa nói suy nghĩ của cậu cho cô ấy, nếu như cậu cứ đi theo sau cô ấy, sẽ gây phiền cho người khác, coi như cậu lớn lên đẹp trai cũng vô ích.”

“Trừ phi...”

Giản Ngộ Châu thẳng lưng, nghiêng tai lắng nghe: “Trừ phi cái gì?”

Trần Tiêu hạ thấp giọng: “Trừ phi cô ấy đối với cậu cũng có ý tứ, như vậy sẽ không chê cậu phiền.”

Nghĩ đến khả năng này, Giản Ngộ Châu không kìm hãm được có chút kích động, nghĩ thầm nói, cho đến bây giờ Lục Phồn không có chê anh phiền, như vậy có phải đại biểu cô cũng có ý tứ với anh phải không?

“Kỳ thật muốn nghiệm chứng cái này rất đơn giản.” Trần Tiêu chậm chạp uống một ngụm nước, hưởng thụ vẻ mặt tận lực kiềm chế và lo lắng của Giản Ngộ Châu, một hồi sau mới lên tiếng: “Cậu tìm cơ hội đối mặt với cô ấy, nếu qua mười giây cô ấy không né tránh mắt cậu, khẳng định không đùa giỡn. Càng sớm né tránh phân lượng của cậu càng lớn, Nam Tử Trực, cái này cậu cũng không hiểu.”

Giản Ngộ Châu ngồi không yên, đứng dậy đi tìm người thí nghiệm.

Trần Tiêu thở dài, nghĩ anh đã từng oai phong càn quét hết thầy khó khăn cản trở trở thành kim bài người đại diện, thế nhưng lưu lạc đến cấp độ bày kế tình yêu cho lão nam hài, không có khát vọng và tài hoa, bất đắc dĩ hiện tại Vũ Trực tập trung vào nữ sắc, thật sự đáng buồn...

Lục Phồn sẽ ở ba chỗ, phòng cô ấy phòng bếp toilet, Giản Ngộ Châu đến phòng cô gõ cửa, không có người đáp lại, lập tức đến phòng bếp.

Xa xa nhìn thấy phòng bếp sáng như ban ngày, ánh sáng xuyên qua ô cửa sổ, chiếu rọi trên cỏ xanh.

Giản Ngộ Châu nhìn không được dừng chân. Trong lòng anh bố trí thật tốt nhìn thấy Lục Phồn đang làm mọi việc, hít vào một hơi, mang theo bộ mặt khẳng khái hy sinh, trang trọng nghiêm túc đến chiến trường.

Đến trước cửa gỗ, anh vươn tay, đang muốn đẩy cửa vào, lại nghe được trong phòng truyền đến âm thanh một người khác đột nhiên dừng lại động tác.

29. Chương 29

Nghe nói đoàn làm phim khuya hôm nay còn muốn cả đêm quay phim, cho nên Lục Phồn ăn cơm tối xong liền vào phòng bếp, muốn nấu cho Giản Ngộ Châu một chén cháo gà xé sợi cùng nấm hương. Tuy đã đến ngày mùa hè, nhưng ở vùng núi ngày và đêm có độ chênh lệch nhiệt độ rất lớn, ban ngày thì nóng gay gắt như đến đêm thì lại lạnh như mùa đông, nếu hàn khí nhập vào cơ thể người thì dễ dàng ngã bệnh, nếu có thể ăn một chén cháo nóng hổi để làm ấm cơ thể thì rất tốt.

Lửa nhỏ chậm rãi liếm láp qua nồi om nhỏ, Lục Phồn ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ cầm cúi vào di động xem phim truyền hình gần nửa giờ thì buông điện thoại xuống, vươn vai giang tay rộng ra lắc lắc vài cái ngay cổ tay.

Gió đêm từ bên ngoài thổi vào thông qua cửa gỗ đang mở ra phân nửa, Lục Phồn xoa xoa cách tay đang nổi da gà đứng lên muốn đi đóng cửa lại. Tay vừa vịn vào cửa đã thấy bên ngoài hành lan có người đứng nhìn, bốn mắt nhìn nhau, cô liền nhận ra đó là người đại diện của Thẩm Uẩn Xuyên mà Ngụy Gia Ngừ từng nói qua, người đại diện Lý Văn Trường của Thẩm Uẩn Xuyên có tính tình rất xấu, không thích chung đụng.

Nhưng dù sao đây cũng là người đại diện của thần tượng nên Lục Phồn cũng theo kiểu “yêu ai yêu cả đường đi lối về” nên rất là kính lễ mỉm cười gật đầu chào sau đó lập tức đóng cửa lại. Nhưng mà cô vừa mới bước về chiếc ghế đầu nhỏ để ngồi xuống thì đã nghe Lý Văn Trường gõ cửa hỏi Có thời gian không, tôi muốn nói chút chuyện.

Lục Phồn đột nhiên cảm thấy rất ngạc nhiên và thắc mắc, người đại diện của Xuyên Xuyên có thể nói với cô cái gì? Cô mở cửa, Lý Văn Trường đi vào, trên dưới đánh giá cô trong chốc lát, đi thẳng vào vấn đề, Cô là người Giản Ngộ Châu thuê nấu ăn riêng?

Phải.

Nghe Uẩn Xuyên nói, cô nấu ăn rất ngon. Cơm tối hôm nay của hần là do cô cố ý đem tới?

Bởi vì buổi chiều đã hứa với Thẩm Uẩn Xuyên, cho nên khi làm cơm tối Lục Phồn đã nấu thêm một chút không nghĩ tới Lý Văn Trường thế nhưng để ý chuyện nhỏ này. Giọng nói của hần cùng thái độ tỏ ra không mấy thoải mái mà mang phần khó chịu, khuôn mặt Lục Phồn có chút khó chịu khẽ thu lại nụ cười.

Cũng không phải là cố ý, chỉ là thuận tiện mà thôi, Lục Phồn dừng một chút, Nếu như là cảm tạ, Thẩm Uẩn Xuyên đã nói rồi, ngài còn cố ý lại đây nói một lần nữa thật sự không cần thiết.

Lý Văn Trường chân mày cau lại nói thẳng tuột Tôi biết cô là người hâm mộ của hần, bỏ qua việc cô vì mục đích gì cùng đoàn phim đi vào nơi này, tôi hi vọng cô tránh xa Uẩn Xuyên trong hoạt động cá nhân, tôi không muốn nghe bất cứ lời đồn đãi gì giữa cô và anh ta, tôi muốn cô đảm bảo.

Hần nói ra lời này thật sự rất thẳng thắn, không khách khí, Lục Phồn từng nghe Ngụy Gia Ngữ nói Lý Văn Trường rất chú ý đến chuyện tình cảm riêng tư của Thẩm Uẩn Xuyên trên bất cứ phương diện nào, không cho phép có bất cứ scandal nào xuất hiện, cũng không thể dễ dàng tha thứ Thẩm Uẩn Xuyên làm ra bất cứ chuyện gì để ảnh hưởng đến danh tiếng đang chói lòa của hần bị vậy bản. Nói chính xác hơn có thể hiểu nghệ sĩ Thẩm Uẩn Xuyên giống như thủ hạ của hần, giống như công cụ để kiếm tiền.

Lục Phồn không phải là người không có lòng tự trọng nên khi nghe thế cô cũng trầm mặt xuống ngữ điệu không nhanh không chậm nhưng đã mang chút ít giận dữ "Thưa ngài đại diện Lý, tôi đi cùng đoàn làm phim rất đơn giản, đó là tôi làm việc cho Giản Ngộ Châu. Đúng là tôi hâm mộ Thẩm Uẩn Xuyên nhưng chưa từng nghĩ đến việc nhân cơ hội mà thân cận với hần, nếu ngài thấy nghi ngờ cứ trực tiếp hỏi thẳng Thẩm Uẩn Xuyên.

Dù đã nghe Lục Phồn nói nhưng Lý Văn Trường đối với Lục Phồn thật sự không tin tưởng, nên hần vươn tay ra nói Đưa điện thoại di động cả cô cho tôi, tôi muốn kiểm tra xem cô có chụp lén hay không.

Lục Phồn thật sự cảm thấy kinh hãi khi hần không biết xấu hổ.

Lý Văn Trường liếc qua chiếc bàn vuông nhỏ thấy điện thoại đang ở đó bèn quay qua chộp lấy, màn hình di động còn đang chiếu phim truyền hình nên không cần phải truy cập lại mật mã để truy cập, cứ thế trực tiếp quay ra menu vào app hình ảnh để mở ra tra xét, Lục Phồn bỗng chốc nóng nảy hét lên Trả lại cho tôi!

Cô nhớ rất rõ ràng, trong album có một tấm hình cô lấy từ trong điện thoại di động của Tống Minh Trộm đến.

là bóng lưng Giản Ngộ Châu đang ôm cô.

Lý Văn Trường xưa nay cùng Giản Ngộ Châu còn có Trần Tiêu xảy ra mâu thuẫn, nếu như tấm hình bị Lý Văn Trường thấy được... Cô có chút không dám nghĩ tới.

Đúng lúc này, cửa gỗ bị đẩy ra mạnh mẽ, một thân ảnh cao lớn mang theo không khí lạnh bên ngoài lao vào.

Lục Phồn nhìn sang, thấy rõ mặt Giản Ngộ Châu thì hơi sững sờ.

Tại sao anh ta đến đây?

Giản Ngộ Châu giơ tay lên dễ dàng lấy di động từ tay Lý Văn Trường, trầm giọng nói: "Không được sự đồng ý của con gái đã lấy di động, không tốt lắm đâu, Lý Văn Trường, dù gì ông cũng là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, già mà không kính thế này sao?" Lời nói của anh chỉ mang vẻ không hài lòng, giọng nói cũng không nghe ra tức giận bao nhiêu, chỉ có vẻ mặt âm trầm khiến người ta không rét mà run.

Lý Văn Trường cũng không hài lòng: "Chuyện này với cậu có vấn đề gì, tôi chỉ ngăn chặn phát sinh phiền toái mà thôi, việc này nếu trên người cậu, Trần Tiêu cũng sẽ làm thế. Giản Ngộ Châu, cậu đừng ôm việc."

“Nếu như chỉ là người bình thường, tôi hứa sẽ không nhúng tay vào.” Anh nhìn về phía Lục Phồn, rất nhanh rời đi: “Nhưng mà Lục Phồn do tôi mời đến làm đầu bếp riêng, dựa vào cái gì phải xem sắc mặt của ông? Nếu như có chỗ nào không đúng, Trần Tiêu sẽ khuyên bảo cô ấy, giống như, việc này cũng không liên quan đến ông. Ông rảnh ở chỗ này làm khó một cô gái, không bằng trở về dạy dỗ Thẩm Uẩn Xuyên, đến giành đồ ăn của tôi là như thế nào, cố ý cản trở tôi?”

“Trong di động có ảnh chụp hay không, tôi tin tưởng Lục Phồn, cô ấy khẳng định không có là không có, ông đừng xem Thẩm Uẩn Xuyên là báu vật, mỗi người thấy hần đều phải vây quanh sao? Nếu như tôi nhớ không nhầm, tâm trạng của anh ta gần đây không tốt, mấy ngày hôm trước một mình anh ta làm chậm tiến độ quay chụp cả tổ, tính tình nóng nảy, với người đại diện là anh có quan hệ phải không?”

“Giữ lấy người khác không thả, không bằng giải quyết phiền toái của chính mình đi.”

Lý Văn Trường mặt thối lại, cường chế chính mình nhấn nạt một bụng đầy oán khí. Bình thường hần ý lại chính mình lớn tuổi hơn, giảng dạy Giản Ngộ Châu, từ trước đến nay Giản Ngộ Châu đều nhẹ xuy một tiếng, không cãi lại, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, chặn họng hần khiến hần không nói được câu nào. Nếu người bình thường nói hần như vậy, hoặc là Thẩm Uẩn Xuyên mạnh miệng, hần đã sớm mắng trở lại, nhưng hần còn lý trí, bình thường đã có chút xích mích, nếu như quả thật cùng Giản Ngộ Châu trở mặt, con đường về sau có lẽ không dễ đi.

Hần nhanh chóng cân nhắc, một lúc sau nghiêm mặt bỏ lại một câu: “Ngày mai bảo Trần Tiêu nói cho tôi kết quả xử lý!”

Nói xong, hần xoay người rời đi.

Giản Ngộ Châu theo thường lệ, không chút lưu tình cười nhạo một tiếng: “Trời lạnh đường trơn, đi đường cẩn thận, đừng để cái đầu bị ngã vỡ, bệnh viện gần đây nhất phải đi hơn hai giờ xe.”

Lý Văn Trường lão đảo, cắn giận rời đi.

Tình thế chuyển biến quá nhanh, bỗng chốc Lục Phồn không kịp phản ứng, cô giương mắt, nhìn thấy ánh mắt của Giản Ngộ Châu, đang nhìn cô.

Về mặt anh có chút cổ quái, lẫn lộn cảm xúc phức tạp chờ mong, mát mát, quan tâm, Lục Phồn ma xui quỷ khiến phá vỡ trầm mặc: “Lần đầu tiên nghe anh nói nhiều như vậy...”

Bình thường Giản Ngộ Châu trầm mặc ít nói, thường thường lời ít mà ý nhiều, lần đầu tiên Lục Phồn thấy anh nói nhiều sắc bén với người khác như vậy. Không thể không nói... Rất đã nghiền, nhất là đem Lý Văn Trường đem ngậm máu tươi nuốt vào trong bụng.

“Loại người như vậy chính là mềm nắn rắn buông, cô không cần để ý đến hần.” Anh suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: “Về sau cô đi theo tôi, hần sẽ không làm phiền cô.”

“A...” Lục Phồn gật gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Giản Ngộ Châu nhàn nhạt gật đầu, trầm mặc ngăn ngủi, rốt cục nhin không được mở miệng: “Cô nấu cơm cho Thẩm Uẩn Xuyên?”

Giọng nói kia, giống em bé chất vấn cha mẹ có phải yêu thích em bé hàng xóm hay không, trong lòng Lục Phồn ư ám liên tưởng đi mất, có chút buồn cười: “Anh nghe được? Thật sự chỉ thuận tiện, buổi trưa tôi hầm cách thủy anh ta vừa vặn đi qua, tôi thấy anh ta chưa ăn cơm, liền đem canh dư lại cho anh ta ăn... Sau đó nhìn thấy thân tượng vui vẻ, nên đáp ứng nấu cơm tối cho anh ta, lưu lại cho anh ta...”

Câu cuối cùng cô nói có chút yếu ớt, ngữ khí đi xuống.

Giản Ngộ Châu mím môi: “Không cho phép.”

“...” Lục Phồn mở miệng: “Không cho phép cái gì?”

“Không cho phép là fan của cậu ta. Cậu ta không trả tiền lương cho cô, dựa vào đâu ăn cơm?” Giọng nói anh cứng rắn, không hề thương lượng: “Nếu sau này còn thừa, đồ sạch không cho người khác ăn.”

Lục Phồn: “...”

Ông chủ lớn nhất, lạm dụng uy quyền, Lục Phồn đành phải gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Giản Ngộ Châu muốn nói điều gì, nhưng lại thôi.

Lục Phồn cho anh bậc thang: “Anh còn có việc sao?”

Giản Ngộ Châu hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm: “Lục Phồn, cô nhìn tôi.”

Lục Phồn nghi ngờ nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Giản Ngộ Châu đột nhiên vươn tay, bắt lấy bả vai cô: “Đừng nói chuyện.”

“...”

Hơi thở của anh quá gần, toàn thân Lục Phồn lập tức cứng ngắc, bả vai khẽ nhô lên, không dám động.

Cô cứ như vậy đón ánh mắt của anh, nhìn vào mắt anh.

Ánh mắt anh không nóng rực, Lục Phồn thấy trái tim cô đập thật nhanh, bên tai nghe rõ ràng được tiếng tim đập, một tiếng lại một tiếng, nặng nề đánh vào tâm hồn cô.

Lông mi cô chợt lóe, theo bản năng rũ mắt xuống né tránh, Giản Ngộ Châu buông lỏng bả vai cô, mặt quay sang một bên, nắm lấy tay, ho nhẹ một tiếng.

Lục Phồn tay run, lui về phía sau nửa bước: “Cái này, có chuyện gì thế?”

Trong đầu Giản Ngộ Châu đều “Tôi làm sao bại trận nhanh như vậy”, “Tôi còn chưa thấy được phản ứng của cô ấy”, “Tôi rất ngốc phải không”, anh nói lấy lệ: “Quên mất... Tôi đến tìm cô làm gì.”

“A...”

“... Mau làm đi, tôi đi trước.”

Anh không đợi Lục Phồn trả lời, chạy mất dép, bước nhanh xuyên qua hành lang, đi đến chỗ không người mới bước đi chậm lại.

Ánh trăng ở trên cao, người dưới bóng trăng thê lương.

Giản Ngộ Châu trầm mặc thở dài, đứng trong chốc lát, muốn điện thoại hỏi cho Trần Tiêu tí nữa làm việc ở đâu, cầm lấy di động nhìn mới phát hiện di động là của Lục Phồn.

Vừa mới giành được từ trong tay Lý Văn Trường, quên chưa trả lại cho Lục Phồn. Anh không chú ý đến việc nhỏ này, vậy mà Lục Phồn cũng không để ý đến.

Màn hình điện thoại di động vẫn sáng, Giản Ngộ Châu xây dựng tâm lý, vốn định quay lại trả, kết quả ánh mắt nhìn vào app hình ảnh, chân không nhúc nhích được.

...Anh rất muốn biết Lục Phồn có chụp Thẩm Uẩn Xuyên không...

Không được, nếu anh mở di động mà không được cho phép, có khác gì Lý Văn Trường không?

... Mục đích khác nhau, anh có ý tốt, không có xấu, anh chỉ xem một chút...

Giản Ngộ Châu nhìn một vòng, xung quanh không có ai, anh từ từ hít một hơi, nghiêm túc mở album.

Bên trong có mười album khác nhau, Giản Ngộ Châu quét mắt một cái, nhìn album ảnh dưới cùng có tiêu đề.

“Một người trong lòng không ai biết”.

Hơn nữa chỉ có một tấm ảnh.

Nếu như giáo sư dạy ngữ văn của anh còn sống, những lời này.... Chắc là câu tỏ tình thâm mến...

Bất an, nghi ngờ, ngẫm tức giận cảm xúc vọt lên. Đại não Giản Ngộ Châu trong nháy mắt trống rỗng, ngón tay mở album có chút run rẩy.

Nếu như là người khác, là người đàn ông khác... Đủ loại ý niệm trong đầu anh lóe lên, suy nghĩ và hô hấp của anh bị những ý nghĩ kia vây kín trong nháy mắt sau khi mở tấm hình kia đã biến mất không còn.

Anh không thể tin mở to mắt, hô hấp dừng lại.

Đúng lúc này, tiếng bước chân gấp gáp ở hành lang truyền đến, anh quay đầu, nhìn Lục Phồn chạy nhanh đến.

Tóc dài của cô bị gió đêm thổi loạn, lại không có tâm tư đi chải: “Di động của tôi!... Ở chỗ anh phải không?”

Giản Ngộ Châu nhìn cô thật sâu, ánh trăng ảm đạm chiếu lên thân ảnh hai người.

Anh cố nén tình cảm bành trướng, mặt không đổi sắc nói: “Ở chỗ của tôi, lại đây cầm đi.”

...

Đến chỗ tôi, đi đến đi.

30. Chương 30

Về mặt anh trông rất bình thường, bàn tay đang cầm điện thoại đã đưa về phía trước khiến Lục Phồn không nghĩ ngờ gì.

Quan sát thấy anh không có vẻ gì khác thường, nghĩ rằng anh chưa nhìn thấy được hình trong album kia, Lục Phồn thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi về phía anh.

Ánh mắt Giản Ngộ Châu giống như bình thường, lại dấu sóng triều, nhìn chằm chằm người bước gần về phía mình. Ánh trăng mờ lung, dễ dàng lật tẩy những thứ con người giấu đi, đợi cô đến gần cạnh anh, Giản Ngộ Châu theo bản năng tiến lên trước nửa bước, sau đó giang hai cánh tay, ôm cô vào trong lòng.

Cầm Lục Phồn dựa vào bả vai anh có cảm giác hơi đau cùng với hơi thở nóng bỏng gần sát mặt khiến cô trong nháy mắt có chút hoảng hốt bất động.

Giản Ngộ Châu siết chặt vòng tay, lòng bàn tay kề sát gáy và eo cô, đem đầu của cô đặt trước ngực anh, đồng thời hơi cúi đầu, để sát vào tai cô, thở nhẹ nhàng. Hai người cứ duy trì tư thế ấm muội mấy giây, Lục Phồn bắt đầu muốn tránh thoát, Giản Ngộ Châu không cho, gắt gao chế trụ đầu cô, buồn bực nói: “Ôm một lát.”

Lục Phồn không hiểu có chuyện gì mà thành ra như thế này, không lẽ Giản Ngộ Châu uống say coi cô là gấu bông? Tay anh ở eo cô làm cô tê dại, nói năng có chút lộn xộn: “Anh, làm sao vậy?”

(Lúc này tình cảm đã xác định nên sẽ đổi xưng hô anh/em, không còn anh với tôi hoặc cô với tôi nữa nhé)

“Em không cần nói, im lặng một chút.”

“...” Lục Phồn không nói nữa, nhưng toàn thân khó chịu. Gió đêm vùng núi có chút lạnh thấu xương, nhưng ngực anh lại nóng cháy không thôi, một lạnh một nóng, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Trực giác cô nghĩ Giản Ngộ Châu có điều gì đó không ổn. Tâm lý quá phá, mới đầu cô cứng ngắc liên trầm tĩnh lại, cả người rơi vào trạng thái mâu thuẫn.

Một hồi sau, Giản Ngộ Châu không chịu nổi, thấp giọng nói: “Em nói gì đi.”

Lục Phồn: “... Nói cái gì?”

Giản Ngộ Châu: “Cái gì cũng được.”

Lục Phồn: “Anh uống rượu phải không?”

Giản Ngộ Châu: “Không phải.”

Lục Phồn: “Anh lạnh phải không?”

Giản Ngộ Châu: “Không phải.”

Lục Phồn vắt hết óc, không hiểu được đành lặng thinh.

Giản Ngộ Châu bị thái độ im lặng của cô bức điên, nhẫn nại chủ động mở miệng: “Sao em không hỏi anh có thích em hay không?”

Lục Phồn ngẩn ra, ma xui quỷ khiến làm cô nói theo lời anh: “Anh thích em phải không?”

Giản Ngộ Châu nghe vậy, tay ôm cô khẽ run, lập tức buông cô ra, cúi đầu xuống, nhìn thật sâu vào mắt cô. Một lúc sau, trên mặt anh có chút đỏ, anh ho một tiếng, đưa tay che mắt cô lại, cân nhắc thật lâu, trả lời nghiêm túc: “Đúng.”

Lúc này đến lượt Lục Phồn im lặng.

Mãi không nghe được cô trả lời, anh có chút nóng nảy: “Tại sao em không nói chuyện?”

Lục Phồn hốt hoảng, nghĩ mình xuất hiện ảo giác, Giản Ngộ Châu... tỏ tình với cô?!

Cô nói thật: “Em chưa nghĩ được nên nói cái gì...”

Giản Ngộ Châu thấy cô vẫn còn đang trong mộng, không giống như bình thường dịu dàng khách sáo, nhẹn không được thừa dịp cô còn đang mơ màng, vòng qua eo cô: “Em có thể nói vì sao trong máy của em có ảnh chụp ngày đó ở Tổng Thành?”

Lục Phồn ngẩn ra, anh nhìn thấy!

Bí mật nhỏ bị đối phương biết được cảm giác không tốt, cô có chút xấu hổ, chống đỡ thân thể anh ngày càng gần: “Anh, vì sao anh lại xem di động của em!”

Giản Ngộ Châu trầm suy nghĩ, thì ra Lục Phồn xấu hổ giống thiếu nữ hoài xuân. Tính cách cô mềm mỏng, anh nghĩ cho dù cô biết rõ anh xem di động cũng chỉ cười trừ - vì bí mật nhỏ bị phát hiện, nhưng mà hai má khẽ đỏ và giọng nói cầu gắt, làm đầy lòng anh nổi lên một chút ngọt ngào. Giống như có thanh âm ở bên tai anh nói, nhìn đi, Giản Ngộ Châu, trong lòng cô bé này có người, cho nên mới xấu hổ.

Khóe miệng anh giương cao, mở miệng cúi đầu xin lỗi: “Anh xin lỗi, anh biết anh sai.”

Anh bỗng dịu dàng, Lục Phồn tức giận cũng không được. Miệng cô mở ra, cuối cùng vẫn không nói, theo bản năng nghĩ trốn trước, không nghĩ đến Giản Ngộ Châu không giống như trước lúng túng, ngược lại đang giữ chặt eo cô, làm cô dính sát vào ngực anh: “Em có lời muốn nói với anh?”

Lục Phồn gỡ tay anh ra không được bèn nghiêng đầu tránh mắt với anh: “Không có!”

Giản Ngộ Châu biết cô vẫn còn xấu hổ, nhẹn không được cúi đầu cười một cái: “Nói dối. Em vẫn chưa trả lời câu hỏi tầm ảnh kia.”

Mặt Lục Phồn nóng hổi, đầu óc bên trong giống như biến thành đồng nhào nhoét, nóng lòng muốn tìm một chỗ yên tĩnh, ít nhất cũng phải né tránh hơi thở của Giản Ngộ Châu, nếu không cô không bình tĩnh suy nghĩ được.

“Anh, thả em ra trước.”

“Không thả.”

Lục Phồn nhẹn không được mắng: “Anh không biết xấu hổ ả.”

Giản Ngộ Châu sững sờ, sau đó cười vang, không tiếp tục bức cô, đem di động đưa đến trước mặt cô, Lục Phồn đang định lấy, anh lại thu tay về. Lục Phồn nhìn bộ dáng vênh vác của anh, hận không thể tát cho anh một cái.

Giản Ngộ Châu lắc lắc di động trong tay: “Lục Phồn, nhìn thẳng anh đi, em có suy nghĩ gì.”

Lục Phồn vừa chạm vào mắt anh liền dời đi, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tư: “Em không nghĩ được... Thật sự chưa nghĩ ra.”

Ít nhất so với từ chối trực tiếp tốt hơn nhiều... Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Giản Ngộ Châu không phải người hấp tấp, anh biết rõ muốn có kết quả tốt nhất cần phải kiên nhẫn hơn, vì vậy không ép cô nữa: “Anh chờ em nghĩ kĩ, nhưng mà, em không được trốn anh.”

Bình thường Giản Ngộ Châu lãnh đạm ít nói, từ trước đến nay hai người mỗi khi ở cùng nhau điều rất khách sáo, trong lòng Lục Phồn đầy mù mịt không hiểu vì điều gì anh lại thay đổi.

“... Được.”

Giản Ngộ Châu trả điện thoại cho cô. Lục Phồn nhận di động, đang định rời đi, Giản Ngộ Châu đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, cô vừa quay đầu, một nụ hôn nhẹ ở trên trán, một giây sau, anh liền giơ hai tay lên lùi lại hai bước, trên mặt không biểu lộ cảm xúc rõ ràng, nhưng đáy mắt vui mừng không che dấu hết: “Anh đảm bảo không cử động nữa.”

Lục Phồn đưa tay sờ trán không dám nhìn anh, quay đầu liền đi, bước chân có chút nhanh.

Ngồi ở trong phòng bếp, Lục Phồn nhìn không khí đến gần người, nhớ lại nụ hôn ở trên trán, gò má từ từ ửng hồng.

Cô lập tức vỗ vỗ hai má, nhằm giảm bớt nhiệt độ trên mặt.

Xảy ra chuyện tối nay cô không hoài nghi điều gì, nhờ có như thế cô mới nghĩ được thông suốt, Giản Ngộ Châu có tình cảm với cô không phải trong một đêm.

Người đại diện nói anh khó ăn nhưng anh hoàn toàn không kén chọn đồ ăn cô nấu, sự việc ở Tổng Thành mặc kệ lưu truyền scandal nguy hiểm anh vẫn đem quần áo để lên đầu cô, uống rượu say mơ hồ kêu tên cô... Lục Phồn đối với chuyện tình cảm rất cù lần, hơn nữa cô chưa từng nghĩ đến khả năng này, cho nên không để ý những chi tiết này, những thứ không được cô để ý kia ngày hôm nay dần dần hé mở, cô nhớ lại cảm giác ngu ngốc của cô khiến cho cô giận sôi lên.

Lục Phồn vò đầu bức tóc phiền loạn không thôi.

Cô biết là mình thích Giản Ngộ Châu, vấn đề là thích bao nhiêu, cho đến cuối cùng thì nếu sau này phát sinh những tin đồn bị chỉ trích dẫn đến những áp lực lớn liệu cô có thể vững vàng vượt qua?

Lục Phồn vẫn cho rằng, chỉ cần chuẩn bị tâm lý đầy đủ, gánh chịu tất cả từ mở đầu ngọt ngào và thống khổ, mới có thể bắt đầu một mối tình đẹp.

Nhiều năm về trước, cô đã từng thích nam giới, nhưng cô biết rõ tình cảm của chính mình rất dễ bị dập tắt, đối phương đối với cô có cũng được không có cũng chẳng sao, cô không tin tưởng cô sẽ cùng với người đàn ông đó đi hết con đường, cho nên vẫn cô đơn. Nếu tùy tiện yêu thương không có trách nhiệm thì cô không muốn, cho nên cô cần có thời gian để hiểu rõ ràng không muốn tùy tiện với Giản Ngộ Châu.

Tư duy của cô dần dần rõ ràng hơn.

Nếu cô và Giản Ngộ Châu, sắp sửa đối mặt với sóng gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị truyền thông phát hiện, hiện tại người hâm mộ đều quá điên cuồng, nhất là fan cuồng, không muốn thần tượng có đối tượng, dù có che giấu, dân mạng cũng có thể đem nhà gái lôi ra ngoài giữa thanh thiên bạch nhật cho người người nhìn xem. Lục Phồn chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, kiếm chút tiền, mua xe, mua nhà, cô không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình bị người khác dòm ngó.

Cuộc tình này sẽ không thuận lợi, thậm chí khả năng bọn họ còn phải lén lút lút lút, giống ăn trộm.

Lục Phồn nắm chặt di động, trong màn hình là tấm ảnh kia, bóng lưng người đàn ông rất cao lớn, ôm ấp cô, giống như có thể đem tất cả những phong ba bão táp chắn ở bên ngoài, chỉ để lại yên tĩnh cho cô.

Cuối cùng...phải làm sao đây. Trong mắt Lục Phồn toát ra một tia mê mang.

Sâu bên trong rừng trúc, đoàn làm phim đang tiến hành quay cảnh ban đêm, ánh sáng như ban ngày, Lục Phồn đứng ở xa nhìn thấy một mảnh sáng ngời, còn có bóng người đi tới đi lui.

Trong tay cô đang cầm chén cháo gà xé sợi với nấm hương. Cháo nấu với độ lửa vừa vặn nên sóng sánh, gà tơ và nấm hương kết hợp mùi vị hoàn mỹ khiến người ta chỉ muốn nần ngay.

Lục Phồn đứng ở ngoài rừng trúc thật lâu, vẫn chưa có đi vào, lấy điện thoại gọi cho tiểu Trương.

Tiểu Trương ngập đi ra, nhìn xung quanh một lần, nhìn thấy cô liền đi đến: “Sao lại không vào?”

Lục Phồn bịa chuyện: “Có chút tối, không dám vào.”

“Ừ. Vậy đưa tôi, tôi mang vào, đúng lúc phần diễn của anh Giản sắp xong.”

Lục Phồn đem cháo đưa cho anh ta, nhin không được dặn dò: “Đang còn nóng phải ăn ngay nhé.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nhắc nhở anh Giản, bên ngoài rất lạnh, cô về phòng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Trước lúc đi Lục Phồn có lấy thêm cái áo khoác, nhưng mà vẫn có chút lạnh, vì vậy gật gật đầu, nhìn tiểu Trương đi vào rừng trúc, cô cũng trở về phòng.

Một ngày hôm nay chưa có nghỉ ngơi nên Lục Phồn hoạt động gân cốt một lần, lấy quần áo, định đi tắm rửa.

Nhà trọ bình dân điều kiện không tốt lắm, phòng tắm là gian đằng sau, đối diện một ngọn núi tĩnh mịch. Lục Phồn đi vào phòng tắm, sau đó khóa cửa gỗ, sau đó mở đèn treo mờ nhạt.

May mắn là phòng tắm đơn sơ nhưng nước nóng lại đầy đủ.

Lục Phồn tắm xong, bắt đầu mặc quần áo, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, từ xa lại gần.

Một giây sau, thanh âm của Giản Ngộ Châu vang lên: “Lục Phồn?”

Lục Phồn: “...” im lặng, xem như không nghe thấy.

Không nghe thấy trả lời, giống như Giản Ngộ Châu đã đi. Lục Phồn thở ra, mau chóng đem đồ ngủ mặc vào, sau đó mở cửa gỗ, bóng người đen sì đang dựa vào tường làm cô sợ hãi.

Thấy rõ là Giản Ngộ Châu, trong lòng cô khẩn trương buông lỏng: “Anh đứng đây tính hù người ta sao!”

Giản Ngộ Châu liếc mắt thật nhanh nhìn hai chân cô dưới bộ váy dài qua đầu gối, sau đó nhìn thẳng vào mặt cô: “Em đã đồng ý không trốn anh, vì sao lại nhờ tiểu Trương đưa cháo?”

31. Chương 31

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Đang trốn anh sao? Lục Phồn có chút không hiểu, hồi phục tinh thần lại rất nhanh, ánh mắt quay đi: “Em về phòng lấy áo khoác trước.”

Cô chỉ mặc quần áo ngủ mùa hè, nên vải vóc rất thoáng không ngăn cản được gió vùng núi, Giản Ngộ Châu khẽ nhíu mày: “Vào mặc đồ đi. Anh chờ em ở ngoài này.”

Lục Phồn đi nhanh qua anh, vào phòng cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô mặc áo khoác, đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, Giản Ngộ Châu vẫn còn đứng trong sân, bóng anh thẳng đứng, không biết suy nghĩ xuất thần cái gì. Cô chần chờ một lát, mới đẩy cửa ra, đi đến hành lang: “Anh có tâm sự sao?”

Giản Ngộ Châu lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ muốn thăm em một chút.”

“Kết thúc công việc rồi sao?”

“Ừ.”

Lục Phồn không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút... Ngủ ngon.”

Cô vừa mới quay lưng đi, Giản Ngộ Châu mở miệng gọi lại cô: “Lục Phồn.”

Cô nghi ngờ quay đầu nhìn sang.

Giản Ngộ Châu cố gắng những ngôn ngữ cần nói trong đầu rồi làm bộ hồ hững nói: “Ngày mai anh không diễn, cả ngày đều rảnh dù gì cũng đi đến Thanh Cốc, hay là chúng ta đi chơi nhé? Nghe Trần Tiêu nói, thám hiểm việt dã ở Tùng Lâm cũng rất vui....em có muốn đi không?”

Đây là hẹn hò với cô? Nghĩ đến việc hai người ở cùng một chỗ, trái tim Lục Phồn bắt đầu loạn cả lên.

Giản Ngộ Châu thấy cô mãi không trả lời, vội vàng bổ sung một câu: “Nếu em không thích những trò nguy hiểm chúng ta có thể leo núi hoặc câu cá các loại.”

Lục Phồn: “... Không cần, đi thám hiểm rừng rậm đi.”

Giản Ngộ Châu còn đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao để hẹn tiểu cô nương đây, bỗng dưng nghe thấy Lục Phồn đáp ứng, có chút mừng rỡ: “Em đồng ý?”

“Ừm.”

“Vậy anh đi thu xếp đồ để mang đi.” Giản Ngộ Châu đi đến trước cửa phòng anh, nghĩ đến gì đó lại xoay người dặn dò Lục Phồn: “Nhớ mang áo khoác dày, buổi sáng trong rừng vẫn còn lạnh.”

Lục Phồn: “Dạ, em biết.”

Vào trong phòng, từ trong vali hành lý Lục Phồn tìm áo gió và áo khoác, treo lên nhìn, nhúu mày, cảm giác nhìn không được tốt, vì vậy lại tìm quần áo khác, rốt cuộc cũng tìm được quần áo như ý cô bỗng dưng mới kịp phản ứng, cô coi trọng ăn mặc làm cái gì! Lục Phồn đem quần áo treo lên, trực tiếp nằm dài trên giường, kéo chăn đắp lên đầu, rất lâu sau, cảm thấy khó chịu, cô mới ló đầu ra.

Bên ngoài lờ mờ có thể nghe được thanh âm huyền ảo, ngoài cửa sổ đối diện với ngọn núi, cơn trùng kêu không ngừng, nhưng Lục Phồn có thể nghe rõ ràng tiếng tim mình đập. Trần trọc nửa giờ, chưa ngủ được, Lục Phồn ngồi dậy, mở ra cửa sổ, thò đầu ra hít thở không khí.

Đúng lúc này, tin nhắn di động vang lên, cô quay lại giường, mở ra xem, là tin nhắn của Giản Ngộ Châu.

Giản Ngộ Châu: Ngày mai em muốn ăn đồ ăn vặt gì?

Lục Phồn: Tùy ý, đừng mang nhiều, quá nặng.

Giản Ngộ Châu: Được.

Một lát sau, anh lại gửi một tin.

Giản Ngộ Châu: Đi ngủ sớm một chút, ngày mai tám giờ anh gọi em.

Lục Phồn nhếch môi cười, tắt điện thoại di động, nằm vào trong chăn. Không biết vì sao cô không có khó chịu cũng không còn buồn nữa, cô lập tức bị cơn buồn ngủ chiếm lấy, chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau đúng bảy giờ Lục Phồn tỉnh lại, từ trước đến nay cô ngủ sớm dậy sớm đã thành thói quen, bảy giờ mỗi ngày sẽ tự nhiên tỉnh.

Cô thấy thời gian còn sớm, vì thế thay quần áo, ra sân tập thể dục một chút. Tám giờ đúng, cửa phòng đối diện mở ra, Giản Ngộ Châu mặc quần áo thể thao đi ra, mang mắt kính và nón, trẻ ra không ít. Anh nhìn thấy Lục Phồn đã tỉnh, nói đúng trọng tâm: “Dậy sớm là thói quen tốt, nên duy trì.”

Lục Phồn dở khóc dở cười: “Sao anh mang nhiều đồ như vậy?” Cô chỉ cái túi đầy trên lưng, căng phồng, không biết anh nhét vào trong đó cái gì.

“Nhiều sao?” Giản Ngộ Châu nhúu mày, quay người trở về phòng, lấy ra hai cái túi lớn: “Còn rất nhiều thứ anh không có bỏ vào.”

Lục Phồn: “...”

Lục Phồn: “Anh đi chơi hay là muốn dọn nhà vào trong rừng?”

Giản Ngộ Châu nghiêm mặt nói: “Đầu tiên phải ăn gì đó cho có sức khỏe cho đôi chân vì đi cả ngày, cần bổ sung nước, protein, dinh dưỡng, nếu không thể lực sẽ mất rất nhanh. Sau đó, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cần mang đồ đầy đủ, dây thừng leo trèo, bật lửa, lều...”

Lục Phồn: “Ngừng ngừng ngừng... Một buổi tối anh tìm đâu ra nhiều đồ như vậy?”

“Gọi tiểu Trương đi mua, ở gần đây có tất cả các vật phẩm dành cho địa phương.”

Lục Phồn im lặng, nhìn bộ dáng anh bao lớn bao nhỏ, cô quần áo gọn nhẹ ra trận so với Nam Tử Trực cẩn thận cô không bằng... Cần phải học hỏi nhiều.

Tất cả đều chuẩn bị tốt, hai người rời nhà trọ, thừa lúc chạy đến địa điểm thì ngồi ngắm cảnh trên xe. Trên xe du lịch chỉ có hai người bọn họ, Giản Ngộ Châu đem mắt kính lấy xuống. Lục Phồn hỏi: “Hôm nay tiểu Trương không đi theo anh sao?”

Giản Ngộ Châu: “Anh được nghỉ chứ không phải cậu ta, cậu ta còn phải giúp Trần Tiêu.”

Lục Phồn: “Thế Trần Tiêu có biết anh chuẩn ra ngoài đi du ngoạn không? Nếu có người nhận ra anh thì phải làm sao?”

“Không sao, cậu ấy biết rõ. Nếu có người nhận ra... Chờ nhận ra rồi nói sau.”

... Trái tim thật sự là khoan dung.

Hơn nửa giờ sau xe du lịch đã đến địa điểm thám hiểm. Bây giờ chưa đến nghỉ hè, cũng không phải ngày nghỉ lễ, người đi chơi không nhiều, lác đác chỉ có vài người, ngoài hai người bọn họ, chỉ có mấy đôi yêu nhau.

Giản Ngộ Châu quét mắt thấy vài đôi yêu nhau anh anh em em, nhìn không được liếc trộm Lục Phồn một cái, Lục Phồn hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt của anh đang suy nghĩ vấn đề gì.

Giản Ngộ Châu vụng trộm thở dài.

Rất nhanh đến lượt bọn họ, hai người trả tiền xong, nhân viên đưa hai bộ quần áo cho họ, thấy Giản Ngộ Châu bao lớn bao nhỏ băng quơ nói: “Trò chơi quy định, không thể mang bất kì vật gì, nước, thức ăn đều để trong túi xách, không có bất kì chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh, xin cứ yên tâm.”

Giản Ngộ Châu tròn mắt, hạ giọng: “Các người phân chia đồ ăn dinh dưỡng không đủ thì làm sao?” Anh vươn tay, giữ chặt cổ tay Lục Phồn: “Nếu người ta bị thiếu nước cảm nắng thì làm sao?”

Lục Phồn: “...”

Nhân viên làm việc: “... Đây là quy định, xin phối hợp.”

Lục Phồn thấy Giản Ngộ Châu chưa từ bỏ ý định, vội vàng khuyên can, nhẹ nói: “Thôi đi, anh đừng tranh chấp với nhân viên làm việc.”

Giản Ngộ Châu thấy Lục Phồn cũng đứng về phía nhân viên làm việc, bắt đầu dĩ để túi xuống.

Nhân viên làm việc: “Chúng tôi sẽ giúp ngài bảo quản đồ vật, ngài cứ yên tâm.”

Trên lưng hai người khoác balo do nhân viên làm việc chuẩn bị, ngồi lên cáp treo.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Lục Phồn thấy vẻ mặt Giản Ngộ Châu bất mãn, có chút buồn cười: “Quy định mà, không phải chỉ có mình chúng ta tuân thủ. Hơn nữa đồ bọn họ chuẩn bị như vậy đủ rồi.”

Cô liếc nhìn balo: “Nước, bánh bích quy, dụng cụ cầu cứu, còn có thuốc xịt côn trùng và thuốc xử lý khi khẩn cấp.”

Đột nhiên Giản Ngộ Châu nghe được, toàn thân cứng đờ: “... Thuốc xịt côn trùng?”

“Đúng vậy.” Lục Phồn không có phát giác: “Bây giờ là mùa hè, trong núi có rất nhiều muỗi.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Anh vốn hẹn Lục Phồn ra ngoài đi chơi với ý nghĩ gia tăng thời gian hai người riêng tư với nhau, nhưng nhìn thái độ Lục Phồn đang phấn khích bồng bồng Giản Ngộ Châu đột nhiên phát hiện, đến ngọn núi này thám hiểm không phải là ý kiến hay...cáp treo đang dần hạ xuống một vùng rừng cây xanh rì.

Qua hai phút, cáp treo đến điểm cuối, hai người xuống cáp treo.

Nơi này chính là địa điểm trò chơi đầu tiên.

Trong balo hai người đều có một bản đồ đơn giản, đại khái miêu tả điểm khởi đầu cho tới khi đến đỉnh. Quy tắc trò chơi vô cùng đơn giản, đoạn đường này có mười lá cờ, ẩn giấu ở mọi nơi, đến điểm cuối cờ càng nhiều, thưởng sẽ càng nhiều, thời gian trò chơi không hạn chế, chỉ là cách một tiếng đồng hồ, nhân viên làm việc sẽ liên hệ với bọn họ một lần, xác nhận an toàn.

Lục Phồn hưng phấn muốn thử: “Đi thôi.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Anh hiện tại đang hối hận tự trách “Mình nên mang cô ấy đi xem phim, đi dạo phố” “Tại sao tôi lại chọn địa phương mà chim không sinh sống này để hẹn hò”.

Đợi chút, anh vốn có chút ảo tưởng Lục Phồn nhất gan sẽ sợ hãi núp sau lưng anh, hoặc kéo tay anh tìm kiếm sự bảo vệ, nhưng mà sự thật là cô cầm lấy bản đồ, hào hứng đi về phía trước, bỏ anh lại phía sau.

Giản Ngộ Châu thở dài thật sâu, đuổi theo cô.

Rừng núi này ít có dấu vết con người di chuyển, chỉ thấy mấy chỗ núi bị nứt mới có hàng rào bảo vệ.

Cây cối xanh um tươi tốt, toàn là cây cao bóng cả làm cho người ta cảm giác thả lỏng cả người, nơi này không có ánh nắng chói chang của mùa hè, chỉ có những cơn gió lạnh thoải mái.

Vì an toàn của du khách nên khẳng định trước đó đã có người kiểm tra độ an toàn, cho nên Lục Phồn không có lo lắng, bước đi thanh thản chậm rãi, một hồi lâu không nghe thấy tiếng Giản Ngộ Châu nói chuyện, cô quay đầu lại xem, mới phát hiện Giản Ngộ Châu bị cô bỏ rơi ở phía sau.

Lục Phồn dừng bước chờ anh: “Sao anh đi chậm như vậy?”

Giản Ngộ Châu nghiêm túc nhìn cô: “Em đi phía sau anh đi, không chừng trên núi có côn trùng độc.” Nói xong, anh liền dùng sức phun thuốc xịt côn trùng vào chân và xung quanh.

Lục Phồn nhìn bộ dáng của anh, ồ thật dài một tiếng: “Giản Ngộ Châu, anh... sợ côn trùng phải không?”

Toàn thân Giản Ngộ Châu cứng đờ, rất nhanh liền tỉnh táo lại: “Không có. Anh lo lắng em bị cắn.”

Lục Phồn cười không ngừng.

Nhìn đi, anh chỉ cậy mạnh, nếu nhìn thấy côn trùng chắc kêu cha gọi mẹ, cô nhất định phải cười nhạo anh một trận.

Vừa nghĩ đến Giản Ngộ Châu nhìn thấy côn trùng liền giậm chân, Lục Phồn nhin cười không được.

Về mặt Giản Ngộ Châu có một chút rạn nứt, cường điệu nói: “Anh thực sự không sợ.”

“Được được được, tin tưởng anh. Tốt lắm, tiếp tục đi về phía trước được chưa? Chúng ta đi đã được mười mấy phút, xung quanh đây phải có một lá cờ.”

Đi theo bản đồ, đi hơn một giờ, vẫn không tìm thấy được lá cờ, hai người đành phải tìm vị trí nghỉ chân trước, thuận tiện bổ sung nước và năng lượng.

Lúc này, Giản Ngộ Châu lấy từ trong túi ra năm sáu quả trứng gà, Lục Phồn cười nói: “Anh còn giấu giếm!”

“Nếu đều bị lấy đi, vậy tối hôm qua anh bận rộn không công à.” Giản Ngộ Châu bóc một quả, đưa đến bên miệng Lục Phồn, Lục Phồn vô ý thức cắn một miếng, lập tức Giản Ngộ Châu ăn nửa miếng dỏ còn lại của cô.

Mặt Lục Phồn hiện lên màu hồng: “Anh...”

Giản Ngộ Châu hồn nhiên không biết chỗ nào không thích hợp: “Còn muốn ăn nữa?”

Lục Phồn liên tục khoát tay.

Lúc này, ánh mắt cô nghiêm trọng: “Giản Ngộ Châu, anh đừng động.”

Giản Ngộ Châu: “Làm sao.”

Lục Phồn: “Trên đầu anh có một con châu chấu cỏ.”

Giản Ngộ Châu: “...”

“Nó còn rất to.”

“...”

“Anh ngàn vạn lần đừng động, nó sẽ nhảy lên mặt anh.”

Toàn thân anh cứng ngắc giống pho tượng điêu khắc, một sợi tóc cũng không dám động. Lục Phồn không nói anh cũng không có cảm giác, lúc cô nói chuyện, anh cảm thấy trên đầu có con gì đang bò.

Muốn anh chết sớm sao ha!!!!!!!

Lục Phồn liếc mắg ngừng cười, từ trên đầu anh lấy một cái cành khô: “Không phải là châu chấu cỏ, em nhìn nhầm.”

Giản Ngộ Châu: “...”

32. Chương 32

Editor + Beta: Mèo Mập Ngủ Ngày

Nghỉ ngơi thêm một lúc, hai người lại tiếp tục lên đường. Họ tiếp tục tiến bước sâu vào trong rừng, ánh sáng bị tán cây che mất, cơn gió thổi qua cũng mát lạnh hơn hẳn.

Không khí giữa hai người cũng rất dễ chịu giống như đang đi dạo công viên. Giản Ngộ Châu liếc nhìn Lục Phồn đang âm thầm ghen cười, sau khi cô trêu chọc anh thành công cứ cười cười thề mãi, đã tự hứa là để ý đến cảm xúc của anh mà bỏ qua cảm xúc nhưng đôi vai cứ run run kia đã bán đứng cô rồi.

Giản Ngộ Châu cảm thấy hình tượng cả đời mình đều bị hủy hết rồi, hơn nữa còn là ở trước mặt Lục Phồn, điều này còn tệ hơn cả lúc bị antifan bôi nhọ.

Lục Phồn ho nhẹ một tiếng, lau nước mắt vì cười, giả vờ như mình đã bình tĩnh lại, không chà đạp lên trái tim mong manh của người nào đó: “Trong túi em vẫn còn một bình xịt côn trùng chưa dùng đến..... à thì..... nặng quá, anh cầm giúp em đi.”

Da mặt Giản Ngộ Châu gật gật, đúng là bình xịt côn trùng của anh đã xịt hết rồi... Anh cố gắng điều chỉnh lại nét mặt, móc bình xịt côn trùng trong túi cô ra: “Vậy để anh cầm giúp em.”

“Cảm ơn anh.”

Hai người bình an vô sự đi về phía trước, Giản Ngộ Châu cầm bình xịt đi đằng trước mở đường, Lục Phồn đi phía sau nghiên cứu bản đồ: “Quanh đây có một lá cờ, chúng ta đi tìm đi. Em đi bên trái, anh đi bên phải?”

Giản Ngộ Châu lập tức phản đối: “Không được như vậy dễ lạc đường, chúng ta đi chung.” Nói đùa chắc, nếu hai người tách ra thì anh đến chỗ này để chịu tội à! Nói gì thì nói cũng phải cải tạo hình tượng của mình thêm chút nữa.

“Vậy cũng tốt.”

Trong rừng cây cò có thể được giấu ở rất nhiều địa điểm, hai người lật từng gốc cây bới từng mảnh đất lên tìm kiếm. Cứ thế đến năm giờ chiều, họ tìm được tám lá cò, mà nghe nhân viên nói, kỉ lục cao nhất từ trước tới giờ cũng là tám lá, giờ chỉ cần tìm thêm một lá nữa là họ phá kỉ lục rồi.

Ý chí chiến đấu của Lục Phồn sục sôi, khó có lúc Giản Ngộ Châu thấy được vẻ hùng hực khí thế ấy của cô anh bật cười, thầm nghĩ nếu cô đã vui vẻ như vậy nhất định phải tìm được lá cò thứ chín thôi.

Nhưng trời không chiều lòng người, nửa tiếng sau trời lại bắt đầu đổ mưa bụi, rồi dần dần to lên.

Lục Phồn giơ tay hứng mưa, trong tay là những hạt mưa nhảy múa, khuôn mặt cô đầy tiếc nuối: “Dự báo thời tiết hôm nay đâu nói có mưa đâu.”

Giản Ngộ Châu: “Cuối hạ trên núi đều như vậy, mưa tới nhanh rồi đi nhanh, chúng ta tìm chỗ trú thôi.”

Nói nghe thì dễ, trong cánh rừng to như vậy biết tìm đâu chỗ trú mưa đây, thật không dễ tí nào, bọn họ lại càng không dám đứng lâu ở dưới một tàng cây. Giản Ngộ Châu thấy cả người Lục Phồn ướt đầm, nước mưa rơi xuống từng giọt từng giọt, anh vội vàng cởi áo khoác của mình ra không nói lời nào đã bao kín người cô lại.

Lục Phồn sững sốt, toan cởi ra thì Giản Ngộ Châu đã nói: “Mặc đi, không được cởi. Con gái mà để ướt mưa coi sao được.”

Lục Phồn nóng nảy: “Anh cũng bị ướt mà, giờ tiến độ của tổ quay phim gấp như vậy, nếu ốm thì sao?”

“Anh là đàn ông, ướt chút cũng không chết được.” Anh ôm bả vai Lục Phồn, ánh mắt mông lung nhìn vào màn mưa tìm chỗ trú: “Chúng ta không đứng chỗ này nữa, phía trước có vách đá nhô ra, qua đó đi.”

Lục Phồn muốn lao ra ngoài nhưng Giản Ngộ Châu lo cô bị ướt, nên cứ thế ôm chặt vai cô kéo sang vách đá đằng kia

Trước mắt cô không nhìn thấy gì, đành đi theo bước chân của anh, lảo đảo bước về phía trước, nhưng hình như sâu thẳm trong lòng mình cô cũng không lo bị ngã, giống hệt như lần đó lúc còn ở Tổng Thành, anh ôm cô từ sau lưng, có anh thì sẽ không sao cả.

Tới gần vách đá, họ mới phát hiện hóa ra đây là một sơn động nhỏ, có thể chứa được ba bốn người. Giản Ngộ Châu để cô ngồi sâu vào bên trong, bản thân mình ngồi lui về phía cửa. Lục Phồn cũng không phát hiện ra có gì bất thường: “Anh ngồi lui vào đây đi ở ngoài đó bị hắt mưa.”

Giản Ngộ Châu ho nhẹ một tiếng: “Không sao, anh ngồi ngoài cũng được.”

Lục Phồn thấy anh tránh né ánh mắt của cô, cúi đầu nhìn mới nhận ra quần áo của mình đều ướt đầm, dán chặt vào người để lộ toàn bộ đường cong cơ thể.

Mặt cô đỏ lên, không nói thêm gì nữa. Giản Ngộ Châu cũng lúng túng vô cùng, cố gắng giữ bình tĩnh: “Mặc áo khoác của anh đi.”

“... Ừm”.

Cô mặc lại áo khoác, hai người cùng thở phào nhẹ nhõm, Giản Ngộ Châu cũng lui vào trong. Bầu trời tối sầm, sơn động nho nhỏ cũng tối om, trước mũi chỉ có mùi rêu xanh trộn lẫn cùng hương cỏ.

Hơi nước lạnh lẽo, không gian yên tĩnh lạ thường.

Một lúc lâu sau, Giản Ngộ Châu hỏi cô: “Lạnh không?”

“Không, em vẫn ổn”

“Mưa như vậy chắc cũng lâu tạnh, chúng ta phát tín hiệu nhé nếu đợi đến đêm sợ sẽ nguy hiểm ấy.”

Lục Phồn vừa nghĩ chỉ còn một lá cò nữa là phá kỉ lục lại thấy tiếc không thôi: “Ừ, cứ làm vậy đi.”

Máy phát tín hiệu của họ có chức năng định vị phải đợi một lúc nữa sẽ có nhân viên tới đón. Chẳng qua ngoài trời mưa vẫn to, đợi nhân viên đến phải mất khá nhiều thời gian, hai người đành nói chuyện phiếm cho qua thời gian.

Đột nhiên, Lục Phồn ồ lên một tiếng, đưa tay sờ lên tường đá, mò được một lá cờ, cô mừng rỡ không thôi: “Hóa ra ở đây giấu một lá, Giản Ngộ Châu, chúng ta phá kỉ lục rồi.”

Trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt cô tựa như có ánh sáng dị thường, Giản Ngộ Châu hơi ngẩn ra, khẽ cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Nhờ em giỏi đấy.”

Lục Phồn cười cười, nhét lá cờ vào balo: “Không biết phần thưởng là gì nhỉ, có khi lại là khăn ướt hay gấu bông?” Chợt nhớ ra điều gì, cô nín cười: “Thật ra thì gấu bông là hợp nhất, anh thích ôm khi ngủ mà.”

Giản Ngộ Châu cứng đờ, anh hoàn toàn không hiểu nổi vì sao chỉ đi ra ngoài có một lần mà tất cả mọi bí mật của anh đều bị Lục Phồn biết hết, cái mặt già của anh biết ném đi đâu đây?

“Không, anh không thích gấu bông.”

Lục Phồn dựa vào tường: “Ày, cũng không phải bí mật gì quan trọng, Tiểu Trương và Trần Tiêu bán đứng anh từ lâu rồi.”

Lục Phồn không nhin cười nổi nữa: “Thật ra như vậy rất đáng yêu mà.”

Giản Ngộ Châu: “.....”

Dù anh thích nghe Lục Phồn khen mình nhưng hai chữ đáng yêu này thì không ổn chút nào! Cái từ này dùng để miêu tả con gái hay chó con, mèo con mà!!!!

Tiếng hít thở của hai người đều đều phảng phất, Lục Phồn cảm thấy hơi mệt, Giản Ngộ Châu thấy đầu cô ngả dần liền nhẹ nhàng đặt lên vai mình, sau đó vuốt vuốt tóc cô.

Lục Phồn nửa tỉnh nửa mơ, nói mơ mấy câu. Giản Ngộ Châu không nghe rõ cô nói gì, nhẹ giọng gọi: “Lục Phồn?”

Cô ừ một tiếng, mơ mơ màng màng. Lúc này là khi con người ta thiếu cảnh giác nhất, hỏi gì cũng nói. Giản Ngộ Châu hít một hơi, bắt đầu dụ dỗ: “Lục Phồn, em có thích anh không?”

Vừa hỏi xong, anh lại thấy mình đang làm điều thừa thãi nhất định Lục Phồn cũng sẽ thích anh rồi, thế nên anh đổi sang chuyện: “Khi nào thì em chấp nhận anh? Có thể cho anh thời gian chính xác không? Anh còn chuẩn bị tinh thần.”

Lục Phồn cúi đầu, Giản Ngộ Châu vội đỡ cô. Cô nhếch môi, ánh mắt vẫn mông lung: “Không biết....”

Giản Ngộ Châu thất vọng thở dài, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ liền hỏi: “Em thích anh hơn hay Thẩm Uẩn Xuyên hơn?”

Chờ một lúc lâu, Giản Ngộ Châu có cảm giác như thể mình là một phạm nhân đang chờ đợi lời phán xét cuối cùng, bất đắc dĩ cười khổ. Đợi đến lúc anh tưởng như cô đã ngủ mất rồi, cô mới nhỏ giọng trả lời: “Không giống nhau.....”

Thoáng cái tinh thần ai kia đã tỉnh táo hẳn lên: “Sao lại không giống nhau?”

Lần này thì Lục Phồn không trả lời nữa, cô ngủ thật.

Giản Ngộ Châu không làm phiền cô, cầm đôi bàn tay lạnh như băng của cô nhẹ nhàng xoa bóp, đến khi tay cô ấm lên cũng không nỡ buông ra, nắm trong tay như nâng niu châu báu.

Đúng như anh đoán, trận mưa này rất lớn, nhân viên khó mà xác định được vị trí chính xác của họ, đợi mưa nhỏ đi mới tìm được Giản Ngộ Châu đang đứng ngoài cửa động.

Lục Phồn đi cả ngày, cảm giác giấc ngủ này cực kì ngọt ngào. Dưới ánh trăng mờ ảo, cô mơ hồ nhận ra mình đang nằm trên tấm lưng người nào đó, bước chân người này vô cùng vững chắc. Theo bản năng cô ôm chặt lấy anh, đôi tay quấn lên cổ Giản Ngộ Châu.

Bước chân Giản Ngộ Châu hơi dừng lại, rất nhanh đã bắt kịp nhân viên cứu hộ còn đang đi phía trước, cùng xuống núi. Bầu trời đêm sao trăng thưa thớt, sắc trời tối mực như một tấm màn sân khấu khổng lồ. Đường núi không dễ đi, Giản Ngộ Châu bước từng bước thật cẩn thận. Sức nặng trên lưng mang theo một bí ẩn ngọt ngào, một khi đã mang lên anh cũng không muốn sẽ có ngày buông xuống.

Lục Phồn từ từ tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn sườn mặt của Giản Ngộ Châu. Người đàn ông này vốn là như vậy, lúc nào cô gặp nguy hiểm lo âu, anh sẽ luôn bên cạnh, ôm cô che chở cho cô.

Cô cúi đầu, khóe mắt cay cay. Sau cơn mưa cả đất trời như được gột rửa sạch bong, không khí mát mẻ len lỏi vào xương tủy. Cô ngẩng đầu nhìn mấy ngôi sao đang lóe sáng trên trời, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này đúng là lúc thích hợp nhất để tỏ tình.

Cô lấy hết dũng khí, nhỏ giọng gọi anh: “Giản Ngộ Châu?”

Giản Ngộ Châu nghiêng mặt qua: “Em tỉnh rồi à?”

Lục Phồn đỏ mặt: “Vấn đề vừa rồi, em còn chưa nói xong. Không phải anh vẫn đợi một câu trả lời chắc chắn sao?”

Bước chân Giản Ngộ Châu dừng lại.

“Em thích Xuyên Xuyên, nhưng không phải là yêu anh ấy..... nhưng anh, thì có thể”.

Anh không cần phải có thời gian chờ thêm nữa, bởi vì em cũng thấy thích anh.

33. Chương 33

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Khi Lục Phồn và Giản Ngộ Châu quay trở về thì trời đã chuyển về khuya, phần lớn mọi người đều không nhận ra Giản Ngộ Châu đã biến mất cả ngày, ngoài hai tên lúc nào cũng lo cho vấn đề chung thân đại sự của anh là Trần Tiêu và Tiểu Trương. Bọn họ gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, tất cả đều không ai bắt máy, hai người lặng lẽ suy diễn, có khi nào tên kia bị từ chối nên chui vào một góc ngồi khóc lóc rồi không, hay là thành công nên quên luôn chuyện trở về quay phim rồi.

Trần Tiêu và Tiểu Trương đứng đợi dưới chân núi rất lâu mới thấy một bóng người xuất hiện ở phía trước. Hai người nhìn kĩ lại thì nhận ra Giản Ngộ Châu, lúc anh đến gần, trên cổ anh có một cặp gấu bông tình nhân, còn Lục Phồn thì nằm ngủ trên lưng, họ nhất thời kinh ngạc đến cảm rơi xuống đất.

Giản Ngộ Châu đi tới cạnh bên, Tiểu Trương há hốc miệng: “Anh Giản.....”

Giản Ngộ Châu liếc cậu một cái, ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng.

Trần Tiêu như cười như không khoanh hai tay trước ngực: “Thành thật khai báo, có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Trở về rồi nói.” Anh quay sang nhìn xem Lục Phồn có bị đánh thức hay không, trong mắt lóe lên nét vui sướng ngọt ngào.

Hai người kia hít sâu một hơi, thì thầm: “Không lẽ anh ấy gặp quỷ núi, nên bị nhập vào rồi?”

“Đừng nói nữa, nổi hết da gà lên rồi đây.”

Giản Ngộ Châu không để ý tới họ, bước về phía trước.

Trần Tiêu nhìn đắm đuối mà tim như nát vụn. Thế là xong, lão xử nam cũng có người yêu rồi, hoa hoa công tử như anh biết tìm kiếm ở đâu? Chẳng lẽ phải đợi đến năm bốn mươi tuổi rồi làm một đóa hoa cô đơn sao?

Tiểu Trương hồi phục tinh thần: “Đúng là không dễ dàng gì, với thủ đoạn cửa gái của anh Giản mà lừa được Lục Phồn vào tay thì quả là kỳ tích.”

Giản Ngộ Châu bước đằng trước tất nhiên cũng nghe được câu mà cậu ta vừa nói, dưới chân lão đảo, anh vội quay đầu lại trừng mắt. Gì đây, đang nghi ngờ nhân cách mị lực của anh à? Anh không cần thủ đoạn gì đâu nhé, cái anh dựa vào là nội tâm tốt đẹp biết chưa!!

“Anh Giản à, hai người kiếm con gấu này đâu vậy, có lẽ nào Lục Phồn biết anh thích ôm gấu bông nên tặng cho anh à.”

Giản Ngộ Châu: “.....”

Anh cắn răng nói: “Phần thưởng trò chơi, giờ chơi cái gì cũng tặng gấu bông, chả có tí sáng tạo nào cả.”

Trần Tiêu và Tiểu Trương sưng sốt, sau đó cùng lúc nở nụ cười, thầm nghĩ, không phải anh thích cái này lắm sao, miệng nói vậy chứ thực ra thích muốn chết ấy chứ. Bọn họ mỗi người cầm giúp anh một con, Lục Phồn ngủ rất sâu, ba người đi đường thảnh thơi còn cãi nhau cô vẫn không tỉnh giấc, đến lúc Giản Ngộ Châu thả cô xuống giường cô mới mở mắt ra: “Đến rồi à?”

Giản Ngộ Châu khề ừ.

“Anh vẫn công em suốt đoạn đường sao?” Cô có hơi ngượng ngùng, bất tri bất giác đã ngủ thiếp trên lưng, công lâu như vậy chắc chắn là mệt lắm rồi.

“Không nặng lắm, em nặng thêm 5 cân nữa cũng được.”

Lục Phồn thấy buồn cười. Nhất thời cũng không ai lên tiếng, Giản Ngộ Châu lẳng lặng ngồi bên giường nhìn cô, Lục Phồn bị anh nhìn đến đỏ bừng cả mặt, đành chống người ngồi dậy: “Anh.... Sao không về phòng nghỉ ngơi đi?”

Hình như lúc này Giản Ngộ Châu mới nhận ra anh nên về phòng mình: “Anh về phòng đây, em nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Lục Phồn định đi tắm rồi mới ngủ lại, cảm giác dính dính khiến cô hơi khó chịu, xuống giường đi tới tủ quần áo, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Giản Ngộ Châu ngập ngừng đứng ngoài cửa phòng:

“Anh còn việc gì nữa hả?”

Giản Ngộ Châu có hơi khó mở lời, anh ho nhẹ một tiếng, rồi lấy con gấu bông sau lưng ra, đường đường chính chính nói: “Phần thưởng đó, cho em.”

“Anh giữ đi, anh thích mà.”

Giản Ngộ Châu: “....Anh có một con rồi.”

Lục Phồn cười cười, nhận lấy con gấu bê về giường: “Vây được.”

Giản Ngộ Châu yên lặng nhìn cô, đắn đo một lúc lâu mới hỏi: “Em còn nhớ lúc xuống núi đã nói gì không?”

Lục Phồn ngẩn ra, đỏ khốc đỏ cười: “Dĩ nhiên em nhớ, chẳng lẽ anh tưởng em nói mơ à.”

“Không phải.”

Anh lập tức phủ nhận, im lặng một giây sau: “Anh chỉ cảm thấy, nếu chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, trước khi đi ngủ nên hôn chúc ngủ ngon đúng không?”

Hóa ra là nhắc cô nghĩa vụ làm người yêu à..... Lục Phồn buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chân thành của anh, cô lại thấy thẹn thùng.

Giản Ngộ Châu biết cô đã đồng ý, anh cúi đầu nhìn xuống. Trên đôi má của cô đã phủ hai mảng hồng kèm ánh mắt tránh né, đúng là cô ấy đang thẹn thật. Lòng ai đó cũng vui mừng không thôi, lòng bàn tay tê rần bối rối không biết phải làm sao.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, Lục Phồn thầm nghĩ, thôi đừng mong tên ngốc này nghĩ ra được gì. Cô ngẩng đầu đón ánh mắt của anh, kiễng chân hôn lên má anh một cái, rồi cầm đồ ngủ chạy ra khỏi phòng: “Em đi tắm đây.”

Giản Ngộ Châu sững sờ tại chỗ, tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng..... Sao mặt lại nóng thế này, thôi xong, chắc là mắc mưa nên cảm rồi. Anh sờ trán mình, lăm lăm hai câu rồi tùm tùm quay về phòng.

Sang ngày hôm sau, Giản Ngộ Châu cảm thấy cái miệng quạ đen của mình nói đâu trúng đó, trán nóng hầm hập. Tổ quay phim đang quay cho kịp tiến độ, nam chính không thể ngã bệnh vào lúc mấu chốt như thế này được, không thể làm gì khác họ đành phải đổi phần diễn của diễn viên khác lên trước.

Vốn Giản Ngộ Châu muốn cậy mạnh bò xuống giường làm việc, nhưng lại bị Tiểu Trương và Trần Tiêu ngăn cản, giờ anh sốt tới 39 độ, không sợ tai nạn chết người à.

Chẳng qua Giản Ngộ Châu đâu thèm nghe lời họ, cuối cùng Trần Tiêu lôi vũ khí là Lục Phồn ra, anh mới an phận ngoan ngoãn nằm trên giường.

Sau khi Lục Phồn biết anh bị sốt vẫn luôn ở bên anh, anh cũng không chịu ngủ, cứ yên lặng nhìn cô. Uống thuốc hạ sốt xong nhiệt độ vẫn không giảm, Lục Phồn đặt tay lên trán anh, nhũn mỳ. “Sao đột nhiên lại sốt?”

Không lẽ do hôm qua dính mưa? Anh nhường áo khoác cho cô, còn bản thân lại dầm mưa như thế. Giản Ngộ Châu thấy vẻ mặt lo lắng của cô nên trấn an nói: “Chỉ nóng một chút thôi, không sao đâu, ngủ một giấc là được.”

Nhưng ngay sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Anh nghĩ tại hôm qua em hôn anh nên nhiệt độ mới cao thế đấy, giờ em mà hôn thêm cái nữa chắc anh vào viện mất.”

Lục Phồn trừng mắt nhìn anh, không biết nên cười hay mắng: “Anh còn tâm trạng nói đùa à? Nếu em biết anh muốn chuồn ra ngoài, em bảo Trần Tiêu cột anh vào giường đó.”

Giản Ngộ Châu biết cô quan tâm đến mình, lòng đắc ý vô cùng: “Nếu em ngồi đây anh sẽ không chuồn đi.”

Lục Phồn vỗ vào trán anh một cái, cười khê: “Để em nấu cho anh bát cháo, anh nghỉ ngơi cho khỏe, biết không?”

Giản Ngộ Châu lưu luyến kéo tay cô: “Anh biết rồi.”

Từ tối hôm qua người này cứ có gì là lạ, không biết có phải bị cháy hổng đầu rồi không. Mặc dù Lục Phồn nghĩ vậy, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào đi vào bếp.

Chờ Lục Phồn rời đi, Tiểu Trương mới rón rén chui vào. Giản Ngộ Châu liếc cậu một cái, thoáng chốc đã quay lại hình tượng lạnh lùng cao ngạo. Tiểu Trương ngồi trên giường bệnh, cười ha ha: “Anh Giản, chia sẻ với em một chút, anh theo đuổi Lục Phồn bằng phương pháp nào?”

Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đáp: “Cậu quan tâm làm gì?”

Tiểu Trương không vui: “Anh Giản, hẹn Lục Phồn đi thám hiểm cũng là ý của em, sao anh lại qua cầu rút ván thế.”

Không nhắc tới thì thôi nhắc rồi lại khiến anh nhớ đến việc Lục Phồn biết chuyện anh sợ sâu, hình tượng cả đời bị hủy trong một giây, anh hằm hừ nghiêm mặt.

Tiểu Trương vừa nhìn đã biết trong rừng đã có chuyện không vui, lập tức lái sang chuyện khác: “Không nói cũng không sao, anh trở về an toàn là tốt rồi.”

Giản Ngộ Châu cảm thấy mình là một ông chủ rất có tình người, dù Tiểu Trương có chân chó thể nào lại còn là một đồng đội ngốc như heo nhưng ít nhất cậu ta cũng từng giúp anh, trước giờ anh đều thưởng phạt phân minh như thế: “Xét thấy cậu cũng có công, tôi quyết định tăng lương cho cậu.”

Tiểu Trương vui vẻ ra mặt: “Cảm ơn ông chủ, ông chủ phát tài!”

Phát tài thì không cần, Giản Ngộ Châu thâm nghĩ, sớm cưới vợ mới là chính sự.

Lục Phồn kiểm tra xem thử, rồi dùng gừng, củ cải, đường đỏ nấu thành một nồi cháo.

Giản Ngộ Châu đang tựa vào tường đọc sách, thấy cô bước vào thì vội bỏ ra ngay.

“Nhân lúc còn nóng thì mau uống đi, hạ sốt trừ lạnh.”

Giản Ngộ Châu nhận lấy bát, uống một hớp rồi có vẻ không nhẽo: “Hơi đắng.”

“Ồ, em có thêm đường rồi mà, sao đắng được?”

Lục Phồn nghi ngờ nếm thử một chút: “Đâu có đắng.”

Giản Ngộ Châu đưa mắt nhìn theo bát, quay đến chỗ Lục Phồn vừa chạm vào rồi từ từ uống hết rồi nói: “Ừ, ngọt.”

Lục Phồn ngây người ra một chút mới kịp phản ứng lại, vừa bực mình vừa xấu hổ.

..... Thôi, không so đo với người đang âm đầu như anh.

34. Chương 34

Giản Ngộ Châu bệnh phát ra cũng nhanh mà cũng mau chấm dứt, tới xế chiều cùng ngày, sau một giấc ngủ dài thì nhiệt độ cũng giảm đi rõ rệt.

Giản Ngộ Châu thích thú trải nghiệm cảm giác được Lục Phồn chăm sóc, lần đầu tiên ảnh để có suy nghĩ cực đoan, ước gì bệnh kéo dài lâu thêm chút nữa mới tốt. Nhưng mà ảo tưởng đó không thể nào trở thành hiện thực, anh mới khoẻ được một chút đã bị Trần Tiêu xách cổ lôi xuống giường đưa đi quay phim.

Để tránh những lời đồn không cần thiết, Lục Phồn vẫn như lúc trước, có khi ở phòng mình đọc sách nghịch điện thoại, có khi ngồi trong bếp làm cơm, mỗi ngày nói chuyện với Giản Ngộ Châu cũng không được mấy câu.

Tối hôm đó Giản Ngộ Châu lại có cảnh quay đêm, mỗi lúc quay phải khuya khoắt mới xong, sau đó anh sẽ đứng lại trước cửa phòng của Lục Phồn một lúc, tự trách sâu sắc hành vi thất trách không quan tâm đến bạn gái của mình.

Đương nhiên những chuyện này Lục Phồn không hề biết, cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nếu ở bên Giản Ngộ Châu thì thời gian cả hai dành cho nhau sẽ rất ít, cô nghĩ rất thoáng cho nên vì thế mỗi ngày vẫn trôi qua bình thường, không oán không giận. Mãi đến tận nửa đêm hôm đó tỉnh lại uống nước, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng mình.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn giật mình ho sặc sụa khỏ sở bởi sặc nước, “Anh, anh đứng đó định hù ai thế?”

Giản Ngộ Châu vô tội đáp: “Anh không định hù em đâu”.

Lục Phồn sờn cả tóc gáy: “Không lẽ tối nào anh cũng đứng bên ngoài phòng em? Anh diễn phim kinh dị hả?”

Giản Ngộ Châu vội vàng giải thích: “Không có, tại anh vừa đi ngang chỉ muốn nhìn thử xem em có ngủ ngon không thôi”.

Cuối cùng Lục Phồn cũng hít thở được bình thường, nhịp tim đập nhanh cũng dần vững vàng trở lại, “Anh mới xong việc hả?”

“Ừm”.

“Thế nghỉ sớm chút đi, ngủ ngon nhé”.

Cô nói xong thì vung vung tay, ngáp một cái rồi quay về giường, Giản Ngộ Châu cũng nói câu chúc ngủ ngon, cẩn thận bước từng bước về phòng. Anh thấy hình như Lục Phồn đang giận thì phải, dù sao mấy ngày nay hai người chưa nói được với nhau câu nào cả.

Con gái phải được dỗ dành cùng nuông chiều yêu thương, tuy Giản Ngộ Châu không có nhiều kinh nghiệm, nhưng khả năng học hỏi và tưởng tượng lại cực kì vô tận, anh thấy nếu cứ vậy nữa thì không được, Lục

Phồn sẽ nghĩ anh theo đuổi được rồi thì lạnh nhạt cô, anh phải cố gắng dành lại một ngày rưỡi ở cùng cô mới được.

Thế là hai ngày sau, anh liều cái mạng già quay phim liên tục, hầu như mỗi cảnh chỉ một lần là qua, rồi cuộc cũng tranh thủ được nửa ngày nghỉ ngơi.

Anh phụ Lục Phồn trong phòng bếp rồi cùng ngồi ăn cơm trưa, sau đó trang bị đầy đủ, dưới sự che chắn cùng sắp xếp của Tiểu Trương, hai người họ an toàn ngồi lên xe đi ngắm cảnh.

Hẹn hò mà không khác gì làm đặc công, vừa buồn cười vừa kích thích, Lục Phồn tựa lên vai Giản Ngộ Châu không nhìn được bật cười. Giản Ngộ Châu rất hưởng thụ cảm giác Lục Phồn dựa vào anh, mềm mềm nhẹ nhẹ, mấy sợi tóc vô tình lướt qua tay anh và cổ, ngứa ngáy, cũng lan đến tận đáy lòng.

Chẳng trách thanh niên bây giờ cứ thích dính lấy nhau, Giản Ngộ Châu thầm nghĩ, có bạn gái thoải mái thật đấy, chỉ hận không thể ôm cô trước mặt mọi người thôi.

Dù hai người không có nhiều chủ đề để nói, đa số thời gian Giản Ngộ Châu vẫn hay xoa xoa nắn nắn tay Lục Phồn, sau đó Lục Phồn sẽ đánh vào đùi anh, anh lại chuyển sang vuốt ve vành tai, vừa ngứa vừa mờ ám.

Đơn giản lại ngọt ngào.

Đến khu du lịch, Giản Ngộ Châu kéo vành nón xuống: “Em muốn đi đâu?”

Lục Phồn nhìn danh sách thăm quan một lượt: “Chúng ta đừng tới mấy chỗ nhiều người, tránh gặp phiền phức”.

Giản Ngộ Châu gật đầu, anh cũng không muốn lần đầu tiên hẹn hò bị phá hỏng như thế.

Hai người đi theo bản đồ, chọn mấy nơi ít người chú ý, chẳng hạn như đoán câu đố, bắn tên, trượt cỏ, chơi rất vui.

Tối gần chạng vạng, hai người thuê một con ngựa chậm rãi cưỡi tản bộ trên thảo nguyên. Mặt trời dần dần lặn về tây, giữa thảo nguyên bao la rộng lớn được bao phủ một màu vàng nhạt, xa xa là đỉnh núi Thanh Sơn cao vút, cảnh sắc đó càng yên tĩnh thanh bình. Lục Phồn lùi ra sau tựa vào ngực Giản Ngộ Châu, một tay anh dắt cương ngựa, một tay ôm lấy hông cô tránh té, hai người không nói năng gì, nhưng trong lòng vẫn ngập tràn ấm áp.

Lần này quay xong ở khe Đại Thanh, đoàn làm phim sẽ rời khỏi Hàng Châu, tới thành phố khác lấy cảnh, có lẽ phải qua một thời gian lâu nữa hai người không gặp nhau. Giản Ngộ Châu không chủ động nhắc tới việc này nhưng trong lòng Lục Phồn hiểu rõ, nên cũng không muốn nói tới, trong lòng cô đã dự đoán được những chuyện có thể xảy ra và cô biết anh cũng không thoải mái gì cho nên cần gì phải vì nó mà quấy nhiễu giây phút này?

Mặc dù hai người không thường ở bên nhau nhưng mỗi người đều có công việc và cuộc sống riêng của mình, không thể cứ dính vào nhau một chỗ, đối với họ mà nói cũng đã qua cái tuổi ngây ngô điên dại vì tình, cách nhìn nhận vấn đề cũng trưởng thành hơn người trẻ.

Lục Phồn từng đọc được trên mạng một câu này “thấu hiểu là trạng thái cao nhất của tình yêu” cô rất tán thành. Hai người ở bên nhau cần mở lòng với nhau và thấu hiểu cho nhau, khi rời xa không nhất thiết phải ngóng trông, không hao tâm tổn sức, không quy lụy bị thương, không cần quan tâm đến kết quả sau này, giống như là đã quên mất chính mình đang ở trong một mối quan hệ đó.

Tình yêu bỏ hết ngây ngô và điên dại khi trải qua nhiều năm tháng nó sẽ quay về với thực chất bình thản và dịu êm. Đây chính là trạng thái mà Lục Phồn muốn hướng tới, Giản Ngộ Châu cúi đầu bắt giắc nắm lấy bàn tay cô hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Xem tối nay ăn gì?”

“Phía trước có quán ăn nhà nông, em thích không?”

“Được”.

Giản Ngộ Châu vùng cương ngựa, con ngựa phì một tiếng, không buồn để ý tới anh, cứ chậm rãi đi như trước, thỉnh thoảng lại dừng lại ăn cỏ. Lục Phồn bật cười: “Ngựa không sợ anh kìa, lúc còn bé em có nghe bà nội nói, mấy con vật nhỏ không sợ người nào thì người đấy chính là người tốt”.

Giản Ngộ Châu: “...Nó không nhỏ chút nào”.

Lục Phồn phì cười quay đầu nhìn anh: “Anh chú ý sai trọng điểm rồi, ý em đang khen anh là người tốt mà”.

Đáy mắt Giản Ngộ Châu ánh lên nét cười, bàn tay lại ôm cô chặt thêm một chút: “Nói mấy câu nữa đi”.

Lục Phồn không chịu nổi dáng vẻ cầu xin được khích lệ ngợi khen của anh, cười tủm tỉm: “Sao anh giống như học sinh muốn xin cô giáo khen mình thế hả? Giản tiểu học?”

Giản Ngộ Châu trầm mặt: “Ai nói với em cái tên này vậy? À, nhất định là Tiểu Trương, thằng nhóc này, gần đây anh không rảnh trị cậu ta, giờ cậu ta leo lên đầu anh rồi”.

“Anh hay chinh Tiểu Trương lắm hả? Haizz, anh ấy cũng thật đáng thương mà, có một ông chủ tư bản hút máu như anh”.

Giản Ngộ Châu không vui: “Hắn lại nói xấu gì anh nữa hả? Anh mà là tư bản hút máu sao? Hàng tháng anh phát hơn một vạn tiền lương, cậu ta lại còn nói xấu anh sau lưng? Xem lúc về anh chinh cậu ta thế nào?”

“Anh ấy không nói gì với em cả”. Lục Phồn lơ đãng nói: “Chỉ nói chuyện anh ép vệ sĩ uống nước tăng lực thảo dược Xà Thảo thay anh thôi”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “À còn lần đó anh một mình tới tìm em, đứng trước cửa nhà đợi mấy tiếng”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “Cả chuyện anh bị em đuổi đi lại một mình đi uống cho say xỉn nữa...”

Giản Ngộ Châu: “...em đừng nói nữa”.

Lục Phồn nhin cười: “Nhờ Tiểu Trương em mới biết nhiều vậy đó, sau này anh ấy là gián điệp của em, anh không được đánh”.

Giản Ngộ Châu trầm nghĩ trong lòng nhất định khi trở về phải diệt khẩu, chỉ có người chết mới giữ được bí mật thôi.

Lục Phồn cười xong mới cọ cọ vào cổ anh một cái, Giản Ngộ Châu ngứa ngáy trong lòng không kìm được giữ chặt đầu cô: “Làm cái gì thế”.

“Tự dưng muốn cọ chút thôi mà”. Khóe miệng cô chất chứa ý cười nhưng trong lòng lại oán thán, chắc chắn người này lại kiêu ngạo nữa rồi...

Đúng là Giản Ngộ Châu không thể chịu đựng được kiểu làm nũng thế này, đành phải hạ vũ khí đầu hàng: “Rốt cuộc em muốn cái gì?”

“Đơn giản lắm, sau này anh nghĩ gì thì phải nói với em đừng có tự mình đoán mò như vậy nữa có được không?”

Ánh mắt người nọ hơi dao động.

Lục Phồn nắm lấy cằm anh: “Nhìn em này”.

Anh hạ mắt, ánh mắt dừng lên khuôn mặt cô rồi không sao dời được, Lục Phồn hài lòng: “Có làm được không?”

“Ừ”.

“Vậy thì tốt”. Lục Phồn tiếp tục tựa vào lòng anh, lẩm bẩm: “Nam Tử Trực thiệt là phiền phức quá, yêu đương còn phải để bạn gái dạy? Đã ba mươi rồi mà...”

Giản Ngộ Châu thấy cô khinh thường mình khoe môi mím chặt. Anh là bảo đao chưa già mà.. À không đúng bảo đao của anh còn chưa ra khỏi vỏ đâu.

Giản Ngộ Châu bắt đầu vô thức lại mơ tưởng viễn vông, lúc nào mới có thể thử đao đây? Anh nhìn lên Lục Phồn, thấy cô đang hứng thú cầm dây cương, còn cúi người xoa xoa bờm ngựa. Lúc khom lưng xuống áo T shirt phủ sát da phác họa cả dáng người, anh vội vàng dời mắt đi.

Áo nào thử dài, xem ra còn rất lâu nữa đấy.

Đi đến khu nhà nông, hai người xuống ngựa đem trả lại cho nhân viên gần đó, sau đấy Lục Phồn chỉnh lại quần áo mũ nón cho Giản Ngộ Châu, xong xuôi thì hai người mới vào quán cơm nhỏ.

Người tới ăn nơi đây không nhiều, hai người chọn một góc ngồi bên cửa sổ, khung cửa được chạm trổ tinh tế, nhìn ra bên ngoài là đồng cỏ bao la rất vui mắt. Hai người chọn bốn món ăn, tranh thủ lúc món còn chưa dọn lên, Giản Ngộ Châu đi vào phòng vệ sinh một chuyến, Lục Phồn ngồi yên xoay xoay tờ thực đơn.

Vừa lúc đó, một thanh niên cùng bạn bước vào, ngồi ngay chiếc bàn vuông bên cạnh bàn bọn họ. Dù Lục Phồn cúi đầu cũng có thể cảm giác được có ánh mắt nhìn sang, cô ngược mắt nhìn lên thì người kia lập tức chuyển hướng, thấp giọng cười nói gì đó với nhau. Mấy giây sau, một người mặc áo T shirt sạch sẽ đứng dậy bước sang, đi thẳng vào vấn đề: “Xin chào, xin hỏi tôi có thể xin số liên lạc với em được không?”

Lục Phồn: “...”

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên, nhưng một chàng trai nhỏ hơn mình mấy tuổi tới hỏi thì đúng là lần đầu, lúc Lục Phồn đang định lắc đầu thì Giản Ngộ Châu cũng vừa quay lại. Anh bước tới bàn ngồi xuống, nhìn sang mấy người kia, lướt quanh nam sinh nọ một vòng là biết tình huống ngay.

Anh ngồi thẳng ung dung lau tay rồi nói: “Muốn xin số điện thoại à?”

Giọng anh nén xuống cực thấp thiếu chút nữa Lục Phồn cũng không nghe hiểu.

Chàng trai đó nghĩ anh là bạn trai đang chuẩn bị tư thế rút lui nhưng câu kế tiếp của Giản Ngộ Châu lại cho cậu hi vọng: “Tôi đưa cho, cô ấy ngại đấy”.

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, đọc số của Trần Tiêu cho chàng trai ấy. Cậu thanh niên kia như nhặt được bảo bối, phấn khởi quay về.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu kéo cô tới phòng nhỏ trên lầu hai, Lục Phồn đỏ khốc đỏ cười: “Sao anh lại đùa giỡn người ta như vậy?”

“Chỉ mới là sinh viên, không lo học hành cho giỏi chỉ biết yêu đương rồi chơi điện tử, thành tích học tập thì chẳng ra sao mà tán gái có khi còn viết được cả một cuốn bí kíp đấy”.

Giản Ngộ Châu khẽ tiếp một tiếng: “Cho cậu ta học một lớp miễn phí không nên tin người xa lạ”.

Lục Phồn: “...”

Tối hôm đó lúc bọn họ quay về, Trần Tiêu lén lút kéo Giản Ngộ Châu sang một bên, đưa điện thoại cho anh nhìn rồi nói:

“Xem tin nhắn nè, mau phân tích hộ tôi cái, cậu đoán xem cô bé này là ai, có phải người trong tổ kịch không nhỉ? Mẹ nó đúng là tinh mắt quá đi.”

Giọng điệu nhấn mạnh một điều “cuối cùng Bá Nhạc cũng phát hiện ra tôi đây chính là thiên lý mã” mà cảm thán vui mừng.

Giản Ngộ Châu ghét bỏ nhìn lại anh một cái, sau đó mới cầm điện thoại chú tâm xem thử.

Số máy lạ, nhắn tới rất nhiều tin.

Tôi thấy em rất đẹp, thật đấy.

Tôi có thể theo đuổi em không?

Em đã có người yêu chưa?

Giản Ngộ Châu nhìn tiếp thời gian gửi, trong lòng cũng đã đoán được ít nhiều, mặt không đổi sắc trả di động lại cho Trần Tiêu nói

“Mai cậu thử để ý lại xem, có cô bé nào ở tổ kịch hay nhìn trộm cậu không”.

Trần Tiêu xoa tay: “Ha ha ha ha cuối cùng cũng sắp thoát đời độc thân này rồi, Giản Vũ Trực, cậu cứ chờ xem, chắc chắn tôi sẽ thoát khỏi kiếp xử nam sớm hơn cậu”.

Giản Ngộ Châu vòng hai tay trước ngực, xì một tiếng rồi quay đầu rời đi.

Sau đó Lục Phồn có nghe Giản Ngộ Châu kể lại mà ôm bụng cười đến mức muốn đứt ruột đứt gan, nghĩ tới chuyện sau khi Trần Tiêu biết được sự thật, cô vừa thấy đáng thương vừa buồn cười không nhịn được.

Cười xong, cô lau lau nước mắt nói: “Em nói này, anh nói cho anh ấy biết sự thật sớm một chút, đỡ lãng phí tình cảm.”

“Thôi, cả đời này anh ta còn chưa được theo đuổi lần nào, cứ để anh ấy vênh váo đi”.

Lục Phồn: “...”

Ngày hôm sau, tổ làm phim bắt đầu thu dọn đạo cụ, chuẩn bị rời khỏi khe Đại Thanh.

Lục Phồn xem lại số nguyên liệu nấu ăn vẫn còn dư trong bếp, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, cô quay đầu lại, lúc nhìn thấy người đến là Thẩm Uẩn Xuyên, cô kinh ngạc nói, “A, Xuyên Xuyên...” Vẫn căng thẳng như trước hỏi: “Có chuyện gì không?”

Thẩm Uẩn Xuyên đi tới, chần chờ một lúc mới nói, “Tôi nghe nói mấy ngày trước người đại diện của tôi có nói chuyện với cô...” Có lẽ anh ấy cũng khó mở lời, nhưng cuối cùng vẫn nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt của Lục Phồn mà nói: “Tôi xin lỗi... Tính anh ấy không được tốt cho lắm, cô giận là phải, cho nên hôm nay tôi muốn thay anh ấy xin lỗi cô”.

Thực ra Lục Phồn đã quên chuyện kia rồi, “Không sao đâu, tôi không để ý mà, chỉ là...” Chỉ là hơi đau lòng khi Xuyên Xuyên có một người đại diện kì lạ như vậy, chắc bình thường cũng không thoải mái lắm đâu? Nhưng lời này cô không có tư cách để nói, cũng không giúp gì được, chỉ có thể thở dài trong lòng mà thôi.

Thẩm Uẩn Xuyên thở dài một hơi “Vây là tốt rồi.” Anh khoát khoát tay “Tôi chỉ nói vậy thôi, phải đi bây giờ rồi, lần sau nếu có duyên thì gặp lại.”

Lục Phồn cười chào tạm biệt.

Lúc lên xe quay về, Lục Phồn vẫn còn nghĩ tới chuyện này liền kiểm chế không được nên kéo tay Giản Ngộ Châu một cái, Giản Ngộ Châu đưa mắt nhìn sang.

Đầu tiên Lục Phồn phải dụ dỗ anh trước đã, nắm chặt lấy tay anh sắc mặt Giản Ngộ Châu quả nhiên dịu dàng hơn hẳn, như thể dù cô có nói gì anh vẫn sẽ thoải mái như thế. Khi đó Lục Phồn mới yên tâm hỏi, “Anh với Xuyên Xuyên có quan hệ gì à?”

Tiểu Trương và Trần Tiêu cùng nhau ho khan, mà về mặt của Giản Ngộ Châu quả nhiên trầm xuống ngay lập tức trong giọng nói có vẻ không vui vẻ chút nào: “Em hỏi cái này làm gì?”

Lục Phồn vội vàng an ủi hết xoa tay lại sờ sang mặt, nhìn cô nịnh nọt như thế cuối cùng Giản Ngộ Châu cũng bật cười đáp lại, “Anh chẳng có chuyện chạm gì với Thẩm Uẩn Xuyên cả, nhưng cũng không thân thiết gì với một thằng nhóc thua mình năm tuổi.”

Tiểu Trương, Trần Tiêu: Gạt người!! Rõ ràng anh ta không thèm chờ Xuyên Xuyên, lần nào cũng nhìn như thù địch!!

“Vây sao ngoài kia có tin đồn là quan hệ giữa hai người không tốt?”

“À, vì anh không thích người đại diện của cậu ta, là người lần trước em gặp trong phòng bếp đấy”.

Lục Phồn gật đầu cô vẫn còn nhớ Lý Văn Trường.

“Thật ra lúc anh mới vào nghề hẳn là người đại diện của anh.”

Lục Phồn kinh ngạc.

Trần Tiêu ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kể lại chuyện cũ năm xưa thay cho Giản Ngộ Châu, “Sao cậu không kể luôn chuyện hồi nhỏ mình uống sữa bột loại gì, lúc học tiểu học có thăm thương trộm nhớ cô bạn nào không cho Lục Phồn luôn đi? Giản Ngộ Châu, cậu thê nô quá!”

Mặc dù chuyện này chẳng có gì, dù sao cũng là chuyện của nhiều năm trước đó nhưng trong giới nghệ sĩ đó cũng là một việc cấm kỵ, cho qua được thì cho qua. Lục Phồn thề thốt, “Em không nói gì đâu!”

Trần Tiêu đỡ trán, thở dài nói thẳng, “Đúng là Lý Văn Trường chính là người đại diện khi lão Giản mới vào nghề, khi đó tôi vẫn là một người bình thường trong công ty, Lý Văn Trường từng làm việc với nhiều nghệ sĩ, anh ta nhầm trúng lão Giản cho nên giành lấy.”

Lục Phồn chăm chú lắng nghe.

“Nhưng mà cô cũng biết tính của Lý Văn Trường rồi mà, dưới tay anh ta lão Giản càng ngày càng chẳng ra sao cả, quảng cáo không có mà vai diễn cũng không, qua hai năm mà không nổi tiếng được, nói cho cùng cũng là do mắt chó nhìn người thấp quá chứ không sao người ta lại không nhận lão Giản được? Về sau...” Anh liếc về phía Giản Ngộ Châu một cái, hình như không biết có nên nói hay không, Giản Ngộ Châu khẽ rờ cằm, mặt không hề thay đổi cứ chăm chú nghịch nghịch bàn tay của Lục Phồn

“Về sau anh ta càng cố gắng lên, muốn đi chệch đường... Khụ khụ, cô hiểu mà.”

Lục Phồn sững sờ, sau đó mới dần hiểu ra.

Không lẽ... Để anh đi với mấy nữ đại gia...?

Giản Ngộ Châu liếc cô một cái, “Yên tâm, anh ta không thành công, anh còn đánh anh ta một trận phải nằm viện cả tháng.”

Lục Phồn: “...”

Trần Tiêu nín cười nói tiếp, “Đúng thế đấy, sau đó Lý Văn Trường lại tái phạm lần nữa nên bị công ty đuổi đi, lão Giản chuyển sang tay anh. Không ngờ anh ta yên lặng vài năm, đột nhiên lại trở thành người đại diện của Thẩm Uẩn Xuyên, có lẽ giờ đã biết đi con đường đúng đắn rồi, Thẩm Uẩn Xuyên dần nổi tiếng, nhưng mà một năm trước trong một lần phỏng vấn, anh ta khiêu khích bọn tôi, nói trong vòng ba năm muốn làm cho Thẩm Uẩn Xuyên nổi tiếng hơn cả Giản Ngộ Châu.”

Giản Ngộ Châu cười khê, “Kệ anh ta đi.”

Tiểu Trương nói theo, “Đúng đó, hôm đấy sau khi hắn nói anh như vậy, cả hậu trường không ai nhìn hắn nữa.”

Lục Phồn: “...”

Cô cũng thấy lúng túng thay Lý Văn Trường.

Trần Tiêu thở dài: “Cho nên không phải chúng tôi nhắm vào Thẩm Uẩn Xuyên, mà là bên kia gây chuyện trước, sao chúng tôi có thể để yên được?”

Như biết được một bí mật động trời, Lục Phồn lẩm bẩm nói, “Hóa ra là vậy...” Cô liếc trộm nhìn sang Giản Ngộ Châu, thật ngại quá cô lại là antifan của anh nhiều năm như vậy... Nếu biết trước sau này anh ấy sẽ là bạn trai mình, lúc trước cô sẽ không phản bội tổ chức như thế từ fan chuyển thành antifan...

Giản Ngộ Châu nhìn thấy ánh mắt áy náy kia thì mềm nhũn cả lòng anh quay đầu hát hàm sai khiến, “Hai người quay đầu đi.”

Tiểu Trương và Trần Tiêu bĩu môi, ai thêm xem hai người yêu đương chứ, cùng nhau quay đầu lại.

Giản Ngộ Châu kéo Lục Phồn vào lòng, Lục Phồn tựa vào bắp vai anh, thấp giọng nói, “Lúc anh mới vào nghề khó khăn lắm phải không?”

Giản Ngộ Châu khẽ nói “Anh quên rồi, mười năm rồi mà.”

Lục Phồn cong môi, ôm lấy eo anh nghĩ thầm, thật may là anh không chịu đựng không rơi vào con đường tăm tối đó, nếu không cô sẽ không gặp được anh thích anh đâu nhỉ?

“Sau này anh nên đối tốt với Trần Tiêu một chút.”

Nghe được câu này, khóe miệng Trần Tiêu co rút.

Giản Ngộ Châu biết Lục Phồn đang nhớ tới chuyện hôm qua anh bắt nạt Tiêu, mắt ánh lên nét cười, “Anh ta thích bị ngược, thích người ta bắt nạt mình, nếu không sẽ có cảm giác mình không tồn tại, em đừng lo.”

Trần Tiêu: “...”

Xe dừng lại dưới tòa nhà của Lục Phồn, Lục Phồn xuống xe, Giản Ngộ Châu cũng theo cùng.

Trần Tiêu nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “7h tối sẽ lên máy bay, hai người có năm tiếng, lão Giản, di động nhớ mở lát nữa xe sẽ tới đón.”

“Biết rồi.”

Vừa về đến nhà Giản Ngộ Châu ôm thẳng người kia lên, Lục Phồn vô thức hét lên một tiếng vội đưa tay ôm lấy cổ anh, “Em còn chưa cởi giày mà!”

Giản Ngộ Châu sưng sờ: “Anh cởi giúp em.”

Nói xong, anh ôm cô tới ngồi xuống sofa, Lục Phồn ngồi trên đùi của anh, hình như tư thế này có gì đó mờ ám, hô hấp của anh gần quá, nên mặt cô cũng đỏ bừng.

Giản Ngộ Châu ôm cô eo, đầu tựa vào hõm vai nhẹ nhàng hít thở, một lát sau anh thấp giọng nói, “Không muốn đi nữa rồi.”

Lục Phồn cũng thấy không nỡ, vuốt ve mái tóc cụt ngắn của anh một lúc, “Không thì hai ngày nghỉ lễ em đến thăm anh nhé?”

“Không cần đâu”. Mối Giản Ngộ Châu vô tình lướt qua cổ cô, Lục Phồn vô thức rụt cổ lại, “Một cô bé như em chạy tới chạy lui nhiều mệt lắm, lại không an toàn... Cứ mỗi ngày gửi cho anh một tấm hình selfie là được.”

Lục Phồn lẩm bẩm, “Em không phải cô bé...”

“Thế thì cô gái, Phồn Phồn, Lục Tiểu Phồn, bé cưng, bé ngoan.” Giọng anh đượm ý cười, “Em thích được gọi là gì?”

“... Anh học đâu ra thế, đừng nói với em là tự biết.”

“Chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy rồi mà, lúc trẻ anh có đóng phim thần tượng đó”.

“...”

“Chắc là em thích bé ngoan rồi.”

“Ai nói em thích!”

“Bởi vì lúc anh nói bé ngoan, đầu ngón chân em hơi cong lại, cái này chứng tỏ...”

“Anh cũng đóng phim trinh thám rồi chứ gì!”

“Ừ. Em thông minh.”

Anh sát lại bên tai Lục Phồn, nhỏ giọng nói, “bé ngoan.”

Thực ra anh không có ý trêu chọc gì, chỉ giống như muốn tìm một biệt danh dành riêng cho cô nhưng Lục Phồn lại đỏ bừng cả mặt.

Anh này... tự học nhanh quá!

Giản Ngộ Châu thấy hai gò má của cô đỏ ửng thì tối sầm hai mắt, một lát sau anh cúi đầu, như thể đang trưng cầu dân ý nói, “bé ngoan, anh có thể hôn em được không?”

35. Chương 35

Editor + beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày.

Khi anh nói chuyện hơi thở phả vào bên tai tê dại lạ thường. Lục Phồn bất giác nắm chặt tay ánh mắt hơi rũ xuống tránh đi tầm mắt quá sức nóng bỏng của người kia. Thấy cô chỉ mím môi không nói câu nào, Giản Ngộ Châu không nhịn được lại hỏi thêm lần nữa, lần này giọng anh còn đề xuống thấp hơn: “Có được không em?”

Có người nào đó mà miệng nói còn chưa đủ đã động thủ ngón tay như vô tình cố ý gãi gãi vào hông cô, Lục Phồn sợ ngứa nên khi anh làm như thế lại cong cả người lại: “Anh đừng gãi em”.

Giản Ngộ Châu nói: “Thì trả lời anh đi, anh không làm nữa”.

Lục Phồn đứng là thua với anh: “Được, làm được, có thể tùy anh”.

Trong mắt Giản Ngộ Châu hiện lên ý cười: “bé ngoan”. Quả nhiên, anh dời bàn tay đang vòng ngang hông cô, đổi thành giữ lấy cổ thuận tiện kéo cổ cô lại gần anh hơn nữa.

Mũi hai người gần như dán vào nhau, lòng bàn tay Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng vuốt ve hàm dưới của cô, làn da của cô mềm mại mịn màng khiến anh không nỡ rời tay. Long mi của cô hơi chớp chớp như cánh bướm đang vỗ cánh bay đi, mang theo nét e lệ căng thẳng khó nhận ra, đáng vẻ dịu dàng đó càng khiến lòng Giản Ngộ Châu như trăm hoa đua nở, anh thở gấp một hơi rồi từ từ nghiêng đầu, rót cuộc đời môi cũng dần lên được nơi đã mong ngóng từ lâu.

Trong giây phút môi hai người chạm nhau, dường như có một dòng điện nhỏ yếu ớt chạy xuyên qua người, Giản Ngộ Châu kim lòng không đậu lại ôm cô sát hơn, khiến cô càng nhích lại gần mình hơn chỉ hận không thể sát đến mức không còn khe hở.

Hai người đều chẳng có kinh nghiệm gì vì thế lúc ban đầu chỉ là môi vào nhau, không nhúc nhích mà cứ trừng mắt nhìn đối phương như thế, may mà sau khi tỉnh táo lại bản năng đàn ông trong người nào đó cũng bắt đầu bộc phát, Giản Ngộ Châu tự động đưa lưỡi ra, cẩn thận nhẹ nhàng liếm khê bờ môi mịn màng của Lục Phồn.

Chìm đắm trong cảm giác tươi đẹp được hôn người mình yêu thương, anh cũng dần mất đi vẻ ngượng trang điềm tĩnh, say mê không khống chế nổi chính mình, sau khi tách mở hàm răng của cô ra là vội vàng đưa lưỡi vào tìm kiếm, hô hấp cũng dần gấp gáp và nóng hổi.

Môi lưỡi quấn quýt, hô hấp nóng rực, trong mũi đều là hơi thở của đối phương và trong lòng càng ham muốn nhiều hơn. Hóa ra là hương vị đó... Giản Ngộ Châu nghĩ. Phải hôn nhiều một chút, nếu không lần sau không biết đến bao giờ mới được nếm ngọt lành. Trong đầu anh lóe lên suy nghĩ đó.

Không biết bị anh hôn hít suốt bao lâu, cuối cùng Lục Phồn cũng không nhịn được đẩy mặt người kia ra, “Anh đừng được chưa, nói hôn một chút mà lưỡi em tê rần cả rồi”.

Câu này không hề sai chút nào, môi và lưỡi cô bị người kia gặm cắn liếm láp, giờ vừa tê vừa xót. Giản Ngộ Châu bị cô đẩy ra, trong mắt lóe lên vẻ mắt mát anh nhỏ tiếng thì thầm: “Lời đàn ông nói mà em cũng tin...”

Lục Phồn thính tai nghe được hí mắt nhéo đuôi anh một cái. Giản Ngộ Châu vội vàng nắm tay cô, hôn lướt qua cổ ai kia một cái: “Anh đùa mà, cho anh ôm thêm cái nữa”.

“Em muốn đi vệ sinh”. Cô đã nín lâu rồi...

Lúc này Giản Ngộ Châu mới lưu luyến không rời buông cô ra, ánh mắt rơi xuống đôi môi sưng đỏ, hồi tưởng lại phút giây tiếp xúc thân mật giữa hai người, lòng lại lằng lằng không kìm được nhích lại gần thêm. Lục Phồn vội đẩy trán anh ra, sau đó nhảy xuống nói: “Em còn phải đi thu dọn đồ đạc, anh ngồi đó xem ti vi đi”.

Anh cũng đứng lên theo: “Anh giúp cho”.

“Không cần, anh cứ ngồi yên ở đây là giúp em rồi”.

Giản Ngộ Châu im lặng, nói cũng đúng, nếu anh tới giúp chắc chẳng có tâm tư mà thu dọn cái gì đâu, cuối cùng lại dính vào nhau.

Dọn dẹp túi hành lí, áo quần và đồ dùng trở về vị trí cũ, Lục Phồn bắt đầu lau dọn cả nhà, đi xa mười ngày, trên sàn đã đóng một lớp bụi mỏng. Giản Ngộ Châu chủ động giành lấy công việc lau sàn này, anh giao việc chùi bàn ghế lại cho cô. Lục Phồn vui vẻ nhận lấy, ngồi trên sofa cầm khăn lau dọn bàn, cũng thấy nam tử nam đại trượng phu như Giản Ngộ Châu nên làm công việc đó.

Lục Phồn lau xong thì đi ra ngoài sân thượng, kéo rèm cửa sổ sát đất ra để ánh mặt trời ngoài kia rực rỡ chiếu vào, cả căn phòng sáng ngời hơn hẳn.

Giản Ngộ Châu ló đầu ra hỏi: “Em lau sân thượng à?”

“Cái này em lau là được rồi”.

Cô lau xong lan can thì quay về phòng khách, có ánh nắng mặt trời, bụi bặm trong không khí càng dễ dàng nhìn rõ, cô ngồi xổm xuống quét một vết trên sàn nhà, trên ngón tay là cả một lớp bụi, cô thở dài, bất đắc dĩ nhìn về phía Giản Ngộ Châu: “Giản đại minh tinh, đây là lần đầu tiên anh làm việc nhà hả?”

Giản Ngộ Châu giả vờ kiên định nói: “Đương nhiên không phải rồi”.

Giản Ngộ Châu xuất thân là một đại minh tinh nổi tiếng âm âm, người chạy theo phục vụ chắc xếp hàng được cả một con đường đó, ngẫm lại đúng là có khi anh chưa từng tự quét nhà mình thật. Lục Phồn không trêu chọc anh nữa, phát tay: “Anh cứ ngồi trên ghế nghỉ ngơi đi, hoặc là vào trong phòng ngủ cũng được”.

Giản Ngộ Châu vừa bước tới, quay lại nhìn cô, cuối cùng dừng chân lại bình tĩnh nói: “Anh có thể học mà”.

Lục Phồn nhìn về cổ chấp kia thì dở khóc dở cười: “Cái này cần gì phải ham học chứ”.

Giản Ngộ Châu nhíu mày suy nghĩ, sau này cũng không thể để vợ làm việc nhà hết được như vậy hóa ra anh ăn cơm chùa sao. Việc nhà vẫn thường là ngồi nổ mồm thuần giữa hai vợ chồng, Giản Ngộ Châu không thể để tình huống đó xảy ra. Thế là lần thứ hai đoạt lấy khăn lau trong tay Lục Phồn: “Anh làm, em đứng cạnh chỉ cho anh”.

Lục Phồn không nói được anh, đành ngồi xổm bên cạnh, nhìn anh cố gắng lau gạch men bằng sứ.

Lau nhà đâu phải là việc gì cần phải học, nhưng Giản Ngộ Châu lại chăm chú tận tâm mấy chục ngàn lần, thỉnh thoảng còn hỏi Lục Phồn có sạch không, Lục Phồn ngồi chồm hổm một bên, nhìn anh cong môi vui vẻ, ý cười cũng ngập tràn đáy mắt không kìm được hỏi: “Anh sợ em chê anh không biết làm việc nhà hả?”

Động tác của Giản Ngộ Châu hơi dừng lại: “Không có”.

Lục Phồn đưa tay nhéo tai anh: “Yên tâm, em không chê anh đâu, em trai em còn chưa làm việc nhà bao giờ mà em cũng có đuổi đi đâu”.

Thấy cô an ủi như vậy, trong lòng Giản Ngộ Châu vừa uất ức vừa thấy mất tự nhiên: “Anh chỉ thấy mình có nghĩa vụ phải chia sẻ với em, nếu không sau này kết hôn rồi mấy chuyện nhỏ thế này lại cãi lộn với nhau thì biết làm sao đây?”

Lục Phồn sững sờ, hai người vừa xác nhận quan hệ được mấy ngày, anh đã nghĩ tới chuyện sau khi kết hôn rồi, mặt của cô thoáng đỏ lên, cầm khăn bẩn rồi đứng dậy: “Em đi giặt khăn đã”.

Giản Ngộ Châu thấy mặt cô đỏ bừng thì cũng đoán là do cô xấu hổ, tâm trạng tươi tắn lên không ít, thậm chí còn hát thêm vài câu, vừa lau vừa tưởng tượng tới cảnh sau khi cưới.

Cuối cùng sau một tiếng dọn dẹp vệ sinh hai người đã dọn sạch trong ngoài trên dưới một lượt, mệt đến mức nằm nhoài lên sa lon. Lục Phồn tựa lên bả vai anh nghỉ ngơi một lúc, ngược mắt nhìn đồng hồ treo trên phòng khách, sau đó đẩy đẩy tay anh: “Anh vào phòng trong ngủ một giấc đi, sắp lên máy bay rồi, mệt lắm”.

Giản Ngộ Châu không phản đối, Lục Phồn đứng trước hai cửa phòng thì bắt đầu khó xử, để anh ngủ phòng cô hay phòng Lục Thời đây? Hình như Giản Ngộ Châu cũng nghĩ tới điều anh, anh chủ động đề nghị: “Anh không vào phòng con gái đâu”.

Lục Phồn dở khóc dở cười: “Thôi, vào phòng em đi. Phòng em trai em bữa bọn lắm, em lười dọn”.

Giản Ngộ Châu ra vẻ miễn cưỡng cố nén cười đi theo sau Lục Phồn vào phòng.

Phòng của cô chủ yếu là màu xanh lam nhạt, đơn giản và thanh nhã, thoải mái mà tự nhiên, ánh mặt trời lướt qua khung cửa sổ, dừng lại bên chiếc bàn nhỏ thấp và mấy con gấu ôm đặt bên trên, sau đó mới rơi xuống gian phòng sạch sẽ sáng ngời.

Tuy đây là phòng của vợ tương lai... nhưng mà dù sao cũng là phòng con gái, không nên đi lại lung tung thì tốt hơn. Vì thế Giản Ngộ Châu quy quy củ củ ngồi xuống ghế dựa mềm, Lục Phồn quay đầu liếc anh một cái: “Ngủ trên giường chứ”.

Cô đã chủ động mời, sao Giản Ngộ Châu có thể từ chối đây, anh vội vã ngồi xuống một bên giường. Đưa ánh mắt mong chờ nhìn lại cô hỏi: “Ngủ chung à?”

Thấy anh nhìn kiểu đó lời từ chối không sao nói ra khỏi miệng được, hơn nữa từ sáng sớm đã ngồi xe quay về, sau đó còn lau dọn vệ sinh, Lục Phồn cũng thấy hơi mệt mỏi thế là nằm lên giường cùng ngủ với Giản Ngộ Châu.

Hai người nằm nghiêng lại đối mặt với nhau mà ngủ, Giản Ngộ Châu đưa tay ra vuốt ve mái tóc dài của cô, vuốt hết qua sau tai, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh xinh.

Lục Phồn nhìn rất dễ thương, ngũ quan đoan chính, các đường nét tinh tế hơn nữa làn da lại trắng, khiến cho người nhìn thấy rất rạng rỡ trẻ trung, đặc biệt là khi cong môi mỉm cười, ánh mắt sáng ngời trong vắt cong cong vừa đáng yêu vừa thu hút.

Giản Ngộ Châu nhớ lại lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô. Có lẽ là hơn nửa năm về trước, khi đó anh đang nhàn nhã tải load weibo, thấy trong nhóm bạn có một người share video dạy nấu ăn của cô. Trong video, cô gái đeo khẩu trang đến mũi, không thấy rõ mặt, nhưng ánh mắt sinh động có hồn lại hết sức bắt mắt.

Giản Ngộ Châu sống trong nghề nhiều năm, mỹ nữ xinh đẹp kiểu gì chưa từng thấy, nhưng trước giờ chỉ dừng lại ở mức thưởng thức mà thôi, vậy mà lần đó, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bấm vào đó.

Nhìn cô tự nhiên thoải mái giới thiệu các món ăn ngon, giọng nói nhẹ nhàng êm tai, thông kim bác cổ, vừa nói vừa làm lưu loát thế là Giản Ngộ Châu bị cô hấp dẫn.

Lúc cô cúi đầu cười khê, lúc cô cắt dao đi về thoải mái rạng rỡ ấy ngập tràn không dứt. Lúc đó anh đã nghĩ đôi mắt của cô ấy đẹp thật, khiến người ta cảm giác như không có khoảng cách không dần lòng được chỉ muốn lại gần. Sau đó, cô gỡ khẩu trang xuống, ánh mắt Giản Ngộ Châu lại càng không rời đi. Cảm giác đó rất lạ, không hẳn là yêu từ cái nhìn đầu tiên nhưng lại thấy rất dễ nhìn, rất thoải mái. Sau đó cứ dần dần anh hay vào xem video của cô, tuần nào cũng có mặt xem trực tiếp. Thật ra lúc đó Lục Phồn vẫn chưa nổi tiếng lắm, lượng người xem trực tuyến chỉ khoảng một ngàn người, mục bình luận cũng rất vui vẻ, lúc hứng lên anh cũng tặng hoa quả gì đó cho cô, tận tâm làm một fan đúng nghĩa.

Khi đó Lục Phồn vẫn hay tương tác với các fan hâm mộ, bởi vì có không quá nhiều người, Giản Ngộ Châu cũng được cô trả lời hai ba lượt. Mặc dù cách nhau một màn hình, nhưng lúc cô nói lại cảm giác như đang nói chuyện trực tiếp với anh vậy, trong lòng rất thoải mái, cũng có những bí mật không muốn để người khác nhìn ra.

Thời gian đưa đẩy, Lục Phồn nổi lên số lượng người xem có khi hơn một trăm ngàn người, chiếc thuyền rách của anh bị vùi dập giữa sóng to gió lớn, không còn được Lục Phồn đắp lại như trước nữa. Sau đó... vì muốn được chú ý, bạn fan già nào đó đã hóa thành antifan. Nghĩ đến đây, đôi mắt Giản Ngộ Châu lại ánh lên ý

cười dịu nhẹ. Lục Phồn cũng nhìn lại anh, “Anh cười cái gì?” Giản Ngộ Châu nhích lại gần thêm, một tay ôm lấy hông cô, kéo cô vào lòng, cười khẽ: “Vui”.

“Vui gì?”

“Tìm được một cô vợ đẹp, còn biết nấu ăn, biết kiếm tiền, anh có phúc thật”.

Lục Phồn nghe vậy thì mím môi bật cười. Cô hơi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn được dưới cằm của anh, sau đó rúc vào trong lòng người nọ, hơi thở ấm nóng làm lòng người yên tâm, cô thầm nghĩ là cô có phúc mới đúng, giờ con gái biết nấu ăn biết kiếm tiền đâu có khó tìm, nhưng muốn tìm một người đàn ông như Giản Ngộ Châu thì lại quá khó khăn.

Nghĩ như vậy, Lục Phồn cảm thấy hình như mình lượm được một món hời lớn rồi, cho nên lại bắt đầu trêu ghẹo anh: “Giản Ngộ Châu, có phải anh có ý đồ với em từ sớm không?”

Giản Ngộ Châu phủ nhận: “Không có”.

“Anh antifan của em mà?”

Giản Ngộ Châu: “...Em đang nói cái gì vậy?”

“Chuyển Chuyên không thân thiện?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn bật cười: “Anh ngây thơ thật đó, là học sinh tiểu học sao, sao lại bắt nạt bạn học nữ để người ta chú ý chứ?”

Giản Ngộ Châu: “...”

“Được rồi, không cười anh nữa”. Lục Phồn vỗ vỗ lưng anh, “Em cũng thấy không sao, cũng không trách anh hay bôi đen em đâu, ngoan ha em không giận”.

Lúc này Giản Ngộ Châu mới thả lỏng phần lưng, thầm nói: “Sao em biết?”

“Nếu anh muốn người ta đừng biết thì đừng có làm chứ”.

Giản Ngộ Châu mới tỉnh ngộ ra: “Anh xin lỗi”.

Lục Phồn ngẩn một lúc rồi bật cười: “Không cần nghiêm túc vậy đâu, em không để bụng mà”.

Giản Ngộ Châu thừa thắng xông lên: “Vậy em hôn anh một cái, chứng minh em không giận?”.

Lục Phồn: “...”

Anh nói hôn một cái, có chắc là một cái không? Lục Phồn nhớ tới vẻ quẩn quýt của người kia, cảm giác đầu lưỡi lại tê buốt một hồi, cô vội cúi đầu, giả vờ ngủ trốn tránh. Giản Ngộ Châu cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, đột nhiên khẽ gọi: “Bé ngoan”.

Lục Phồn rì rầm ừ một tiếng, Giản Ngộ Châu lại gọi cô lần nữa, sau đó mới ôm chặt lấy: “...Anh rảnh sẽ quay lại thăm em”.

“Ừm”.

“Nhớ cách xa Phương Duệ gì đó một chút, mấy đồng nghiệp nam chưa lập gia đình cũng phải giữ khoảng cách... À không, không phải là anh không yên tâm em đâu, mà là không yên tâm về họ”.

Lục Phồn than thở: “Anh tưởng ai cũng như mình à?” Xem cô như bảo bối ấy...

“Anh là đàn ông, anh hiểu đàn ông nghĩ gì, Phương Duệ gì đó chắc chắn có ý với em”.

Lục Phồn: “...”

Nam Tử Trục thật đáng sợ. Hai người nói lung tung thêm gì gì đó nữa, sau đó ôm nhau từ từ thiếp đi.

Giản Ngộ Châu ngủ không sâu, điện thoại vừa rung anh đã mở mắt ra rồi vội vàng tắt máy, tránh đánh thức Lục Phồn còn đang say giấc ngủ. Anh cầm điện thoại ngồi dậy, nhấn lại một tin rồi mới nghiêng đầu qua chỗ khác, lẳng lặng nhìn người đang say ngủ.

Sao càng nhìn càng thấy đẹp thế này, nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ... Nếu như có thể, anh rất muốn gói cô mang theo bên người, không cho người nào nhìn ngó, nhưng mà Lục Phồn cũng có công việc của mình, anh không thể không quan tâm tới cảm nhận của cô.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên một nụ hôn rất nhẹ. Hơi thở ngọt ngào phảng phất, anh không nhìn được, lại quẩn quýt sâu hơn. Cuối cùng, điện thoại reo thêm lần nữa mới đánh thức được người nào đó đang sa vào mê đắm, Giản Ngộ Châu tiếc nuối kết thúc nụ hôn này, ngậm môi cô một lúc rồi buộc mình rời giường quay đi.

36. Chương 36

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Một tuần sau, Lục Phồn chính thức vào làm việc ở đài truyền hình. Cô phụ trách một chương trình tên là “Khiêu Chiến Mỹ Vị” có tỉ lệ người xem rất thấp, người phụ trách chương trình này lúc trước đã bỏ đi để lại một hiện trường ngổn ngang. Vì Lục Phồn vừa mới vào công ty nên đành phải nhắm mắt nhận nhiệm vụ này.

Làm người dẫn chương trình truyền hình nặng nề hơn so với quay trực tiếp trên internet, không chỉ phải thu hình, còn phải viết kịch bản, mời khách quý, tất cả đều phải lên lịch từ sớm. May mà trước kia Lục Phồn từng luyện tập trước nên giờ nhận nhiệm vụ cũng không quá rối ren.

Ngày thứ ba vào đài truyền hình, mấy đồng nghiệp cùng tầng mời cô đi liên hoan, Lục Phồn vui vẻ tham gia kéo nhau đến một nhà hàng hải sản tươi sống gần đó, lúc ấy cô mới phát hiện ra ngoài những đồng nghiệp nữ nhìn quen mắt trong công ty, cô còn gặp Phương Duệ ngồi ở chỗ cách đây mình đã gặp không lâu.

Phương Duệ thấy cô thì cũng khá kinh ngạc, sau đó mỉm cười cúi chào: “Hóa ra đồng nghiệp mà các cô ấy nói là cô à, hoan nghênh hoan nghênh, nhanh ngồi đi”.

Một đồng nghiệp nữ ngạc nhiên: “Ồ, anh biết Lục Phồn sao?”

Phương Duệ sờ mũi: “Bạn tôi từng hợp tác với cô ấy, trước đây chúng tôi có gặp nhau một lần”.

“Thế thì trùng hợp quá”.

Nữ đồng nghiệp kéo Lục Phồn tới một hàng ghế trống, vừa vận đối diện với Phương Duệ: “Chúng tôi còn lo Lục Phồn sẽ không thoải mái”.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn nhìn Phương Duệ trực diện, lần trước gặp mặt chỉ để ý đến cử chỉ khéo léo hào phóng, cách nói chuyện hài hước dí dỏm, vốn Lục Phồn nghĩ giữa họ sẽ xảy ra lúng túng ít nhiều, nhưng thái độ của Phương Duệ và các bạn đồng nghiệp lại vui vẻ nên trong lòng cô cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Từ trước đến giờ cô không hiểu cách giao tiếp với nam giới, cũng không muốn để tâm hơn nữa giờ bên cạnh đã có một thùng giấm chua Giản Vũ Trục luôn luôn dòm ngó, đương nhiên cô càng né tránh hơn.

Lần trước cô đã ngầm từ chối rất rõ ràng, có lẽ Phương Duệ cũng không có ý gì khác với cô, cho nên Lục Phồn thả lỏng bản thân cười đùa cùng đồng nghiệp.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ thì một đồng nghiệp khác từ từ tiến vào, Diêu Tĩnh ngồi bên cạnh Lục Phồn gào to: “Ngô Lâm Hủy, sao cô tới muộn thế? Mọi người còn tưởng cô không tới chứ?”

Ngô Lâm Hủy cười cười: “Đạo diễn không hài lòng nên phải quay lần nữa, tôi có nhắn tin cho cô đừng chờ mà”.

Vừa nói, ánh mắt cô chuyển sang nhìn Lục Phồn, đánh giá qua một lượt thì chủ động đưa tay ra: “Cô là Lục Phồn à? Xin chào, tôi là Ngô Lâm Hủy, phòng ghi hình số ba”.

Ở đài truyền hình thường hiếm khi có một phòng ghi hình riêng lẻ, rất nhiều chương trình quay xong phải được xử lý lại, tiết mục “Khiêu Chiến Mỹ Vị” mà Lục Phồn phục trách cũng là một chương trình có xử lý ghi hình.

Mà Ngô Lâm Hủy đã tự giới thiệu như vậy, có lẽ cũng đã ngầm nói thành tích của cô ấy ở đài truyền hình rất tốt. Lục Phồn đưa tay ra bắt, mỉm cười khách sáo. Ngô Lâm Hủy ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Phương Duệ, lên tiếng chào hỏi anh. Phương Duệ cũng lịch sự chào lại nhưng thái độ không mấy hảo cảm.

Lục Phồn nhìn thấy ý cười ngầm hiểu của các đồng nghiệp thì cũng ngộ ra ngay, chẳng trách chỗ trống bên cạnh Phương Duệ không ai ngồi, xem ra họ được các đồng nghiệp tác hợp, đi ăn cơm cũng không quên ghép cặp.

Lục Phồn làm như không biết, chuyên tâm ăn tôm trong đĩa của mình.

Chương trình “Khiêu Chiến Mỹ Vị” phải thay đổi kịch bản rất nhiều cho nên mấy ngày qua cô cũng phải thức đêm làm kịch bản, cơm cũng không ăn ngon, sắc mặt cũng kém hơn trước, lúc chat video với Giản Ngộ Châu cô toàn phải lấy BB Cream che vết thâm mờ dưới mắt, sợ anh nhìn thấy lại đau lòng.

Hôm nay hiếm khi có bữa tiệc lớn như vậy, phải bù lại cho hết. Lúc này, chuông điện thoại của Lục Phồn vang lên, vừa nhìn thấy tên người gọi đã vội vàng lấy khăn lau miệng nói: “Tôi ra ngoài một chút”.

Diêu Tĩnh nói: “Hở, nhanh lên nhé, không mọi người ăn hết bây giờ”.

“Được”. Lục Phồn tới phòng rửa tay mới nhận điện thoại: “Alo?”

“Sao lâu thế mới nghe máy, em đang bận à?”

Giọng Giản Ngộ Châu hơi khàn.

Lục Phồn thở dài: “Nghe giọng anh còn mệt mỏi hơn em đó, rảnh thì ngủ một lát đi, một ngày không gọi cũng không sao mà”.

Giản Ngộ Châu nghe cô nói thì tỉnh táo hơn một chút, thoải mái đáp: “Không được, sợ em bị người ta bắt mất”.

Lục Phồn thầm nói, em còn chưa lo anh bị nữ diễn viên khác bắt đi mà.

“Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi”.

“Tính bữa ai nấu, anh lại lén đổ cơm đi phải không?”

“Quen ăn đồ em làm rồi, những thứ khác không ăn vào được”.

“Dạ dày anh mới ổn hơn một chút, đừng để bị đau nữa, nửa đêm lại phải tới bệnh viện truyền dịch đấy”. Lục Phồn suy nghĩ một lúc: “Em có làm một ít thịt khô cho anh, gửi sang cho anh nhé”.

Giản Ngộ Châu đáp: “Cảm ơn vợ”.

Lục Phồn dở khóc dở cười, nghe anh hỏi tiếp: “Em ăn chưa?”

“Đang liên hoan với đồng nghiệp nè”.

Giản Ngộ Châu như đối đầu quân địch, hỏi ngay: “Nam hay nữ?”

“Cả hai”.

Biết anh đang lo lắng điều gì, Lục Phồn bổ sung: “Nam lập gia đình hết rồi”.

Giản Ngộ Châu ồ một tiếng: “Lập gia đình là tốt, giờ đàn ông phải có gia đình mới có động lực kiếm tiền”.

Lục Phồn: “...”

Hai người nói thêm một lúc, đến mức điện thoại cũng nóng lên mà không nở tắt đi. Ngay sau đó, nghe bên đầu dây có người đang giục Giản Ngộ Châu làm việc, lúc này anh mới lưu luyến tạm biệt Lục Phồn: “Em ăn cơm ngon miệng nhé, đừng thức đêm, bận cũng không được làm mình mệt”.

Lục Phồn chột dạ: “Em biết rồi”.

“Nhớ chụp hình cho anh xem, đừng quên đấy”.

“Nhanh đi quay đi”.

“Được, ông xã em đi làm việc kiếm tiền đây, sau này còn phải nuôi cả nhà nữa”.

Lục Phồn bật cười, cô không ngờ một Giản Ngộ Châu vẻ ngoài lạnh lùng nghiêm túc nhưng bên trong lại... tương phản thế này.

Cất điện thoại rồi quay về bàn, Diêu Tinh lẳng lặng nháy mắt ra hiệu cho cô: “Bạn trai kiểm tra hả? Gọi điện gì lâu thế, mọi người sắp ăn xong cả rồi”.

Lục Phồn cười cười gật đầu, một đồng nghiệp nữ đang ngồi cũng bắt đầu kêu rên: “Cả thế giới này chỉ biết nhìn gương mặt bề ngoài xinh đẹp thôi, còn người tài nghệ như tôi lại không thoát khỏi cô đơn”.

Phương Duệ bật cười: “Cô nghĩ thế không đúng rồi, gương mặt quan trọng thật đấy, nhưng không phải là tiêu chuẩn duy nhất, ai nói không xinh thì không có đối tượng? Hơn nữa Lục Phồn không chỉ xinh, năng lực cũng giỏi, bạn trai cô ấy không phải nhìn mặt đâu”.

Lục Phồn nghe xong đã thấy cảm động sâu sắc, yên lặng không đáp để tránh đắc tội mọi người. Diêu Tinh cười mắng: “Anh nói hay thật, mà sao không thấy ai tìm bạn gái thế?”

Cô vừa dứt lời mọi người đã vô tình cố ý liếc về phía Ngô Lâm Hủy, Ngô Lâm Hủy cũng không hề xấu hổ, cứ thoải mái cười: “Đúng thế, Phương Duệ, hay anh yêu cầu cao quá nên không tìm ra người vừa mắt?”

Phương Duệ liếc qua Lục Phồn một chút, Lục Phồn thấy được nhưng lại làm như không hề phát hiện ra, Ngô Lâm Hủy nói xong cũng nhận ra ngay, ánh mắt dừng lại trên người cô một lúc.

Lục Phồn không muốn quan tâm đến sắc mặt của mọi người trên bàn nên yên lặng moi thịt hào cho vào miệng. Tôi cứ ăn đấy, không nói gì, có thể xem như tôi không tồn tại được không... Ăn xong bữa tối thì một vài người đề nghị đi Karaoke, mấy ngày nay Lục Phồn đã khá mệt, muốn quay về ngủ một giấc nên từ chối.

Diêu Tinh thấy vậy cũng không muốn miễn cưỡng.

Lục Phồn chậm rãi đi tới trạm xe buýt, tay xoa xoa bụng thì nhìn thoáng thấy tiệm thuốc đối diện, thế là tới mua một hộp thuốc hỗ trợ tiêu hóa uống liền.

Lúc này, một chiếc xe màu đen hiện đại dừng lại ngay chỗ cô, kính xe từ từ hạ xuống, Phương Duệ lộ đầu ra gọi: “Lục Phồn, tôi đưa cô về nhé, một mình cô về không an toàn đâu”.

Lục Phồn thấy giờ vẫn còn khá sớm: “Không phiền anh đâu, xe buýt sắp tới rồi”. Phương Duệ nói thẳng: “Tôi có chuyện muốn nói với cô, lên đi”.

Lục Phồn chần chờ một lúc rồi mở cửa lên xe. Có chuyện thì nói thẳng, dù sao cũng tốt hơn giấu giếm.

Phương Duệ biết địa chỉ nhà cô, xe yên lặng len vào dòng xe cộ. Bài hát đang phát trên radio là ca khúc trong bộ phim mới của Thẩm Uẩn Xuyên, giọng nam sạch sẽ dễ nghe. Lục Phồn yên lặng lắng nghe một lúc mới mở miệng hỏi: “Phương Duệ, anh có gì muốn nói với tôi à?”

Phương Duệ cũng đoán Lục Phồn sẽ không vòng vo, cười nói: “Còn chưa nghĩ ra”.

Lục Phồn: “...”

“Thấy cô không muốn lên xe nên phải tìm lí do như thế, Trần Dịch bảo tôi phải chăm sóc cô nhiều hơn một chút, tôi không thể để một mình cô về nhà thế được”.

Phương Duệ hơi nhìn sang rồi ho khan một tiếng: “Tôi biết chắc cô cũng đoán được... Không sai, tôi có cảm tình với cô, nhưng mà tôi biết cô có bạn trai rồi, tôi không thể chen chân vào được, vì thế cô không cần phải né tôi đâu”.

Lục Phồn thấy hơi lúng túng, Phương Duệ lại cười nói tiếp: “Sau này làm việc cùng một chỗ, cơ hội gặp mặt cũng nhiều, không lẽ cứ tránh mãi? Cô mới đến, có gì khó xử thì cứ nói với tôi, có thể giúp thì tôi sẽ giúp ngay, làm bạn bè cũng được mà”.

Lục Phồn đành phải nói: “Cảm ơn anh”.

Phương Duệ tìm một chuyện thú vị để tán gẫu một chút, dần dần Lục Phồn thấy hơi buồn ngủ, Phương Duệ cũng không làm ồn cô nữa, nhạc trong xe cũng tắt đi.

Cơn buồn ngủ kéo tới, khi Lục Phồn đang mơ mơ màng màng thiếp đi, thì có một tiếng thét chói tai từ phía xa vang lại, ngay sau đó là tiếng thắng xe rất gấp.

Cơ thể đột nhiên nghiêng về phía trước, sau đó lại bị dây an toàn kéo lại về sau. Đầu choáng váng một lúc, ngực cũng bị siết chặt đau. Lục Phồn nhú chặt mi mở mắt ra, trước mắt vẫn còn mờ mờ ảo ảo.

Tiếng thở dồn dập của Phương Duệ bên tai, Lục Phồn đột nhiên lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn thấy mặt anh đã trắng bệch, cả người cứng đờ tròn tròn cả mắt, ngơ ngẩn nhìn về phía trước. Trước đèn xe chiếu sáng, có một bóng người nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng trước mắt làm người ta trống rỗng không suy nghĩ được gì.

37. Chương 37

Editor + beta: Mèo Mực Ngủ Ngày
Phương Duệ là người trấn tĩnh lại đầu tiên, anh mở cửa xe xuống kiểm tra xem thử, còn nói với Lục Phồn: “Cô ngồi yên trên xe nhé, để tôi xuống kiểm tra xem”.

Nói xong, anh cúi đại an toàn bước xuống xe. Ánh chiều tà le lói, màn trời tối dần buông xuống, trên đường không có quá nhiều xe, dưới đèn đường mờ mờ ảo ảo thì trước ánh đèn xe lại trở nên chói lóa. Lục Ngồn ngồi trên xe một lúc, thấy người nằm dưới đã có động tĩnh, hình như Phương Duệ đang ngồi xổm nói chuyện với người kia. Lục Phồn suy nghĩ một lúc rồi cũng bước xuống xe vội vàng tiến đến chỗ người đàn ông đang nằm rên la, hình như anh ta đã bị thương rất nặng, Lục Phồn lấy điện thoại ra: “Tôi gọi tới bệnh viện nhé”.

Phương Duệ đưa tay ngăn lại.

Lục Phồn đang muốn hỏi thử thì người đàn ông trung niên kia lại kêu la thảm thiết: “Không đi bệnh viện, tôi còn phải đi đón con gái, mấy người đưa viện phí cho tôi, tôi tự đi...”.

Lục Phồn và Phương Duệ đưa mắt nhìn nhau, cả hai đã nhận ra được ý nghĩ của nhau trong mắt đối phương. Trời ơi, người này vờ bị đụng.

Lần đầu tiên Phương Duệ gặp phải việc này, không chửi bới cũng không bỏ đi mà cười như có như không bắt chuyện với đối phương hỏi: “Vậy anh cần bao nhiêu?”

Người đàn ông run rẩy đưa một ngón tay ra: “Một trăm?” Lắc đầu: “Một ngàn?” Lắc đầu.

Phương Duệ thở dài lấy tờ một ngàn trong ví ra, đặt lên bụng người đàn ông vỗ vỗ: “Đừng diễn nữa, cầm lấy rồi đi đón con đi”.

Người đàn ông kia cuống lên vội kéo chân Phương Duệ không cho anh đi: “Này anh kia, sao va vào người ta mà còn chối trách nhiệm nữa hả? Người đâu cứu tôi với, có người tông người ta mà không bồi thường này? Nếu tôi chết con gái phải sống sao đây!”

Lục Phồn, Phương Duệ: “...” Lục tục có người vây quanh.

Trên người đàn ông này có rất nhiều vết thương, anh ta đi xe đạp điện lại ngã ngay trước mũi xe, nhìn sơ qua giống như là bị tai nạn thật. Lục Phồn đi tới phía trước xe để kiểm tra thì nhìn thấy không có bất cứ vết va chạm nào, cô quyết định gọi điện thoại cho cảnh sát.

Dù có tai nạn đụng người thật hay giả, gọi cảnh sát sẽ giải quyết chính xác hơn, họ cũng không muốn từ chối trách nhiệm, nhưng loại người thiếu đạo đức thì cũng không thể gánh.

Chờ cảnh sát đến là được rồi.

Người đàn ông nọ vẫn ôm chân Phương Duệ như trước, bắt đầu hỗn hển kể về hoàn cảnh đáng thương của con gái mình. Gì mà mẹ mất sớm, đi học thì nghèo quá bị người ta bắt nạt, dân chúng vây quanh nghe xong thốn thức không ngừng. Ánh mắt nhìn về Lục Phồn và Phương Duệ cũng bắt đầu không thiện cảm.

Lục Phồn đỡ trán, tựa vào xe nghỉ ngơi một lát thì có một xe cảnh sát từ từ lái tới hiện trường. Có lẽ đã biết sơ qua về tình huống, sau khi kiểm tra bằng lái của Phương Duệ rồi ngồi xuống hỏi thăm người đàn ông trung niên kia. Anh ta lại đau khổ kể về sự việc vừa rồi, cảnh sát cũng không biết phải xử lý thế nào, vậy là đưa cả ba về trụ sở công an, định điều tra video trên đường rồi tính.

Kì lạ là khi đến đồn công an rồi Lục Phồn lại thấy càng xui xẻo, hiếm khi mới có một ngày để ngủ ngon thoải mái, lại bị người ta giả vờ bị đụng phá hỏng hết.

Kết quả là mấy phút sau, một tin xui xẻo hơn lại tới – video ở khu vực đó đang lúc sửa chữa, không quay hình được. Phương Duệ ngồi bên cạnh cô, thấy sắc mặt của cô không ổn thì an ủi: “Đừng lo, chúng ta không có đụng người đó mà, điều tra rõ thì mình có thể về thôi”.

“Nhưng mà không có video, chuyện này chắc chắn khó xử lí”

“Ừm”.

Lục Phồn gật gù: “Tôi hơi đau đầu, tôi nghỉ một lúc đã, có kết quả thì gọi tôi nhé”.

“Được”.

Lúc Lục Phồn chuẩn bị khép mắt, điện thoại di động lại reo, giữa đồn công an yên tĩnh lại vang dội cực kì, cô vội vàng tắt tiếng rồi ra ngoài nghe: “Alo”.

“Về đến nhà rồi à?”

Lục Phồn dựa vào tường xoa xoa ấn đường trả lời: “Không ạ, đang gặp chuyện”.

Giản Ngộ Châu nghe giọng cô mệt mỏi như thế thì hỏi ngay: “Sao thế em?”

“Đồng nghiệp đưa em về, trên đường gặp phải một người giả vờ bị đụng xe, đổ tội cho bọn em bắt phải bồi thường. Giờ đang ở đồn công an chờ kết quả điều tra”.

“Em có sao không? Có bị thương không?”.

“Không có, em ngồi trên xe nên không sao”.

“Thế thì tốt rồi”. Anh thở phào nhẹ nhõm, rồi mới trầm giọng nói: “Hơn mười giờ rồi, điều tra camera cũng lâu thế à?”

Lục Phồn bất đắc dĩ nói: “Camera hỏng rồi, không biết họ sẽ làm gì tiếp, hơn nữa họ cũng khá bận, chắc chuyện nhỏ như vậy phải dời lại sau”.

Giản Ngộ Châu trầm ngâm nói: “Anh có một người bạn thời trung học làm ở cục công an, để anh liên lạc nhé”.

Lục Phồn sững sờ, vội vàng ngăn cản anh: “Không cần làm phiền người khác đâu, sắp xong...” nhưng Giản Ngộ Châu đã cúp máy rồi. Cô nhìn điện thoại thở dài một hơi, tắt máy rồi vào.

Các cảnh sát trong đồn đúng là rất bận, hơn mười giờ tối rồi mà vẫn đông người, vội vàng náo nhiệt như trước đó. Không biết tới bao giờ mới tới lượt bọn họ.

Lục Phồn nhắm mắt ngủ một lúc, khi mở mắt ra là do Phương Duệ đánh thức cô. Cô mơ màng mở mắt thì nghe có một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên: “Tai nạn xảy ra trên đường xx là vụ của hai người phải không?”

Người vừa đến quá sức mạnh mẽ, khiến cho người khác bất giác thu mình lại, không dám ngẩng đầu lên. Mặc dù là thể Phương Duệ vẫn phản bác ngay: “Không phải, chúng tôi không có đụng người, xe cũng không có vết va chạm”.

Lục Phồn tỉnh táo lại, người nọ mặc thường phục, nhưng khí thế khác hẳn với cảnh sát bình thường, người nọ nhìn thoáng sang cô một cái rồi nhanh chóng cất bước vào trong.

Lục Phồn choáng váng, người đàn ông này... lẽ nào là học trưởng của Giản Ngộ Châu? Ôi trời ơi...

Hai người có vẻ đứng ngồi không yên, Phương Duệ thấp giọng nói: “Tôi nghe cảnh sát nói, đó là giám đốc sở cảnh sát đó, việc của chúng ta nhỏ xíu như vậy sao anh ta lại tự mình tới xử lý nhỉ?”.

Lục Phồn nhất thời không biết phải trả lời thế nào nên đành giả dờ lắc đầu đáp lại. Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, người đàn ông kia đã đi ra, xắn tay áo lên phát tay gọi họ: “Hai người đi được rồi, tên kia thừa nhận giả vờ thôi, tự mình làm bị thương, không liên quan gì với 2 người”.

Ồn rồi sao? Người nọ cương quyết như vậy, dám theo tới đồn công an, vậy mà nhanh như thế đã nhận tội rồi à...

Người đàn ông ngược mắt nhìn họ: “Muốn ở lại cả đêm à?”

Hai người vội vã cúi đầu nhanh chóng đi ra khỏi cửa, vừa ra đến nơi Lục Phồn mới sực nhớ nên quay đầu lại khẽ khàng cảm ơn người kia.

Người đàn ông nọ chắc một tiếng: “Chuyện nhỏ thế này mà cũng lo lắng gọi điện tìm tôi, nếu không phải đang rảnh rỗi, ai mà thèm để ý tới hử, đúng là chán chết đi...”.

Lục Phồn mím môi cười, lần thứ hai nói tiếng cảm ơn, sau đó xoay người rời đi. Phương Duệ thở dài: “Nếu không có anh kia chắc hôm nay chúng ta phải ở lại đồn cảnh sát cả tối mất”.

“Đúng vậy”. Hai người cảm khái một phen rời khỏi đồn công an, bên ngoài trời đã tối đen, chỉ còn một cây đèn đường mờ mịt giữa con đường.

Xe Phương Duệ đậu ở bên kia đường, dưới ánh đèn mờ nhạt, Lục Phồn nhìn thấy có một bóng đen đứng tựa bên đèn đường, yên tĩnh như hòa mình vào trong đêm.

Cô nhìn thấy thì dừng lại, một lát sau bóng đen hơi động đậy, ánh mắt sáng quắc nhìn sang đây. Lòng Lục Phồn hoảng hốt, mặc dù bốn phía tối đen, nhưng cô vẫn nhận ra anh ngay giây phút đầu tiên.

Sao anh lại ở đây? Cô kìm nén cái tên sắp thốt ra khỏi miệng, vội vàng quay về phía Phương Duệ làm như không có chuyện gì nói: “Phương Duệ, anh về trước đi, bạn trai tôi tới đón rồi”.

Phương Duệ nhìn theo ánh mắt cô, cũng thấy bóng đen nọ đang đứng ở đằng kia.

Bạn trai của Lục Phồn kì lạ thật... lần trước anh gặp cũng trang bị che kín cả người... Nhưng mà anh cũng mỉm cười cúi đầu: “Xin chào”.

Rồi nói với Lục Phồn: “Vậy tôi đi trước, hai người đi đường cẩn thận nhé”.

“Tạm biệt”.

Chờ Phương Duệ lái xe đi, Lục Phồn mới chậm rãi đi tới, dừng chân trước mặt người kia: “Anh đến đây lúc nào vậy? Sao không nói với em một tiếng?”

Giản Ngộ Châu tỉ mỉ nhìn cô từ đầu tới đuôi, xác nhận không bị thương chút nào, nỗi lo lắng treo ngược nơi cổ họng mới từ từ rơi xuống, lòng cũng dần bình yên. Anh đưa tay ôm người kia vào lòng, giữ chặt đầu cô ghì thật mạnh vào sâu trong lồng ngực.

Lục Phồn ngẩn ra, không nói gì cứ thế ôm lấy anh. Qua hồi lâu sau, anh mới nói: “Trần Tiêu và Tiểu Trương có việc, anh trốn đi, lúc gọi điện cho em đã đến sân bay rồi”.

Lục Phồn: “...”

Sao lại tùy hứng thế chứ như trẻ con ấy. Nhưng mà khéo miệng của cô vẫn bắt giác nhếch lên, cô nhắm chặt hai mắt, an tâm hưởng thụ vòng tay ấm áp của riêng anh. Một lát sau, người nào đó sau khi bình ổn được tâm tình kích động mới nghiêm mặt phát biểu: “Sao lại đi cùng Phương Duệ, chồng dặn mà em không thèm nghe phải không?” Lục Phồn dụi dụi trong lòng anh: “Không có mà, bọn em nói chuyện công việc, tiện đường nên đưa về thôi”.

“Hai người thì có công việc gì mà nói, có phải cùng chương trình đâu”.

Lục Phồn vội vàng chuyển đề tài: “À học trưởng trường anh sao lại trẻ thế, còn làm cấp cao nữa?”

“Nhà anh ta có bối cảnh... mà đừng có đánh tan sự chú ý của anh!”

Cả một thùng giấm, mùi chua lan tới mấy dặm rồi. Lục Phồn đã đồng ý sẽ không đi cùng Phương Duệ, lần này mới đi đã bị tóm liên tay nên cũng thấy chột dạ, đành phải mắt nhắm mắt mở giả trò làm nũng, ôm hông anh cọ cọ, được một lúc Giản Ngộ Châu cũng bó tay chịu trói, mặt găng gượng làm ra vẻ “quên đi, lần này anh tạm tha cho em”.

“May mà không xảy ra việc gì lớn... nhờ mà có tai nạn xe thật anh biết đi đâu tìm em đây? Anh mới đi có mười ngày, em đã thành thế này, tính hừ chết anh sao?”

Anh nhéo một cái bên hông cô, hừ khê: “Muốn anh về thì cứ việc nói thẳng”.

“Người ta giả vờ bị đụng thôi mà, cũng không phải chuyện gì lớn...” Lục Phồn dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại như thể có một dòng nước ấm lan tràn, cô ôm anh càng chặt: “Cảm ơn anh, nếu lần này không có anh giúp...”

“Không cần cảm ơn anh”. Anh xoa nhẹ tóc cô, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu: “Chuyện của em sao anh có thể không quan tâm được chứ?”

Hai người đang nói chuyện mặn nồng, người đàn ông mặc thường phục nọ dẫn người đàn ông trung niên ra, liếc nhìn hai người bên này một cái rồi phê bình nói: “Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ(*)”.

(*) Thời buổi bây giờ lòng người không giống như xưa nữa.

Người đàn ông giả vờ nọ kêu rên: “Cảnh sát, em sai rồi, con gái em còn chờ em đi đón, huhu, con gái em mới năm tuổi, còn có một mẹ già”.

Người kia nhét hần vào ghế sau xe, quát: “Câm miệng, chán sống không đủ à! Giờ đi đón con gái ông hay muốn ném xuống xe cho tự đi vườn trẻ”.

Người đàn ông nọ lập tức im thin thít, nhìn anh ta không khác nào thấy quỷ. Lục Phồn: “...”

Vị lãnh đạo này có hơi quái quái...

Giản Ngộ Châu lại có vẻ cực kì quen thuộc, hơi gật đầu với anh như muốn nói cảm ơn.

Người đàn ông mở cửa xe: “Lần sau, sau mười giờ tối không cho phép gọi điện nhờ vả mấy chuyện nhỏ nhặt vậy nữa! Hiếm khi có ngày nghỉ lại bị cậu hủy thế đấy”.

Nói xong lại đóng rầm cửa xe một tiếng, găm rú lái đi.

Lục Phồn không khỏi hiếu kì: “Sao vậy?”

Giản Ngộ Châu nhú mày: “Bởi vì anh ta có vợ rồi, lúc anh gọi đúng lúc họ đang...”

Lục Phồn: “Đừng nói nữa, em hiểu rồi...”.

Hùng hồ khởi động xe như thể là hiểu rồi...

Lục Phồn buông tay ra quay đầu rời đi: “Về nhà nhé”.

Ngồi trên xe để phòng ngừa người nào đó động dục, Lục Phồn ngồi cách anh rất xa. Dù sao ở trên xe người lạ, lồi lõm kéo kéo cũng không dễ nhìn cho lắm.

Nhưng mà Giản Ngộ Châu lại nhất quyết nắm lấy tay cô, cô không cho anh tới gần, anh lại cứ nhéo nhéo lòng bàn tay cô, gãi gãi cọ cọ. Lúc Lục Phồn quay đầu sang, anh lại vờ nhìn ra ngoài như chẳng có việc gì.

Tài xế là một phụ nữ trung niên rất dễ gần, bà liên tục nhìn họ qua gương chiếu hậu. Trong mắt của bà, Giản Ngộ Châu có phong cách ăn mặc cực kì quái dị, bịt mặt trùm đầu kiểu đầy giống như đang tính làm chuyện gì xấu, mà Lục Phồn thì cố gắng cách xa nhưng tay lại bị người kia nắm chặt, chỉ tưởng tượng thôi là ra đủ thứ rồi.

Thế là tài xế cố ý hỏi thăm chỗ cần đến hai lần, Lục Phồn đều trả lời mạch lạc giống nhau nhưng bà vẫn không thấy yên tâm. Chờ đến khi hai người trả tiền bà lại hỏi thêm một lần nữa với Lục Phồn rằng có cần giúp gì hay không.

Cô cũng sờ, lúc hiểu ra thì bật cười đáp lại: “Không cần đâu, đây là bạn trai tôi”.

Tài xế ồ một tiếng, lúc này mới chịu lái đi. Giản Ngộ Châu trầm mặc: “Nhìn anh giống người xấu lắm à?”

Lục Phồn nhin cười: “Anh mặc đồ y chang tội phạm bắt cóc, còn kéo em không chịu buông, trách sao được người ta hiểu lầm”.

Giản Ngộ Châu nhìn cô một lượt, đột nhiên ôm chầm lấy: “Thế thì không còn cách nào rồi, anh phải bắt cóc em thôi”.

“Này, mau buông em xuống! Trong thang máy có camera đấy”.

Thấy người nào đó quả thực không biết xấu hổ một chút nào, sống chết không chịu buông cô ra, Lục Phồn đành phải chôn mặt vào lòng anh, chỉ mong mấy anh bảo vệ trực đêm có nhìn camera thì cũng bỏ qua.

Rất nhanh đã về đến nhà, Lục Phồn lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa.

Giản Ngộ Châu đập cửa bước vào, đá lên cửa một cái quăng giày đi, vội vàng lao tới phòng ngủ, hệt như lưu manh cướp đoạt con gái nhà lành.

Lục Phồn ôm sát cổ anh, mãi đến tận khi anh ném cô xuống giường cô mới buông lỏng tay ra được, ngay sau đó một đôi môi nóng rực áp xuống chặn hết tất cả mọi điều muốn nói.

Hơi thở giao hòa với nhau trần trọc và triền miên. Hơi thở như đứt quãng Giản Ngộ Châu dán môi mình vào môi cô thấp giọng hỏi: “Có nhớ anh không?”

Lục Phồn thật lòng trả lời: “Nhớ”.

Anh lầu bầu gì đó rồi lại dính lấy môi cô: “Em gạt anh, em có chủ động gọi điện cho anh lần nào đâu”.

Lục Phồn bật cười: “Anh bận mà, em không muốn quấy rầy anh thôi”.

Giản Ngộ Châu vuốt nhẹ mái đầu cô: “Lâu rồi em không nghỉ ngơi đúng không? Mắt gầy luôn rồi, ôm cũng nhẹ nữa”.

“Chỉ là ban đầu thôi, sau này chắc sẽ ổn thôi”. Lục Phồn muốn ngồi dậy, nhưng Giản Ngộ Châu lại ngăn, không cho cô nhúc nhích: “Hôm nay em nghỉ ngơi sớm đi, chúng ta có hai ngày nghỉ, đưa anh ra ngoài chơi nhé?”

Lục Phồn suy nghĩ một chút, đúng là giờ cũng không có việc gì quan trọng mà nếu có thì cũng nên gạt sang một bên nên cô trả lời: “Được”.

Giản Ngộ Châu hài lòng môi cong cong cười, cuối cùng lại hôn cô cái nữa: “Anh nhớ chết mất”.

Mặt Lục Phồn hồng ửng, anh đứng dậy đưa tay kéo cô lên: “Đi tắm đi”.

Sau khi Lục Phồn tắm xong thì đi vào phòng bếp, Giản Ngộ Châu không thích ăn cơm của đoàn làm phim, cho nên cơm trên máy bay chắc cũng không ăn được, bây giờ chắc chắn anh đang đói bụng lắm. Cô nấu tạm một bát mì lạnh, nấu vừa xong thì Giản Ngộ Châu cũng lau lau tóc đi ra, anh nhìn thấy đồ trên bàn ăn, hai con mắt cũng sáng ngời lấp lánh.

Lục Phồn đánh cái tay đang định với lấy đĩa của anh nói: “Đi sấy tóc đã”.

Giản Ngộ Châu buông tay ra, nghiêng người sang kéo đầu cô lại, hôn sâu một cái. Đến khi Lục Phồn đưa tay đẩy ra, trên mặt cô đã bết nước: “Anh tuổi cún hả?”

Giản Ngộ Châu: “Ừ, em hiểu anh quá”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu ở trần đi tới đi lui trong phòng khách, Lục Phồn cũng không biết phải nhìn ở đâu nên mở miệng nói: “Anh mặc áo vào đi”.

Hình như lúc này Giản Ngộ Châu mới ý thức được đây không phải nhà mình, còn có một cô gái bên cạnh nữa, thật thà nhiều quá đúng là không tốt lắm. Da mặt Lục Phồn mồng, nhất định là xấu hổ rồi, anh cười khẽ một tiếng rồi về phòng mặc áo sau đó mới đi ra. Vừa cầm máy sấy tóc được một nửa, đột nhiên lại hỏi Lục Phồn: “Em tuổi trâu phải không?”

Lục Phồn gật đầu, Giản Ngộ Châu sấy tiếp: “Có người xem bói nói mệnh anh rất cứng, chỉ có tuổi trâu mới khắc được, lúc đấy anh còn không tin cứng có ít tiền thôi, giờ nghĩ lại mới thấy người ta nói đúng”.

Lục Phồn: “Anh mà cũng tin mấy cái này nữa à”.

“Giờ thì tin rồi”.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn mì lạnh, mấy ngày nay Giản Ngộ Châu không có khẩu vị gì, nhưng giờ được ngồi đối diện với Lục Phồn, chỉ nhìn thấy cô thôi đã thấy ngon miệng lắm, ăn xong phần của mình còn chưa thấy đủ, giải quyết luôn cả phần mà Lục Phồn còn dư.

Như thường lệ, Lục Phồn đặt lon nước Xà Thảo Dược lên bàn.

Giản Ngộ Châu cứng đờ trong nháy mắt: “...Anh buồn ngủ”.

“Uống lên tinh thần mà”.

“Em muốn anh lên tình thần làm gì?”

Anh ngược mắt nhìn cô, ồ một tiếng thật dài: “Em định...”

Lục Phồn trừng anh tới mức đỏ bừng cả mặt: “Anh nghĩ cái gì đấy”.

Giản Ngộ Châu làm như vô tội: “Anh không nghĩ gì hết, chứ em nghĩ anh đang nghĩ cái gì?”

Lục Phồn cũng lười tranh luận với anh: “Anh ăn nhiều quá rồi, mà lại dạ dày anh không tốt, không thể uống thuốc tăng cường tiêu hóa được”.

“Uống thuốc đấy anh sẽ đau dạ dày, còn uống cái này anh hôn mê luôn đó”.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, đột nhiên Lục Phồn quay lưng lại, để cho Giản Ngộ Châu một bóng lưng chán nản, giọng cũng hạ thấp đi: “Em biết, trước đây toàn là để dụ dỗ em thôi, giờ anh không muốn nghe lời em nữa chứ gì, không bao lâu nữa anh sẽ thấy em thật phiền chán nữa...”

Giản Ngộ Châu: “...”

Con mẹ nó.....!!! Không được tổn thương tình cảm như thế!!!!

Giản Ngộ Châu đột nhiên rùng mình, anh đứng bật dậy, lạch cạch khui nắp lon ra, nhắm mắt đổ ào vào miệng một hớp lớn, cổ gồng nuốt trôi: “Anh uống! Anh uống rồi này!”

Oe... anh sắp ngất rồi. Xem ra đêm nay không làm gì được rồi. Giản Ngộ Châu mơ màng nghĩ.

Lục Phồn nhin cười hơi run run vai, Giản Ngộ Châu thấy cô vẫn không chịu xoay người lại nhìn anh, anh lại vội vàng uống thêm hớp nữa, nhin nhin không để mình nôn ra toàn bộ nói: “Anh uống hết sạch rồi, hết rồi này!!”

Lục Phồn rót cho anh chén nước, khuôn mặt vì nín cười để đỏ bừng cả lên: “Uống chậm thôi”.

Giờ Giản Ngộ Châu mới biết hóa ra cô giả bộ, cả người nằm xoài lên ghế có cảm giác tâm hồn của mình đã bị chà đạp khổ sở. Lục Phồn vốn định hôn anh một cái động viên, nhưng vừa sát lại đã ngửi thấy mùi vị đó, cô chau mày yên lặng bịt mũi cầm hai cái bát trốn vào bếp, rầm một tiếng, đóng chặt cửa.

Giản Ngộ Châu: “...”

Oan ức, đau long khi thấy mình bị chê. Lục Phồn rửa chén xong đi ra, cái mùi kia cũng tản đi đôi chút, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể ngửi thấy. Mùi sao mà nồng đậm vậy chứ... Giản Ngộ Châu đang nằm bất động trên sa lon, tay che trước mặt làm cô không biết là nằm ngủ hay ngất xỉu mất rồi.

Lục Phồn cũng thấy đau lòng, hình như cô đã làm khó anh rồi, mặc dù là vì suy nghĩ cho anh thật, nhưng nếu anh không muốn uống, cô cũng không nên ép anh như vậy...

Lục Phồn lặng lẽ đi tới gần, ngồi xổm ở trước ghế sa lon, cuối sát người lại định hôn anh, kết quả là người nào đó vừa mới nửa sống nửa chết kia lại bất ngờ tỉnh lại lôi cô ngã xuống, sau đó đè lên.

Giản Ngộ Châu vừa nghịch nghịch tóc của cô vừa nói: “Em dám lừa chồng mình à...”

Lục Phồn bị anh đè đến mức hít thở không nổi hét lên: “Anh tránh ra cái đã”.

“Không được”.

Giản Ngộ Châu nằm rạp lên người cô: “Bé ngoan, cho anh ôm một cái”.

“Thế thì anh đừng mở miệng nói chuyện nữa”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Hình như Lục Phồn lại làm tổn thương trái tim ai đó rồi: “Không phải miệng anh hôi đâu, không phải thật, chỉ là...”

Giản Ngộ Châu: “Vợ chồng phải cùng chung hoạn nạn”.

Lục Phồn thấy có gì đó không ổn, đang định né đi thì Giản Ngộ Châu đã cúi đầu hôn xuống. Môi lưỡi anh quần quýt vào trong, đầu óc của Lục Phồn cũng bắt đầu mờ dần, trời đất ơi, cái mùi vị quái quỷ gì thế này!!! Chết mất!!!!

Sau một nụ hôn trao đổi mùi vị mặn mà đó Giản Ngộ Châu chép miệng nói: “Anh thấy cũng không khó chịu lắm đâu”.

Lục Phồn nằm bất động. Đúng lúc đó, cửa lớn vang lên tiếng mở khóa.

Sau một giây, Lục Thời đẩy cửa bước vào. Cậu thấy đèn còn sáng, đang thắc mắc không biết sao giờ này mà Lục Phồn chưa ngủ, kết quả là sau khi nhìn thấy hai người đang nằm trên ghế salon, cậu đỡ người.

Áo ngủ của Giản Ngộ Châu hơi lỏng, sau một hồi phấn khích vừa rồi, nút áo cũng cởi ra hai ba cái, bắp thịt lộ ra ngoài.

Dưới lồng ngực kia là Lục Phồn như nửa chết nửa sống.

Lục Thời kích động, đang định xông tới đánh chết Giản Ngộ Châu, đột nhiên lại đánh hơi được trong không khí có một mùi là lạ.

Cậu bịt mũi ngay lập tức: “Mẹ nó, mấy người đang làm gì vậy, ăn phân à?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “...”

38. Chương 38

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Hơi lạnh đang bốc lên thông qua chiếc li thủy tinh chạm khắc, ba người ngồi đối diện với nhau, một không khí im lặng bao trùm cực kì quỷ dị.

Lục Phồn nhìn cậu em trai đang chằm chằm khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế sa lon, cộng thêm Giản Ngộ Châu đang đàng hoàng nghiêm túc ngồi bên ghế đầu, cô không nhịn được phát biểu ý kiến: “Khụ, hơi trễ...”

Lục Thời đưa tay, nghiêm túc nói: “Chị, đừng nói gì hết, giờ là lúc em phải nói chuyện với anh ta”.

Lục Phồn: “...”

Dáng người Giản Ngộ Châu vừa cao vừa dài, ngồi trên ghế đầu cũng thấy khó chịu lắm, nhưng anh vẫn nghiêm chỉnh như kiểu đang rửa tai lắng nghe.

Lục Thời ho nhẹ một tiếng, hai chân bắt chéo: “Tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề”.

“Hỏi đi”.

“Mấy anh làm minh tinh thì một tháng kiếm được bao nhiêu?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “...Đừng làm rộn nữa, đi ngủ cho chị”.

Lục Thời vội vàng quay về vẻ nghiêm túc: “Nói chính sự, nói chính sự... Sao anh quen chị tôi? Bên nhau bao lâu rồi?...”

Giản Ngộ Châu trả lời từng câu một, không mất kiên nhẫn chút nào, thậm chí còn nghiêm chỉnh không khác gì đang gặp trưởng bối của cô thật sự.

Trong vấn đề tình cảm của chị gái mình, Lục Thời cực kì nhiệt huyết, hơn nữa trong mắt cậu hình tượng của chị thật to lớn biết nhường nào, vì thế yêu cầu đối với anh rể cũng phải cao như thế, nghe Giản Ngộ Châu trả lời xong, cậu sờ cằm một cái trầm lặng. Giản Ngộ Châu muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, hình như chẳng có gì không tốt cả...

Cậu nghĩ nhưng sao mình cứ thấy không sáng khoái vậy này? Giản Ngộ Châu là đại minh tinh, lại qua lại với chị cậu, chắc là không thoải mái. Lục Thời tóm được một điểm tối, đâm ngay vào tử huyệt: “Thế nhờ sau này chị tôi bị truyền thông chụp được, fan mắng chửi thì sao đây?”

Có lẽ Giản Ngộ Châu cũng suy nghĩ đến vấn đề này rồi, nên ung dung đáp lại: “Cái này em cứ yên tâm”. Anh hơi nhìn sang Lục Phồn: “Chắc chắn anh sẽ không để chị em phải tủi thân đâu”.

Lục Thời bĩu môi, liếc Lục Phồn một cái: “Chị, đàn ông cứ lời ngon tiếng ngọt thế đó, chị nhất định không được tin đâu đấy”.

Giản Ngộ Châu: “Cố tình gây sự”.

Lục Thời hét lại: “Ai cố tình gây sự?”

Lục Phồn ngồi giữa hai người họ, mặt Lục Thời ra vẻ “em là em trai chị, chị không được thiên vị người kia”. Giản Ngộ Châu thì lại “anh là người đàn ông của em, em không được thiên vị em trai”.

Cô đỡ khóc đỡ cười đành đứng ra hòa giải: “Bây giờ muộn lắm rồi, có gì thì mai trao đổi tiếp”.

Lục Thời bực bội trừng mắt nhìn Giản Ngộ Châu, cậu có cảm giác uất ức vì chị mình bị cướp đi.

Giản Ngộ Châu bị hấn trừng mắt như vậy, đương nhiên trong lòng cũng không sao vui nổi, Lục Thời là người thân duy nhất của Lục Phồn cho nên anh cũng phải để lại ấn tượng tốt mới được. Thế là anh nhượng mảy đứng dậy: “Thiếu chút nữa thì quên, Lục Thời anh có quà cho em đây”.

“Tôi không thèm”.

Tuy ngoài miệng thì nói vậy, nhưng Lục Thời vẫn đưa mắt nhìn sang, không bỏ sót bất cứ hành động nào của người nọ. Giản Ngộ Châu đi vào phòng ngủ lấy một chiếc hộp ra.

Lục Phồn: “Anh mua gì thế, không cần để ý đến nó đâu, nó cứ làm trò thế đó”.

Giản Ngộ Châu cười cười không để ý: “Lẽ ra mắt cũng cần thiết mà”.

Lục Thời mở nắp hộp ra, nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai newera mới nhất thì trợn trắng mắt lên, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cậu hét: “Anh anh anh là cái người trong bệnh viện....”

Giản Ngộ Châu gật đầu: “Lẽ mọn thôi mà, em nhận nhé”.

“Được được được, sao mà không nhận được chứ”.

Lục Thời cười hì hì, quay người lại đã vỗ vai Giản Ngộ Châu như thể anh em tốt: “Em giao chị em cho anh là thấy yên tâm rồi. Anh nhớ đối xử tốt với chị em nhé!”

Giản Ngộ Châu mỉm cười: “Đương nhiên”.

Lục Phồn: “...”

Lục Thời quay về thì ngủ cũng trở thành một vấn đề nan giải.

Nhưng Lục Thời lại phản ứng rất nhanh, vỗ vai Giản Ngộ Châu rồi nói: “Chị, em ngủ với anh rể nhé”.

Anh rể cái gì... Lục Phồn hơi nguyền cậu một cái: “Hay là em ngủ dưới đất đi, giường có 1m50 sao hai người đàn ông chen chúc trên đó được”.

Giản Ngộ Châu lập tức phụ họa: “Đúng”.

Lục Thời oán thăm, anh muốn ngủ với chị em chứ gì.

Cuối cùng, Giản Ngộ Châu được ngủ cùng giường với Lục Phồn. Hai người đều mặc áo ngủ khá mỏng, nằm chung một chỗ cũng thấy hơi lúng túng, cho nên không dám xích lại gần, sau khi tắt đèn, trong gian phòng càng trở nên yên tĩnh, còn nghe được tiếng hít thở của nhau.

Cơ thể Giản Ngộ Châu hơi căng thẳng, nghĩ đến chuyện Lục Phồn đang ngủ ở cạnh bên, lòng anh lại thấy hơi ngứa ngáy, mùi sữa tắm nhẹ nhàng trên người cô lan tỏa, càng nghĩ càng thấy rục rịch hơn,. Anh nhích lại gần, vòng lấy người cô, Lục Phồn cũng nghiêng người sang cúi đầu vào lồng ngực.

Chỉ ôm ấp thế thôi Giản Ngộ Châu đã thỏa mãn lắm rồi. Anh như thể đang dỗ dành con trẻ, vỗ nhẹ sau lưng Lục Phồn, mãi đến khi hô hấp của cô dần chậm lại, anh mới ngừng tay, vén tóc cô qua trán, cúi đầu hôn khẽ khàng một lượt, khoe miệng cong cong, cuối cùng mới dần dần tiếng vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau khi Lục Phồn tỉnh lại, Giản Ngộ Châu vẫn còn đang nằm ngủ, khuôn mặt góc cạnh ngày thường dưới nắng mai càng dịu dàng hơn hẳn, Lục Phồn đưa tay chống đầu, lẳng lặng nhìn anh, ngón tay nhẹ nhàng miêu tả theo đường nét khuôn mặt đó.

Giản Ngộ Châu ngủ không sâu, trước đây chỉ một động tĩnh nhỏ anh đã thức dậy ngay, vậy mà hôm nay lại ngủ ngon đến vậy, Lục Phồn xoa xoa nắn nắn trên mặt anh cả buổi mà anh chỉ khẽ cau mày không mở mắt.

Lục Phồn nhìn anh nhăn nhó thì phì cười vui vẻ, không đùa anh nữa, rón rén xuống giường chuẩn bị bữa sáng cho hai người đàn ông kia.

Mùi cháo trứng muối thịt nạc thơm nức nức, Lục Phồn lấy ba quả trứng gà, định làm bánh rán trứng, nhưng vừa mới đánh trứng cho vào chảo xong cơ thể đã lọt vào một vòng ôm từ phía sau. Cô hoảng hốt làm trứng tràn ra một ít, nghiêng đầu nhìn lại, là Giản Ngộ Châu.

Cô bực bội đưa khăn lau sạch bàn: “Sao anh không ngủ thêm?”

“Cứ cảm giác mất cái gì đó, tỉnh lại mới không thấy em đâu”. Cảm Giản Ngộ Châu đặt trên vai cô, giọng nói vẫn còn hơn khăn đực.

“Nấu cháo à? Thơm quá”.

“Ừm, anh đi rửa mặt trước đi, em đang làm bánh rán, nhanh thôi”.

Giản Ngộ Châu vốn muốn hôn cô một lúc, nhưng nghĩ tới chuyện mình còn chưa đánh răng rửa mặt, nên đành phải nhin xuống, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Qua năm phút, Lục Phồn dọn bữa sáng lên bàn ăn xong, Giản Ngộ Châu mới đi tới hôn cô một cái, sau đó ngồi yên vị: “Lần đầu tiên được ăn bữa sáng em làm”.

Lục Phồn nghĩ lại cũng thấy đúng, trước đây chỉ có bữa trưa và tối. Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ăn bữa sáng đơn giản nhưng lại cực kì ấm cúng. Chờ đến khi Lục Thời rời khỏi giường, hai người đã ăn xong bữa sáng của mình, chuẩn bị đi ra ngoài hò hẹn.

Lục Phồn cầm lược thò đầu ra khỏi phòng rửa tay: “Bữa sáng của em còn nóng đấy, tự lấy đi, bữa trưa đừng ăn mì, trong tủ lạnh có sủi cảo đông đấy”.

Lục Thời vẫn còn đang mơ màng: “Hai người đi đâu vậy?”

Giản Ngộ Châu mang mũ vào đi ngang qua cạnh cậu, bỏ lại hai chữ “hẹn hò” không khác nào một đòn tấn công dữ dội vào tầng lớp độc thân. Lục Thời không tin nổi: “Hai người hẹn hò á? Không sợ bị fan và báo chí nhận ra à? Chúng ta nên ở nhà chơi game xem phim gì đó đi, còn có thể ăn cơm vui vẻ mà”.

Lục Phồn đi ra khỏi phòng vệ sinh, trêu mếu sờ đầu cậu, nhưng câu trả lời lại hết sức vô tình: “Chị sẽ mua KFC về cho nhé”.

Lục Thời yên lặng rơi nước mắt: “Có thể mang bạn gái về cho em không?”

Lục Phồn nhún vai, tỏ ý lực bất tòng tâm.

Mãi đến khi hai người hi hi ha ha ra ngoài, đóng sầm cửa lớn không hề lưu luyến, Lục Thời mới tiếp nhận được chuyện mình đã bị chị ruột bỏ rơi trong nhà. Họ còn không hỏi xem cậu có muốn cùng đi không nữa!!!

Mặc dù nói là đi hẹn hò, nhưng hai người cũng khoogn có kế hoạch gì chi tiết. Thế là Giản Ngộ Châu lên mạng tìm xem quy trình hẹn hò của các cặp tình nhân.

Tình nhân bình thường: Xem phim, ăn cơm, dạo phố, thuê phòng thịt thịt.

Tình nhân văn nghệ: Đi Tây Hồ, ăn cơm, nghe ca nhạc, thuê phòng thịt thịt.

Tình nhân thích chơi: Công viên trò chơi, cơm tối, quán bar, thuê phòng thịt thịt.

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn không biết vì sao sắc mặt anh lại lặ lúng như vậy, cô hỏi: “Sao thế?”

Giản Ngộ Châu ho khụ một tiếng, cắt điện thoại đi: “Không có gì”. Anh chờ dẫn chuyển đề tài: “Em muốn đi khách sạn nào?”

Lục Phồn: “...Cái gì?”

Giản Ngộ Châu cảm thấy mình bị hai chữ kia tẩy não mất rồi, vội vàng rửa lại: “Em muốn đi đâu chơi?”

Lục Phồn suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Đi xem phim đi, Xuyên Xuyên mới ra một bộ phim mới, mặc dù chỉ là khách mời thôi nhưng cũng được đánh giá cao lắm”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Sắc mặt anh khá quái lạ, lặp lại từng chữ một: “Đến xem phim của Thẩm Uẩn Xuyên?”

Lục Phồn gật đầu: “Đúng thế”.

Thấy khuôn mặt cô chờ mong như vậy, lời từ chối của Giản Ngộ Châu cũng không sao nói ra khỏi miệng.

Mãi đến khi ngồi trên ghế rạp chiếu phim, Giản Ngộ Châu vẫn không nghĩ ra được tại sao mình lại có một đối thủ một mắt một còn như hấn, và càng rối rắm không hiểu vì sao ngồi bên cạnh một bạn trai đẹp trai như anh Lục Phồn vẫn có thể phấn khích lay lay tay anh nói Xuyên Xuyên đẹp quá.

...Lòng anh mệt quá có cảm giác không muốn yêu nữa rồi, Giản Ngộ Châu giữ vững vẻ mặt lạnh lùng, vốn định nhân lúc rạp chiếu phim tối tối có thể làm gì đó cũng hoàn toàn dập tắt.

Sau khi ra khỏi rạp, họ cố ý đi vào lối đi an toàn, đèn cầu thang mờ昧, lại yên tĩnh quá đáng, cho nên hai người nói chuyện cũng sẽ có tiếng vang. Lục Phồn nhớ lại bộ đồ cổ trang của Thẩm Uẩn Xuyên trong phim, nghĩ thầm chắc cũng chỉ có anh ấy mới mặc đồ cổ trang dịu dàng đến vậy, đột nhiên Giản Ngộ Châu lại chưa xót mở lời: “Còn nghĩ gì đấy? Có cần anh gọi cho cậu ta để em tỏ tình trực tiếp không?”

Lục Phồn nghe vậy thì không khỏi bật cười, khoanh tay trước ngực đáp: “Được”.

Giản Ngộ Châu bực mình, nghiêm mặt không nói.

Anh đẹp trai thế này, ngồi ngay bên cạnh em còn không chủ động lại đây ôm hôn đi, cứ nhìn chằm chằm vào điện thoại!!

Ai mà chẳng có lúc nhỏ nhen! Lục Phồn hí hóp mắt chủ động kéo cánh tay anh: “Tức cái gì thế, không phải em đã nói rồi à, anh với Xuyên Xuyên không giống nhau mà”.

Giản Ngộ Châu tiếp tục để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt: “Ừm, đúng là thế, chắc em còn chưa xem phim của anh đâu”.

Hờ, ghen thật đấy, Lục Phồn nhéo bắp thịt trên cánh tay anh một cái, lườm nguýt rồi nói: “Em có mà”.

Giản Ngộ Châu bị ghen tuông nhấn chìm, cứ nghĩ cô đang dỗ anh thôi, lại hừ thêm tiếng nữa. Lục Phồn cũng học theo răm rắp, hừ một cái rồi sải bước nhanh hơn. Giản Ngộ Châu vội vàng muốn đuổi theo, đang định nói chuyện thì phía đầu cầu thang vang lên tiếng bước chân hoảng hốt.

Anh hơi nhú mào, ngẩng đầu lại vừa lúc nhìn thấy một bóng đen trên tầng.

Giữa hàng mi lóe lên vẻ trầm tư, đáy mắt hơi lạnh xuống. Rất nhanh sau đó anh dần trấn tĩnh lại, đuổi theo Lục Phồn.

39. Chương 39

Editor + Beta: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Lục Phồn và Giản Ngộ Châu tìm được một nhà hàng có phòng kín tương đối bí mật, mới dùng xong bữa trưa đã bị tiếng chuông liên hoàn của Trần Tiêu cắt đứt. Giản Ngộ Châu chặc một tiếng, đóng máy, Lục Phồn để đĩa xuống nói: “Anh gọi lại đi, không chừng có chuyện quan trọng đấy”.

Giản Ngộ Châu gấp một miếng thịt bò cho vào bát cô: “Có chuyện gì anh ta xử lý được mà”.

“Đại diện và trợ lý của anh chắc phải am hiểu tất cả các kỹ năng nhỉ?”

Lục Phồn cười cười gấp miếng sườn bò cho vào miệng, sau khi gặm xương ra thì điện thoại lại vang lên nữa.

Người gọi là Lục Thời.

Cô nhả xương trong miệng xuống, sau đó nhận máy: “Alo”.

Lục Thời ở đầu dây kên la om sòm: “Chị, có phải anh rể trên chộc gì người của xã hội đen không? Có hai người đàn ông hung dữ lao tới nhà mình đòi tìm anh ấy, sau đó đòi phải đánh chết! Em không ngăn được!”

“...”

Sau một hồi âm ỉ, Trần Tiêu cướp di động được: “Lục Phồn, hai người đang ở đâu?”

“Đang đi ăn trưa bên ngoài”.

Cả người Trần Tiêu như muốn nổ tung: ” Đưa điện thoại cho lão Giản! Hắn dám bỏ trốn trước mặt tôi, ông đây phải thu dọn toàn cục cho hắn đấy”.

Ngay lúc người kia đang gào thét, Lục Phồn vội vàng nhét điện thoại vào tay Giản Ngộ Châu, thế là tránh khỏi tiếng công kích của Trần Tiêu đâm thẳng vào màng nhĩ.

Giản Ngộ Châu từ tốn lau chùi miệng, sau đó mới đưa điện thoại đến bên tai: “Lão Trần, chuyện gì thế?”

“Sao cậu còn ở đây hả! Hôm trước tôi đã nói hôm nay có chương trình rồi mà, fan của cậu ngồi chờ khô hơi rất cổ mà không thấy cậu đâu. Cậu có biết từ hôm qua tới giờ tôi bị tiếng chuông điện thoại làm bức bối không ngủ được không! Sáng sớm hôm nay đã thấy mọc ra bao nhiêu sợi tóc bạc! Nếu tôi mà trắng tóc thì cũng là vì cậu đó!!”

Giản Ngộ Châu hồ hững đáp lại Trần Tiêu, còn không quên gấp rau cho Lục Phồn: “Làm người đại diện là phải giải quyết tất cả các chuyện khẩn cấp như thế, nếu không tôi mời người đại diện làm gì?”

“Cậu...” Trần Tiêu ghen hòng không biết nói gì: “Tôi không thêm, hôm nay nhất định cậu phải theo tôi về đoàn làm phim! Chờ phim này quay xong tôi cho cậu ba ngày nghỉ”.

Lúc ngày Giản Ngộ Châu mới nghiêm chỉnh một chút: “Thật chứ?”

“Nói được làm được”.

Giản Ngộ Châu xác nhận chấp thuận: “Được, ăn xong về ngay”.

Lục Phồn cũng nghe rõ Trần Tiêu nói chuyện gì, Giản Ngộ Châu được nghỉ có ba ngày mà đã phấn khởi như vậy, nghĩ cũng thấy đáng thương. Cô đau lòng xoa xoa vành tai của anh, Giản Ngộ Châu bắt lấy tay cô hỏi:

“Ăn no rồi hả?”

“Ừm, anh cứ gấp thịt cho em suốt mà”.

Giản Ngộ Châu vuốt ve tay người nào đó: “Gầy quá, con gái phải mập mập mới xinh”.

Lục Phồn phì cười: “Chứ không phải thẩm mỹ của trực nam là càng gầy càng đẹp sao?”

“Thẩm mỹ vạn vẹo gì thế, anh có khả năng đánh giá đẹp xấu mà, không thích con gái gầy quá đâu”.

Anh dừng một lúc rồi nghiêm túc nói tiếp: “Nhưng mà em như thế nào cũng đẹp hết”.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn nghe anh nói lời tâm tình như vậy, sưng sờ rồi lại cảm thấy buồn cười khoe mắt cong lên: “Mấy câu này anh học trên mạng đó hả?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “Em biết mà, sao em có thể hi vọng anh biết nói mấy câu thế chứ”.

Giản Ngộ Châu: “...”

(Editor có lời muốn nói: chị Lục Phồn nhà ta biết cách xỉa xối làm đau thương ai đó quá hà)

Hai người thanh toán xong thì lái xe về nhà.

Đối với lần hẹn hò mới một nửa đã thất bại như thế này khiến trong lòng Giản Ngộ Châu thấy cực kì không vui, nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện sắp có ba ngày nghỉ, tâm tình lại khá hơn một chút, anh vô thức lại tưởng tượng xem ba ngày đó nên trôi qua thế nào, đưa Lục Phồn đi chơi, hay là ở nhà làm gì đấy để bồi đắp tình cảm tăng cao?

Cứ nghĩ mãi như thế nhưng vẻ mặt Giản Ngộ Châu càng lúc càng nghiêm chỉnh khiến cho Lục Phồn không tài nào phát hiện ra.

Về đến nhà, Trần Tiêu và Tiểu Trương đều ngồi trên ghế sa lon, vừa nhìn thấy Giản Ngộ Châu hai người đã nhất trí cao độ bày ra vẻ mặt “bom tấn”, Lục Phồn nhìn vành mắt xanh đen của họ cũng đoán được một ngày một đêm vừa rồi phải khổ sở nhường nào, còn phải bay tới đây bắt người nữa chứ, thế là cô yên lặng thấp một nén nhang cho Giản Ngộ Châu.

Ba người cũng không ở lâu thêm, vội vàng vàng chuẩn bị rời đi, Giản Ngộ Châu muốn nói thêm vài câu với Lục Phồn cũng bị Trần Tiêu ngăn lại đẩy ra cửa. Bọn họ vừa đi xong, Lục Thời đã bắt đầu thở than: “Đại minh tinh bận thế đấy... chị, chị thấy em có nên gia nhập thành ”ngôi sao” được không?”

“Em?” Lục Phồn đưa mắt nhìn cậu: “Muốn làm diễn viên hài hả?”

“...”

Sau khi Giản Ngộ Châu đi rồi, lúc rảnh rỗi hai người lại gọi điện cho nhau, khi không rảnh đi gửi tin nhắn. Lục Phồn cảm thấy chụp hình selfie gửi cho anh thì cũng hơi xấu hổ, nhưng mà anh cứ nhây chết đi được, trên blog còn đăng hình selfie, rồi gửi link sang cho cô, lấy tên là “nổi khổ tương tư”.

Lục Phồn... thiệt khổ cho “em gái” anh, anh tự chơi một mình sao? Mặc dù nội tâm ai đó khá là phong phú, nhưng Lục Phồn vẫn muốn bảo vệ cho tâm hồn pha lê mong manh yếu đuối dễ vỡ của anh trai kia, vì vậy mỗi lần anh đăng hình, cô vẫn phải khen ngợi anh một câu.

Cách màn hình điện thoại cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt hài lòng của người nào đó.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc viết kịch bản cô còn phải nghiên cứu các thông tin bên ngoài, cả cách để làm một người dẫn chương trình tiêu chuẩn, công việc ở đài truyền hình không giống với trên internet, phải học tập thêm rất nhiều thứ.

Một ngày nào đó, cô đi ngang qua phòng ghi hình, ánh mắt liếc vào trong, bên trong còn đang tiến hành thu. Cô dừng chân lại, suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng bước vào xem, tìm một chỗ không người đứng yên lặng nhìn sân khấu.

Đây là một chương trình phỏng vấn khá nổi tiếng, người dẫn chương trình cũng xuất thân từ diễn viên, sau đó mới chuyển nghề, khi làm diễn viên đã khá nổi tiếng rồi, giờ làm người dẫn chương trình càng có tiếng tăm hơn. Khả năng tùy cơ ứng biến và khiếu hài hước của anh ta rất tuyệt vời, Lục Phồn xem qua mắt đột, càng có ấn tượng với người này hơn.

Sau phần nghỉ giải lao là phần quảng cáo xen vào, chuyên gia trang điểm vội vàng lên sân khấu trang điểm thêm cho khách mời và người dẫn chương trình.

Lục Phồn nghĩ tới chuyện kịch bản còn chưa đưa cho tổng giám đốc, thế là định yên lặng rời đi nhưng vừa mới xoay người cô đã bị người phía sau chặn lại.

Lục Phồn đưa mắt nhìn lên, hai người đều đứng ở chỗ tối, chỉ có ánh đèn từ hành lang chiếu vào, mà người kia lại đứng khuất sáng, phải một lúc sau cô mới nhìn rõ được.

“Lục Phồn?” Là Ngô Lâm Hỉ.

Lục Phồn cười khách sáo: “Là tôi”.

Hai người ra một chỗ sáng hơn, ánh mắt Ngô Lâm Hỉ nhìn về trường quay một lượt: “Cô làm gì ở đây vậy?”

Lục Phồn cảm thấy Ngô Lâm Hỉ không phải là người vô duyên vô cớ hỏi những chuyện thế này, thế là cô cũng theo tầm mắt của người kia nhìn lại, phía sau máy quay phim chính là Phương Duệ, đến lúc đó cô mới phản ứng kịp. Không lẽ Ngô Lâm Hỉ nghĩ cô tới đây để nhìn Phương Duệ?

Lục Phồn nhớ lại lần trước gặp nhau, mấy đồng nghiệp đều cố tình tác hợp Ngô Lâm Hỉ và Phương Duệ, mà Ngô Lâm Hỉ có lẽ cũng có cảm tình với anh ta. Cô đưa kịch bản lên: “Tôi định tới phòng tổng giám đốc nhưng ngang qua chỗ này thấy chương trình đang quay nên muốn vào xem thử”.

Ngô Lâm Hỉ không tỏ vẻ là tin hay không: “Ồ, vậy hả. Tổng giám đốc trưa nay không có ở đây, cô đưa kịch bản cho trợ lý cũng được đấy”.

“Được, vậy tôi đi trước”.

Lục Phồn đi tới văn phòng tổng giám đốc, quả nhiên trong phòng không có ai, cô giao kịch bản lại cho trợ lý rồi đi luôn.

Hơn ba giờ chiều giám đốc mới gọi điện sang bảo Lục Phồn qua văn phòng của ông ta. Giám đốc chương trình là một người đàn ông trung niên bụng bự, lúc nói chuyện thì sắc mùi thuốc lá hơn nửa đôi mắt cứ đảo quanh, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái. Lục Phồn nhìn một lúc cố gắng tập trung nghe những vấn đề mà ông ta đề cập, đến lúc định đi thì tổng giám đốc lại gọi cô lại.

“Lục Phồn, tối nay ở khách sạn XX có một bữa tiệc, rất nhiều nhà đầu tư tài trợ có mặt, sao? có muốn tới giao lưu tạo mối quan hệ không?” Ông ta châm một điếu thuốc, hít mấy hơi khói đôi mắt nhỏ lướt qua người Lục Phồn mấy vòng.

Lục Phồn đáp lại: “Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc, hôm nay tôi có việc gấp phải làm đã phụ lòng tốt của ông rồi”.

“Thế à?” Ông ta hít thêm một hơi: “Cô cứ nghĩ kĩ đi muốn tìm người nâng đỡ không phải chuyện dễ, cô vừa mới tới muốn tự mình làm một chương trình là chuyện rất không dễ dàng gì”.

Lục Phồn hiểu được ý người kia nhưng trên mặt vẫn bình bình như trước, làm ra vẻ áy náy đáp lời: “Tôi có việc gấp thật, thiệt ngại quá”.

Tổng giám đốc nhìn cô một lát rồi cuối cùng phát tay: “Được rồi, cô đi đi”.

Lục Phồn bỏ cửa chạy lấy người. Ra khỏi cửa đài truyền hình, trong lòng cô vẫn còn run run sợ hãi.

Cô biết trong giới này không sạch sẽ gì đâu, nhưng cô cũng chưa bao giờ trải qua những cảm nhận như thế. Ngay người một lúc, cô nghe thấy có người gọi cô từ phía sau, quay đầu lại thì thấy Phương Duệ đang chạy tới, cô nặn ra một nụ cười hỏi: “Anh cũng về à?”

“Đúng thế”. Phương Duệ đi tới cạnh cô: “Đang nghĩ gì đấy, gọi cô bốn năm lần cũng không thấy phản ứng”.

Những ngày qua đúng là Phương Duệ đã giúp cô rất nhiều, hơn nữa để bảo vệ tình bạn này Lục Phồn cũng không còn cố tình xa cách anh ấy nữa, xem anh như bạn tốt của mình.

“Không có gì đâu, tôi hơi mệt thôi”.

“Hôm nay còn sớm chúng ta đi ăn đi, phải khao mình một bữa chứ, mấy ngày này cô vất vả lắm phải không?”

Lục Phồn cười khổ: “Ừ”.

Muốn vực dậy một chương trình, nghe thì dễ, mà bận đến mức chân không rời khỏi đất.

Tôi có thể góp ý mà, chúng ta ngồi xuống bàn bạc đi”.

Hai người chọn một quán cay Tứ Xuyên, chọn nơi ngồi xuống bên cửa sổ, Phương Duệ gọi một lượt các món mà anh biết xong nhìn sang thấy Lục Phồn vẫn còn đang thần thờ thì quan tâm hỏi: “Cô không có chuyện gì thật chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nhìn cô cứ như người mất hồn ấy”.

Lục Phồn cũng không muốn kể lại chuyện này trong lúc ăn cơm, bèn lắc đầu một cái, Phương Duệ trầm tư một lúc rồi hỏi dò: “Hay tổng giám đốc mắng cô?”

Sắc mặt Lục Phồn thoáng đổi.

Phương Duệ cũng đoán được ít nhiều, anh khụ một tiếng nghiêm mặt nói: “Lục Phồn, đài truyền hình không phải là con đường sống duy nhất của cô, nghề của cô cũng có một nguồn thu nhập ổn định cho nên nếu gặp phải việc gì khó giải quyết, cô không cần phải cố gắng chống chịu, có một số việc... với những cô gái sống trong gia đình bình thường như cô đúng là khó mà có thể tiếp nhận nổi”.

Anh dừng một lúc rồi nói thẳng: “Kinh nghiệm của cô ít tuổi còn trẻ rất dễ bị cám dỗ vì thế nếu sau này còn gặp những chuyện như vậy... chỉ cần cô còn ở trong giới này, rất khó tránh được đương nhiên chỉ cần cô có thành tích có thể vực dậy chương trình những người đó sẽ không còn chú ý đến cô nữa”.

“Tôi nói như thế cô có hiểu không?”

Đương nhiên cô hiểu, công việc trong giới này có phải tươi sáng gì cho cam sau lưng nó có rất nhiều âm u bẩn thỉu mà cô đã chứng kiến không ít lần, chỉ có điều chưa bao giờ trải qua cho nên mới mờ mịt luống cuống đến thế: “Cảm ơn anh”.

“Không cần cảm ơn”. Phương Duệ thở dài: “Vị trí của tôi ở đài truyền hình không cao không thấp, có nhiều việc không thể giúp được cô nhưng nếu là chuyện tôi có thể, nhất định tôi sẽ giúp cô ngay”.

Lục Phồn biết anh là người rất trọng nghĩa, trước đây có một chàng trai từng theo đuổi cô sau khi cô từ chối thì quay đầu bực bội tìm người khác mà Phương Duệ vẫn có thể đối xử với cô như trước kia, đúng là hiếm thấy.

Sau khi về nhà, Lục Phồn nằm xuống ghế sa lon mơ màng ngủ thiếp đi không biết qua bao lâu sau thì chuông di động reo vang đánh thức.

Nếu là vào khoảng thời gian này thì nhất định là Giản Ngộ Châu. Cô tỉnh táo lại rồi mới nhận máy: “Alo”.

Giản Ngộ Châu nghe được vẻ mệt mỏi qua giọng nói của cô, bất giác cũng dịu dàng hơn trước: “Gần đây em không nghỉ ngơi nhiều phải không? Công việc không suôn sẻ à?”

Vốn đã ổn định tâm lí rồi, nhưng không biết vì sao giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của Giản Ngộ Châu lại khiến mọi thứ như vỡ òa ra cả. Kể từ sau khi bố mẹ mất, Lục Phồn vẫn luôn tự mình chịu đựng bởi vì cô còn có một người em trai cô không thể ngã gục vì thế dù có khó đến thế nào đi nữa cô cũng phải cắn răng chịu đựng.

Thực ra chuyện hôm nay cũng không kinh khủng đến mức ấy tổng giám đốc không ép buộc hay nói thẳng gì cô cả nhưng có lẽ bởi vì tự dưng cô lại nhớ tới tất cả những khó khăn trước đây người cũng trở nên yếu đuối: “Vẫn ổn, còn anh thì sao?”

Giản Ngộ Châu nhận ra ngay lập tức, anh vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Em khóc à?”

“Không có, em không khóc mà”. Lục Phồn cố gắng thả lỏng người: “Em mới ngủ dậy, còn chưa tỉnh đó thôi”.

Giản Ngộ Châu không tin nhưng cô đã không chịu nói anh cũng không hỏi nữa. Một lát sau anh thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa là anh quay xong rồi, bên này kết thúc là về với em ngay. Mấy ngày này phải ngoan ngoãn biết không?”

Cô bất giác mỉm cười: “Em biết rồi”.

Tiếng hít thở của hai người đan vào nhau, Lục Phồn đột nhiên lại nói: “Anh nói xem em có nên làm tiếp ở Vạn Hoa TV không?”

Giản Ngộ Châu cũng đoán được trong công việc cô có chuyện không hài lòng nên đành an ủi: “Bé ngoan, anh không quan tâm em có kiếm được nhiều tiền hay không, có danh tiếng hay không, anh chỉ mong em có thể vui vẻ làm điều em muốn. Em muốn ở nhà bán thức ăn cũng được, anh nuôi em, em muốn ra ngoài kiếm tiền cũng được, anh đồng ý. Nhưng nếu nhất định phải đưa ra một đề nghị, anh mong em đừng bỏn bừa bên ngoài nữa, vất vả lắm”.

Thực ra anh không muốn nói là nếu Lục Phồn muốn làm dẫn chương trình anh cũng có thể bỏ tiền xây đài truyền hình, tiền chỉ là vật bên ngoài mà thôi kiếm được bao nhiêu đều đưa cho vợ tiêu mà.

Lục Phồn nghe anh nói xong tâm trạng cũng tốt hơn nhiều lắm đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Đúng thế, cô cũng có tiếng trên mạng giờ tự mở website đâu phải việc gì khó, đâu cần bám lấy Vạn Hoa. Tuổi càng lớn thì ước mơ cũng trở nên mờ nhạt, nếu là mấy năm trước trong hoàn cảnh khó chịu như thế có lẽ Lục Phồn vẫn phải nhắm mắt mà đi nhưng bây giờ... có lẽ vì có Giản Ngộ Châu ở bên cạnh nên cô mới cảm thấy mình không cần phải chịu đựng thế nữa, bên cạnh cô đã có một vòng tay khoan dung mạnh mẽ, có thể lười biếng, có thể ỷ lại vào anh.

Lục Phồn khoanh tay lại, nhỏ giọng nói: “Em nhớ anh lắm, rất nhớ”.

Tiếng hô hấp bên đầu dây trở nên dồn dập hơn, thậm chí Lục Phồn còn nghe được tiếng ly nước rơi một vòng, cô bất giác cong môi: “Nhưng mà anh phải quay xong mới được về, không được trốn”.

“...”

Giản Ngộ Châu: Không cho anh trốn mà còn muốn phá anh...

40. Chương 40

Sau hôm đó một ngày, Lục Phồn luôn cảm thấy bất an thấp thỏm, nhưng rồi thái độ của đồng nghiệp và cấp trên vẫn giống như ngày trước, không có gì thay đổi, mà tổng giám đốc cũng không chủ động tới tìm gặp cô nữa. Khi ấy Lục Phồn mới thấy hơi yên lòng.

Ngày từ đài truyền hình quay về, Lục Phồn nhận được điện thoại của Trần Tiêu. Người đầu dây cứ ập a ập úng, lòng Lục Phồn lại dấy lên những dự cảm không hay, cô thấp giọng: “Có phải Giản Ngộ Châu đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Trần Tiêu vội nói: “Em đừng vội, chuyện này... đúng là hơi phiền một chút, nhưng cũng không phải chuyện quan trọng gì đâu...”

“Anh cứ nói thẳng đi”.

“Hôm qua có quay cảnh diễn võ thuật cuối cùng mà”. Trần Tiêu sờ mũi một cái: “Đai an toàn bị đứt... mấy người lớn tuổi thì không nên bị té mà, lão Giản.... té gãy chân”.

Lục Phồn: “...”

“Đi bệnh viện rồi, cũng không có gì to tát, nằm trên giường hai, ba tháng là được”. Trần Tiêu nhẹ nhàng nói: “Lão Giản biết chuyện mình được nghỉ ngơi ba tháng thì khỏi nói vui về thể nào đâu, hôm qua cậu ta không cho anh nói với em, nhưng mà anh thấy dù thể nào cũng phải nói em biết”.

Nghe Trần Tiêu vẫn cà lơ phớt phơ như trước, Lục Phồn mới giảm bớt cảm giác lo lắng đang trào dâng trong lòng, thở dài một hơi: “Anh ấy quay xong rồi à? Tới đâu chăm bệnh đây?”

“Đúng rồi, anh định nói chuyện này với em đấy. Cậu ta quay xong rồi, ba tháng sau anh cũng không nhận việc gì cả, để cậu ấy an tâm dưỡng bệnh, cũng xem như ngày nghỉ của anh với Tiểu Trương. Em xem có thể cho cậu ấy ở nhà em được không?”

“Không thành vấn đề”.

“Vậy thì tốt, ngày mai bọn anh bay tới Hàng Châu, xuống máy bay thì gọi điện cho em nhé”.

“Được ạ”.

Sau khi tắt máy, Lục Phồn gọi tin nhắn cho Giản Ngộ Châu, hỏi xem tình hình của anh như thế nào rồi.

Giản Ngộ Châu thấy cô nhắn tin thì cau mày trông Trần Tiêu vừa đi vào phòng bệnh.

Trần Tiêu nhún vai: “Sớm muộn gì cô ấy cũng biết. Yên tâm đi, cô ấy sẽ không vứt bỏ cậu vì bị gãy một chân đâu, cậu lo lắng làm gì? Có phải bị đứt cái chân thứ ba đâu...”

Giản Ngộ Châu ném quyển tạp chí trên đầu giường bay sang hướng Trần Tiêu hét lên: “Câm miệng, biến”.

Trần Tiêu vuốt tay áo: “Haha, lão Giản à, gần đây cậu lớn lối quá nhỉ, đường làm quan rộng mở quá mà, gãy chân rồi mà còn có sức ném đồ lung tung nữa đấy?”

“Tay tôi có gãy đâu, mắt anh bị mù à?”

Tiểu Trương vội vã kéo Trần Tiêu ra khỏi phòng bệnh, ngăn cản cuộc chiến tranh sắp nổ ra. Trong phòng bệnh yên tĩnh, Giản Ngộ Châu gọi điện sang cho Lục Phồn, cô bắt máy rất nhanh: “Anh có khỏe không, bác sĩ nói sao?” Giản Ngộ Châu cực kì hưởng thụ giọng điệu lo lắng của Lục Phồn lúc này, khóe miệng thoáng cong lên, nhưng giọng điệu vẫn cố tình hạ thấp, làm như đang suy yếu mệt mỏi: “Em đừng lo, bác sĩ nói không nghiêm trọng đâu...”

Lục Phồn đau lòng: “Gãy xương mà không nghiêm trọng gì chứ, anh phải nghe lời bác sĩ, đừng lộn xộn, về rồi ngày nào em cũng nấu canh cho anh ăn”.

Ý cười trong mắt Giản Ngộ Châu càng ngày càng đậm, anh giả vờ ho khan mấy tiếng: “Được”.

Hai người thì thăm hàn huyên rất nhiều chuyện, Giản Ngộ Châu nằm trên giường suốt một ngày, cả người đều cảm thấy khó chịu, được trò chuyện với cô một lúc cũng thư giãn hơn nhiều.

Có lẽ trên thế giới này thực sự tồn tại một thứ linh đan thần dược mà chỉ cần nghe tiếng, nhớ đến khuôn mặt đó, mọi đau khổ của da thịt cũng từ từ biến đi.

Lúc Giản Ngộ Châu bay tới Hàng Châu đúng vào cuối tuần, Lục Phồn lo cho anh nên cũng tới đón ở sân bay, sợ bị tắc đường, cô còn tới trước thời gian máy bay hạ cánh một tiếng đồng hồ, không ngờ trước cửa sân bay chen chúc một đám fan hâm mộ. Cô bị chặn ở bên ngoài, chỉ có thể nhìn được một đồng đội đầu đen thui lúc nhúc.

Tin Giản Ngộ Châu bị thương đã lan ra ngoài từ sớm, mà hôm nay tin anh đáp máy bay đến Hàng Châu cũng bị người ta moi ra được, vì lẽ đó, ngoài sân bay mới có thể xuất hiện một lượng fan như thế. Máy bay còn chưa tới, mà người hâm mộ đã nhốn nháo cả lên, nhưng không dám cản trở các lễ khách ra vào.

Lục Phồn nghe có hai fan nữ nói chuyện với nhau, họ nói vết thương của Giản Ngộ Châu nghiêm trọng cỡ nào, nghe thôi mà đã thấy đau lòng rơi lệ làm Lục Phồn hoảng hốt chẳng lẽ Giản Ngộ Châu bị nặng vậy sao? Sợ cô lo nên mới cố giấu giếm?

Lòng Lục Phồn chìm xuống, cô lo lắng suốt một tiếng đồng hồ, đoàn người cũng dần dần náo động.

Lục Phồn sợ đông người quá sẽ không gặp được anh, cho nên mới trốn tới một nơi ít người, gọi điện thoại cho Trần Tiêu.

Trần Tiêu lo sẽ xảy ra bất ngờ giống như vụ ở Tổng Thành lần trước, một lần còn đỡ thêm lần nữa chắc trái tim của Giản Ngộ Châu cũng ngừng lại luôn mất. Thế là anh gọi điện thoại cho tài xế, đón Lục Phồn trước rồi chờ họ ở lối ra.

Bởi vì Giản Ngộ Châu bị thương, nếu đi qua cửa bình thường ngộ nhỡ lại xảy ra tình huống bất ngờ, cho nên họ quyết định sẽ đi ra bằng cửa vip. Tuy nhiên, trước đó Trần Tiêu vẫn đẩy Giản Ngộ Châu lộ mặt trước mặt fan, không để người hâm mộ phải chờ lâu mà không thấy được gì.

Lục Phồn vội vàng chui vào xe con, kéo màn hình lại sợ bị fan nhìn thấy. Tài xế vẫn là người trước kia, có biết Lục Phồn, cũng biết cả thân phận của cô, vì thế không thể nào không trò chuyện đôi câu.

“Đường tới sân bay đều bị chặn cả rồi, toàn fan hết may mà tôi đã đứng chờ ở đây từ lâu, chứ không hôm nay phải muộn lắm mới đón bọn họ được”. Tài xế cảm khái: “Đại minh tinh tốt ghê, như hoàng đế thời cổ đại vừa ra đường là một đám người đi theo thật có phong cách mà”.

Lục Phồn không phát biểu ý kiến chỉ cười cười. Sau mười phút, tài xế nhào người nhìn ra lối đi vip, sau đó vội vã mở cửa xuống xe. Lục Phồn cũng hé rèm cửa nhìn ra bên ngoài, Giản Ngộ Châu ngồi trên xe lăn, đùi phải bị bó bằng thạch cao, càng nhìn lại càng thấy đau lòng, lúc bị té xuống chắc là anh đau lắm.

Khó khăn lắm Giản Ngộ Châu mới được đỡ lên xe, lúc nhìn thấy đôi mắt hơi ửng hồng của Lục Phồn, những đau đớn về thể xác cũng dường như biến mất, anh hơi cau mày đưa tay lau nước mắt cho cô: “Không cho khóc”.

Anh lớn thế này rồi còn không nhìn nổi con gái khóc đâu, vừa thấy đôi mắt đỏ của Lục Phồn anh đã hoảng.

Vốn Lục Phồn chỉ thấy mắt cay cay, giờ được anh an ủi mắt lại ầng ậng nước.

Giản Ngộ Châu luống cuống, nhưng chỉ có thể nhấn mạnh thêm: “Không cho em khóc, anh có què đâu”. Lục Phồn không nói câu nào, đầu hơi cúi xuống.

Rốt cục Giản Ngộ Châu cũng không cứng rắn nổi, anh kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình, sau đó vuốt ve rất khẽ dịu dàng nói: “Không có chuyện gì thật, anh cũng không đau em đừng khóc, cũng đừng im lặng thế này được không em?”

Lục Phồn khịt khịt mũi, vội đưa tay lau nước mắt trên khóe mi, chưa nói câu nào đã chảy nước mắt thế này đúng là mất mặt thật, thế là mặt ai kia lại càng rúc càng sâu.

Trần Tiêu và Tiểu Trương ngồi phía trước chứ ngồi sau nghe hai người kia tình nồng ý mật chắc ngược chết luôn dù Tiểu Trương đã có vợ nhưng cũng không nhìn nổi.

Vào đến nhà, Trần Tiêu đẩy Giản Ngộ Châu vào cửa xong thì bỏ mặc anh luôn, nằm ườn xuống ghế sa lon: “Mệt quá đi, tôi phải cố gắng nghỉ xả hơi đã”.

Ngày hôm qua, sau khi Lục Thời biết chuyện của anh rể tương lai thì vô cùng rộng lượng nhường phòng mình lại cho Giản Ngộ Châu, cậu ra ngoài ở. Chờ đến khi chân Giản Ngộ Châu lành rồi thì cậu lại quay về, tình cảm anh rể em vợ lại càng thêm sâu sắc.

Tiểu Trương và tài xế dìu Giản Ngộ Châu lên giường, sau đó lại bận rộn cố định cái chân gãy của anh. Bó thạch cao lại, treo chân lên. Giản Ngộ Châu đang cau mày, nhưng vừa nhìn thấy Lục Phồn thì lại duỗi mày ra động viên sờ đầu cô một cái.

Tối hôm đó Trần Tiêu và Tiểu Trương ở lại nhà Lục Phồn ăn tối, Lục Phồn lấy tô mứt cơm và mấy món ăn bưng vào phòng, Giản Ngộ Châu đang tựa gối dựa vào tường đọc sách, thấy cô vào thì cũng khép sách lại: “Em dứt anh đi”.

Lục Phồn liếc xuống tay anh: “Tay anh cũng gãy à?”

“Không nhưng mà bị ngã cũng đau”.

Lục Phồn không giằng co thêm nữa, dù sao cũng nên chăm sóc bệnh nhân thật tốt, nằm trên giường suốt ba tháng cũng đáng thương lắm rồi.

Thế là cô gấp mấy sợi khoai tây trong bát, đưa đến gần miệng anh. Ánh mắt Giản Ngộ Châu vẫn nhìn cô, đôi đồng tử thâm đen lại ánh lên vẻ dịu dàng mềm mại, há miệng ngậm lấy.

Lục Phồn không rút về được: “Anh định làm gì thế?”

Giản Ngộ Châu ngòm ngòam: “Em nói gì đi, anh muốn nghe em nói”.

“... Không có gì đáng nói cả”.

Giản Ngộ Châu nhớ tới viên mất ửng đỏ của cô khi ngồi ở trên xe cũng trầm mặc hồi lâu, anh đau lòng lắm rồi buông chiếc đĩa ra nghiêm mặt nói: “Anh không sao thật, truyền thông cứ chuyện bé xé ra to thôi em xem không phải anh rất khỏe đây à?”

Lục Phồn thở dài một hơi: “Em biết rồi”.

Giản Ngộ Châu thấy sắc mặt của cô cuối cùng cũng tốt hơn một chút, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lục Phồn lo lắng cho mình như vậy, sao anh không vui cho được đây. Anh kìm lòng không đặt nắm chặt tay Lục Phồn, đưa đến bên môi, hôn lên đầu ngón tay cô từng ngón một.

Hơi nhột, nhưng Lục Phồn vẫn không rút trở về, giống như chỉ có cảm giác ấm áp nơi đầu ngón tay mới có thể động viên cho nỗi lòng lo lắng của cô bấy lâu nay. Cô vừa lên mạng xem tin, Giản Ngộ Châu rơi từ độ cao mấy mét thẳng xuống đất, chỉ ngã gãy chân đã là may lắm rồi.

Nếu như dưới đất có thứ gì sắc nhọn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Chỉ cần tưởng tượng ra khung cảnh hỗn loạn khi đó thôi cô đã kinh hoàng rồi. May mà bây giờ anh vẫn còn ở trước mặt cô đây. Giản Ngộ Châu không nói thêm gì nữa anh nhận lấy bát tự mình ăn cơm. Ăn cơm tối xong, Trần Tiêu chỉ dẫn lại một số điều mà bác sĩ dặn cho Lục Phồn để cô ghi nhớ từng thứ một.

Đột nhiên Trần Tiêu như nghĩ tới điều gì: “Hôm nay phiền em một chút, mai anh mời họ lí tới”. Lục Phồn sững sờ: “Mời họ lí làm gì?”

Trần Tiêu ho nhẹ một tiếng: “Thì mấy chuyện như tắm rửa cho lão Giản, giải quyết vấn đề cá nhân... sao em giúp được? Tuy hai người có quan hệ như vậy, nhưng dù sao cũng không phải vợ chồng...”

Mặt Lục Phồn ửng đỏ: “...Ừm”.

Đúng lúc này, tiếng Giản Ngộ Châu phản đối lại vang từ trong phòng ra: “Tôi thà chết trên giường còn hơn”.

Lục Phồn: “...”

Trần Tiêu: “...”

Trong lòng anh oán thâm: “Này lão Giản, ý đồ của cậu rõ ràng quá rồi đấy! Cậu muốn Lục Phồn tắm rửa cho mình chứ gì!!! Cậu không biết xấu hổ!!!”

Bây giờ Lục Phồn đã vươn cấp lên trình độ bao dung vô hạn với Giản Ngộ Châu: “Anh ấy không chịu kìa, em có thể học thử xem phải chăm sóc ra sao”.

Trần Tiêu thở dài: “Em đừng nuông chiều hần như thế, cái tên này sẽ được đăng chân lên đăng đầu đấy, cho ít màu mà mở phường nhuộm luôn”.

“Không sao đâu, nếu em không làm được thì sẽ mời hộ lí”.

Trần Tiêu hơi do dự: “Vây cũng tốt, em đồng ý là được”.

Tiền Tiểu Trương và Trần Tiêu đi, Lục Phồn đi vào phòng, điều chỉnh đệm cho Giản Ngộ Châu: “Anh muốn xem ti vi hay tắm rửa nghỉ ngơi trước”.

Giản Ngộ Châu quả đoán: “Rửa ráy”. Tuy là đã đồng ý chuyện này rồi, nhưng xưa nay Lục Phồn chưa tắm rửa cho ai bao giờ, đột nhiên lại không biết làm sao: “Cái này, là lấy khăn lông ướt lau người, hay là dìu anh vào phòng tắm?”

Giản Ngộ Châu nhìn vẻ mặt xoắn xuýt nhăn nhó của cô, anh nghĩ mình không nên làm cô khó xử quá, nếu không cô ấy mà ngượng thì bỏ mặc anh luôn mất.

“Lau qua là được, hôm nay không chảy mồ hôi lắm”. Nói xong, anh chủ động cởi nút áo sơ mi. Động tác đó quá sức tự nhiên, nhưng tựa như đã tính trước lâu rồi.

Lúc Lục Phồn bưng chậu nước vào phòng, Giản Ngộ Châu đã cởi quần áo xong, cả cơ thể cường tráng không mất đi mỹ cảm. Bắp thịt cân xứng, không to quá cũng không lỏng lẻo, vai rộng eo thon, đúng chuẩn hình tam giác hoàn mỹ, Lục Phồn liếc mắt nhìn thôi cũng phải khó khăn lắm mới dời mắt đi được.

Phản ứng đó rơi vào mắt Giản Ngộ Châu, khoe miệng anh lại cong lên rất nhỏ, thấp giọng nói: “Lại đây”. Nằm xuống...

Cô cực kì nghi ngờ không biết có phải Giản Ngộ Châu cố ý cởi quần áo để quyến rũ mình hay không.

Lục Phồn đi tới bên giường, vắt khăn lông thấm nước, sau đó lau người cho Giản Ngộ Châu. Thỉnh thoảng, đầu ngón tay lại chạm được vào làn da của anh, cảm giác căng mịn với xúc cảm rõ ràng như kiểu vừa chạm vào một nơi nào tích điện đầu ngón tay tê dại rần rần.

Giản Ngộ Châu cực kì hưởng thụ phản ứng tránh né của Lục Phồn, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn cô cẩn thận giúp anh lau khắp cả người.

Sau đó, Giản Ngộ Châu tiếp tục chỉ nửa người dưới: “Chân anh không nhúc nhích được, nên không cởi được quần”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu kéo tay cô đặt lên thắt lưng của mình, dụ dỗ: “Khổ cho em rồi”. Động tác của anh cực kì thoải mái, lại khiến mặt Lục Phồn đỏ rần cả lên. Cuối cùng vẫn phải nhắm mắt cởi quần giúp anh, ánh mắt bất giác lại lướt qua nơi bốn góc nào đó rồi vội vàng dời đi. Cô tránh phần đấy, dè dặt lau chân xong mới thở ra một hơi: “Lau sạch rồi, phần còn lại... anh tự làm đi, anh lau được mà”.

Nói xong, cô vắt khăn lông lại, quay đầu ra khỏi phòng. Giản Ngộ Châu có phần tiếc nuối nhìn bóng lưng ai kia đang bỏ chạy trốn chết, nghĩ thầm, ngày mai phải tiến thêm bước nữa.

41. Chương 41

Bởi vì có một bệnh nhân “cần chăm sóc đặc biệt”, cho nên Lục Phồn mang hết công việc về nhà làm, nếu có việc gấp lắm cần tới đài truyền hình cũng không quá ba tiếng.

Có lúc Giản Ngộ Châu sẽ quần quýt lấy cô không tha, nhưng phần lớn thời gian anh vẫn khá cẩn trọng, đường hoàng, không làm mấy chuyện ngu xuẩn để yên cho Lục Phồn làm việc.

Sau một tuần anh đến ở nhà cô, Lục Phồn bắt đầu nhận được nhiều bưu phẩm không rõ nguồn gốc, lúc mở ra xem đa số đều là mấy thứ đồ đại bổ, yến đồ Lũ Tống Đào, sừng hươu hoang dại, có cả cá biển Na uy, một đồng thứ đắt tiền làm cô nhảy dựng.

Trong phòng khách nhà Lục Phồn đã chất đầy một góc, cô không biết nguồn gốc của nó nên không biết phải xử lý thế nào, cứ chồng lên như vậy. Sau đó Giản Ngộ Châu thấy được, nói là người quen gửi tới, em cứ dùng thoải mái đi.

Người quen của Giản Ngộ Châu có lẽ đều trong giới showbiz, chẳng trách trên hóa đơn chỉ điền tên người nhận.

“Rất nhiều người biết anh ở nhà em à?”

“À, chắc là do Trần Tiêu nói đấy”.

“...”

Nếu là bạn anh đưa tới, Lục Phồn cũng không cần phải lãng phí những đồ bổ đắt giá kia, tranh thủ lúc rảnh rỗi, cô nghiên cứu thêm mấy phương pháp nấu nướng, mỗi ngày Giản Ngộ Châu đều có thể thưởng thức những món ăn làm từ những nguyên liệu đắt giá, cuộc sống mới phơi phơi tươi đẹp làm sao, vừa không phải ra khỏi cửa tính toán chuyện kiếm tiền mồ hôi máu chảy, vừa có thể ôm vợ rồi ăn ăn uống uống ngủ ngủ.

Mấy ngày ngắn ngủi, Giản Ngộ Châu cảm thấy bắp thịt trên bụng mình cũng lỏng lẻo hết rồi.

Sau một phút mặc niệm cho mấy khối cơ bụng hoàn mỹ, một lúc sau Giản Ngộ Châu không chút áp lực lại tiếp tục say sưa buông thả trong cuộc sống xa hoa dồi dào đầy hạnh phúc.

Hôm nay trước giờ cơm tối Lục Phồn sắp xếp xong công việc để về nhà, đứng trước cửa tiểu khu, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Giản Ngộ Châu. Cô còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì khi Lục Phồn ra ngoài rất hiếm khi Giản Ngộ Châu gọi điện tới quấy rầy như thế. Thế là vội vàng nhận máy: “Sao vậy anh?”

Giản Ngộ Châu lạnh lùng nói: “Ngoài cửa có một tên điên nào đó, gõ cửa liên tục mười phút rồi, nếu không phải chân anh gãy anh đã ra ngoài đánh hắn ta một trận”.

Lục Phồn: “...Em sắp về rồi đây”.

Giọng nói ai kia như quay phắt 180 độ: “Được, đi ra ngoài dốc sức làm việc cũng không quên trọng phụ tằm tạt đang ở nhà, anh sẽ lên mạng giấu tên đề cử em trở thành ”cô vợ đẹp nhất Hàng Châu” kế nhiệm.

“Xin anh đấy”.

“Không phải ngại, người dân Hàng Châu hiền lành chất phác sẽ tán dương đức hạnh tốt đẹp của em”.

“Không phải đâu, em thấy mất mặt quá thôi mà”.

Đang nói chuyện, Lục Phồn đã tới trước cửa nhà, hóa ra là anh nhân viên chuyển phát nhanh đang ngồi xổm trước cửa ai oán chọt chọt vào hộp giấy.

Lục Phồn cúp máy, đi tới: “Xin chào?”

Nhân viên chuyển phát nhanh lập tức đứng lên. “Có bưu phẩm, mời cô ký nhận”.

Lục Phồn lấy bút trong túi ra rồi xoạt xoạt ký tên, yển chuyển nói: “Lần sau anh có thể gọi điện cho tôi, hoặc là để ở phòng bảo vệ dưới lầu cũng được”.

Anh nhân viên nọ là người phụ trách khu vực này, suốt một tuần qua Lục Phồn đã thấy mặt anh ta không dưới mười lần. Anh nhân viên chuyển phát nghe Lục Phồn nói vậy thì ánh mắt càng đong nổi bi thương: “Điện thoại đúng lúc hết pin, hơn nữa chuyển phát nhanh quốc tế phải giao tận tay người nhận, tôi đành phải ngồi chờ thôi”.

Lục Phồn: “...Vất vả cho anh rồi”. Anh nhân viên đưa một gói hàng màu đen cho Lục Phồn, chưa kịp mời chén nước anh đã nhanh chóng rời đi. Không hổ là người chuyển phát nhanh mà, Lục Phồn vào phòng xem tình hình của Giản Ngộ Châu trước. Anh gồng hai tay ra sau ót, nhìn trời hoa trong tranh vẽ, suy nghĩ về

cuộc sống nhân sinh. Thấy bóng Lục Phồn đi vào thì tỉnh táo hơn một chút: “Em biết anh vừa nghĩ gì không?”

Lục Phồn vô cùng phối hợp: “Nghĩ gì vậy?”

“Về tình trạng của chúng ta bây giờ”. Khóe miệng anh thoáng cong lên: “Giống như trong sách Tử Cầm play ấy, em nhốt anh trong nhà không cho gặp người khác, sau đó lại tiến hành xâm phạm song song về tâm lý và sinh lý, vừa lấy thức ăn ngon ra dụ dỗ”.

Lục Phồn: “...”

“Anh xem sách gì thế hả! Hơn nữa em xâm phạm tâm lý rồi sinh lý của anh lúc nào”.

“Tập chí thương mại, sách danh nhân, Hồng lâu mộng, tiểu thuyết viễn tưởng, xem hết”. Anh bổ sung: “Nhưng mà hôm nay anh thấy trên giá sách của em có khá nhiều tiểu thuyết”.

“...Lúc em còn bé mới xem thôi! Anh mấy tuổi rồi mà còn xem”.

“Mặc dù không có chiều sâu cho lắm nhưng giết thời gian cũng không tệ. Hơn nữa sau một ngày học tập, anh phát hiện hình như em khá thích hình tượng người đàn ông chuyên quyền ngang ngược thì phải”.

Giản Ngộ Châu sờ cằm: “Sở hữu sản nghiệp không kể xiết, có địa vị hiển hách, bên cạnh lại có đủ kiểu mỹ nữ vây quanh, nhưng rồi người đó lại yêu một cô gái ngây ngô nghèo rớt mồng tơi? Hơn nữa anh nhận ra các nữ chính đều có điểm giống nhau, đó là về ngoại hình lẫn tiền bạc đều không có gì có thể lọt được vào mắt nam chính, nhưng anh ta lại thấy cô gái này rất đặc biệt...”

“Hơn nữa, thông thường nội dung vẫn hay có những loạt cảnh giam cầm, chẳng lẽ con gái giờ vẫn thích những tình tiết vậy à? Cho nên anh cũng rất tò mò, anh nằm trên giường chờ em về suốt ngày qua tháng lại như thế này, có phải trong lòng em cũng mừng thầm lắm không?”

Lục Phồn che mặt xấu hổ nói: “Anh đừng có nói nữa”.

Ai mà chẳng có thời thích đọc truyện tổng giám đốc ngang ngược và tiểu bạch đáng yêu kia!! Tại sao lại cứ bóc mẽ hết ra!! Xấu hổ quá nhaaaaaaa!!

Cuối cùng, Giản Ngộ Châu quan tâm nói: “Nếu mà em thích thế thật thì anh cũng có thể miễn cưỡng phối hợp diễn với em. Nhưng mà anh không đóng vai bị giam đày, kiểu muốn sống muốn chết đó không hợp với khí chất của anh. Nhưng mà nếu em có làm gì anh cũng không phản kháng”.

Lục Phồn: “Rốt cuộc cả tuần này anh ở nhà làm gì vậy?”

“Đọc sách, xem ti vi, nhớ em”.

Đột nhiên Lục Phồn càng lúc càng hoài nghi, lẽ nào người trước mặt lúc này không phải là Giản Ngộ Châu mà cô quen biết.

Lẽ nào đọc tiểu thuyết tình cảm có ảnh hưởng tới Nam Tử Trực mạnh mẽ vậy sao!! Phong thái nam tính gì đi đâu mất hết rồi haaa!!! Lục Phồn không nhìn nổi nữa, định xoay người bỏ đi.

Giản Ngộ Châu gọi lại: “Em yêu, em quên một chuyện này”.

“Gì?”

Giản Ngộ Châu giang hai tay ra: “Hôn anh một cái”.

Anh ấy dùng một vẻ mặt nghiêm trang đường hoàng để nói những lời như vậy đấy, đúng là muốn giết người mà.

Lục Phồn uể oải vô cùng. Lần này bưu phẩm gửi tới là cá lư Nhật Bản và xương cừu, rất có lợi cho người cần liên xương, Lục Phồn xắn tay áo lên xách nguyên liệu nấu ăn vào nhà bếp để nấu.

Sau một tiếng, cô bày món ăn lên khay rồi bưng vào phòng. Mùi thơm lan tỏa ngất ngây, làm Giản Ngộ Châu ngồi chờ chỉ hận không thể mọc ra cái đuôi sau lưng mà vẫy vẫy.

“Không biết hôm nay do ai gửi tới, cá vẫn còn sống luôn, em dùng để hấp, anh ném thử xem sao”.

Giản Ngộ Châu không quên khích lệ vợ hiền: “Em nấu gì cũng ngon cả”.

“Đừng có học đòi mấy câu dẻo miệng thấp kém này, im lặng, ăn cơm”.

“ ... ”

Giản Ngộ Châu ném trái cảm giác bị ăn hiếp xong, sau đó giơ ngón cái lên với Lục Phồn không buồn nói nữa mà vui đầu ăn luôn. Lục Phồn nhìn anh ăn ngon miệng như vậy tâm tình cũng trở nên vui vẻ, cô bưng bát ngồi bên cạnh anh ăn, khẩu vị cũng tốt hơn bình thường.

Ăn lưng dạ, Giản Ngộ Châu bắt đầu dò hỏi chuyện công việc của cô, Lục Phồn không kể cho anh nghe những chuyện không vừa ý, chỉ lợm lắt mấy chuyện vui đùa lí thú mà thôi. Giản Ngộ Châu nghe rất chăm chú sau đó nói: “Em có thể làm được mà, mới bắt đầu thì sẽ có khó khăn, chuyện nào không giải quyết được thì cứ tới hỏi anh, anh sẽ cố gắng giúp đỡ em”.

Anh ngừng một lúc: “Có phải em còn chưa tìm được khách mời thích hợp không?”

Lục Phồn gật đầu. Anh ho khụ một tiếng: “Tài nguyên tốt thế này đang an vị ở trước mặt em đó, sao em không thử lợi dụng xem”.

Lục Phồn sững sờ, sau đó dở khóc dở cười: “Chương trình số đầu tiên mà mời được một ông phật lớn thế này cũng kinh khủng quá đi”.

Ánh mắt Giản Ngộ Châu chăm chú nhìn cô, đột nhiên nắm chặt lấy tay người kia rồi làm như đang nói chuyện bình thường: “Chúng ta công khai, nhé?”

“ ... ”

Lục Phồn yên lặng, Giản Ngộ Châu vuốt ve ngón tay của cô: “Em không muốn à?”

Lục Phồn hơi cúi thấp đầu.

Không phải không muốn, chỉ là lúc này không thích hợp không bàn đến chuyện công việc sẽ rồi ren thế nào, chỉ nói riêng tới Giản Ngộ Châu thôi bây giờ anh đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp nếu lúc này có tin tình ái chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ rồi.

Cô vẫn hay tính toán thiệt hơn như thế, trong mắt cô sau khi công khai sẽ kéo theo rất nhiều phiền toái, sẽ có paparazi túc trực khắp nơi nhìn chăm chăm vào cuộc sống của họ mọi nhất cử nhất động của họ sẽ là một đề tài bàn tán trên internet nếu có hành động gì không thích hợp sẽ bị người ta hiểu lầm nghĩ bậy.

Có người chúc phúc là chuyện tốt, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một người bình thường không thích cuộc sống cá nhân của mình bị nhiều người soi mói và bình phẩm.

So với việc phải che giấu lén lút, không bằng cứ quang minh chính đại đi tới trước mặt mọi người, nói người bên cạnh là người anh muốn sống trọn đời trọn kiếp, anh không quan tâm người khác nhận xét thế nào. Nhưng anh không thể không quan tâm tới suy nghĩ của Lục Phồn vì thế anh mới phải tính toán xem làm thế nào mới có thể giảm bớt ảnh hưởng đến Lục Phồn xuống mức thấp nhất, nếu không phải bây giờ vừa lúc có cơ hội này, nói không chừng có lẽ còn phải chờ thêm lâu nữa.

Rất lâu sau Giản Ngộ Châu vẫn không nhận được câu trả lời, anh nhú mày: “Em nghĩ gì thì cứ nói đi, nói gì cũng được”.

Lục Phồn thở dài thườn thượt: “Anh muốn công khai à?”

“Đương nhiên. Anh đã làm tài tử mười năm rồi, cái gì cần có cũng đã có không quá coi trọng những thứ được mất này nữa giờ anh chỉ muốn có một mái nhà yên ấm mà thôi”. Anh hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô: “Lục Phồn, em đừng lo, anh đã đồng ý với em vợ rồi sẽ không khiến em chịu khổ, anh là người đàn ông của em mà, anh có thể gánh được hết”.

Anh ngược mắt lên đôi đồng tử như hai hạt pha lê lấp lánh nhìn cô chăm chăm, ở nơi sâu nhất như toát lên vẻ kiên định đợi chờ: “Anh muốn có thể cùng em thoải mái đi trên đường lớn lúc truyền thông hỏi về chuyện tình cảm anh có thể tự nhiên nhắc tới em, cũng có thể quang minh chính đại đi xem chương trình của em để cho người ta khỏi nói này nói nọ”.

Lục Phồn cắn môi, trở tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh. Anh ấy biết rõ phải nói thế nào để khiến cô nhẹ dạ mà.

“Vây ít nhất là đợi tới khi chân anh lành đã được không?” Giản Ngộ Châu mừng rỡ siết chặt lấy tay cô: “Được, nghe lời em”.

Nhìn anh lấy lòng như con chó con thế này, Lục Phồn không nhịn được bật cười, néo mặt anh một cái sau đó bưng mâm ra ngoài, Giản Ngộ Châu nhăm nháp lại dư vị cá Lư trong bữa tối cảm điện thoại di động lên mở weibo ra sau đó gửi thư cho đại ca sĩ nào đấy.

Khoai tây hầm thịt bò: Cá Lư với xương cừu ngon lắm, cảm ơn.

Đại ca sĩ: Anh thích là vui rồi, anh nhiều vào em đặt cho anh cả tuần đấy, mà Lục Phồn là bạn gái anh à, là cô gái anh thổ lộ trước đó chứ gì?

Khoai tây hầm thịt bò: Ừ, nghe hay không?

Đại ca sĩ: Nhìn cái kiểu phấn chấn của anh ai mà không biết là vợ anh kia chứ?

Khoai tây hầm thịt bò: Cô ấy đồng ý công khai rồi, người nhà em còn chưa đồng ý à?

Đại ca sĩ:...Em gọi lại hủy đơn hàng đây.

Giản Ngộ Châu cười nhạo, đang định tắt điện thoại thì đột nhiên người kia gửi tới một tin nhắn thoại. Trục giác của anh linh tính không phải chuyện tốt đẹp gì, thế là đeo tai nghe vào, mở thử.

”Quên nói với anh, cá Lư xương cừu ngoài tác dụng kích thích sản sinh xương còn có một tác dụng nữa ít người biết tới, đó là bổ thận tráng dương, hahahhahahaha Giản Vũ Trục à, chân anh không nhúc nhích được đúng không hahahahaha tối nay dùng tay đi nhé hahahahaha!!

Giản Ngộ Châu: “...”

42. Chương 42

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, sau đó tự dưng anh cũng thấy cơ thể mình khô nóng. Giản Ngộ Châu mở hai nút áo ra, có lẽ là do mới cởi nước xong, nóng quá cũng nên. Anh cố gắng tự thôi miên chính mình.

Chân không động đậy được, hơn nữa Lục Phồn không ngủ cùng giường với mình, không thể ôm hôn trong tình huống dương khí đại thịnh thế này đúng là việc không tốt! Trong lòng Giản Ngộ Châu văng tục liên tiếp, quyết định phải vất đồng cá Lư xương cừu vào trong góc mốc meo. Trước khi đi ngủ Lục Phồn bưng chậu nước vào phòng chuẩn bị lau người cho anh.

Mấy ngày trước Giản Ngộ Châu có thể thỏa thích ngắm gương mặt đỏ hồng của Lục Phồn, nhưng mà giờ khắc này, trong lòng anh lại có một số ý định tà ma. Lục Phồn vừa chạm vào thôi mà cứ như thể lửa vụt lên lại cao hơn một chút, chỉ còn cách nắm chặt nắm đấm mới có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Thấy cơ thể anh càng lúc càng căng thẳng, Lục Phồn không nhịn được hỏi: “Anh làm sao thế?”

“...Không có chuyện gì”.

Lục Phồn đang định cởi quần áo anh ra, Giản Ngộ Châu đã bất giác đưa tay chặn lại nín nửa ngày mới nói được một câu: “Hay là hôm nay không lau người nữa?”

“Không được, mùa hè không lau người thì khó ngủ lắm đấy”. Lục Phồn cũng thấy kì lạ, mấy ngày trước mỗi khi tới lúc lau người, anh ấy đều phấn chấn tinh thần hận không thể lột sạch sành sanh mới vui, sao hôm nay lại chần chừ kiểu đấy?

Giản Ngộ Châu buông tay ra: “Lau phía trên là được”.

Thái độ của anh đúng là quá lạ lùng mà trí tưởng tượng của Lục Phồn thì vô cùng phong phú, trong đầu đã ảo tưởng ra đủ thứ khả năng, sau đó thậm dò thử: “Không lẽ... anh tè ra quần?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Không có!”

“Ồ”.

Không có thì không có, tức giận thế làm gì? Lục Phồn bật cười lắc đầu, bắt đầu cởi quần áo cho anh. Trong lúc đó, Giản Ngộ Châu vẫn run rẩy không ngừng đầu ngón tay Lục Phồn chạm vào thì lại càng run hơn. Mà Lục Phồn lau người giúp anh đã nhiều ngày như vậy cũng không thấy xấu hổ nữa rồi rất bình tĩnh xử lí.

Ngày hôm nay Giản Ngộ Châu kì lạ như vậy cô cũng thấy khá thú vị không kì lòng được lại muốn lao vào đùa giỡn, lúc lau người lại vờ như chậm lại thỉnh thoảng còn dùng móng tay đâm đâm vào bắp thịt của anh.

Cuối cùng Giản Ngộ Châu cũng hiểu được cảm giác đau khổ khi bị giam cầm của các nhân vật chính trong tiểu thuyết rồi, Lục Phồn trêu chọc như thế mà vẫn phải gắng nhịn đúng là đại biểu ưu tú của thân tàn mà chí khí kiên trung!!

Lục Phồn nâng anh ngồi dậy lau phía sau lưng, Giản Ngộ Châu nghiêng đầu là nhìn thấy cấn cổ trắng nõn của cô cả đường cong nơi cổ áo lúc ai đó cúi người.

Trong nháy mắt, đại não như muốn nổ tung, yết hầu lại bắt giác lặn lên lặn xuống anh cảm thấy một luồng khí nóng tập trung xuống bụng mình nhiệt độ cả người cũng theo đó dâng cao.

Lục Phồn không hề hay biết những thay đổi của anh, lau xong phía sau lưng cũng như nhiều ngày trước cô hôn nhẹ lên má anh một cái biểu dương sự phối hợp của người này.

Đôi môi mềm mại chạm lên mặt mình chẳng khác nào chiếc lông chim êm ái đảo qua cũng hết như cơn sóng thần ập vào lòng Giản Ngộ Châu lúc này.

Mẹ nó, giờ mà nhịn nữa thì không phải đàn ông!! Khóe miệng Giản Ngộ Châu mím lại đột nhiên quay người ôm chặt vòng eo của Lục Phồn không buồn để tâm đến vẻ kinh ngạc hoảng hốt của cô cứ thế ấn môi mình xuống.

Làn môi dịu dàng ướt át vừa tiếp xúc như thể một viên lửa đỏ rơi vào chảo nóng chỉ trong nháy mắt đã bùng lên ngọn lửa hừng hực không cách nào ngăn nổi. Giản Ngộ Châu giữ chặt lấy gáy cô vừa thô lỗ vừa mạnh bạo quần quýt triền miên.

Cơ thể ngửa ra sau đầu của anh đụng phải tường như lại không có chút cảm giác chỉ lo gắng sức ôm người nào đó mà hôn sức lực ấy như kiểu hận không thể nghiền nát người kia vào lòng.

Lục Phồn vừa muốn đối phó với sự xâm lược hừng hực nóng bùng của anh vừa lo chân anh có chuyện gì hai tay đỡ trước ngực cả buổi cũng không đẩy ra được để mặc anh chiếm hết tiện nghi.

Đến nửa ngày sau gió cuốn mây vẫn mới tạm thời ngơi nghỉ Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi kia từ từ liếm mát.

Lục Phồn cũng tỉnh táo lại giữa cơn ý loạn tình mê, cô hơi đẩy anh ra nghiêng đầu sang nhìn thử chân anh: “Chân anh có sao không?”

“Không sao”.

Hình như anh hôn còn chưa đủ cứ nhích lại gần lần này Lục Phồn quyết định đẩy anh ra: “Chân gãy rồi mà không chịu ngoan đi. Nằm xuống nào”.

Giản Ngộ Châu tiếc nuối thở dài thườn thượt, với bầu không khí vừa rồi nếu cơ thể không sao, chắc chắn anh sẽ đè Lục Phồn xuống dưới... quên đi, thế này cũng tốt rồi.

Đêm khuya, Giản Ngộ Châu nằm trên giường tròng mắt nhìn trần nhà, vốn cứ tưởng hôn rồi sẽ dập lửa được thôi ai ngờ lửa càng cháy càng to. Không cách nào ngủ được trong đầu toàn là những tưởng tượng mê người.

Thở dài một hơi, Giản Ngộ Châu quyết định phải lừa Lục Phồn tới đây dù sao ngủ sát bên cạnh còn tốt hơn là tự mình giải quyết vấn đề.

May mà Lục Phồn cũng chưa ngủ được, thấy tin nhắn của anh thì vội vàng xuống giường chạy qua lo lắng bật đèn lên: “Anh đau chân à?”

Giản Ngộ Châu mặt không đỏ tim không đập đập: “Ừm, hình như vị trí không thoải mái”.

Lục Phồn đi xuống cuối giường điều chỉnh lại vị trí cho anh: “Có khá hơn không?” Anh lắc đầu, mặt mày khổ sở nhíu lông mày nói tiếp: “Nằm với anh một lúc”.

Lục Phồn thương anh bị đau đương nhiên cô sẽ không từ chối quay về phòng mình tắt đèn hòa đi, sau đó chui vào chăn của anh. Trong chăn rất ấm càng tới gần anh càng cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người kia. Lục Phồn tựa sát vào nghiêng người nắm chặt tay anh rồi khẽ nói: “Nếu đau lắm thì uống một viên thuốc giảm đau nhé, bác sĩ nói không nên uống quá thường xuyên nhưng thỉnh thoảng một hai viên vẫn được”.

Giản Ngộ Châu cũng nắm chặt tay cô, lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi Lục Phồn còn tưởng là do đau mà chảy.

“Không cần đâu, thuốc giảm đau gây nghiện anh có thể nhịn được”. Anh nghiêng đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt cô thì thầm: “Em ở đây là tốt rồi”.

Lòng Lục Phồn rung động, cô vòng lấy hông anh tựa đầu lên bả vai rộng lớn: “Ừm, em nằm cùng anh, anh ngủ đi”. Sao mà Giản Ngộ Châu có thể ngủ được đây. Lục Phồn càng tới gần cơ thể anh lại càng thêm rối loạn cuối cùng ngay cả hít thở cũng nặng nề khó khăn.

Lục Phồn cứ tưởng anh đang nhịn đau, nên không ngừng hôn nhẹ lên khuôn mặt người nào đó. Giản Ngộ Châu nhân cơ hội đó, níu lấy cổ cô, sức mạnh ấy hoàn toàn không giống một bệnh nhân đang bị đau chút nào.

Lục Phồn thương anh nên không dám kháng cự. Trong bóng tối tiếng thở dốc rõ ràng nặng nhọc, tình mê quần quýt, hơi thở vẩn vơng. Kết thúc một nụ hôn nóng bỏng lúc này Lục Phồn mới phát hiện ra tay anh đã chui vào váy ngủ của cô nhẹ nhàng lướt khẽ trên da thịt. Lòng bàn tay của anh hơi chai chai ma sát làm làn da sau lưng như tích điện, xông thẳng lên đại não làm cô vô thức khẽ ưm một tiếng.

Giản Ngộ Châu như thể được uống thêm thuốc tăng lực vội vã ôm cả người cô lên người mình tư thế thuận tiện, bàn tay to lớn càng làm cản trong quần áo người kia không còn gì ngăn cản.

Khuôn mặt Lục Phồn đỏ bừng như sắp nở ra thành máu, cô sợ đung tới chân anh luống cuống muốn bò xuống: “Đừng vội”. Giản Ngộ Châu rên khẽ một tiếng Lục Phồn hoảng tới mức không dám động đậy thêm. Anh kéo dài một lúc làn da cô nhẵn mịn mềm mại đến không muốn buông tay: “Em đừng động thì anh sẽ không đau”.

Lục Phồn không còn gì để nói giữa lúc cô còn đang do dự phân vân, Giản Ngộ Châu đã ăn sạch đậu hũ không còn lại chút nào. Không vừa lòng với va chạm bên ngoài, anh bắt đầu vừa xoa xoa bóp bóp sức không mạnh nhưng lại khiến người ta mềm nhũn nửa người. Lục Phồn cắn răng nói: “Anh, anh giả vờ”.

Giản Ngộ Châu vô tội đáp: “Không có, chân anh đau thật”.

“...”

Cô không nói nên lời, bởi vì cô cảm giác được nơi nào đó của anh đang bắt đầu rục rịch, kề sát bắp đùi mình cảm giác rõ ràng đó khó có thể bỏ qua.

Mặt Lục Phồn nhìn đến đỏ bừng: “Anh...”

Giờ thì Giản Ngộ Châu đã hoàn toàn không biết xấu hổ là gì nữa: “Phản ứng sinh lí bình thường, em nên tìm hiểu một chút”.

Lục Phồn quyết định không dung túng cho người kia nữa, nhất quyết hất tay anh ra, sau đó xoay người nằm cách anh thật xa: “Ngủ”.

Giản Ngộ Châu yên lặng. Bây giờ tình hình của anh quả là khó khăn, vợ không chịu giúp, anh lại không thể tự đi vào vệ sinh ngâm nước lạnh, chẳng lẽ cứ thế này cả buổi tối”.

Nhân sĩ tàn tật không chiếm được yêu thương! Thế giới này không có tình yêu à! Giản Ngộ Châu cực kì đau khổ, thở một hơi thật dài.

Lục Phồn nằm một lúc lâu, tiếng hít thở bên cạnh vẫn nặng nề như thế, trong lòng cô giãy giụa một lúc lâu, cuối cùng cũng thức thời quay lại có hơi mất tự nhiên nhỏ giọng hỏi anh: “Nếu không, em dùng tay giúp anh...?”

Giản Ngộ Châu: “Không cần, anh biết em chê anh què, không muốn thân thiết với anh”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu: “Thật đấy, em không cần quan tâm anh, chắc nửa tiếng là ổn thôi”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu thở dài, chẳng khác nào chấp nhận số mệnh cực khổ bất công. Anh để nào kia dùng cả đời mình cho nghiệp diễn xuất: “trong xương đều là diễn”, muốn gạt người ta thì trước hết là phải gạt chính mình! Đây là chân lí đấy! Và hiển nhiên, Lục Phồn bị gạt. Cô cắn răng một cái, trực tiếp bắt đầu, kéo quần anh xuống.

Giản Ngộ Châu: “...”

****không thể miêu tả*****

Rốt cục thế giới cũng yên tĩnh, Lục Phồn rửa tay xong thì quay lại, nhìn người nào đó đang thỏa mãn mỉm cười, hai mắt như phát sáng cả lên, cứ nhìn cô như vậy. Cô làm như không thấy, tắt đèn đi ngủ.

Giản Ngộ Châu bật cười khế gọi tên cô. Nhưng mà ai kia lại cứ bịt kín cả tai, nghĩ đến chuyện mình vừa làm lại đỏ bừng mặt mũi, tự trách sao mình lại phóng túng thế này. Giản Ngộ Châu thấy cô thẹn thùng như vậy cũng không ép buộc nữa, vuốt ve mái tóc người kia rồi dỗ dành cô ngủ. Chỉ chốc lát sau, Lục Phồn dần dần buồn ngủ cuối cùng cũng bất giác ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Lục Phồn xác nhận những đồ bỏ kia đều là hàng thật giá thật, bởi vì Giản Ngộ Châu sau một tuần bồi bổ, không phụ sự mong đợi của mọi người, ai kia đã chảy máu mũi đầy cả gối. Sau khi Giản Ngộ Châu tỉnh lại cũng thấy máu mũi lênh láng, anh nghĩ thầm, chắc chắn là do giấc mộng xuân tối qua thư thái quá đấy.

43. Chương 43

Máu mũi chảy quá nhiều làm Lục Phồn vừa nhìn đã hoảng, cho nên một tuần sau cũng không dám cho anh ăn đồ gì quá bổ nữa. Chỉ có điều cá lư xương cừu thì vẫn ăn, mặc dù có ai đó liệu chết không theo, rồi lại bày trò cách chức không đáng lấy một đồng, nhưng Lục Phồn kiên trì không lãng phí lương thực, nhất quyết ép anh ăn một tuần cá lư xương cừu.

Giản Ngộ Châu cứ thế vượt qua một tuần dầu sôi lửa bỏng. Ngoại trừ ngày thứ nhất Lục Phồn nhẹ dạ dáp lửa giúp anh, mấy ngày sau đó toàn phải tự mình chịu đựng. Cứ tiếp tục như vậy nữa thì bị bệnh mất!!

Mỗi ngày Giản Ngộ Châu đều oanh tạc weibo của đại ca sĩ nọ, đại ca sĩ còn “săn sóc” gửi thêm cho anh một tuần thức ăn. Ha ha ha, nhân sĩ thương tật thì không có nhân quyền. Ăn liên tục một tuần liền, dù có ngon đến mấy cũng phát ngán, Giản Ngộ Châu cứ tưởng Lục Phồn sẽ đổi món ăn, không ngờ ngày hôm sau lại tiếp tục nhìn thấy đĩa cá lư kho và xương dê hầm cay, anh muốn phun cả ngụm máu ra ngoài, bực bội bực bội chỉ vào đĩa thức ăn: “Vợ à, không phải em nói ăn chán rồi à?”

Lục Phồn đáp nhẹ như mây gió: “Đúng mà, vì thế em mới thay đổi món ăn cho mình, còn cái này là làm cho anh ăn”. Nói xong, cô bưng tiếp mấy món dành cho mình lật đật đi ra. Lòng xào, thịt băm, cá hương

thung chiên giòn,... Mùi thơm phảng phất, Giản Ngộ Châu không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Lục Phồn đặc ý ngậm một miếng cá rồi híp mắt hưởng thụ.

Giản Ngộ Châu nhìn lại đồng cá lư trong chén của mình, lại nhìn cá hương thung của Lục Phồn, rốt cuộc không nhịn hơn được nữa, anh nghiêng người tới cắn nửa đoạn cá chiên phía ngoài.

Hàm răng hai người chạm vào cùng một nơi, Lục Phồn ngửa ra sau né tránh, cá đã bị anh ăn một nửa.

Rốt cuộc cũng được ăn một món khác ngoài cá lư xương cừu, Giản Ngộ Châu cảm động muốn rơi nước mắt, vô cùng quý trọng nâng niu miếng cá chiên nhỏ vừa giành được.

Lục Phồn bật cười: “Ngon vậy à?”

Giản Ngộ Châu nuốt xuống rồi nghiêng người sang, há miệng ra hiệu cô cho anh ăn.

Lục Phồn thấy khá buồn cười, gấp thêm một miếng lòng xào đưa tới bên miệng anh, anh vừa định cắn là lại chuyển đưa đi, miếng lòng già rơi vào chính miệng mình.

“Cơm trong chén mới là cơm trưa của anh, ngoan”. Cô vuốt ve tóc người nọ, cười vui vẻ trên sự đau khổ của người khác. Giản Ngộ Châu cảm thấy nhất định mình phải chấn chỉnh lại uy nghiêm của một người chồng, nếu không Lục Phồn cứ bị nuông chiều thế này, có khi sau này còn cười lên đầu anh nữa đấy. Mới vừa quyết định xong, một giây sau, anh mềm mỏng nói: “Một miếng nữa thôi...”

Lục Phồn cảm thấy hình như Giản Ngộ Châu càng sống càng thụt lùi nhưng mà không thể không nói trực nam làm nũng thế này, hic đúng là khó mà chống đỡ nổi.

Cô gấp một miếng lòng già lên, cho vào miệng anh. Hai người cứ anh một miếng em một miếng, giải quyết xong bữa cơm trưa. Lục Phồn nhìn anh thâm thù đại hận với món cá lư xương cừu như thế thì cũng không ép anh ăn nữa, hay là tặng cho Ngụy Gia Ngừ đi, cô bé đó mấy ngày nay toàn ở nhà ăn mì, người cũng sắp trưởng thành mì gói rồi.

Đảo mắt thì trời đã vào thu, Giản Ngộ Châu đã có thể tự mình xuống giường, chống gậy đi lại trong một phạm vi nhỏ, vấn đề sinh hoạt cá nhân cũng thuận lợi hơn, nhưng mà về khoản tắm rửa anh vẫn kiên trì cho rằng mình không có năng lực để hoàn thành động tác có “độ khó cao” như thế, mặt dày mày dạn muốn Lục Phồn giúp anh.

Lục Phồn ở với anh đã lâu da mặt cũng dày lên không ít, giờ đã có thể mặt không đỏ sắc giúp anh cởi quần mặc áo.

...Thỉnh thoảng còn giải quyết thay ai kia... Lục Phồn cảm thấy mình đúng là “cô hộ lí tận tụy nhất trong lịch sử”, đáng được ghi công.

Ngày hôm nay hai người lại mặt đối mặt trên bàn ăn cơm, cuối cùng Giản Ngộ Châu cũng có thể ăn uống bình thường, khẩu vị cũng tốt hơn, thỉnh thoảng lại gấp cho Lục Phồn ít rau, miệng lẩm bẩm: “Ăn nhiều một chút, em gầy quá, ôm toàn thấy xương”.

Gần đây Lục Phồn phải làm việc khá nhiều, một tháng giảm gần năm cân, trước mắt chương trình đang trong giai đoạn chuẩn bị, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một hơi, cũng định bù lại đồng thịt đã mất.

“Anh đừng gấp đồ anh không thích sang cho em”. Cô không kìm được nổi điên: “Anh là con nít mười tuổi đó chắc”.

Giản Ngộ Châu nghiêm mặt nói: “Em không hiểu rồi, những thứ anh không thích ăn toàn là món nhiều dinh dưỡng, em nên ăn nhiều mới phải”.

Lục Phồn trợn trắng mắt lên, lưỡi phải tranh luận với anh. Đột nhiên Giản Ngộ Châu nghĩ tới chuyện gì đó vờ hỏi như thế không quan tâm lắm: “Dạo này em có thích thứ gì không? Cái gì cũng được”. Lục Phồn sững sờ bật cười nói: “Anh định lấy thân báo đáp để cảm ơn công chăm sóc của em đấy hả?”

Anh còn đàng hoàng trình trọng trả lời: “Nếu em có ý này thì anh đồng ý”.

“...Thôi đi”.

Anh chớp mắt một cái: “Em kén quá đi cái này cũng không hài lòng à?”

“Có gì hay mà hài lòng?” Lục Phồn nhìn anh một cái, như kiểu trêu tức chọc anh: “Mười phút?”

Giản Ngộ Châu cứng đờ: “...” Anh nhớ lại một lần tuần trước, buổi tối bị thảm nhất thế gian đó đã bị anh hoàn toàn xóa khỏi bộ não... có lẽ là do khó kìm nén quá, động tác của Lục Phồn lại quá bất ngờ, khiến anh không giữ được, cho nên trước thời gian... Vậy, mà, cô, ấy, vẫn, nhớ!!!

Cô đã đồng ý là sẽ quên mà!!!

Tự tôn đàn ông như cảnh khô bị chặt phá đứt lìa, Giản Ngộ Châu hận đến nghiến răng, khuôn mặt bất động từ trước đến giờ xuất hiện vẻ oán hận không cam lòng anh chống chế: “Đó là vì bất ngờ!”

Lục Phồn bình chân như vại, đặc biệt hưởng thụ dáng vẻ thờ hờn hển của Giản Ngộ Châu: “Có một cổ nhân từng nói, không nên quên bất kì chuyện ngoài ý muốn nào cả nói không chừng đó là kết cục về sau”.

Giản Ngộ Châu: “Cổ nhân nào đó anh muốn đi đốt tiền giấy cho ông ta”.

“Wal Ziji Sood”.

“Là ai vậy?”

Lục Phồn nhanh tay giành được miếng gà hấp muối cuối cùng trong đĩa: “Anh đoán xem”,

“Cánh gà của anh! Anh muốn tới trung tâm gia đình phản ánh em bắt nạt vợ chồng phụ tàn tật. Em đã nói một người ba miếng cuối cùng anh chỉ ăn được có một miếng!”

Giản Ngộ Châu cực kì đau lòng, khó khăn lắm mới thoát được đồng đồ bỏ đại thịnh dương khí rồi cuộc mới có thể ăn no nê một bữa cuối cùng Lục Phồn lại nhanh tay hơn anh roẹt roẹt đã ăn xong ba miếng còn nhân lúc anh quay đầu mà giành luôn phần của anh.

Cái gì còn có thể nhịn được, chứ cướp đồ ăn thì kiên quyết không nhịn! Dù có là vợ mình cũng không nhịn được! Anh nhất định phải tới trung tâm gia đình! Anh nhất định phải chấn chỉnh lại kỉ cương vợ chồng!

Lục Phồn nhả xương ra lấy khăn giấy lau lau khóe miệng: “Ngoan, tự về giường chơi đi”.

Chỉ có một mình mình có ý chí chiến đấu đồng chí tàn tật Giản Ngộ Châu nào đó đành phải bắt đắc dĩ ngừng chiến tranh quay về nằm trên giường. Tối nay nhất định phải đòi lại công bằng, anh nghĩ nghĩ và đương nhiên kế hoạch của ai kia cũng hoàn toàn phá sản.

Từ khi động tác của anh càng lúc càng làm càn, Lục Phồn kiên quyết không chịu ngủ chung giường với anh. Giản Ngộ Châu chờ đến mười giờ vẫn không thấy mặt người, khi đấy anh mới phát hiện hóa ra Lục Phồn đã về phòng cô rồi để lại mình anh chần đơ gối chiếc.

Lạnh lùng, thê thảm, ngày hôm sau lúc Lục Phồn vừa rời giường đã nghe thấy tiếng từ trong bếp vang ra cô vội vàng tròng thêm áp bông ra phòng bếp Giản Ngộ Châu đang chống gậy khó khăn đứng đánh trứng gà cô hơi biến sắc: “Anh làm gì thế, đói bụng à?”

Cô giật lấy cái bát, đặt lên bàn rồi đỡ anh ra khỏi nhà bếp.

“Có phải ngay cả đánh trứng anh cũng không làm được đâu chứ”. Giản Ngộ Châu nhìn Lục Phồn lo lắng như thế thì cũng thấy buồn cười nhưng mà không làm trái ý cô cùng đi ra khỏi bếp: “Mấy ngày nay em hay rời nhà sớm bữa sáng cũng không ăn thì phải làm sao đây?”

Lục Phồn đỡ anh ngồi xuống ghế salon phòng khác: “Em mua ở ven đường được mà anh đừng nghĩ lung tung phải tỉnh dưỡng cho chân mau lành thì em đã cầu trời khẩn phật lắm rồi được không?”

Giản Ngộ Châu cười khê: “Được”.

Sau đó anh lại tự bổ sung thêm một câu khác trong lòng: “Không mau lành chân thì sao có thể chinh phục em được đây?” Đương nhiên, Lục Phồn nào biết trong đầu ai kia toàn là những suy nghĩ đen tối, cất gậy cho anh xong, cô đưa điều khiển cho người nọ chuyển kênh.

“Hôm nay không tới đài truyền hình à?”

“Ừm”. Lục Phồn vươn người một cái: “Xế chiều em mới đi, em làm bữa sáng cho anh trước nhé, anh thích món gì?”

Giản Ngộ Châu vui vẻ gật đầu, mắt dịu dàng trêu mếu: “Nghe em”.

Lục Phồn run run nổi da gà đầy người, lắc đầu một cái rồi xoay người vào bếp. Gần đây người này không bình thường cho lắm... Buổi chiều, Lục Phồn ngồi xem phim với Giản Ngộ Châu xong thì tới đài truyền hình. Giản Ngộ Châu ngồi trên ghế salon, nghĩ ngợi hồi lâu, rốt cuộc cũng quyết định đi trưng cầu ý kiến của người khác.

Khoai tây hầm thịt bò: Lúc sinh nhật vợ mọi người làm thế nào?

Mổ ca sĩ: Ăn cơm, ngủ

Khoai tây hầm thịt bò: Không rặng quà à?

Mổ ca sĩ: Tự xem mình là quà luôn.

Khoai tây hầm thịt bò:...

Mổ ca sĩ: Ô, anh muốn đưa cũng không tặng được, một người tàn tật thôi mà, đừng làm trò gì nhé

Khoai tây hầm thịt bò: Nhanh góp ý cho tôi, cô ấy sắp về rồi.

Mổ ca sĩ: Anh có thể tự mình hầu hạ, hiệu quả tuyệt vời, chắc chắn cô ấy không chịu nổi, nói không chừng còn chủ động nữa đấy.

Giản Ngộ Châu rơi vào trầm tư.

Chủ động... Đúng thế, chân anh không động đậy được, nhưng nếu Lục Phồn có thể chủ động thì giấc mộng xuân của mình cũng có thể thành sự thật rồi! Quyến rũ, nhất định phải quyến rũ. Da mặt đã là gì, tự tôn đàn ông là cái thá gì, so với vợ chả là cái rắm.

Giản Ngộ Châu quyết định xong thì chống gậy vào nhà chuẩn bị. Hôm nay là sinh nhật Lục Phồn, nhất định anh phải tặng cho cô một niềm vui bất ngờ.

Anh dương dương tự đắc nghĩ, có khi Lục Phồn muốn ngừng mà không ngừng được, có khi còn không rời khỏi anh nửa bước.

Trước giờ cơm tối, Lục Phồn quay về nhà, trước kia Giản Ngộ Châu sẽ ngồi trên ghế sa lon chờ cô, ngày hôm nay lại không thấy bóng anh đâu. Lục Phồn đặt mấy món ăn vừa mua vào tủ lạnh thì nghe có tiếng người gõ cửa.

Không lẽ là chuyển phát nhanh? Cô đi ra mở thử, ngoài cửa thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo ruy băng nổ tung, sau đó là mấy tiếng hô không đồng đều cho lắm: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lục Phồn choáng váng một lúc, dây ruy băng rơi trên đầu cô cả đống, nhìn cũng thấy buồn cười. Hứa Nghi Nhã hi hi ha ha phải giúp đi: “Xem về ngõ ngách của chị kia, không lẽ chị quên sinh nhật mình rồi à?”

Trần Dịch cười nói: “Chắc chắn là quên rồi, nhưng mà chúng ta sẽ không quên sinh nhật hai tám tuổi của cô đâu hahaha”

Phương Duệ cũng trêu theo: “Chúc mừng cô cách ba mươi chỉ còn thêm một bước”.

Lục Thời giơ chiếc bánh ga tô hai mươi bốn tắc lên: “Chị, em mua bánh gato chocolate chị thích nhất đây này”.

Nguy Gia Ngữ cũng xách một cái túi lớn: “Chị Tiểu Phồn, em chọn quà mấy ngày luôn đó, hỏi Lục Thời rất lâu, hẳn mới chịu nói cho em biết chị thích cái này”.

Lục Phồn quên sinh nhật mình thật, nhìn thấy bạn bè em trai đều nhớ cả trong lòng cũng cảm động không thôi: “Cảm ơn...”

“Cảm ơn gì chứ, không cần khách sáo”. Hứa Nghi Nhã trực tiếp đi vào: “Hôm nay có ăn uống đằng hoàng không?”

Lục Phồn giờ mới nhớ ra, giới ạ, Giản Ngộ Châu ở đây!!!

Cô đang định rủ mọi người ra ngoài, Lục Thời liền ngăn lại cười không có ý tốt thấp giọng nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày anh rể phải lộ mặt ra mà, chị, chị đừng kim ốc tàng kiều nữa anh rể là tiểu thư khuê phòng sao nào có ai không nhận ra đâu chứ”.

Lục Phồn dở khóc dở cười: “Tàng kiều cái rắm, có phải em cố ý dẫn họ tới không?” Lục Thời giờ hai tay lên vô tội nói: “Em không có là chị Nghi Nhã nói muốn ăn đồ chị làm”.

Lục Phồn nguyền cậu một cái dài định để họ ở phòng khách rồi vào nhà tìm Giản Ngộ Châu thử. Dù sao sớm muộn gì hai người cũng phải công khai nói chuyện với bạn bè cô trước cũng tốt. Nhưng mà cô còn chưa tới cửa, người bên trong đã mở cửa đi ra, kèm theo đó là tiếng cười trầm thấp khàn khàn: “Em yêu về rồi sao”.

Sau khi Lục Phồn thấy rõ cả người đều ngắc ngứ chờ ra. Giản Ngộ Châu mặc một chiếc áo màu xám tro bó người cổ áo khoét sâu hình chữ V, áo mỏng bó sát vào làn da, cổ sâu đến tận bụng, hoàn toàn miêu tả rõ ràng cơ ngực hoàn mỹ của người kia, phía dưới là chiếc quần jean eo thấp, lưng quần như kiểu sẽ sắp rơi xuống liền, eo nhỏ lộ ra ngoài hoàn toàn và cả đôi chân dài đầy mê hoặc.

Không chỉ như vậy, vì quần quá chật, nơi nào đó cũng hết sức rõ ràng, phác họa đến mức người ta không muốn chú ý cũng không được.

Nhìn kĩ lại thì hình như anh ấy còn làm tóc và mặt nữa, mái tóc để nghiêng qua trước trán, vừa hỗn độn nhưng lại rất đẹp trai.

Trước kia râu ria xồm xoàm giờ cũng cạo hết sạch sẽ, khuôn mặt đường nét mà góc cạnh. Đôi mắt sáng rực lười biếng liếc ngang qua, quả thực có thể hút hồn người.

Gợi cảm mà quyến rũ, Lục Phồn choáng váng toàn thể mọi người trên ghế salon cũng choáng váng. Không khí như đọng lại, bốn phía rơi vào yên tĩnh, một hồi lâu sau Giản Ngộ Châu là người đầu tiên phản ứng lại được anh cố gắng kiềm chế khóe miệng đang co giật vận dụng hết toàn lực để trấn định, rồi gật đầu khẽ với mọi người sau đó dựa tường lê lét vào trong.

Rầm một cái, đóng sầm cửa lại mọi người hoàn hồn trong nháy mắt.

Về mặt Lục Phồn cũng phức tạp cực kì, trong lòng như có 10 ngàn ngôi sao mang chữ fuck your mother chạy qua, ngơ ngẩn ngẩn.

Hóa ra lúc Nam Tử Trực ở nhà tự chơi một mình là thế này sao!! Sao anh không cởi sạch rồi chạy ra luôn chứ!!!

44. Chương 44

Trên ghế salon, mọi người đều như thể bị sét đánh ngang qua, về mặt không sao tin nổi cảm còn sắp rơi xuống đất. Lục Phồn lúng túng cực kì đủ thứ cảm xúc và còn cả chút xấu hổ khó nói thành lời. Chắc họ không nghĩ cô và Giản Ngộ Châu ở nhà sẽ hay chơi thế này đâu nhỉ... Đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng xấu hổ. Hứa Nghi Nhã là người phản ứng đầu tiên cô ấy phì ra một câu thô tục: “Mẹ nó Lục Phồn, cậu với Giản Ngộ Châu xảy ra quang hệ từ bao giờ thế hả?”

Mấy người khác cũng kịp định thần, mồm năm miệng mười nháo nhào cả lên khiến Lục Phồn đầu đầu đáp: “Tôi sẽ giải thích với mọi người sau cứ ngồi uống nước trước đi đã”.

Nói xong cô trốn luôn vào phòng giản Ngộ Châu, cuối cùng tai cũng được yên tĩnh một lúc.

Giản Ngộ Châu đang ngồi ở trên giường tay đỡ trán hình như đang nghiêm túc suy nghĩ về nhân sinh. Lục Phồn miễn cưỡng nhịn cười nhưng đáng tiếc là lúc lên tiếng vẫn nghe thấy rung rung: “Anh... làm gì thế?”

Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đưa mắt liếc nhìn cô một cái như kiểu không nghe không nhìn. Anh bỏ hết mặt mũi hạ hết tự tôn để đi quyến rũ vợ cả đời chắc chỉ mỗi lần này vậy mà lại bị một đồng người xa lạ nhìn thấy...

Lục Phồn vừa buồn cười vừa đau lòng lấy một bộ đồ trong tủ quần áo ra, “Nhanh thay đồ đi đừng để mọi người cười nữa đại minh tinh đang khắp khiễng chân mà còn bày trò, anh thích chơi thật đấy”.

Giản Ngộ Châu uể oải rũ vai: “Sao em không nói hôm nay bạn đến?”

Nếu anh mà biết anh sẽ mặc đồ đẹp trai một chút ít nhất cũng không màu mè như bộ đồ hiện tại... anh thấy hình như mình bị thiếu năng mất rồi...

“Em không biết thật mà em quên mất hôm nay là sinh nhật mình, họ cũng không nói một tiếng đã tới rồi”.

Cô dừng một chút đột nhiên cúi người xuống sát gần mặt anh, cười cong cả mắt: “Anh.. định lấy thân báo đáp thật đấy à? Mặc đồ đấy để quyến rũ em sao?”

Giản Ngộ Châu giả vờ trấn định: “Không có”.

Tính Lục Phồn là vậy đấy lúc Giản Ngộ Châu không biết xấu hổ thì cô thẹn thùng lúc Giản Ngộ Châu xấu hổ thì cô lại mặt trở, giờ nhìn thấy Giản Ngộ Châu ngượng ngùng ra mặt cô lại ngả ngón đưa tay nâng cằm anh lên sau đó cà lơ phất phơ nói: “Yêu tinh à còn không chịu thừa nhận đi. Nói thật, anh thành công rồi đấy đáng người được lắm”.

Nói xong, cô vuốt ve khoảng da thịt hở ra trước ngực anh cười ha hả. Lúc này Giản Ngộ Châu mới ngớ ra mình đang bị đùa giỡn tự dừng lại thấy dở khóc dở cười muốn kéo cô tới dạy dỗ một trận nhưng bị cô né được: “Nhanh thay đồ nào”.

Hiếm khi Giản Ngộ Châu táo bạo một lần phô diễn hết dáng người ra mà lại bị nhiều người thấy được trong lòng Lục Phồn cũng khó chịu không kém cô nghĩ đúng là Lục Thời nói trúng rồi cô đang kim ốc tàng kiều đây.

Giản Ngộ Châu bị cô đùa giỡn thì trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể kéo cô lại mà hôn hít một hồi nhưng mà thái độ của Lục Phồn kiên quyết quá anh đành phải hậm hực cởi đồ ra.

Cởi áo trên cả người chỉ còn một chiếc quần jean bó sát. Trên dưới gì cô cũng nhìn hết rồi nhưng mà lúc đó lòng cô sáng như gương bây giờ cái dáng vẻ nửa che nửa mặc thế này trông Giản Ngộ Châu còn gợi cảm hơn rất nhiều.

Lục Phồn không cầm lòng được bịt mũi định rút lui ra ngoài trước vừa mở chốt cửa ra, người bên ngoài lại ngã nhào vào toàn bộ, ai a ui a cả đồng.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu lập tức lấy áo che người, giống hệt như cô dâu nhỏ chịu nhục về mặt vô cùng thâm.

Mọi người: “Haha hahahaha, đi ngang qua, ngang qua thôi, hai người tiếp tục, tiếp tục...” Sau mười phút rốt cuộc mọi người cũng hội tụ trong phòng khách. Giản Ngộ Châu không hổ là ảnh đế thay đổi trang phục xong như thoát thai hoá cốt chuyện lúng túng vừa rồi cũng như thể nó chưa từng xảy ra lấy tư thái chủ nhà ôn hòa chào hỏi mọi người mời uống trà ăn bánh.

Hóa ra đàn ông cởi đồ ra mặc đồ vào lại khác nhau đến vậy.

Anh bình tĩnh thông dong mà mọi người lại lúng túng tìm tòi. Mặc dù là thể được đại minh tinh rót trà họ vẫn thấy có hơi gò bó đặc biệt là Lục Thời sao cậu lại cảm giác như Giản Ngộ Châu mới là chủ nhân căn nhà này vậy còn cậu là người ngoài tới đây??

Lục Phồn và Giản Ngộ Châu người bên ngoài người bên trong, người ngồi phòng khách người trong phòng bếp phối hợp nhỉnh nhàng rất có phong cách phu thê. Sau khi Giản Ngộ Châu khiến bạn bè của Lục Phồn hoàn toàn tin tưởng vào câu chuyện tình yêu truyền kì đầy màu sắc của hai người, Lục Phồn cũng vừa làm cơm tối xong bắt mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn bày toàn món ngon mọi người vội vàng lấy đũa gấp gấp ăn ngấu nghiến. Lục Phồn và Giản Ngộ Châu ngồi cạnh nhau nhìn anh làm vẻ như chủ nhà bắt chuyện với mọi người ăn cơm trong lòng cô lại không khỏi buồn cười. Lúc mới bắt đầu mọi người còn không dám ngồi yên nhưng mà dáng vẻ ôn hòa lịch sự của người nọ cũng giảm bớt khoảng cách ít nhiều ăn xong một bữa cơm mọi người đều có thể cười nói tán gẫu với anh thêm mấy câu.

Sau khi ăn xong, Lục Phồn đỡ Giản Ngộ Châu về phòng anh vẫn chưa hoạt động trong thời gian dài được, hơn nữa giờ ngoài kia nhiều người như vậy nằm trên giường vẫn an toàn hơn hết.

Lục Phồn chuyển mấy quyển ngôn tình anh muốn đọc sang hết tủ đầu giường, “Lúc ăn bánh ngọt em sẽ quay lại gọi anh”.

Giản Ngộ Châu giang hai tay ra: “Ôm một cái”.

Lục Phồn mím môi cười cúi người nằm nhoài trước ngực.

Giản Ngộ Châu buồn bực bật cười một tiếng, siết chặt hai tay hai người lẳng lẳng ôm nhau một lúc, Lục Phồn mới nói: “Hôm nay... cảm ơn ”đại lễ” mà anh chuẩn bị cho em nhé sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?”

Anh có vẻ đặc ý: “Cái gì của em anh cũng biết hết”.

“Thối lắm”. Dù nói như thế nhưng mắt cô đã cong cong mỉm cười. Giản Ngộ Châu nhú mày: “85, 60, 85”.

Lục Phồn: “...”

“Gần đây gầy quá, tháng trước còn lớn hơn một chút”.

Anh đường hoàng trịnh trọng: “Anh nghe nói con gái mà gầy thì gầy ngực trước, cái này đúng thật”.

Lục Phồn: “...” Từ sáng tới tối anh chú ý cái gì đấy hả!!

Giản Ngộ Châu kéo cô lại hôn từ tóc xuống mặt, rồi ấn vào làn môi ấm áp: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lục Phồn nhắm mắt lại, chủ động ngẩng đầu lên đón nhận chỉ là một tiếp xúc đơn giản nhưng lại làm con tim hai người dậy sóng. Cô từng cảm thấy cuộc sống độc thân không có gì không tốt, tự do thoải mái không cần phải chăm sóc ai nhưng khi gặp được anh rồi cô mới phát hiện tuy cuộc sống một mình tự tại thật đấy nhưng dù sao cũng thiếu điều gì đó mãi đến khi người này xuất hiện mới lấp đầy khoảng trống kia đi.

Từ này về sau tất cả những sướng vui đau buồn chúng ta đều có thể vui vẻ chịu đựng. Hai người vui vẻ ngọt ngào một lúc, Lục Phồn mới thấy cứ vất người ta ở ngoài như vậy thì không tốt cho lắm khi đó mới đi ra khỏi phòng. Ánh mắt lúc mọi người nhìn cô có mấy phần vi diệu.

Hứa Nghi Nhã: ”Nói vậy thì mình đúng là bà mối rồi. Nếu không có mình thì hai người sao thành được.

Lục Thời: “Chị nói xem, chồng quan trọng hơn hay em quan trọng hơn.”

Ngụy Gia ngữ: ”Chị Tiểu Phồn, không phải tình yêu chân thành của chị là Xuyên Xuyên mà. Thế giới biến đổi khôn lường, sao chị lại ở cùng với người đối đầu với Xuyên Xuyên?

Trần Dịch: “Haiz, cô gái này giấu kĩ ghê. Gì mà vẫn độc thân chứ hóa ra đã cặp đôi cả rồi”.

Phương Duệ: “Cô gái tôi từng theo đuổi giờ lại ở cùng với thần tượng của tôi... Tôi cần yên tĩnh một lúc”.

Lục Phồn đỡ khóc đỡ cười: “Mọi người đừng nhìn tôi như thế tôi ngại đấy”.

Hứa Nghi Nhã đẩy cô xuống ghế salon: “Thằng thán sẽ được khoan hồng! Cầu kết từ bao giờ? Ai nói trước? Đến giai đoạn nào rồi?”

“Đối phương từ chối trả lời thì sẽ ném cho cô một bao thức ăn cho chó”.

“...”

Ở đây mọi người đều là “chó độc thân”, ai cũng vội vàng ôm tim, như kiểu vừa chịu đựng một đòn đau nghiêm trọng.

Bởi vì đối tượng của mình khá đặc biệt, cho nên Lục Phồn không chịu nói họ cũng không bám đòi, cũng bảo đảm không nói chuyện này với ai đương nhiên Lục Phồn tin tưởng họ, trong lòng cũng cảm ơn sự trượng nghĩa bạn bè.

Hơn mười giờ mới ăn bánh ngọt xong mọi người nhao nhao muốn để buổi tối lại cho hai người vì thế liên tiếp cáo từ. Còn Lục Phồn và Lục Thời ở lại để cậu ngủ trong phòng mình ô đành phải vào phòng của Giản Ngộ Châu. Lục Thời lạnh mặt: “Em không muốn nghe tiếng gì kì lạ đâu nhé”.

“...”

Ngụy Gia Ngữ vậy tay: “Nhà tôi có cái giường trống dọn dẹp là ngủ được rồi”. Lục Thời kiên quyết thu dọn quần áo sang nhà Ngụy Gia Ngữ.

Lục Phồn ra về mình hết sức vui mừng. Dù sao cô vẫn thấy em trai mình rất hợp với Gia Ngữ, nhưng mà hình như hai người không có cảm giác gì với nhau, lúc gặp mặt chỉ toàn chơi game với cướp đồ ăn vặt như trẻ con vậy đấy.

Nói không chừng ở chung cũng có chuyện xảy ra nhỉ? Cô bé Ngụy Gia Ngữ này cô rất thích điều kiện gia đình tốt, nhưng cô bé vẫn cố gắng làm việc không sợ khổ, tính cách cũng ngoan, Lục Phồn còn lo em trai gốc nhà mình không lọt vào mắt người ta nữa.

Vì thế khi Lục Thời rời nhà, cô vui vẻ đóng rèm cửa một tiếng.

Lục Thời: “...”

Được lắm, đồng chí Lục Phồn, chị sẽ vĩnh viễn mất đi em trai bảo bối nhất của chị đấy.

Giờ Giản Ngộ Châu đã có thể vào bồn tắm tắm rửa, chỉ cần vắt chân ra ngoài là được.

Chờ anh tắm xong, Lục Phồn lại đỡ anh về giường lúc này mới thoải mái đi tắm. Hôm nay khá mệt, được ngâm nước nóng thì quả là thư thái, cô cũng hơi buồn ngủ, đến khi nước nguội rồi mới rửa hết xà phòng mặc quần áo quay về phòng.

Hình như Giản Ngộ Châu đã ngủ thiếp đi rồi khép mắt không hề động đậy. Lục Phồn rón rén lên giường, tắt đèn, đang định ngủ luôn ai ngờ vừa mới nằm xuống Giản Ngộ Châu đã kéo cô sang hai người dán chặt.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

Giản Ngộ Châu miễn cưỡng đáp: “Còn chưa tặng quà sinh nhật cho em mà sao mà ngủ được”. Lục Phồn không kịp nói gì đã bị anh chặn lại. Không biết tại sao giữa đêm tối anh lại có thể chuẩn xác tìm được môi cô. Mút mát trần trọc, vội vàng không giống với anh lúc ngày thường, hình như lần này anh dùng hết kiên trì, từng chút từng chút một muốn dùng dịu dàng để khiến Lục Phồn mềm nhũn ra.

Cảm giác được anh lấy lòng như vậy, Lục Phồn không nhịn được bật cười cũng ngoan ngoãn nằm yên xem thử anh có thể làm gì.

Giản Ngộ Châu ôm cô lên người mình, cô định đẩy người kia ra nhưng môi lưỡi vẫn thăm dò tìm kiếm, hơi thở nóng bỏng quấn quít như thế bao nhiêu cũng không đủ cả mãi đến khi hai người cùng thở dốc thì bờ môi dính chặt mới dần tách ra.

Lục Phồn mềm nhũn nằm trước ngực anh Giản Ngộ Châu càng thuận tiện đưa tay chui tọt vào áo ngủ của người nọ từ từ vuốt ve phần da thịt bên eo.

Lục Phồn không ngăn lại, mãi đến khi tay anh dần dời lên bao lấy nơi nào nó cô mới giật mình giật giật, Giản Ngộ Châu thấp giọng: “Anh chưa khỏe nên chưa phục vụ em tốt được?”

Giọng của anh rất khàn, nhưng lại quyến rũ vô cùng làm mặt Lục Phồn đỏ lên. Nghe tiếng anh cười khê: “Đừng xấu hổ, cứ để cho anh. Em sẽ thoải mái mà”.

Vừa nói bàn tay khác đã trườn dần xuống dưới, Lục Phồn chôn đầu vào vai anh sợ đến không dám thở.

Đầu tiên Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi cô mãi đến khi cảm giác cả người cô dần dần thả lỏng anh mới cẩn thận tiến về nơi nào đó.

Lục Phồn ôm sát cổ anh vô thức kẹp chặt hai chân, anh thấp giọng cười: “Thả lỏng nào, anh sẽ nhẹ thôi”.

Lục Phồn nhắm chặt mắt, bởi vì căng thẳng quá mức mà hai chân cũng bắt đầu run run, Giản Ngộ Châu đành phải vừa kết hợp xoa nắn bên trên vừa dịu dàng tấn công phía dưới. Đầu ngón tay kích thích làm cả người Lục Phồn run rẩy, anh lại từ bên ngoài tiến vào trong.

Xã hội hài hòa theo anh là sẽ được

Lục Phồn nằm nhoài trên ngực anh, thở dồn dập ngắt quãng mãi một lúc lâu còn chưa bình tĩnh nổi cơ thể vẫn run run, Giản Ngộ Châu cũng chưa lấy tay ra có lẽ rất muốn xem dáng vẻ ngại ngùng khép chặt mắt của cô mở miệng ra là giỡn: “Quần ướt mất rồi”.

Lục Phồn đỏ cả mặt mẩn: “Anh im đi”.

Giản Ngộ Châu cười khê không ngừng, nghiêng đầu hôn miết lên gò má, lên môi của cô.

Đi đến Chương/50Giới thiệu

Miễn Phí | Truyện Hay, Truyện Mới. Website luôn cập nhật những bộ truyện mới thuộc các thể loại đặc sắc như truyện tiên hiệp, kiếm hiệp, truyện teen, tiểu thuyết ngôn tình nhanh nhất. Hỗ trợ mọi thiết bị di động và máy tính bảng..

Hỗ trợ

Điều khoản sử dụng

Tất cả nội dung trên website chúng tôi (Nội Dung) đều được tổng hợp từ các nguồn công khai trên Internet và được đọc miễn phí. Nếu bạn muốn sử dụng, yêu cầu ghi rõ nguồn tổng hợp từ chúng tôi. Nếu sử dụng với mục đích kinh doanh, yêu cầu tìm hiểu kỹ về bản quyền nội dung. Việc vi phạm bản quyền sẽ được xử lý theo quy định.

Liên hệEmail: congtruyeninfo@gmail.comTùy chỉnh

Chương 44 - Chương 44

#44: Chương 44 - Chương 44 Đi đến Chương/50

Trên ghế salon, mọi người đều như thể bị sét đánh ngang qua, vẻ mặt không sao tin nổi cảm còn sắp rơi xuống đất. Lục Phồn lúng túng cực kì đủ thứ cảm xúc và còn cả chút xấu hổ khó nói thành lời. Chắc họ không nghĩ cô và Giản Ngộ Châu ở nhà sẽ hay chơi thể này đâu nhỉ... Đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng xấu hổ. Hứa Nghi Nhã là người phản ứng đầu tiên cô ấy phì ra một câu thô tục: “Mẹ nó Lục Phồn, cậu với Giản Ngộ Châu xảy ra quang hệ từ bao giờ thế hả?”

Mấy người khác cũng kịp định thần, mồm năm miệng mười nháo nhào cả lên khiến Lục Phồn đau đầu đáp: “Tôi sẽ giải thích với mọi người sau cứ ngồi uống nước trước đi đã”.

Nói xong cô trốn luôn vào phòng giản Ngộ Châu, cuối cùng tai cũng được yên tĩnh một lúc.

Giản Ngộ Châu đang ngồi ở trên giường tay đỡ trán hình như đang nghiêm túc suy nghĩ về nhân sinh. Lục Phồn miễn cưỡng nhịn cười nhưng đáng tiếc là lúc lên tiếng vẫn nghe thấy rung rung: “Anh... làm gì thế?”

Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đưa mắt liếc nhìn cô một cái như kiểu không nghe không nhìn. Anh bỏ hết mặt mũi hạ hết tự tôn để đi quyến rũ vợ cả đời chắc chỉ mỗi lần này vậy mà lại bị một đồng người xa lạ nhìn thấy...

Lục Phồn vừa buồn cười vừa đau lòng lấy một bộ đồ trong tủ quần áo ra, “Nhanh thay đồ đi đừng để mọi người cười nữa đại minh tinh đang khắp khiêng chân mà còn bày trò, anh thích chơi thật đấy”.

Giản Ngộ Châu uể oải rũ vai: “Sao em không nói hôm nay bạn đến?”

Nếu anh mà biết anh sẽ mặc đồ đẹp trai một chút ít nhất cũng không màu mè như bộ đồ hiện tại... anh thấy hình như mình bị thiếu năng mất rồi...

“Em không biết thật mà em quên mất hôm nay là sinh nhật mình, họ cũng không nói một tiếng đã tới rồi”.

Cô dừng một chút đột nhiên cúi người xuống sát gần mặt anh, cười cong cả mắt: “Anh.. định lấy thân báo đáp thật đấy à? Mặc đồ đấy để quyến rũ em sao?”

Giản Ngộ Châu giả vờ trấn định: “Không có”.

Tính Lục Phồn là vậy đấy lúc Giản Ngộ Châu không biết xấu hổ thì cô thẹn thùng lúc Giản Ngộ Châu xấu hổ thì cô lại mặt trời, giờ nhìn thấy Giản Ngộ Châu ngượng ngùng ra mặt cô lại ngả ngớn đưa tay nâng cằm anh lên sau đó cà lơ phất phơ nói: “Yêu tinh à còn không chịu thừa nhận đi. Nói thật, anh thành công rồi đấy đáng người được lắm”.

Nói xong, cô vuốt ve khoảng da thịt hở ra trước ngực anh cười ha hả. Lúc này Giản Ngộ Châu mới ngó ra mình đang bị đùa giỡn tự đứng lại thấy dở khóc dở cười muốn kéo cô tới dạy dỗ một trận nhưng bị cô né được: “Nhanh thay đồ nào”.

Hiếm khi Giản Ngộ Châu táo bạo một lần phô diễn hết dáng người ra mà lại bị nhiều người thấy được trong lòng Lục Phồn cũng khó chịu không kém cô nghĩ đúng là Lục Thời nói trúng rồi cô đang kim ốc tàng kiều đây.

Giản Ngộ Châu bị cô đùa giỡn thì trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể kéo cô lại mà hôn hít một hồi nhưng mà thái độ của Lục Phồn kiên quyết quá anh đành phải hậm hực cởi đồ ra.

Cởi áo trên cả người chỉ còn một chiếc quần jean bó sát. Trên dưới gì cô cũng nhìn hết rồi nhưng mà lúc đó lòng cô sáng như gương bây giờ cái dáng vẻ nửa che nửa mặc thế này trông Giản Ngộ Châu còn gợi cảm hơn rất nhiều.

Lục Phồn không cầm lòng được bịt mũi định rút lui ra ngoài trước vừa mở chốt cửa ra, người bên ngoài lại ngã nhào vào toàn bộ, ai a ui a cả đồng.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu lập tức lấy áo che người, giống hệt như cô dâu nhỏ chịu nhục về mặt vô cùng thâm.

Mọi người: “Haha hahahaha, đi ngang qua, ngang qua thôi, hai người tiếp tục, tiếp tục...” Sau mười phút rốt cuộc mọi người cũng hội tụ trong phòng khách. Giản Ngộ Châu không hổ là ảnh đế thay đổi trang phục xong như thoát thai hoán cốt chuyện lúng túng vừa rồi cũng như thể nó chưa từng xảy ra lấy tư thái chủ nhà ôn hòa chào hỏi mọi người mời uống trà ăn bánh.

Hóa ra đàn ông cởi đồ ra mặc đồ vào lại khác nhau đến vậy.

Anh bình tĩnh thông dong mà mọi người lại lúng túng tìm tòi. Mặc dù là thể được đại minh tinh rót trà họ vẫn thấy có hơi gò bó đặc biệt là Lục Thời sao cậu lại cảm giác như Giản Ngộ Châu mới là chủ nhân căn nhà này vậy còn cậu là người ngoài tới đây??

Lục Phồn và Giản Ngộ Châu người bên ngoài người bên trong, người ngồi phòng khách người trong phòng bếp phối hợp nhỉnh nhàng rất có phong cách phu thê. Sau khi Giản Ngộ Châu khiến bạn bè của Lục Phồn hoàn toàn tin tưởng vào câu chuyện tình yêu truyền kì đầy màu sắc của hai người, Lục Phồn cũng vừa làm cơm tối xong bắt mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn bày toàn món ngon mọi người vội vàng lấy đũa gấp gấp ăn ngấu nghiến. Lục Phồn và Giản Ngộ Châu ngồi cạnh nhau nhìn anh làm vẻ như chủ nhà bắt chuyện với mọi người ăn cơm trong lòng cô lại không khỏi buồn cười. Lúc mới bắt đầu mọi người còn không dám ngồi yên nhưng mà dáng vẻ ôn hòa lịch sự của người nọ cũng giảm bớt khoảng cách ít nhiều ăn xong một bữa cơm mọi người đều có thể cười nói tán gẫu với anh thêm mấy câu.

Sau khi ăn xong, Lục Phồn đỡ Giản Ngộ Châu về phòng anh vẫn chưa hoạt động trong thời gian dài được, hơn nữa giờ ngoài kia nhiều người như vậy nằm trên giường vẫn an toàn hơn hết.

Lục Phồn chuyển mấy quyển ngôn tình anh muốn đọc sang hết tủ đầu giường, “Lúc ăn bánh ngọt em sẽ quay lại gọi anh”.

Giản Ngộ Châu giang hai tay ra: “Ôm một cái”.

Lục Phồn mím môi cười cúi người nằm nhoài trước ngực.

Giản Ngô Châu buồn bực bật cười một tiếng, siết chặt hai tay hai người lẳng lẳng ôm nhau một lúc, Lục Phồn mới nói: “Hôm nay... cảm ơn ”đại lễ” mà anh chuẩn bị cho em nhé sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?”

Anh có vẻ đặc ý: “Cái gì của em anh cũng biết hết”.

“Thối lắm”. Dù nói như thế nhưng mắt cô đã cong cong mỉm cười. Giản Ngô Châu nhú mày: “85, 60, 85”.

Lục Phồn: “...”

“Gần đây gầy quá, tháng trước còn lớn hơn một chút”.

Anh đường hoàng trình trọng: “Anh nghe nói con gái mà gầy thì gầy ngực trước, cái này đúng thật”.

Lục Phồn: “...” Từ sáng tới tối anh chú ý cái gì đấy hả!!

Giản Ngô Châu kéo cô lại hôn từ tóc xuống mặt, rồi ấn vào làn môi ẩm áp: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lục Phồn nhắm mắt lại, chủ động ngẩng đầu lên đón nhận chỉ là một tiếp xúc đơn giản nhưng lại làm con tim hai người dậy sóng. Cô từng cảm thấy cuộc sống độc thân không có gì không tốt, tự do thoải mái không cần phải chăm sóc ai nhưng khi gặp được anh rồi cô mới phát hiện tuy cuộc sống một mình tự tại thật đấy nhưng dù sao cũng thiếu điều gì đó mãi đến khi người này xuất hiện mới lấp đầy khoảng trống kia đi.

Từ này về sau tất cả những sướng vui đau buồn chúng ta đều có thể vui vẻ chịu đựng. Hai người vui vẻ ngọt ngào một lúc, Lục Phồn mới thấy cứ vất người ta ở ngoài như vậy thì không tốt cho lắm khi đó mới đi ra khỏi phòng. Ánh mắt lúc mọi người nhìn cô có mấy phần vi diệu.

Hứa Nghi Nhã: “Nói vậy thì mình đúng là bà mối rồi. Nếu không có mình thì hai người sao thành được”.

Lục Thời: “Chị nói xem, chồng quan trọng hơn hay em quan trọng hơn.”

Ngụy Gia Ngữ: “Chị Tiểu Phồn, không phải tình yêu chân thành của chị là Xuyên Xuyên mà. Thế giới biến đổi khôn lường, sao chị lại ở cùng với người đối đầu với Xuyên Xuyên?”

Trần Dịch: “Haiz, cô gái này giấu kĩ ghê. Gì mà vẫn độc thân chứ hóa ra đã cặp đôi cả rồi”.

Phương Duệ: “Cô gái tôi từng theo đuổi giờ lại ở cùng với thần tượng của tôi... Tôi cần yên tĩnh một lúc”.

Lục Phồn đỏ khốc đỏ cười: “Mọi người đừng nhìn tôi như thế tôi ngại đấy”.

Hứa Nghi Nhã đẩy cô xuống ghế salon: “Thằng thẩn sẽ được khoan hồng! Cầu kết từ bao giờ? Ai nói trước? Đến giai đoạn nào rồi?”

“Đối phương từ chối trả lời thì sẽ ném cho cô một bao thức ăn cho chó”.

“...”

Ở đây mọi người đều là “chó độc thân”, ai cũng vội vàng ôm tim, như kiểu vừa chịu đựng một đòn đau nghiêm trọng.

Bởi vì đối tượng của mình khá đặc biệt, cho nên Lục Phồn không chịu nói họ cũng không bám đòi, cũng bảo đảm không nói chuyện này với ai đương nhiên Lục Phồn tin tưởng họ, trong lòng cũng cảm ơn sự trượng nghĩa bạn bè.

Hơn mười giờ mới ăn bánh ngọt xong mọi người nhao nhao muốn để buổi tối lại cho hai người vì thế liên tiếp cáo từ. Còn Lục Phồn và Lục Thời ở lại để cậu ngủ trong phòng mình ô đành phải vào phòng của Giản Ngô Châu. Lục Thời lạnh mặt: “Em không muốn nghe tiếng gì kì lạ đâu nhé”.

“...”

Ngụy Gia Ngữ vẫy tay: “Nhà tôi có cái giường trống dọn dẹp là ngủ được rồi”. Lục Thời kiên quyết thu dọn quần áo sang nhà Ngụy Gia Ngữ.

Lục Phồn ra về mình hết sức vui mừng. Dù sao cô vẫn thấy em trai mình rất hợp với Gia Ngữ, nhưng mà hình như hai người không có cảm giác gì với nhau, lúc gặp mặt chỉ toàn chơi game với cướp đồ ăn vặt như trẻ con vậy đấy.

Nói không chừng ở chung cũng có chuyện xảy ra nhỉ? Cô bé Nguyễn Gia Ngữ này cô rất thích điền kiện gia đình tốt, nhưng cô bé vẫn cố gắng làm việc không sợ khổ, tính cách cũng ngoan, Lục Phồn còn lo em trai gốc nhà mình không lọt vào mắt người ta nữa.

Vì thế khi Lục Thời rời nhà, cô vui vẻ đóng rèm cửa một tiếng.

Lục Thời: “...”

Được lắm, đồng chí Lục Phồn, chị sẽ vĩnh viễn mất đi em trai bảo bối nhất của chị đấy.

Giờ Giản Ngộ Châu đã có thể vào bồn tắm tắm rửa, chỉ cần vắt chân ra ngoài là được.

Chờ anh tắm xong, Lục Phồn lại đỡ anh về giường lúc này mới thoải mái đi tắm. Hôm nay khá mệt, được ngâm nước nóng thì quả là thư thái, cô cũng hơi buồn ngủ, đến khi nước nguội rồi mới rửa hết xà phòng mặc quần áo quay về phòng.

Hình như Giản Ngộ Châu đã ngủ thiếp đi rồi khép mắt không hề động đậy. Lục Phồn rón rén lên giường, tắt đèn, đang định ngủ luôn ai ngờ vừa mới nằm xuống Giản Ngộ Châu đã kéo cô sang hai người dán chặt.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

Giản Ngộ Châu miễn cưỡng đáp: “Còn chưa tặng quà sinh nhật cho em mà sao mà ngủ được”. Lục Phồn không kịp nói gì đã bị anh chặn lại. Không biết tại sao giữa đêm tối anh lại có thể chuẩn xác tìm được môi cô. Mút mát trần trọc, vội vàng không giống với anh lúc ngày thường, hình như lần này anh dùng hết kiên trì, từng chút từng chút một muốn dùng dịu dàng để khiến Lục Phồn mềm nhũn ra.

Cảm giác được anh lấy lòng như vậy, Lục Phồn không nhịn được bật cười cũng ngoan ngoãn nằm yên xem thử anh có thể làm gì.

Giản Ngộ Châu ôm cô lên người mình, cô định đẩy người kia ra nhưng môi lưỡi vẫn thăm dò tìm kiếm, hơi thở nóng bỏng quấn quít như thể bao nhiêu cũng không đủ cả mãi đến khi hai người cùng thở dốc thì bờ môi dính chặt mới dần tách ra.

Lục Phồn mềm nhũn nằm trước ngực anh Giản Ngộ Châu càng thuận tiện đưa tay chui tọt vào áo ngủ của người nọ từ từ vuốt ve phần da thịt bên eo.

Lục Phồn không ngăn lại, mãi đến khi tay anh dần dời lên bao lấy nơi nào nó cô mới giật mình giật giật, Giản Ngộ Châu thấp giọng: “Anh chưa khỏe nên chưa phục vụ em tốt được?”

Giọng của anh rất khàn, nhưng lại quyến rũ vô cùng làm mặt Lục Phồn đỏ lên. Nghe tiếng anh cười khê: “Đừng xấu hổ, cứ để cho anh. Em sẽ thoải mái mà”.

Vừa nói bàn tay khác đã trườn dần xuống dưới, Lục Phồn chôn đầu vào vai anh sợ đến không dám thở.

Đầu tiên Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi cô mãi đến khi cảm giác cả người cô dần dần thả lỏng anh mới cẩn thận tiến về nơi nào đó.

Lục Phồn ôm sát cổ anh vô thức kẹp chặt hai chân, anh thấp giọng cười: “Thả lỏng nào, anh sẽ nhẹ thôi”.

Lục Phồn nhắm chặt mắt, bởi vì căng thẳng quá mức mà hai chân cũng bắt giắc run run, Giản Ngộ Châu đành phải vừa kết hợp xoa nắn bên trên vừa dịu dàng tấn công phía dưới. Đầu ngón tay kích thích làm cả người Lục Phồn run rẩy, anh lại từ bên ngoài tiến vào trong.

Xã hội hài hòa theo anh là sẽ được

Lục Phồn nằm nhào trên ngực anh, thở dồn dập ngắt quãng mãi một lúc lâu còn chưa bình tĩnh nổi cơ thể vẫn run run, Giản Ngộ Châu cũng chưa lấy tay ra có lẽ rất muốn xem dáng vẻ ngại ngùng khép chặt mắt của cô mở miệng ra là giỡn: “Quần ướt mất rồi”.

Lục Phồn đỏ cả mặt máng: “Anh im đi”.

Giản Ngộ Châu cười khê không ngừng, nghiêng đầu hôn miết lên gò má, lên môi của cô.

45. Chương 45

Ngày Giản Ngộ Châu đi gỡ thạch cao ra Lục Phồn không đi cùng, một là số fan biết được tin này chạy tới bệnh viện quá nhiều, người chen người chúc đầy chật kín hai là ngày đó đúng dịp chương trình thử nghiệm lần đầu tiên.

Lục Phồn chờ chuyên gia trang điểm thay trang phục xong mới cúi đầu load mở weibo, mò ra một mớ fan đang túc trực ở bệnh viện mà Giản Ngộ Châu chữa trị, vào lúc này có rất nhiều bức hình được tung lên weibo cô nhìn kĩ từng cái một để giết thời gian.

Giản Ngộ Châu được cô nuôi mập mập lên rồi, không phải chỉ mình cô thấy vậy. Chỉ mới hai mươi phút ngắn ngủi, #Giản Ngộ Châu mập lên# đã trở thành top tìm kiếm weibo, fan hâm mộ có người trêu chọc có người chế nhạo khu bình luận của anh cũng trở thành nên giao chiến ra tay.

Lục Phồn vừa đọc vừa cười thâm liên tục. Cô nhớ trước đây không lâu, anh còn ôm cô thở dài: “Anh thấy gần đây hành động không linh hoạt chút nào, mỗi ngày chỉ có ăn rồi ngủ, nặng lên không ít đâu”.

Thực ra cũng không phải mập gì lắm, chỉ khoảng mười mấy cân thôi(*)... Lục Phồn không đành lòng đá đích anh thêm nữa.

(*) Cân bên Trung bằng 1/2 kg.

Giản Ngộ Châu ưu sầu mất mấy ngày, cô cũng an ủi mấy ngày luôn bảo đảm mãi là cho dù anh có biến thành mặt trăng tròn bụng bia đi nữa cô vẫn cần anh, khi ấy Giản Ngộ Châu mới yên lòng tiếp tục sa đọa.

Lục Thời không nhìn nổi, một đại minh tinh khỏe mạnh nói mập là mập có muốn tiếp tục làm việc trong ngành giải trí nữa không thế?!

Giản Ngộ Châu: “Hết cách rồi, nếu không em cứ thử ba tháng nằm trên giường đi, mỗi ngày còn được ăn ngon nữa?”

Lục Phồn cũng không quá để tâm đến vấn đề này, Giản Ngộ Châu đâu phải người dựa vào mặt mũi để kiếm cơm ăn hơn nữa mập cũng có thể gây lại mà. Cô nhớ có ngày nào đó trong lúc vô tình mình có nói hông Giản Ngộ Châu giờ nhiều thịt ghê, Giản Ngộ Châu đĩnh ninh là cô chê anh, kiên quyết tuyệt thực một ngày, Lục Phồn phải dỗ mãi mới chịu hạ xuống. Chờ khi chân anh ổn rồi, chắc sẽ vội vàng đi tập thể hình giảm cân...

Cô cảm thấy sao cứ như mình đang nuôi một đứa con nít ấy nhỉ _ 3)_

Rất nhanh sau đó có người tới gọi cô: “Lục Phồn, bắt đầu ghi hình rồi”.

“Được”. Cô nói to, cất điện thoại rồi nhìn gương chỉnh trang y phục của mình lại một chút xác định không có sai sót gì mới bắt đầu đi ra.

Lần đầu tiên thử nghiệm chắc sẽ không phát sóng, vì thế những người ở đây đều là nhân viên nội bộ. Qua blog có rất nhiều fan biết được công việc mới của cô chỉ có điều dù sao đài truyền hình cũng không phải là một nơi dễ ra vào phần lớn fan chỉ có thể lướt xem weibo chờ nhân viên phát sóng.

Lục Phồn bước ra khỏi hậu trường thấy dưới sân khấu có mấy cô bé đưa điện thoại lên chụp sau khi thấy cô nhìn lại còn phấn khích vẫy tay.

Lục Phồn thấy hơi buồn cười cũng cúi chào họ một lượt. Lúc này Phương Duệ mới nhảy lên sân khấu nhìn theo hướng mắt cô rồi cười nói: “Fan à?”

“Mấy cô bé cả thôi, rất đáng yêu”. Lục Phồn không nhìn nữa: “Sao hôm nay anh lại ở đây?”

“Hôm nay vừa dịp rảnh, nên bị bắt tới ngồi cho đủ chỗ trống”.

Anh chỉ sang chỗ đạo diễn: “Hôm nay là thử nghiệm thôi, đừng lo quá”.

Lục Phồn bật cười: “Không cần an ủi tôi đâu, tôi không lo mà”.

Trước đây lúc đối mặt với mấy trăm ngàn fan truyền hình trực tiếp, cô cũng không căng thẳng lắm. Phương Duệ cười cười: “Cũng đúng, được rồi tôi đi trước khởi động máy chuẩn bị bắt đầu”.

“Khiêu Chiến Mỹ Vị” là chương trình khác với các chương trình hiện nay, ít tính giải trí cho nên không được đa số công chúng vây xem tỉ lệ người xem cũng thấp thảm hại. Sau khi Lục Phồn tiếp nhận đã sửa ngay khuyết điểm này cô nỗ lực nhiều tháng như vậy rốt cuộc cũng có được thành quả, chỉ cần một lần thử nghiệm là bộc lộ hết thấy bên đài truyền hình cũng căn cứ vào kết quả này để xem tiết mục có cần phải tiếp tục hay không.

Dưới sân khấu đều là nhân viên nội bộ, chuyên viên ánh sáng...v.v, Phương Duệ xác nhận tất cả mọi thứ ở sân khấu đã chuẩn bị ổn thỏa, anh ngồi xuống phía sau khu giám sát ra hiệu cho cô.

Tiết mục bắt đầu, dưới sân khấu có một số fan chạy được vào hội trường, trốn tận trong góc sợ bị người ta phát hiện lại đuổi ra nhìn người trên kia đang thông dong trình bày nhưng không hề mất đi vẻ hài hước mắt ai nấy đều lóe sáng cả lên.

“Phiền Phiền đúng là đẹp quá oa oa oa trái tim bé nhỏ của mình ngừng đập mất thôi!!”

“Nữ thần hơn một năm, sau này có thể xem được trên đài truyền hình rồi vừa hãnh diện vừa đau lòng QAQ”.

“Nếu tôi là con trai dù phải dính chặt cũng phải theo đuổi cô ấy”.

Sợ ảnh hưởng tới trật tự, mọi người nói chuyện với nhau đều phải nhỏ tiếng hết mức thể nhưng khuôn mặt phấn khích thì đỏ bừng cả lên.

Sau khi Lục Phồn rời khỏi LX yên lặng suốt mấy tháng không có tin tức mới trên weibo những người hâm mộ của cô buồn rầu không kể xiết trước đây không lâu mới biết được tin cô kí kết với đài truyền hình, những người hâm mộ đều vui mừng phấn khởi nhưng cũng sợ phong cách của cô sẽ phải thay đổi theo đài truyền hình.

May mà khi cô đứng trên sân khấu vẫn là người mà các cô quen thuộc. Mấy người họ lục tục chụp vài bức ảnh và video lên lút đăng lên blog, Lục Phồn không hề biết trên blog đã xảy ra sóng gió vì mình như thế nào, sau khi quay xong chương trình cô thở dài một hơi, chuẩn bị xuống sân khấu nghỉ ngơi một lúc thì Phương Duệ đi tới vỗ tay: “Trạng thái rất tốt! Biểu hiện của cô còn tốt hơn tưởng tượng của tôi nhiều ấy”.

Lục Phồn mỉm cười: “Cảm ơn đã khen ngợi, sau này còn phải làm phiền anh mà, buổi tối tôi mời ăn cơm nhé”.

Phương Duệ cười ha hả vỗi vàng xua tay: “Để suy nghĩ, ai kia nhà cô ghen ghê quá, tôi nói với cô một câu mà còn phải lo nơm nớp này không dám đi ăn cơm đâu”.

Lục Phồn nghe thế thì bật cười.

Đúng thế thật, Giản Ngộ Châu đúng là cực kì cẩn thận, trong mắt anh những người đàn ông khác nhìn cô một cái là có ý với cô, Lục Phồn phản bác anh lại nói chắc như đinh đóng cột cô không hiểu gì đàn ông cả. Lâu dần Lục Phồn cũng lười để ý đến anh cứ kệ anh dần vật đi.

“Vậy được, lần sau đi tôi gọi mọi người tới nhà tôi liên hoan”.

“Được”.

Buổi quay thử nghiệm kết thúc đã hơn bốn giờ chiều, Lục Phồn ngồi phía sau sân khấu tháo trang sức thì nhận được điện thoại của Giản Ngộ Châu thế là cầm điện thoại đi vào phòng rửa tay.

“Alo? Anh mới từ bệnh viện về à?”

“Ừm, về đến nhà rồi, bao giờ em về? Không thì hôm nay anh làm cơm tối nhé?”

“Không cần đâu, em sắp về rồi đây, anh mới gỡ thạch cao nghỉ ngơi mấy ngày nữa đã”.

Hai người nhỏ tiếng nói mấy câu, rõ ràng không bao lâu nữa là gặp nhau nhưng vẫn không nở đập máy. Lúc này, một người phụ nữ từ bên ngoài bước vào Lục Phồn quay đầu nhìn lại là Ngô Lâm Hỉ: “Em cúp trước, sắp về rồi. Ừ, bye bye”.

Cắt điện xong, Ngô Lâm Hỉ chủ động lại nói chuyện với cô: “Chúc mừng cô, nghe nói chương trình thử nghiệm rất thành công, quản lí khen lắm đấy”.

Lục Phồn mỉm cười: “Cảm ơn”.

Qua mấy tháng tiếp xúc, Lục Phồn có thể cảm giác được Ngô Lâm Hỉ có địch ý với mình, không nghi ngờ chút nào, có lẽ là vì hiểu lầm quan hệ giữa cô và Phương Duệ.

Trước kia đúng là Phương Duệ có theo đuổi cô, nhưng từ sau khi biết cô có bạn trai thì không còn suy nghĩ đó nữa, giờ hai người chỉ là bạn bè đơn thuần, nhưng mà Ngô Lâm Hỉ không tin. Quan hệ giữa Lục Phồn và cô ấy cũng không phải quá tốt, đương nhiên cô cũng không muốn chạy theo giải thích cái gì cứ kệ cô ấy thích nghĩ gì thì nghĩ.

“Hôm nay lúc cô quay chương trình thử nghiệm, Phương Duệ làm đạo diễn à?”

Xem kìa, quả nhiên tới rồi Lục Phồn cười khở trong lòng để tránh những tình huống tương tự xảy ra cô vẫn giải thích: “Là giám đốc sắp xếp. Nếu không có cơ hội nghỉ ngơi ai lại muốn làm việc chứ?”

Ngô Lâm Hỉ ừ một tiếng không biết có nghe lọt tai không.

Lục Phồn đang chuẩn bị rời đi thì Ngô Lâm Hỉ lại lên tiếng: “Cô vừa tới không lâu quan hệ không nhiều có cần giúp đỡ thì cứ nói tôi dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp, có thể giúp thì sẽ giúp. Đúng rồi, tôi có mời Thẩm Uẩn Xuyên tháng sao làm khách mời chương trình nghe Diêu Tinh nói cô hâm mộ cậu ta lắm nếu muốn tới xem thì tôi sẽ giữ chỗ cho”.

Lục Phồn đáp tỉnh bơ: “Cảm ơn, tôi nhớ rồi”.

Trước đó cô đã nghe Diêu Tinh nhắc tới chuyện này rồi nên cũng không có gì kinh ngạc nữa. Nhưng mà nói thật cô cũng muốn mời Xuyên Xuyên làm khách mời không biết phải bao lâu nữa mới có tư cách đó _

46. Chương 46

Lúc Lục Phồn về đến nhà nhìn thấy trên bàn ăn đã dọn sẵn ba món, Tiểu Trương và Trần Tiêu đang ngồi trên ghế salon xem ti vi: “Lục Phồn về rồi à?”

Cô ừ một tiếng rồi đi vào nhà bếp, thấy Giản Ngộ Châu đang đeo tạp dề xào rau: “Không phải em nói anh cứ nghỉ đi mà”.

Giản Ngộ Châu quay lại nhìn cô một cái: “Nằm trên giường lâu nên muốn hoạt động một chút. Bác sĩ nói các hoạt động thích hợp cũng có ích lắm”.

“Hả, vậy thì tốt”. Lục Phồn lấy một chiếc tạp dề khác: “Em giúp anh, còn mấy món nữa?”

“Còn gỏi trộn với khoai tây hầm thịt bò”.

Lục Phồn cười nói: “Anh cũng thích khoai tây hầm thịt bò à?”

“Ừm”. Anh cúi đầu thái rau, rồi dùng một chút: “Cũng?”

“...” Đương nhiên Lục Phồn không thể nói Xuyên Xuyên cũng thích ăn món này, nếu không thùng giấm trong nhà sắp lật luôn ra mắt.

Cô cho thịt bò vào nồi hầm lên, Giản Ngộ Châu đột nhiên ôm cô từ phía sau, Lục Phồn nghiêng đầu khoe miệng cong cong: “Sao thế?”

Giản Ngộ Châu chôn mặt bên cổ cô hít một hơi thật sâu: “Hôm nay anh thấy trên blog có hình em, đẹp thật”.

Lục Phồn mới hiểu ra là anh nhìn thấy mấy bức hình các fan chụp trộm khi cô đứng trên sân khấu, cô cười khê thành tiếng xoay tay lại vỗ vỗ vào đầu anh: “Khéo thế, hôm nay em cũng thấy trên blog có hình của anh”.

Giản Ngộ Châu mập lên trở thành đề tài hot nhất trong ngày từ sớm đến muộn cô cứ cười không ngừng hình như chính Lục Phồn cũng quên mất mình là người đã nuôi anh mập mập như bây giờ, cô vào blog nhỏ còn tàn nhẫn bôi đen anh một hồi.

Một antifan xuống chức sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy chứ. Có lẽ Giản Ngộ Châu cũng biết mình đã trở thành đề tài nóng trên blog hôm nay mặt anh trầm xuống há mồm ngậm chặt bên cổ cô.

Lục Phồn thấp giọng: “Nói chuyện cẩn thận đừng hờn chút là cần em”.

Đây là một đặc điểm kì lạ nữa của Giản Ngộ Châu mà cô mới phát hiện. Anh rất thích cắn cô, cắn tai - mu bàn tay - mũi, chỗ nào cắn được đều cắn hết. Lấy răng day day phần da đó sau đó đưa lưỡi liếm một cái mút một cái, nhiều lần Lục Phồn bị anh chọc cho vừa nhột vừa buồn cười, không biết tại sao anh lại muốn chơi trò này nữa.

Đúng như dự đoán, Giản Ngộ Châu chẳng những không buông hàm răng ra mà còn liếm liếm một hồi. Lục Phồn hít một hơi: “Tiểu Trương và Trần Tiêu còn ở bên ngoài đó”.

“Không sao đâu”. Anh hàm hồ nói: “Họ không vào đâu”.

Liếm xong phần cổ, môi anh bắt đầu di chuyển lên trên cắn vào vành tai của cô lại hay chọn những nơi mềm mềm dễ cắn nhất. Hơi thở nóng rực phảng phát bên tai, Lục Phồn bết giác rút cổ lại, muốn tránh: “Đừng làm rộn mà... Ăn cơm tối xong đã”.

Cô nói thế nghĩa là đồng ý cho anh tối chiếm được ít tiện nghi, Giản Ngộ Châu mới hài lòng buông vành tai kia ra, hôn lên mặt cô một cái rồi thấp giọng: “Em biết không lúc nhìn thấy em trong video anh đã nghĩ cái gì ấy?”

Trực giác của Lục Phồn biết là tên ác ma này không thể nào nghĩ cái gì trong sáng được thế là ngậm miệng không hỏi vô cùng chuyên chú khuấy nồi canh.

Giản Ngộ Châu không ai hỏi thì tự đáp: “Anh muốn ôm em lên giường, sau đó...”

“Anh im miệng đi có được không?”

“Sau đó cởi hết bộ trang phục kín mít kia...”

Lục Phồn không thể nhịn được nữa, cô đỏ mặt nói: “Giản Ngộ Châu, xem anh đi! Từ sáng đến tối suy nghĩ cái gì thế hả?”

“Nhớ em chứ gì”.

Giản Ngộ Châu chỉ thích ngắm lúc Lục Phồn đỏ mặt mắng anh thôi: “Mới một lúc không gặp đã nhớ”.

Lục Phồn trợn trắng mắt lên, mặc kệ anh, vì Giản Ngộ Châu vẫn còn táy máy tay chân, quá nhiều việc nấu ăn của cô nên đến hai mươi phút sau cơm tối mới được dọn lên bàn.

Tiểu Trương và Trần Tiêu ngậm miệng không hỏi, chuyên tâm ăn cơm chỉ mong ăn xong thì mau mau chạy lẻ ở lâu thêm một chút thì sẽ bị hai người này chọc mù mắt mất.

Ăn cơm tối xong, Tiểu Trương và Trần Tiêu lấy đồ rồi đi ngay hôm nay Lục Phồn bận bịu cả ngày đi đi đứng đứng nhiều nên uể oải vì thế mới quyết định đi ngủ sớm một chút giao việc rửa chén lại cho Giản Ngộ Châu.

Cô bật máy sưởi lên, sau đó cởi áo khoác lăn lên giường nằm ngủ, đang mơ mơ màng màng, hình như có người đang cởi nút áo quần của cô, Lục Phồn hé mắt ú ớ nói: “Anh rửa chén xong rồi à?”

Giản Ngộ Châu cúi đầu hôn lên mí mắt còn không nhắc lên nỗi của cô: “Chưa xong, phục vụ em ngủ đã”.

Lục Phồn phát tay: “Đi ra đi ra, ở đây không cần anh phục vụ”.

Giản Ngộ Châu cười nhẹ một tiếng: “Thay áo ngủ cho em, em cứ nằm là được”.

Lục Phồn có buồn ngủ đi nữa cũng biết trong đầu tên ác ma này đang nghĩ cái gì: “Dù anh có lành chân đi nữa em cũng không làm đâu”.

Giản Ngộ Châu: “...” Anh lập tức đổi sang vẻ mặt bi thương: “Anh biết em ghét bỏ anh mà, giờ cuối cùng em cũng nói thật rồi”.

Lục Phồn không thèm để ý tới anh, Giản Ngộ Châu lòng dạ khó dần hóa bi phần thành dục vọng, cúi đầu châm lửa khắp người Lục Phồn, chỉ trong chốc lát đã cởi xong sạch sẽ.

Ba tháng trước hai người từng va chạm không ít lần, cũng đã rất quen thuộc cơ thể của nhau, dù Lục Phồn có muốn ngủ đi nữa cũng khó mà kiềm chế khi anh cứ châm lửa như vậy.

“Anh...” Còn chưa nói hết câu đã bị ngón tay của ai kia lao vào ngăn hết lại.

Lục Phồn mở mắt ra đối mặt với đôi mắt yêu thương ngập tràn dục vọng của Giản Ngộ Châu, chỉ trong nháy mắt tất cả chống cự bất an đều rút hết như thủy triều.

Lần thứ hai anh cúi người xuống, hôn không ngừng nghỉ lên khắp góc ngách trên mặt cô quý trọng cẩn thận từng tí một. Lục Phồn kim lòng không dặng vòng lấy cổ anh nghĩ thầm cứ vậy đi, nhưng mà người này... hình như Giản Ngộ Châu đã nhận được tín hiệu ngầm cho phép của người nào đó anh mừng rỡ như điên động tác trên tay lại càng thêm êm ái sợ làm cô đau. Đôi môi ấm áp vẫn quần quýt không ngừng từ mặt tới cổ còn lẩm bẩm gọi tên cô từng tiếng một. Lục Phồn chê anh nói nhiều, muốn làm thì cứ làm đi gọi cái gì mà gọi muốn kéo đầu anh lại nhưng toàn thân vô lực đến cảnh tay cũng không nhấc lên nổi chỉ có thể mềm nhũn dựa vào anh tùy anh dẫn lối.

Lên lên xuống xuống, quần quýt say mê.

Lục Phồn ngủ một giấc thật lâu ít nhất cũng phải ba bốn cơn mơ ngắt quãng mới ý thức dần tỉnh táo, nằm mơ thấy cái gì cũng đã quên hết sạch chỉ nhớ được chuyện tối qua người nào đó lật cô qua lại giày vò từ trên xuống dưới.

Cuối cùng cô mệt không chịu nổi, ngủ thẳng căng anh vẫn không chịu buông tha.

Cô cắn răng vừa cử động một cái, cảm giác tê dại bần rần nửa người dưới cùng hai chân như có như không phải của mình nữa.

May mà không thấy khó chịu mấy, rất sạch sẽ khô ráo chắc tối hôm qua anh đã tắm rửa cho cô... Cả người mệt mỏi ngay cả đứng thẳng cũng không đứng lên nổi cô nhắm mắt lại muốn ngủ thêm một lúc. Một giây sau, một cánh tay từ sau lưng vòng lại siết chặt lấy eo cô nóng hầm hập: “Dậy thôi nào, em yêu”.

Tiếng cười khàn khàn vắng vắng bên tay, Lục Phồn làm như không nghe thấy tiếp tục vùi mặt vào trong gối Giản Ngộ Châu tỉnh táo hẳn: “Anh sai rồi”.

Vẫn không phản ứng.

Anh không nhịn được nhớ lại mấy phen chìm nổi tối hôm qua, cơ thể vô thức lại phản kích hẳn lên anh chồm người lên nhẹ hôn lên phần vai lộ ra bên ngoài: “Hay em thích một cách rời giường khác hả?”

Nụ hôn của anh càng lúc càng dời xuống, rốt cuộc Lục Phồn không giả vờ được nữa đẩy đầu anh ra: “Tĩnh rồi, em tỉnh rồi”.

Giản Ngộ Châu cười nhẹ một tiếng kéo cô vào lòng: “Hôm nay cuối tuần, chúng ta không bận gì nằm thêm lúc nữa vậy”.

Từ tóc tới chân ai kia đều toát ra vẻ thỏa mãn lạ kì chỉ hận không thể ôm Lục Phồn mãi không buông, Lục Phồn cũng lười động mặc cho anh ôm thỉnh thoảng nghe anh nói đôi câu tùy tâm tình thì ở ừ vài tiếng. Cứ thế không biết từ lúc nào cô lại ngủ thiếp đi khi tỉnh lại lần nữa là do đói bụng mà tỉnh.

Cô hơi động dậy Giản Ngộ Châu đã phát hiện ra rồi: “Sao thế?”

Lục Phồn ôm bụng: “Em đói...”

Giản Ngộ Châu nghe vậy thì bật cười: “Anh đi nấu cơm cho em, thích ăn gì?”

“Nấu mì được rồi, trong tủ lạnh có mì trứng gà”.

“Được”.

Anh kéo chăn xuống giường, trong lúc vô tình Lục Phồn liếc mắt nhìn qua, ai kia trần trụi...

Tuy rằng gần đây anh mập lên, dáng người không gầy gò như trước, nhưng vẫn rất điển trai, cô đỏ mặt kéo chăn lên che lại. Giản Ngộ Châu trông quần vào xong thì kéo chăn xuống hôn lên môi cô một cái: “Nhanh thôi”.

Lục Phồn buồn bực ừ một tiếng... rõ ràng cả hai người đều là lần đầu, cũng cùng một loại hình vận động.

Rất nhanh sau đó, Giản Ngộ Châu bưng hai bát mì vào, Lục Phồn dựa vào đầu giường, cầm hai quyển sách lên lót bát, có lẽ là do năng lượng tiêu hao quá nhiều, cô cực kỳ đói bụng cứ thế giải quyết hơn phân nửa. Trong lúc đó Giản Ngộ Châu lại ra ngoài gọi điện thoại nói rất lâu.

Lục Phồn ăn xong bát của mình còn lén lút gấp của anh vài miếng lúc này Giản Ngộ Châu vừa vào, Lục Phồn bị phát hiện đang ăn vụng thì khụ khụ không ngừng. Anh bật cười tới vỗ lưng cho ai kia: “Cho em ăn đây, đừng vội”.

Lục Phồn ho tới mức chảy cả nước mắt chẳng còn sức mà lườm anh. Giản Ngộ Châu thấy vậy thì càng nhích người lên chưa kịp làm gì thì điện thoại của Lục Phồn đã reo vang cắt đứt sóng triều giữa hai người.

Giản Ngộ Châu chắc một tiếng vốn định tắt điện thoại nhưng Lục Phồn lại sợ có chuyện gì quan trọng, thế là trốn ra ngoài nhận máy.

”Alo?”

“Chị, chị, chị ơi... mau lên mạng! Ảnh chị và anh rể bị paparazi chụp được rồi”.

47. Chương 47

Sắc mặt Lục Phồn thoáng thay đổi, cô tắt điện thoại mở weibo ra tự dừng lại thấy hơi do dự thế là cầm điện thoại ngăn người một lúc. Giản Ngộ Châu ôm cô từ phía sau nhẹ nhàng cắn lấy bên vành tai: “Sao thế em?”

Lục Phồn hơi nghiêng đầu đi: “Có phải Trần Tiêu vừa gọi điện cho anh không?”

Giản Ngộ Châu im lặng rồi mới ừ một tiếng.

“Có phải chuyện chúng ta không?”

Giản Ngộ Châu nhìn cô cắn môi, hai đầu mày chau lại không tìm được đưa tay kéo đôi môi đang bị cô giày xéo chậm rãi nói: “Ừ, bị paparazi chụp được Trần Tiêu đang cho người xử lý, Lục Phồn! em có nhớ đã đồng ý với anh không?”

Lục Phồn biết anh ám chỉ chuyện công khai. Anh cúi đầu khẽ hôn sau tai cô: “Chúng ta công khai nhé, được không?”

Lục Phồn im lặng rất lâu rồi mới gật đầu, chuyện đã đồng ý với anh cô sẽ không qua loa tùy tiện. Khóe miệng ai kia cong lên rất cao, trong đôi mắt yêu thương chất chứa khiến người ta chìm đắm, càng ôm cô chặt hơn khẽ thở dài: “Anh chờ ngày này lâu lắm rồi”.

Lục Phồn nhắm hai mắt an tâm nằm trong lòng ngực anh, lòng dần dần trấn định, Lục Phồn mới bắt đầu mở xem blog Giản Ngộ Châu thì vui vẻ ngẩn ngà đi rửa bát.

Lúc mới đầu chỉ có một số bức hình do một số paparazi đăng lên, cảnh họ nắm tay vào rạp chiếu phim, vào cùng một tòa nhà nhưng nhìn qua cũng biết quan hệ giữa họ không phải là bạn bè thông thường.

Chuyện đi rạp chiếu phim đã ba tháng trước đó, sao tới giờ paparazi mới đăng lên? Lục Phồn lú lười, nhưng cô cũng không ngờ là mình lại bị tóm từ lúc đó, tự dưng lại thấy sờn tóc gáy.

Sau khi mấy tấm hình kia được share đi, tốc độ chia sẻ càng lúc càng kinh hoàng, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, #Tình yêu của Giản Ngộ Châu lộ ra ngoài ánh sáng# được vũng vàng đứng trên top tìm kiếm, bỏ qua top hai là #Giản Ngộ Châu mập ra# vài con phố.

Lục Phồn còn nhàn nhã nghĩ, Giản Vũ Trực không hổ là tiêu điểm truyền thông thế thôi mà cũng được mấy đề bài... Trang cá nhân của Lục Phồn cũng hoàn toàn nổ tung cô vào thử còn mất vài giây để load. Paparazi không tìm ra thân phận và công việc của cô nhưng cư dân mạng thì đâu phải ngồi không, tin tức lan ra không lâu họ đã bới ra tiểu sử hai mươi bảy năm của Lục Phồn sạch bách.

Bởi vì đã có chuẩn bị tâm lý sẵn, cho nên khi mở ô bình luận cô cũng không áp lực nhiều. Người ta có bình luận chê bai thế nào cũng không thể thay đổi được chuyện đã trở thành hiện thực.

Hot girl mạng, ảnh để làm hoạt náo viên à...

Không hiểu sao Giản Ngộ Châu lại để ý đến người bán thịt trên mạng kiểu này.

Mấy người không biết Phiên Phiên thì đừng nói năng lung tung.

Phiên Phiên nhà chúng ta đáng người đẹp, giọng nói lại ngọt, so ra thì hơn mấy đứa fan nào tàn kia mấy trăm con phố đó.

Không phát biểu ý kiến, Giản Ngộ Châu muốn bên ai là tự do của anh chỉ cần anh ấy thích là được rồi mấy anh hùng bàn phím lại có dịp để nhảy nhót rồi đó.

Vì thế cô ta được vào đài truyền hình là dựa hơi Giản Ngộ Châu nhĩ.

Nếu ai nghĩ Phiên Phiên nhờ Giản Ngộ Châu mới vào được đài truyền hình thì phiên mọi người đi tìm lại video được đăng mấy ngày trước đi không khác nào tát vào mặt mình đâu.

Xem hình thấy họ rất vui vẻ, chúng ta đừng làm loạn nữa chúc phúc cho họ không tốt sao?

Một chủ chương trình trên mạng cũng có người bảo vệ thế à, muốn thủy quân sao.

Lục Phồn thở dài, cắt điện thoại đi xoa xoa eo rồi xuống giường tìm nước.

Giản Ngộ Châu vừa mới rửa bát xong, quay lại đã thấy cô đứng dựa vào bàn uống nước: “Sao không gọi anh?”

Lục Phồn tức giận liếc nhìn anh: “Em không què”.

Biết cô đang trách chuyện tối qua anh không biết thương hoa tiếc ngọc, Giản Ngộ Châu cười cười tới đìu cô, nhưng lại bị Lục Phồn đẩy ra tự mình về giường nằm.

Buổi chiều, Trần Tiêu đã tới Lục Phồn còn đang ngủ trưa, Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó ngồi xuống sa-lon trao đổi với Trần Tiêu. Trần Tiêu đưa các bình luận ở blog của Lục Phồn cho anh xem sắc mặt Giản Ngộ Châu càng lúc càng trầm, sau đó ngược mắt lên nhìn về phía phòng ngủ đôi mắt lóe lên nét áy náy đau lòng.

Trần Tiêu bắt chéo chân cà lơ phát phơ lắc lắc: “Tôi nói nhé, cậu không ngăn được miệng lưỡi nhiều người vậy đâu, Lục Phồn biết tin chưa? phản ứng thế nào?”

Giản Ngộ Châu trầm giọng nói: “Cô ấy không nói gì”.

Trần Tiêu dừng một lúc lâu, than thở: Lục Phồn là một cô gái tốt, lão Giản, cậu phải cố gắng đối xử tốt với cô ấy đấy”.

“Không cần anh nói”. Giản Ngộ Châu tự mở blog mình ra: “Tôi định công khai”.

Trần Tiêu xoa xoa trán: “Tôi biết sẽ có ngày này mà... Tính toán cho kĩ, cậu thì vui chứ tôi là người cậu lấy tiền mời tới đó, cậu vứt một đồng hồ hỗn loạn cho tôi à”.

Nói xong lại lảm bảm: “Mẹ kiếp, nghĩ xong tự nhiên lại thấy mạng ông khổ quá”.

“Chuyện sau đó phải phiền mọi người rồi, sau khi dẹp loạn tình hình tôi sẽ mời cả phòng một bữa lớn”.

“Thuận tiện giới thiệu vợ chứ gì?”

“Ừm”.

Trần Tiêu phát tay: “Đi đi đi, đừng ân ái trước mặt tôi nữa”.

Lục Phồn ngủ một giấc tới năm giờ chiều. Cả ngày hôm nay đều trải qua trên giường, ngủ đủ rồi tinh thần cũng thoải mái hơn, cô chậm rãi xoay người vừa mở mắt đã thấy Giản Ngộ Châu đang ngồi ở đầu giường đọc sách.

“Mấy giờ rồi?”

Giản Ngộ Châu khép sách lại, đưa tay vuốt tóc cô: “Hơn năm giờ”.

Lục Phồn mong ngóng nhìn anh: “Em tin anh đã làm xong bữa tối rồi”.

Giản Ngộ Châu bật cười: “Vì không phụ lòng tin của cấp trên hai mươi phút trước anh đã kêu thức ăn ngoài rồi, gọi món tôm em thích”.

Lục Phồn ngồi dậy: “Buổi chiều Trần Tiêu có tới ả? Hình như em nghe có tiếng anh ta”.

“Ừm”. Giản Ngộ Châu xoa xoa tóc cô: “Tối nói chuyện trên mạng”.

“Mọi người giải quyết thế nào?”

Vừa lúc chuông cửa reo, Giản Ngộ Châu vén chăn xuống giường: “Lên mạng xem đi, xem xong rồi ra ăn cơm”.

Anh trùm áo khoác rồi ra ngoài lấy thức ăn.

Lục Phồn tìm điện thoại, mở blog ra, ngoài dự liệu trong khu bình luận của cô không còn gió giạt mây vần như mấy giờ trước đó, trái lại tất cả đều là lời chúc phúc, thỉnh thoảng có người nói không hay ho nhưng rất nhanh đã bị người ta đẩy mất.

Lục Phồn cực kì nghi ngờ Giản Ngộ Châu vừa mới thuê thủy quân. Đề tài #tình yêu của Giản Ngộ Châu lộ ra ngoài ánh sáng# vẫn hot như lúc trước không có dấu hiệu hạ nhiệt nhưng mà trên blog bầu không khí thảo luận dần dần đã chuyển từ “Vũ Trụ mà yêu ai tôi sẽ bỏ cho xem” sang “Tôi mừng vì cuối cùng Vũ Trụ cũng tìm được hạnh phúc cho mình”. Lục Phồn không hiểu ra sao mới nghi ngờ mở weibo của Giản Ngộ Châu ra xem thì mới hiểu được lí do.

Từ trước tới giờ blog của Giản Ngộ Châu rất ít khi đăng tin, hơn nữa có đăng cũng toàn tin gì gì từ khi anh mở weibo đến nay không có được một tấm selfie, fan muốn tự sướng cũng phải đi tìm weibo phim ảnh.

Lục Phồn: Hôm nay là ngày quái quỷ gì thế này.

Chín tám hình, có lúc chụp trực diện, có khi là cô đang ở phòng bếp làm cơm, có bức cô cũng không biết Giản Ngộ Châu chụp lúc nào, tấm cuối cùng là vừa lúc này, khi cô còn đang ngủ, mà Giản Ngộ Châu khẽ hôn lên trán cô một cái. Ánh mắt anh chất chứa yêu thương và quý trọng, khuôn mặt ngày thường cũng dịu dàng không ít.

Trong khung cảnh ấm áp và yên tĩnh như vậy, người nhìn bất giác cũng thả chậm nhịp thở, không đành lòng quấy rối. Mà khi đọc đến dòng status, trái tim trong lồng ngực cũng ngừng đập trong nháy mắt.

Giản Ngộ Châu: “Đây là cô gái mà tôi thương nhất, lúc đầu cô ấy không thích tôi, phải vất vả lắm tôi mới theo đuổi được. Tôi không mong mọi người sẽ yêu thương cô ấy giống như tôi nhưng hi vọng mọi người đừng ác ý tổn thương đến cô ấy cũng đừng quấy rầy cuộc sống bình thường của cô, cảm ơn”.

Share 30k

Bình luận 46k

Like 92k

Bàn tay cầm điện thoại Lục Phồn hơi run lên, sau một phút ngần ngừ cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu rồi từ từ bình tĩnh lại. Cô mở file ảnh tìm chín tấm hình của Giản Ngộ Châu rồi đăng lên blog.

Lục Phiền Phiền: "Trong mắt anh có gió xuân thu, em nhìn thấy cả núi sông yêu mến. Giản Ngộ Châu.

Đăng lên blog xong, Lục Phồn vẫn cảm thấy trái tim mình như có gì đầy tràn ngập, cô xuống giường mang dép đi ra phòng ngủ.

Giản Ngộ Châu đứng trước bàn ăn cơm đồ tằm trong hộp ra tô, Lục Phồn đi tới ôm lấy anh từ phía sau đầu khẽ tựa vào lưng anh.

"Sao rồi?"

Lục Phồn buồn buồn: "Không có gì, muốn ôm thôi".

Anh lau khô tay, xoay người lại nhìn thấy vành mắt của Lục Phồn ửng đỏ không khỏi bật cười: "Có thể đã cảm động rồi à?"

Lòng bàn tay chai chai của anh lướt qua khoeo mắt ươn ướt của cô, sau đó kéo đầu cô vào lòng mình, cười nhẹ: "Anh mà biết em dễ cảm động thế này thì lúc đầu đã không phải đi vào con đường tình khổ thế rồi".

Lục Phồn buồn cười: "Anh thấy anh đi vào con đường gì hả?"

"Phải phô diễn mị lực này, chân thiện mỹ để quyến rũ em này".

"Chứ không phải lạnh lùng tàn bạo à". Cô nhin không được vòng lấy hông anh nhỏ giọng nói: "Em cũng thương anh lắm".

Giản Ngộ Châu ôm chặt lấy cô: "Lặp lại đi, anh không nghe rõ".

"Anh nghe rõ".

"Không có".

Anh liếc chết không nhận, dụ dỗ cô: "Nói thêm lần nữa".

Lục Phồn đỏ mặt lặp lại một lần nữa. Vừa dứt lời, Giản Ngộ Châu đã cúi xuống hôn lên môi cô mân mê cạo xát. Lục Phồn nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở của anh cả nhịp tim trong lồng ngực cuồng nhiệt mạnh mẽ như hừng hực cả tình yêu thương nồng cháy.

Dù không nói câu nào nhưng họ đều có thể nghe được tiếng đối phương than thở.

Cả đời này có em là đủ.

48. Chương 48

* cảnh báo: có chút thịt vụn đâu đó!

Khi Giản Ngộ Châu công khai tình yêu lại khiến cho mạng xã hội sục sôi thêm lần nữa, các kênh truyền thông tranh nhau đưa tin, từ sáng đến tối đều có rất nhiều phóng viên chặn dưới nhà Lục Phồn, mang hi vọng có thể gặp được trực tiếp rồi phỏng vấn.

Mặc dù bên ngoài ồn ã đến vậy, đối với Giản Ngộ Châu và Lục Phồn, cuối tuần này vẫn ấm áp và bình thản như thường. Bọn họ chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, yên tâm hưởng thụ cuối tuần ý nghĩa của chính mình. Sáng thức hai, Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đánh thức Lục Phồn vẫn đang say giấc mộng, như thể khẽ cười: "Nên dậy đi làm thôi em".

Lục Phồn mơ mơ màng màng mở mắt: "Mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ."

“Thêm năm phút nữa thôi.”

Giản Ngộ Châu bật cười rồi nằm xuống ôm cô không hồi thức nữa. Lục Phồn bị đánh thức cũng hoàn toàn tỉnh táo, cô xoay người chui vào trong ngực của anh: “Anh dậy khi nào vậy?”

“Hơn sáu giờ, đã nấu xong bữa sáng cho em rồi.”

Nhìn người nào đó bày ra nụ cười lấy lòng, Lục Phồn khinh thường bĩu môi.

Bởi vì hôm nay hai người đều phải đi làm nên hôm qua trước khi đi ngủ cô đã nói rõ ràng chỉ được làm một lần thôi, kết quả thì sao chứ? Sớm biết thế cô đã không mềm lòng, đá bay người nào đó ra khỏi phòng có phải tốt hơn không.

Sau khi đã ăn xong bữa sáng, hai người chia nhau đi rửa mặt sau đó bước ra khỏi cửa thì cả người đã không còn hơi thở chán chường của mấy ngày cuối tuần vừa qua.

Đứng trên ban công nhìn xuống, sau hai ngày chỉ còn năm, sáu phòng viên vẫn phục kích nơi tiền tuyến, để tránh gặp phải những tình huống bất ngờ, Giản Ngộ Châu vẫn gọi cho bia đỡ đạn Trần Tiêu chạy tới.

Khi hai người xuống lầu, không biết từ đâu ra hai mươi mấy phóng viên ủa tới quay phim, chụp ảnh, Trần Tiêu mang theo mấy bảo vệ, nhanh chóng tạo thành hàng rào ngăn cản, mặc dù là thế nhưng khi Lục Phồn cùng Giản Ngộ Châu lên xe, khuôn mặt cũng bơ phờ mệt mỏi, sau đó bọn họ nhìn nhau một chút cùng lúc bật cười.

Trần Tiêu nói qua loa lấy lệ với nhóm phóng viên, quay lên xe rồi đóng cửa ầm một cái: “Lái xe đi.”

Tài xế nhanh chóng lái xe rời đi, hòa vào dòng người đông đúc. Trần Tiêu nhìn Lục Phồn rồi lại nhìn Giản Ngộ Châu, mãi đến khi Giản Ngộ Châu không nhìn được mà đưa mắt liếc lại, anh mới ho nhẹ một tiếng: “Cái đó, hai người cũng không tệ nhỉ.”

Giản Ngộ Châu trưng ra vẻ mặt “anh nói phí lời” ghê nhìn mình.

Trần Tiêu: “Ồ, hai người chưa đọc tin trên weibo sao?”

Lục Phồn: “Lại có chuyện gì mới ạ?”

Trần Tiêu khoát tay, nháy mắt với Lục Phồn: “Tự cô xem đi.”

Lục Phồn vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của Trần Tiêu, trong lòng bất giác có dự cảm chẳng lành.

Đại não của cô nhanh chóng hoạt động, xác định bản thân không hề có lịch sử đen tối nào hết, mới hơi nghiêng người, chặn ánh mắt của Giản Ngộ Châu, sau đó chậm rãi lấy điện thoại ra, đăng nhập weibo.

Không xem thì không biết, vừa xem đã giật mình, không biết từ lúc nào, tên của cô đã lên hot tìm kiếm.

#Lục Phồn Thẩm Uẩn Xuyên#

#antifan Lục Phồn#

#Đau lòng Vũ Trục#

... Cái quỷ gì thế này! Mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì thế nhưng Lục Phồn lại bắt đầu chột dạ. Đúng lúc này Giản Ngộ Châu thông thả đọc mấy tiêu đề bên kia lên, sau đó hơi nhíu mày lại, hỏi lại: “Có ý gì vậy?” Ánh mắt của Lục Phồn lóe lên một lúc, yên lặng không đáp.

“Vậy anh tự xem.” Nói xong, anh giành lấy điện thoại di động trong tay cô, sau đó một tay nắm lấy cổ tay của Lục Phồn, một tay nhấp mở những đề mục kia ra. Linh cảm chẳng lành của Lục Phồn ứng nghiệm, thông tin của cô đã bị cư dân mạng dùng mọi cách moi ra...

Sau đó một blogger viết bài dài đăng tải, đưa hết tất cả mọi thông tin, quá trình, tự thuật, sau đó rất nhiều người phối hợp chụp thêm hình.

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Gào khóc, phim điện ảnh mới ra có đồ khỉ mới xem! Nam chính quá sát phong cảnh mà, cứ ép người ta đến phát phì lên được, Xuyên Xuyên là giỏi nhất! Thẩm Uẩn Xuyên ơi!

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Thực ra tôi thấy Xuyên Xuyên tốt hơn Tử Trực Nam rất nhiều! Lúc nào mặt Tử Trực Nam cũng xỉ ra hết cả, như kiểu vợ mình bỏ theo trai còn mang theo năm triệu tệ ấy

[Xuyên Xuyên tình yêu của tôi]: Nghe nói gần đây Tử Trực Nam mập ra, người hăm mộ chạy mất, xem ra sắp mất fans rồi. Chuẩn bị tới đây nhân khí của cục cưng Xuyên Xuyên sẽ vượt qua hắn đó.

Bình luận trong bài đều là fan của Giản Ngộ Châu, vô cùng sôi nổi, hết sức đau lòng.

Sau đó là đến cao trào không biết Thẩm Uẩn Xuyên thiếu căn cơ hay chê việc này còn chưa huyền não đủ, blog kia đăng tải tiếp hình ảnh Thẩm Uẩn Xuyên gửi lời cho Lục Phồn: “Tử Trực Nam mập quá phải giảm cân”, cộng thêm lời bình: Chúc cô may mắn nhé.

Bạn bè trên mạng: Cứ xếp hàng xem kịch vui trước đã! Sao Giản Vũ Trực còn chưa xử lý nhỉ! Đối thủ một mất một còn của anh đã phát chiến thư rồi kìa! Vợ mình còn đứng về phía Xuyên Xuyên nữa đấy! Là đàn ông thì không thể nhịn được!!

....

Lục Phồn nhìn trời rồi lại nhìn đất, với tinh thần heo chết không sợ nước sôi: “...” Giản Ngộ Châu nhìn cô một cách rất sâu xa: “Em có cần giải thích một chút không?”

Lục Phồn biết dù bây giờ cô có tránh cũng không sao thoát được, đành phải nhắm mắt nhắm mũi nói: “Khụ, cái kia, em coi Xuyên Xuyên như em trai thôi mà, còn em là fan chị gái đó, ừm.”

Giản Ngộ Châu nhú mày: “Anh không đẹp bằng Thẩm Uẩn Xuyên à?” Lục Phồn nghĩ thấy có gì đó rất chua, cô lập tức dụ dỗ: “Không có không có, đều đẹp như nhau.”

“Anh mập lên thì em vui thế à?”

“Không có, không có, không vui gì hết.”

“Anh ít fan thì em vui vẻ ngất trời sao?”

“Không có không có, em đau lòng thay anh.”

Lục Phồn cố sức trợn mắt lên để Giản Ngộ Châu có thể thấy rõ sự chân thành trong đôi mắt của mình, nhưng đáng tiếc Giản Ngộ Châu vẫn cứ xỉ mặt ra không có vẻ gì là trời quang mây sẽ tạnh.

Trần Tiêu nhìn cười đến nội thương, bây giờ còn được chứng kiến vẻ mặt “cậu bé không vui, cậu bé bị oan” của Giản Ngộ Châu thì chỉ muốn ôm đùi mà cười cho thỏa thích.

Rất nhanh sau đó đã đến đài truyền hình, Lục Phồn liếc nhìn người nào kia vẫn còn đang hăm hăm bực bội, cô khẽ ho khan một tiếng. “Thế... em đi trước nhé?”

Giản Ngộ Châu hờ hững khẽ hừ một tiếng. Lục Phồn kìm nén khóe môi muốn nhếch lên, mở cửa xe ra, quả nhiên Giản Ngộ Châu đưa tay kéo cô lại. Lục Phồn quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Giản Ngộ Châu dừng một lát: “... Buổi tối nhớ về nhà sớm.”

“Được”. Lục Phồn cười cười, vẫy tay từ biệt. Tài xế nhìn Thấy Giản Ngộ Châu đang khoanh tay trước ngực, lông mày nhíu chặt thì không biết làm sao.

Trần Tiêu đẩy đẩy anh: “Thôi đi, cậu là đàn ông sao mà bụng dạ lại hẹp hòi thế chứ, hơn nữa có phải bây giờ cậu mới biết Lục Phồn thích Thẩm Uẩn Xuyên đâu...”

“Dùng từ khác được không, sùng bái, hâm mộ, cái gì cũng được.”

Trần Tiêu cười ha hả: “Sao trước đây tôi không biết cậu hẹp hòi vậy nhỉ, ghen tuông với một chàng trai kém mình đến tận năm tuổi, cậu được đấy.”

Giản Ngộ Châu lườm anh một cái, tự mình trầm tư hồi lâu, đột nhiên hỏi lại: “Thế rốt cuộc giữa tôi và Thẩm Uẩn Xuyên, ai đẹp trai hơn?”

Trần Tiêu khoát tay lia lịa: “Tôi là trai thẳng đừng hỏi tôi vấn đề này.”

Giản Ngộ Châu không tiếp tục xoắn xuýt với chủ đề này nữa, anh vỗ đùi: “Anh sắp xếp đi, tôi muốn làm khách quý trong chương trình kỳ này của Lục Phồn.”

“... Cái gì?” Người ta còn chưa mời cậu đâu?

“Có chương trình gì cũng phải hoãn hết đấy. À, đúng rồi, nghe nói công ty Olmy mới mở một thương hiệu đồng hồ muốn mời Thẩm Uẩn Xuyên làm người đại diện, anh giành hợp đồng này về cho tôi.”

Trần Tiêu: “... Lúc trước, người phụ trách của họ tới tìm thì cậu tự mình từ chối, giờ lại muốn đi cướp...”

“Cần thể diện làm gì? Cứ cướp đi rồi tính.”

... Hình như đàn ông rơi vào lưới tình rồi đầu óc đều không bình thường vậy sao?!

Lục Phồn bước xuống xe đi thẳng về phía đài truyền hình, cô cảm giác ánh mắt từ bốn phương tám hướng chĩa về đây, có hiếu kỳ quan sát, có xem thường khinh bỉ, thôi cứ bỏ qua hết đi.

Không quản được miệng của người khác, chẳng nhẽ cô còn không quản được tâm trạng mình hay sao. Phương Duệ có tới thăm một lần, thấy tâm trạng cô không bị ảnh hưởng gì mới yên tâm hơn trước cười cười trò chuyện một lúc rồi bỏ đi.

Những đồng nghiệp ngày thường ít khi gần gũi quan tâm, giờ cũng muốn lấn sang siết chặt quan hệ, đến lúc ăn cơm trưa ở căng-tin, không kể có quen biết hay không, ai cũng tới hỏi thăm cô một chút.

Trong lòng Lục Phồn cảm thấy hơi quái dị, nhưng trên mặt không biểu hiện điều gì vẫn khách sáo chào đáp lại.

Buổi chiều là cuộc họp như thường lệ, thái độ của Tổng giám đốc với cô cũng khác biệt rõ ràng, thậm chí sau khi cuộc họp kết thúc, ông ta còn giữ cô lại tỉ mỉ thảo luận về chương trình kỳ sau.

Đãi ngộ mới tăng cao như vậy đương nhiên sẽ có không ít người ghen ăn tức ở, chẳng qua nghĩ đến việc bây giờ Lục Phồn là bạn gái của Giản Ngộ Châu, ô dù to đến vậy, cô ta còn cần quan tâm tiết mục này có ai xem hay không nữa?

Đương nhiên đài truyền hình vẫn phải đề bạt cô, sau khi suy nghĩ thông suốt những điểm ấy, đồng nghiệp cùng ban chỉ có thể có thể nuốt cục tức vào lòng, chuyên tâm làm tốt chuyện của mình.

Năm giờ chiều, Lục Phồn tan làm trở về nhà, cô đoán chắc Giản Ngộ Châu vẫn chưa về được đâu, cởi áo khoác lấy điện thoại di động ra hỏi thử xem tối nay anh có về ăn cơm tối.

Thời gian dưỡng bệnh của Giản Ngộ Châu vẫn còn chưa kết thúc, hôm nay anh phải đến trung tâm hồi phục chức năng để kiểm tra tình trạng phục hồi của xương đùi bên phải, vừa nhìn thấy tin nhắn của Lục Phồn đã trả lời ngay lập tức.

Giản Ngộ Châu: Anh sẽ về ngay thôi, em đói thì ăn trước đi, phần anh một ít là được.

Lục Phồn cười cười, để điện thoại di động xuống, vào phòng bếp để chuẩn bị thức ăn. Đến sáu rưỡi tối, Trần Tiêu đưa Giản Ngộ Châu về nhà. Người nào đó lúc ngoài cửa vẫn còn phi bước như bay, nhưng vừa nhìn thấy Lục Phồn đã giả vờ kêu đau khổ sở, nói gì mà bài tập phục hồi chức năng kinh khủng lắm, Trần Tiêu đảo mắt sang chỗ khác tránh kéo mắt mình mù mắt, vội vàng rút lui.

Lục Phồn còn không hiểu Giản Ngộ Châu đang giả bộ hay sao, buổi tối hai ngày trước, biểu hiện của anh có vẻ gì là đau chân đâu cơ chứ.

Chẳng qua trẻ con ấy mà, muốn dỗ dành cho nên cô đành nín cười, đỡ anh ngồi xuống ghế sofa: “Bác sĩ nói thế nào?”

Giản Ngộ Châu nhân cơ hội sờ soạng eo của Lục Phồn một lúc, đầu cũng mềm nhũn dựa vào bả vai cô: “Bác sĩ nói không thể vận động mạnh, chỉ có thể vận động nhẹ nhàng thôi.”

“Ồ... Vậy đêm nay anh ngủ ở phòng khách đi.”

“...”

Giản Ngộ Châu im lặng một lúc, nghiêm túc đáp.

“Anh có thể không dùng đến chân mà.” Lục Phồn giả vờ nghe không hiểu: “Tư thế ngủ của anh xấu lắm, em không muốn ngủ chung giường với anh đâu.”

Câu này là nói thật, mấy tháng trước anh vẫn phải treo chân, tư thế ngủ bị giới hạn, hai người ngủ chung giường vẫn bình an vô sự. Kết quả là hai ngày nay, chân anh khỏi rồi lúc ngủ lại bắt đầu xoay ngang xoay dọc, nhiều lần Lục Phồn bị anh ép đến tỉnh giấc, vừa tỉnh lại đã bật cười đến bật cười, tứ chi của người nào đó đang quần lấy cô hết như gấu koala, nửa người lật úp xuống làm cô cũng sắp bị ép xuống nệm bông luôn rồi.

Nhớ lại chuyện người nào đó khi uống say lại muốn ôm gấu bông đi ngủ, Lục Phồn nghĩ thầm, hóa ra lúc bình thường anh cũng giống vậy sao? Xem cô thành gấu bông rồi đấy à?

Dường như Giản Ngộ Châu cũng nghĩ đến chuyện gì, anh ngượng ngùng nói: “Sau này anh sẽ chú ý...”

Lục Phồn bĩu môi mặc kệ anh, đi vào phòng bếp dọn bữa tối ra, hai người ngồi ở bên bàn trà, ăn tối.

Sau khi Lục Phồn tắm rửa xong, vừa bước vào phòng ngủ, quả nhiên Giản Ngộ Châu đã mặt dày mày dạn nằm trên giường của cô một hình ảnh mặc bảo tấp mưa sa cũng không sờn lòng, thậm chí Lục Phồn còn có ảo giác, một giây sau anh sẽ đưa tay chống đầu nhìn cô rồi ngoắc ngoắc hai tay, đến đây đến đây nào.

... Hình ảnh đẹp quá. Lục Phồn lắc đầu một cái. Cô cũng không muốn để Giản Ngộ Châu phải ra phòng khách ngủ.

Thế là, lên giường, nằm xuống, Giản Ngộ Châu lập tức xoay người lấy cùi chỏ chống nửa người dậy, cũng không đến nỗi ép vào cô: “Hôm nay tối đài truyền hình có phiên phúc gì không em?”

“Không có.” Lục Phồn không muốn tán gẫu đề tài này: “Anh chưa ngủ à?”

“Em muốn ngủ hả?”

“Ừm. Ngủ đi.”

Hình như Giản Ngộ Châu hơi thất vọng, giúp cô đắp kín chăn. “Vậy em ngủ đi, anh nhìn em ngủ rồi sẽ ngủ.”

Lục Phồn ừ một tiếng, nhích lại gần nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy hông anh, Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng vỗ lưng cô từng cái một.

Không biết sau bao lâu, Giản Ngộ Châu cúi nhìn, hình như lông mi của Lục Phồn vẫn đang khẽ run lên. Anh bật cười, véo nhẹ lên eo cô một cái: “Cố ý giả vờ ngủ để gạt anh à?”

Lục Phồn sợ ngứa, lập tức co người lại: “Em ngủ thật rồi!”

Giản Ngộ Châu thấy cô cong người thì động tác trêu chọc cũng có mùi vị hơn, mãi đến khi cánh tay của anh gian xảo tiến vào trong quần áo, Lục Phồn mới ngưng cười: “Anh mới nói không được vận động mạnh nữa mà.”

Giản Ngộ Châu kìm nén suốt bao lâu, anh cúi đầu ngấu nghiêng hôn cô đầy cuồng nhiệt: “Anh nói có thể không cần dùng đến chân mà.”

Nước chảy thành sông.

Giản Ngộ Châu đưa tay tắt đèn. Không lâu sau căn phòng chìm trong bóng tối nghe tiếng thở vẫn vang lên dồn dập đan xen hòa lẫn, khiến cho người vừa nghe thôi đã đổ mặt đến tận mang tai.

Sau khi đã vui vẻ một lần, Giản Ngộ Châu không vội vàng nữa, cũng không chịu đi ra, cứ quần lấy cô như thế: “E nói xem, anh với Thẩm Uẩn Xuyên ai đẹp trai hơn?”

Lục Phồn bị anh làm cho mơ mơ màng màng, trong lúc hốt hoảng nghe thấy câu hỏi này, trong lòng thâm mắng anh đến máu chó đầy đầu, ăn giấm gì mà chua lắm thế, chỉ một câu nói thôi mà ghi thù đến vậy, còn vào thời điểm này...

Giản Ngộ Châu cúi đầu, khẽ hôn lên mặt cô mấy cái, cố kìm nén dục vọng, lại nhỏ giọng hỏi thêm lần nữa: “Ai đẹp trai hơn?”

Lục Phồn bị anh giày vò không chịu nổi: “Anh đẹp trai hơn, anh đẹp trai nhất...” Lúc này Giản Ngộ Châu mới cảm thấy hài lòng: “Ngoan, đây là khen thưởng cho em.”

Trong phòng lại vang lên những tiếng thở mệt nhoài không dứt.

49. Chương 49

Lục Phồn bước vào phòng quay phim, nhân viên công tác vội vàng chào hỏi cô một lượt, cô cũng mỉm cười đáp lại: “Cực khổ cho mọi người rồi.”

Ánh mắt bắn khoắn của cô đảo khắp phòng một lượt, không thấy người kia, tự dừng lại thấy hơi kì lạ, sao vẫn chưa đến nhỉ? Không phải mười phút trước anh đã gọi nói sắp tới rồi sao?

Tổng đạo diễn đang ở phía sau khu quan sát ăn cơm hộp, giờ tay vẫy vẫy cô, Lục Phồn đi tới: “Đạo diễn Lý, khách mời còn chưa tới sao?”

Đạo diễn Lý kinh ngạc, nói “Sao lại hỏi tôi, không phải đó là bạn trai của cô à?” Lục Phồn: “...”

Cô cười khổ một cái: “Đạo diễn Lý, ông đừng đùa tôi mà.”

Gần đây, những người ở đài truyền hình khi nói chuyện với cô chưa bao giờ gọi thẳng tên của Giản Ngộ Châu, người nào cũng gọi là “bạn trai của Lục Phồn.”

Mấy lần Lục Phồn nghe thấy đều đỏ mặt cười.

Giản Ngộ Châu còn chưa tới, Lục Phồn đành phải mang ghế băng ra ngồi bên cạnh đạo diễn Lý, nghe ông nói về những chuyện cần chú ý khi quay trực tiếp. Đây là lần phát sóng trực tiếp đầu tiên của Lục Phồn, cũng là chương trình đầu tiên Giản Ngộ Châu nhận quay sau khi bị gãy chân.

Sau khi thông báo chương trình, cộng đồng mạng đã gọi đây là cặp đôi thường xuyên phát kẹo nhất năm nay, không chỉ hay bắt gặp hai người chụp chung trên weibo của Giản Ngộ Châu, đến bây giờ còn cùng quay trong một chương trình nữa.

Lại qua hai mươi phút nữa, Lục Phồn liên tục xem đồng hồ, cô cảm thấy kì lạ quá, Giản Ngộ Châu không phải là người không đúng giờ mà.

Đang lúc ấy thì em gái thư kí trường quay chạy tới đây vội nói: “Giản Ngộ Châu đã tới hậu trường rồi, mọi người mau chuẩn bị.” Đạo diễn Lý nhìn Lục Phồn có vẻ bồn chồn không yên, thế là phát tay nói: “Đi đi, đi đi, đừng ngồi đây nghe ông già này cảm rằm nữa, nhớ đến trước một rưỡi để quay đấy.”

Lục Phồn cười cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn Lý.” Lục Phồn đi tới phòng nghỉ của Giản Ngộ Châu, anh đang ngồi trên ghế, chuyên gia trang điểm đang trang điểm cho anh.

“Sao anh đến muộn vậy?”

Lục Phồn ngồi xuống ghế bên cạnh, Giản Ngộ Châu vừa nghe tiếng cô đã mở mắt ra ngay: “Trên đường đi gặp người giả bị tai nạn, kéo kéo chân anh không cho đi.”

Lục Phồn “...”

“Tiểu Trương thương tình cho hần, nên nhất định phải đưa hần đi tìm con gái.”

Lục Phồn “...”

Sao nghe quen tai quá vậy?

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó, anh gọi 110 nhân tiện vất Tiểu Trương đang thông cảm sâu sắc ở đó luôn, để cậu ta tự chạy đến đây.”

Lục Phồn không nhin được, bật cười: “Người kia thấy anh là đại minh tinh, chắc lại muốn kiếm ít bạc chứ gì?”

Giản Ngộ Châu khẽ hừ vài tiếng: “Nhìn anh giống thằng ngốc lắm à?” Lục Phồn nghĩ thầm, nói không chừng người kia có thể nhìn thấu bề ngoài để thấy được bản chất bên trong đây.

Chỗ ngồi trong trường quay đã chật kín đầy người, bởi vì không bán vé ra ngoài, nên phần lớn ở đây đều là người nhà của nhân viên.

Chương trình trực tiếp bắt đầu đúng giờ, khán giả đã chờ chương trình trực tiếp ở trên mạng từ lâu, vừa xem trực tiếp, vừa kích động phát weibo, đảo mắt, đề tài #vợ chồng Giản Phồn nắm tay nhau ngược cầu(*)# đã có mười triệu lượt thảo luận, một blogger nổi danh hài hước lại tung ra một bức ảnh khiến cho đề tài này càng không ít lượt xem

(*) Ngược cầu: ngược dân FA.

[Lão Vương ở sát vách tên Tám Tám]: Có quan hệ mới được đến trường quay xem phim trực tiếp, mỗi tôi đây tiện tay chụp một bức hình ảnh để nào đó trị giá hơn trăm triệu vừa mới vào tiết mục, không khí ân ái này khiến tôi vô cùng thỏa mãn, phải kìm nén sự kiêu ngạo đó lại, hai tấm hình này vô tình chụp được, ở giữa sân khấu trong lúc nghỉ ngơi Giản Ngộ Châu và Lục Phồn bước xuống hậu đài, đứng trong bóng tối, Giản Ngộ Châu há miệng ngậm lấy sợi cá mực trong tay Lục Phồn.

Cộng đồng mạng vừa nhìn thấy hành động ấu trĩ ngàn năm khó gặp của Giản Ngộ Châu, ai cũng nhao nhao bày tỏ không được nhìn kéo mù mắt luôn đây.

#đây không phải là Vũ Trục mà tôi biết#

#Từ bao giờ Vũ Trục đã học được cách trêu ghẹo thế này vậy#

Hơn nửa tiếng sau khi chương trình trực tiếp kết thúc, đề tài này đã có hơn trăm triệu mà Lục Phồn tăng thêm mấy vạn fans hâm mộ. Khán giả lục tục rời khỏi trường quay, Lục Phồn đi về phía hậu trường, vừa đúng lúc gặp Giản Ngộ Châu bị Trần Tiêu kéo ra khỏi phòng nghỉ, chạm mặt nhau, Lục Phồn dừng bước: “Phải đi tới chỗ khác làm việc tiếp sao?”

Trần Tiêu cười hi hi: “Thông cảm nhé, tại công việc nhiều quá, tôi sẽ tranh thủ đưa anh ta về nhà trước bảy giờ tối.”

Lục Phồn cười nói: “công việc quan trọng mà, mau đi đi.” Giản Ngộ Châu đẩy Trần Tiêu một cái, Trần Tiêu tự động đi ra chỗ khác, anh dang hai tay ôm lấy Lục Phồn, khẽ nói: “Biểu hiện tốt lắm, nhất định khán giả sẽ nhận ra điều đó.”

Lục Phồn sững sờ, sau đó mới phản ứng lại được, mấy ngày vừa rồi sau khi anh công khai chuyện yêu đương, không ít người trên mạng đã bàn tán việc cô được đảm nhận tiết mục này là dựa vào Giản Ngộ Châu. Cô cười cười, vỗ vỗ lưng anh: “Được rồi, được rồi, em biết rồi nhanh đi làm việc đi, trước khi về nhà nhớ gọi điện cho em.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, nghiêng cái đầu khẽ hôn lên má cô một cái: “Đừng vất vả quá.”

Trần Tiêu âm thầm siết chặt tay, mẹ kiếp công việc này không làm tiếp được rồi, hoặc là từ chức hoặc là đi xem mặt!

Bởi vì có hai người nào đó ngang nhiên ân ái ngay ở giữa trường quay, đã chọc giận một tổ chức mang tên “cầu độc thân vạn tuế”. Cho nên tổ chức đó ngay lập tức đã nhắm vào hoạt động đặc thù của Giản Vũ Trục, bọn họ lần mò weibo của Lục Phồn, phát hiện ra có một blogger nam, tên [Chuyến Chuyên không thân thiện]. Người này đã cố thủ ở weibo của Lục Phồn từ hơn một năm rưỡi trước, mỗi bài viết của Lục Phồn anh ta đều bình luận rất văn chương lai láng, ngôn từ kịch liệt có ý bôi đen, thế nhưng càng bị bôi đen thì cộng đồng lại càng thêm tin tưởng đó là yêu thương sâu sắc.

Nhưng có đến thế nào vẫn không giành được sự chú ý của Lục Phồn, sau này người nọ sinh ra tuyệt vọng, tâm lý có phần hơi vẩn vơ!

Đặc biệt là sau khi Lục Phồn công khai với Giản Ngộ Châu, người đàn ông đó cũng mất tích một cách vô cùng bí ẩn, nào bộ con người có thể chứa đựng cả vũ trụ bao la, cộng đồng mạng ngay lập tức đã vẽ ra một bộ phim tình tay ba kinh thiên động địa, bởi vì mong không được nên trở nên vạn vạ, sau đó đành phải tác thành cho nữ chính và nam chính mà yên lặng rút lui, lặng lẽ trở thành thần bảo vệ, đúng là chộc người ta quá đáng đi mà!

“Nam chính là để nữ chính yêu, nam thứ là để độc giả yêu”. Đây là quy tắc bất thành văn đã được khái quát nhiều năm qua, tâm can của cộng đồng mạng bị lay chuyển lập tức lao sang chĩa mũi nhọn về phía Giản vũ Trục, người vừa có giang sơn vừa có mỹ nhân, dầu biết dù có kích động thế nào cũng không thể thay đổi được sự thực, nhưng họ cũng không muốn Giản Vũ Trục sống yên, phải khiến anh khổ sở ít nhiều mới hả lòng hả dạ.

Antifan là gì, là sinh vật thần kỳ nhất thế gian. Thế là, vào một đêm khuya một ngày nào đó, blogger nhà nọ chuyên tung hoành ngang dọc, sợ lửa cháy không đủ lại đồ tiếp thêm dầu - Lão vương sát vách tên Tám Tám - đăng weibo.

Blogger này đã chặn bình luận của [Chuyển Chuyển không thân thiện], còn có phần đã trả lời của Lục Phồn, quan trọng hơn là người này nhấn mạnh, weibo nọ chỉ quan tâm mỗi một mình Lục Phồn mà thôi, tất cả các bài đăng đều liên quan đến Lục Phồn, hình tượng người con trai si tình lại từng bừng xuất hiện, cộng đồng mạng lại thốn thức không thôi.

Phía dưới weibo còn đăng một bức ảnh gần đây của Giản Ngộ Châu so sánh, chủ topic bình luận thêm rằng: Ba mươi đã mập, bốn mươi hói đầu, năm mươi trở thành người qua đường.

Rất nhiều Antifan của Giản Ngộ châu share bài vui vẻ đến quên trời quên đất, đối thủ của Giản Ngộ Châu thì vui vẻ hóng trò vui.

Giản Ngộ Châu đang trên đường về nhà nhìn thấy trò này thì khẽ xì một tiếng: “Tẻ nhạt, ấu trĩ, hồ đồ.”

Anh mập chỗ nào? Đây gọi là khỏe mạnh đấy đã! Sao anh có thể hói đầu được? Chưa nghe câu đàn ông bốn mươi như hoa tươi đổ thắm đó à?

Nhưng cộng đồng mạng lại thổi phồng chuyện này càng lúc càng lớn hơn, càng ngày càng hăng, trong lòng Giản Ngộ Châu lại càng thêm sầu muộn, bây giờ mất mọi người đều mù hết rồi à, anh là người có tiền, lại đẹp trai, đáng người cũng đẹp đối xử tốt với vợ, một người đàn ông tốt thế này biết chạy đâu tìm được? A? A? Lại còn nói một người đàn ông đến mặt cũng chưa lộ ra mới xứng với Lục Phồn nữa chứ?

Trần Tiêu, Tiểu Trương: Hình như cậu ta quên mất [Chuyển Chuyển không thân thiện] là nick phụ của mình rồi ấy →_→ chúng ta cũng không cần nhắc nhở cậu ta đâu.

Càng nghĩ càng giận, sau đó Giản Ngộ Châu đánh tiếng với người quen làm việc ở công ty Sina, tổ các các blogger tham gia còn hứa hẹn đưa rất nhiều lợi ích hối lộ thành công để người ta chặn nick blogger kia im lặng suốt ba ngày.

Người nào đó ôm một bụng giấm chua trong lòng sau khi trở về nhà liên ôm lấy Lục Phồn, cắn cắn chỗ này, gặm gặm chỗ kia, mãi đến lúc Lục Phồn bị anh làm cho đỏ cả mặt, mắt long lanh sưng nước, anh mới thỏa mãn dừng tay vui vẻ ôm bà xã nhà mình đi ăn tối.

Sau bữa cơm chiều, cái móng của Giản Ngộ Châu cứ dính chặt trên ghế, từ chối rửa bát.

Vốn dĩ hai người đã quy định với nhau, mỗi người rửa bát một ngày thay phiên nhau, thế nhưng Lục Phồn cứ hay dùn dầy mãi, tìm đủ các loại lý do để trốn tránh, mấy ngày thì không nói làm gì nhưng mà Giản Ngộ Châu bấm đốt tay tính toán, anh phát hiện cô đã trốn việc rửa bát ròng rã một tháng rồi, lúc này phải cương quyết nhiều hơn.

Muốn anh rửa bát cũng được thôi, không có thù lao thì làm sao được chứ? Dù thế nào cũng phải làm nũng hôn hít các kiểu mới được? Cô ấy chẳng ra dáng vợ yêu gì cả!

Thế là hôm nay, hai người ngồi đối diện với nhau, địch không động ta cũng không động. Rốt cuộc Lục Phồn cũng không chịu hơn được nữa: “Sao anh còn không đi rửa bát đi?”

“Ngày hôm qua anh đã rửa rồi, theo quy định thì hôm nay đến lượt em chứ nhỉ.”

Lục Phồn cau mày: “Anh không thương em nữa à?”

Giản Ngộ Châu nhú mày: “Chiều này hôm qua em đã dùng rồi.”

“Cơm là do em nấu, vậy bát thì phải do anh rửa chứ.”

“Việc trong nhà đều là anh làm hết, em chỉ nấu mỗi cơm thôi mà.”

“Em mang thai con của anh, bác sĩ nói vị trí bào thai không ổn định, không thể hoạt động nhiều được.”

“Anh đã xem bệnh án của em rồi, em chỉ bị viêm dạ dày thôi mà.”

“...”

Hai người cứ trừng mắt nhìn đối phương như thế, ngay khi Giản Ngộ Châu cảm thấy không cầm cự nổi nữa thì cửa lớn mở ra, Lục Thời bước vào: “Chị, anh rể, em về rồi_____”

“Quá tốt rồi, em về thật đúng lúc, bát để lại cho em rửa nhé, đứa bé này thật ngoan!”

Hai người chạy vọt về phòng nhanh như sét đánh, khóa trái cửa lại.

Lục Thời mông lung:???

Đêm đến, Giản Ngộ Châu vẫn không biết mệt mỏi giằng co với Lục Phồn đến hơn nửa đêm. Lục Phồn sức cùng lực kiệt nằm rạp trên giường, nghiêm túc tự hỏi có phải cô đã để Giản Ngộ Châu phóng túng quá rồi hay không, hai người vừa mới quan hệ cách đó có mấy ngày, cô nghĩ thậm chí qua vài ngày chắc anh không miệt mài vậy nữa, kết quả là đã một tháng trôi qua hình như có người nào đó càng lúc càng trầm mê làm cô cũng thường xuyên mang đôi mắt gấu trúc lết thân đi làm, chắc chắn đồng nghiệp đã cười không ít dạo.

Nghĩ tới đây, Lục Phồn che mặt lại.

Giản Ngộ Châu ôm chặt lấy hông của cô, môi vẫn lưu luyến lướt dài trên phần gáy mà cạ cạ, Lục Phồn cảm thấy nơi nào đó của anh lại có động tĩnh, cô vội vàng xoay người đẩy anh ra: “Anh đừng nghịch nữa, làm một lần rồi em muốn đi ngủ.”

Giản Ngộ Châu muốn kìm nén dục vọng vừa dâng lên cũng không ầm ĩ cô thêm nữa để cho cô ngủ, nhưng mà thực sự nhịn không được. Thế là nhẹ nhàng lừa gạt cô: “Em ngủ đi, anh sẽ làm nhẹ một chút, rất nhẹ thôi.”

Nói xong anh liền nặng nề lách vào. Đầu Lục Phồn đụng phải đầu giường, thế là phát hỏa: “Nhẹ cái quỷ nhà anh đấy!!”

Giản Ngộ Châu hôn liên tiếp mấy cái lên mặt cô, xoa xoa đầu cô: “Xin lỗi bé ngoan, anh không nhịn được...”

.....

Lục Phồn cũng không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, sau khi Giản Ngộ Châu thỏa mãn ra ngoài, anh ôm chặt lấy cô hơi thở vẫn còn hỗn hển. Ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng thật cảm động xiết bao, Giản Ngộ Châu cũng không nỡ buông ra hôn thảng một đường từ trên xuống dưới hôn miết lên cần cổ.

Nhìn thấy những dấu hôn hồng hồng lấm tấm trên làn da trắng nõn, anh thỏa mãn vuốt vuốt khoe miệng, rồi cũng ôm cô ngủ thiếp đi.

Có thể tưởng tượng được sáng ngày hôm sau, khi Lục Phồn nhìn thấy từng dấu hôn trên cổ sắc mặt của cô âm trầm đến mức nào. Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng khăn lụa che đi những dấu vết đó, cả ngày cũng không dám tháo xuống. Trái lại, về mặt của Giản Ngộ Châu như được đón gió xuân, bước đi nhẹ nhàng như mây đưa gió thổi, khoe mắt đuôi mày đều viết to mấy chữ thôi nát vì miệt mài quá độ.

Trần Tiêu, Tiểu Trương đều đồng loạt che mắt. Vừa nhìn đã biết tối hôm qua hấn trải qua chuyện gì! Sắc đẹp dụ người!

Buổi trưa, Giản Ngộ Châu nhìn thấy trên weibo antifan đăng bài, anh nghĩ thầm, nhất định lần này phải nhờ cỗ tận gốc, ngăn chặn mấy đối tượng tội ác xấu xa này.

Thế là anh dùng nick phụ, chọn một bức ảnh của ngày hôm nay tung lên. Cộng đồng mạng phát hiện nhân vật [Chuyển Chuyển không thân thiện] đã lâu không xuất hiện đột nhiên lại đăng ảnh weibo, hứng thú bùng bùng lao tới xem náo nhiệt. Đến khi nhìn thấy rõ anh up cái gì lên thì toàn bộ đều rơi vào trầm mặc.

[Chuyển Chuyển không thân thiện]: Mọi người có điều bất mãn gì với tôi à.

Hình ảnh này là gò má của Lục Phồn lúc đang đánh răng, bên trong tấm gương phản chiếu gương mặt của một người, rõ ràng là Giản Ngộ Châu.

.....

Trên weibo đang sóng to gió lớn nhưng Lục Phồn hoàn toàn không phát hiện điều gì, lúc rảnh rồi cô mới lấy điện thoại ra nghịch nghịch, nhưng lại không mở phần tin tức ra xem sau cùng khi mở weibo ra, trong nhóm bạn bé đang bùng bùng phấn khởi.

Lướt qua một lượt, nhìn thấy nửa giờ trước Xuyên Xuyên có đăng bài.

[Khoai tây hầm thịt bò]: Chuyện may mắn nhất trên đời là anh biết có em, chuyện hạnh phúc nhất trên đời là yêu và được người đáp lại.

Lục Phồn không nhịn được khẽ cười. Xem ra cuối cùng Xuyên Xuyên cũng theo đuổi được cô gái mà cậu ta thầm mến. Cô mở khung chat ra, nhắn tin cho cậu.

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Chúc mừng anh, cô gái được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc.

[Khoai tây hầm thịt bò]: Nhưng tôi vẫn muốn nghe được nghe chính cô ấy nói ra điều đó.

[Trà sữa trân châu vị xoài]: Ha ha, nói không chừng cô bé ấy đang thẹn thùng, ngại nói thẳng.

Lúc Giản Ngộ Châu cúi đầu đọc được dòng tin đó, khóe miệng hơi cong lên một chút

Anh mở danh bạ, bấm số điện thoại của Lục Phồn. Anh muốn nghe chính miệng cô nói “được anh yêu là điều cô cảm thấy rất hạnh phúc”

Ngoài cửa sổ, đất trời như vào xuân, mây cao gió mát, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua từng vòm lá, tim anh rộn ràng mí mắt cũng hơi run.

Anh buông mắt xuống, khuôn mặt nhu hòa nhìn nghiêng phẳng phất như một thiếu niên ngây ngô đang kiên trì chờ đợi cô bạn gái nhỏ bé xấu hổ nói lời yêu.

Chuyện may mắn nhất trên đời là khi anh biết có một lúc nào đó anh sẽ biết yêu em.

50. Chương 50: Hoàn

Ngày người bạn nhỏ Lục Nhị chào đời, tiểu ma vương Giản Hủ được năm tuổi ngã nhào trên bậc thang bệnh viện, lăn thẳng đến lầu ba, nằm giữa đất lẫn lộn kêu đau. Đáng tiếc là lúc đó trong đầu Giản Ngộ Châu đã bị lấp đầy bởi ba chữ vợ sắp sinh nên chỉ liếc nhìn cậu một cái, thậm chí còn chẳng thèm lo lắng hỏi xem cậu nhóc bị ngã có đau không, anh đưa tay nhắc cậu dậy, kẹp dưới cánh tay rồi vội vã đi về lầu bốn.

Chờ sau khi bạn nhỏ Lục Nhị lớn rồi, Giản Hủ mới ý thức một cách sâu sắc được thực ra cái vụ ngã lộn xuống đất kia là lời tiên tri cho tương lai thấp nhỏ sẽ đầy chua xót của mình.

Lúc mới đầu, Giản Hủ rất thích em gái trắng trắng mềm mềm này đấy chứ, tròn xoe nho nhỏ mút ngón tay, ánh mắt trong veo long lanh nhìn cậu, Giản Hủ cảm thấy cả người mình như được hòa tan, thậm chí còn sinh ra ý chí liều chết bảo vệ em gái nhỏ bé này.

Khi đó, cậu bảo vệ em gái vô cùng, ai cũng không được nhìn, ngay cả cha muốn ôm Lục Nhị, cậu cũng thấy không vui. Hiển nhiên là mị lực nam tính của Giản Ngộ Châu dồi dào hơn cậu nhóc, cho nên Lục Nhị thích cha hơn, bôi hết nước miếng vào dây mắt cậu.

Mỗi khi như vậy, Giản Hủ lại ghen tức chạy lạch bạch chạy đến cạnh Lục Phồn, ôm bấp đùi Lục Phồn, đòi thơm mẹ, buổi tối còn nhất quyết chen vào giữa cha và mẹ, vùi đầu trong lòng mẹ để ngủ, nhất định liều chết không sợ Giản Ngộ Châu.

Một lần hai lần cũng thôi đi, nhưng nhiều lần như vậy, trong mắt Giản Ngộ Châu viết đầy hai chữ bất mãn, vào một ngày nào đó, lúc thằng bé vừa mới tắm rửa thơm tho sạch sẽ nhảy nhót đòi lên giường, anh liền chặn lại, vác xuống khỏi giường, vỗ hai cái vào cái mông trắng nõn: “Em gái cũng ngủ một mình, con còn đòi chen vào giữa ba mẹ, có biết xấu hổ không đấy hả?”

Giản Hủ đập thình thịch: “Giản Ngộ Châu! Ba có bản lĩnh thì thả con xuống!!” Giản Ngộ Châu túm lấy hai chân của con xách con vào phòng: “Thằng nhóc không có lương tâm này, suốt ngày con nghịch ngợm ngoài kia, ba cũng lười không quản con, lâu lắm ba của con mới về nhà một lần, con đừng làm hỏng chuyện tốt của cha có được không vậy hả?”

“Con muốn ôm Lục Phồn ngủ!”

Giản Ngộ Châu đánh một cái lên mông cậu cái nữa: “Không được phép gọi thẳng tên của mẹ con!”

Dạy dỗ xong rồi, chờ đến khi Giản Hủ trốn trong chăn thút tha thút thít đầy uất ức, Giản Ngộ Châu thở ra một hơi đầy nguy hiểm, râm một cái đóng cửa đi về phòng.

Từ khi Giản Hủ ra đời, bởi vì xinh xắn quá nên ai ai cũng quý, vì vậy từ nhỏ đã sinh ra ngỗ nghịch, hỗn hào, là một tiểu ma vương không hơn không kém, trong phạm vi 500m, không có trẻ con nhà nào dám chơi đùa với cậu, cậu chỉ sợ mỗi Lục Phồn, chỉ trước mặt mẹ cậu mới không dám giương ra cái vẻ ông đây là to nhất mà thôi.

Vì vậy Giản Ngộ Châu rất buồn phiền về thằng con của mình, mỗi lần về nhà, việc đầu tiên là đi tìm vợ, tìm xong vợ là dạy dỗ con trai, nhưng mà chưa dạy dỗ được mấy câu, thằng nhóc kia đã nước mắt nước mũi tèm nhem, gào khóc gọi điện cho hai ông bà nội tố cáo, Giản Ngộ Châu tức đến ứa mật, lâu dần cũng lười chẳng thèm quản cậu nữa, may mà Lục Phồn vẫn còn quản được, đứa nhỏ phá phách này có ngỗ nghịch cũng không dám ngỗ nghịch sang chỗ khác.

Tình hình có chuyển biến tốt sau khi sinh Lục Nhị, bầu không khí gia đình cũng hài hòa hẳn đi, chỉ tiếc là sự hài hòa này không kéo dài lâu lắm.

Chờ đến khi bạn nhỏ Lục Nhị từ từ lớn lên, những ngày sống tốt của tiểu ma vương Giản Hủ cuối cùng cũng chấm dứt, Lục Nhị và Giản Hủ, mặc dù đều do một mẹ sinh ra, nhưng xét về tính cách hay nhân phẩm đều chênh lệch nhau một trời một vực.

Giản Hủ không thích đọc sách, đến giờ học ở trường là cứ trốn đi chơi, suốt ngày kết bè kết đảng leo cây trèo tường, mãi đến lúc năm mười tuổi, ngay cả bài tối giản nhất là Xuân Hiếu cậu cũng không thuộc được.

Lúc này Lục Phồn và Giản Ngộ Châu lại tiến hành bàn bạc một cách thấu đáo về vấn đề của con.

Lục Phồn: “Chắc chắn thằng bé này không giống em, em là học sinh ba tốt, ở sơ trung còn học vượt một lớp đấy.”

Giản Ngộ Châu: “Vậy chắc chắn cũng không giống anh rồi, tốt xấu gì anh cũng thuận lợi học xong đại học.”

Lục Phồn nhìn anh đầy sâu xa: “Em nghe Trần Tiêu nói, lúc anh học đại học, mỗi học kỳ đều thi trượt...”

Giản Ngộ Châu: “Em đừng nghe hấn nói mò! Trí thông minh của anh không thiếu hụt gì đâu! Anh trượt là vì phải đóng phim nhiều quá, không thường xuyên đi học!”

“Đừng nói mấy cái này nữa. Anh nói xem chúng ta có cần mời gia sư phụ đạo cho con không, là kiểu mời đến nhà ấy?”

“Không cần mời, không phải chỉ học bài thôi mà, có gì mà ghê gớm chứ? Chỉ cần con vui vẻ là được rồi, sau đó ấy à....Còn có chúng ta đây, cũng không để con chết đói được đâu. ”

Lục Phồn: “.... Anh đúng là bao dung. ”

Thế là hai vợ chồng quyết định bao dung bỏ qua việc này, Giản Hủ nên buông thả thì vẫn cứ buông thả, nên tự mình cất cánh thì vẫn phải tự bay lên.

So ra thì Lục Nhị lại hoàn toàn khác so với anh trai ngốc của mình. Từ nhỏ cô bé đã là đại biểu điển hình của những đứa trẻ ngoan, từ nhỏ đến lớn chưa từng khiến Lục Phồn và Giản Ngộ Châu lo lắng, bé rất thích yên lặng đọc sách, đủ các loại sách từ cổ chí kim, từ nội đến ngoại, từ truyện đến ký, đủ thể loại, vừa mới lên tiểu học đã đọc văn ngôn, thoại bản, thành tích cũng vững vàng đứng ở một trong ba vị trí đầu của lớp.

Sau đó Lục Nhị được nhảy lớp, cuối cùng còn thành công học cùng với anh trai Giản Hủ hơn bé năm tuổi (cậu bị lưu ban). Đây đúng là chuyện khiến Lục Phồn và Giản Ngộ Châu vừa vui sướng vừa bi thương...

Thực ra chuyện học hành của Lục Nhị và Giản Hủ hai người đều quan tâm rất nhiều, mặc dù công việc của hai người rất bận, nhưng họ biết, so với việc học tập, quá trình định hướng con đường nhân sinh sau này cho con còn quan trọng hơn nhiều, tu rèn phẩm cách đoan chính và tam quan ngay thẳng là điều tiên quyết nhất, họ không can thiệp quá nhiều vào cách sống mà hai đứa bé mong muốn trải qua.

Chỉ có điều, hai đứa nhỏ này khác nhau quá nhiều đi!!

Một đứa yên tĩnh, một đứa hiếu động, một đứa hiểu biết sâu rộng, một đứa chẳng biết chữ gì.

Thật sự là... Người không biết thì chẳng ai tin đây là người một nhà đâu?

Lại nói, từ khi hai anh em học cùng chung một lớp, lúc mới đầu Giản Hủ rất vui vẻ, tuy rằng em gái mình hơi ngây ngô, sần muộn một chút, nhưng lớn lên lại rất đáng yêu, vì vậy vừa có chỗ trống, cậu đã chuyển ghế đến ngồi cạnh bên em gái.

Chỉ có điều, sau đó, mỗi lần phát kết quả học tập ra, hai đứa bé, một đứa vững vàng ở vị trí thứ nhất, một đứa cũng ở vị trí đầu tiên từ dưới lớp đếm lên, Giản Hủ mờ nhạt đến đáng thương, lòng tự ái và háo thắng cũng bị kích động như thế đó...

Ai có thể thoải mái được khi em gái kém mình đến năm tuổi luôn đè bẹp mình ở tất cả các phương diện được chứ!!

Hơn nữa từ khi Lục Nhị thể hiện những phẩm chất thần đồng, Giản Hủ nhạy cảm phát hiện ra, người nhà không còn cưng chiều cậu giống như trước đây nữa, càng ngày càng xoay quanh Lục Nhị.

Đặc biệt là Giản Ngộ Châu, mỗi ngày chỉ biết ôm con gái đi loanh quanh khoe khoang. Tiểu ma vương uất ức không chịu được, lại xấu hổ không dám ôm mẹ khóc nhe như những ngày còn bé, vì vậy cậu đành trốn vào phòng riêng tuyệt thực.

Tuy rằng Lục Phồn rất bận rộn, nhưng cô vẫn luôn quan tâm đến tình hình cuộc sống cũng như tâm lý của hai đứa bé, Giản Hủ vừa mới cấu kính không bao lâu, Lục Phồn đã phát hiện ra, cô nén cười cố ý làm bữa khuya bùng vào phòng cho cậu.

Ngửi thấy mùi thơm của món ngon mẹ làm, cái bụng Giản Hủ vô thức lại sôi gào thét.

Lục Phồn cười, nói: “Tiểu tổ tông vẫn còn đói đấy à?”

Giản Hủ nằm lý trên giường, rầu rĩ nói: “Mẹ ơi, có phải con ngốc lắm không?”

Lục Phồn xoa xoa đỉnh đầu cậu: “Ừ.”

Giản Hủ: “...”

Mẹ có thể quan tâm con một chút được không Lục Tiểu Phồn!!

Giản Hủ u oán nhìn Lục Phồn, rất giống dáng vẻ nàng dâu nhỏ chịu quá nhiều tủ thân.

Lục Phồn không nhịn được bật cười: “Đừng buồn mà con, mặc dù em con rất giỏi, nhưng không phải con không có ưu điểm gì.”

“Ưu điểm gì cơ?”

“Cái này mẹ không nói ngay bây giờ được, nhưng mà nhất định là có.”

Giản Hủ: “...Lục Tiểu Phồn, mẹ đừng an ủi con như thế, đổi thành Giản Đại Châu đi.”

Lục Phồn véo mũi cậu: “Con còn mong ba con sẽ an ủi con à? Ba con chỉ muốn đánh đòn con thôi đó.”

Giản Hủ thở dài thườn thượt: “A, con thật khổ mà, con rất đau lòng, Lục Tiểu Phồn, mẹ sinh thêm em trai nữa đi, con muốn truyền lại vị trí bang chủ bang thanh long cho nó.”

Lục Phồn cười: “Em gái không tốt à?”

“Tốt, nhưng mà quá tốt, con không dám mang em đến bang phái của con, nó là đứa trói gà không chặt, nhất định sẽ bị bắt nạt.”

“Không tệ lắm nha tiểu tổ tông, câu tay trói gà không chặt này con học được ở đâu thế?”

“...”

Giản Hủ không bám lấy Lục Nhị như trước đây nữa, bé Lục Nhị cũng không biết mình làm sai chỗ nào, sao đột nhiên anh trai lại không quan tâm đến bé nữa?

Bé đành phải ôm sách mỗi ngày, khó khăn chạy theo sau Giản Hủ, Giản Hủ kết bè kết đảng ra ngoài chơi, Lục Nhị sợ mấy nhóc lớn hơn, đành phải lẻo đẹo theo sau từ phía xa, chờ Giản Hủ chơi đủ rồi mới dè dặt đi đến khuyên cậu bé về nhà.

Mỗi buổi tối, bé luôn chủ động ôm sách bài tập mang đến phòng Giản Hủ, muốn cùng cậu làm bài tập, có lúc nhìn thấy vẻ mặt đau khổ, vò đầu bứt tai của anh trai, bé sẽ giả bộ vô ý để quên quyển bài tập của mình ở phòng của cậu, đến hôm sau mới chịu mang về.

Cứ cẩn thận thân thiết với anh mình như thế, nhưng Giản Hủ vẫn lạnh lùng như xưa có lần Giản Hủ cùng bạn bè đi chơi, Lục Nhị theo sau, đột nhiên Giản Hủ quay đầu, quát về phía Lục Nhị, nói cậu không phải là anh bé nữa.

Lục Nhị khóc thút thít đi về, đi được nửa đường rồi tài xế mới chạy tìm thấy bé, dẫn về nhà. Lục Phồn và Giản Ngộ Châu ý thức được tình hình càng trở nên nghiêm trọng, phải phân công nhau đi tìm hai bảo bối tâm tình, thế nhưng cả hai đứa bé đều buồn bực chẳng nói chẳng rằng, họ đành phải bắt đầu lặng yên quan sát tiếp.

Ngày nào đó, Lục Nhị một mình lẻ loi mang cặp sách đi về phía cổng trường, đột nhiên bị hai đứa bé trai cùng lớp chặn ngay giữa lối.

Tuy rằng là cùng lớp, nhưng Lục Nhị nhỏ tuổi hơn, con gái đồng ý chơi với bé, còn con trai lại chê bé quá nhỏ, không thể nói chuyện với bé được, vì vậy Lục Nhị và đám nam sinh cũng không thân thuộc lắm.

Trước đây đều là Giản Hủ bảo vệ mình, giờ chỉ có một mình bé, Lục Nhị sợ hãi hỏi hai cậu bạn kia có chuyện gì không.

Hai cậu nhóc hỏi mượn sách bài tập, còn tuyên bố, nếu như bé không chịu cho mượn, bọn nó sẽ nói chuyện lưu ban ngốc nghếch của anh trai cho mọi người đều biết.

Khuôn mặt của Lục Nhị giận đến mức đỏ bừng, vành mắt ửng đỏ cả lên, nước mắt sắp chảy xuống đến nơi, đột nhiên có một bóng người gầy gò nhưng nhanh nhẹn xông lên phía trước, che chở ngay trước mặt: “Các cậu làm cái gì thế hả? Cút, đừng có mong bắt nạt được em gái tôi.”

Lục Nhị nhìn thấy bóng lưng của Giản Hủ là khóc nức nở lên luôn, thút thít, nghẹn ngào nói: “Anh tôi không ngốc, các cậu nói vậy, anh tôi tốt hơn các cậu.”

Hai nam sinh đành hậm hực bỏ đi.

”Đừng khóc! Vốn đã chẳng đẹp như anh, còn khóc nữa thì xấu xí lắm!!

Lục Nhị khóc càng đau lòng hơn: “Anh...Nói linh tinh...Em giống mẹ, anh giống ba....Mẹ đẹp hơn ba, ba xấu...” Giản Hủ nghĩ thâm, nhất định phải kể lại câu này cho Giản Ngộ Châu nghe.

Nhìn xem, con gái nhỏ mà ba cưng tận trời, sau lưng ba em nó nói thế đấy.

Giản Hủ chờ Lục Nhị khóc đủ rồi, mới dắt bàn tay nhỏ bé của bé, dẫn bé cùng nhau về nhà.

Mấy ngày này Lục Phồn và Giản Ngộ Châu đều rảnh, tự mình xuống bếp làm bữa tối, chờ hai con về ăn.

Lục Nhị và Giản Hủ về đến nhà, Lục Phồn vừa nhìn thấy vành mắt hồng hồng của Lục Nhị thì vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy hai bảo bối: “Sao thế? Sao bé ngoan lại khóc?”

Lục Nhị nằm nhào lên vai của Lục Phồn, khóc thút thít: “Hôm nay anh trai dẫn con về, anh không còn không để ý tới con như trước nữa. ”

Lục Phồn nghe vậy thì nhìn sang tiểu ma vương, Giản Hủ ngượng ngùng, quay mặt sang một bên, Lục Phồn cố ý trêu chọc cậu: “Tiểu tổ tông à, có còn muốn thêm đồng bọn nữa không?”

Giản Hủ cắn môi dưới, đáng vẻ vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng Giản Ngộ Châu đi ra vô mộng cậu một cái, rốt cuộc cậu cũng không nhịn được nữa, òa khóc thật to: “Oa....Con không muốn đồng bọn nữa....Con chỉ muốn em gái thôi.”

Hai tiểu bảo bối đứa này khóc to hơn đứa kia, người giúp việc cũng không biết phải dỗ bên nào trước, Lục Phồn và Giản Ngộ Châu lại cứ đứng cười suông.

Sau khi tiểu ma vương Giản Hủ ăn cơm xong, cảm thấy mình hơn mười tuổi rồi mà còn khóc nhè thì đúng mất mặt quá. Thế là bỏ đứa xuống chạy về phòng.

Theo thường lệ Lục Phồn mang đồ ăn khuya vào cho hai bảo bối, tiểu ma vương nhần nhần nhó nhó nói ra hết chân tướng, thế là cô mới biết, hóa ra bởi vì cậu bé nghe nói Lục Nhị có anh trai gốc gác, cho nên cậu mới cảm thấy mình sẽ làm em mất mặt. vì vậy mới cố ý không quan tâm đến em, đúng là vừa buồn cười lại vừa đau xót.

Trở về phòng, sau khi kể cho Giản Ngộ Châu nghe, Giản Ngộ Châu cười cười, ôm cô, nói: “Người một nhà có ai mà không thương nhau đâu, huống hồ hai đứa bé được sinh ra từ tình yêu của chúng ta, sao có thể thua kém được.”

Lục Phồn không biết nên khóc hay nên cười: “Đây là kiểu lý luận gì vậy...”

Đột nhiên cô nhớ tới chuyện gì: “Em nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên tâm lắm, cuối năm nay Giản Hủ đáng nhẽ phải học sơ trung rồi, nếu vẫn lưu ban thì làm thế nào? Hay là chúng ta cứ tìm cho nó một gia sư đi, trước khi thi cố gắng thử một chút.”

“Được, nghe theo em.”

Thế là tiểu ma vương Giản Hủ phải sớm kết thúc cuộc đời bang chủ thanh long bang của mình, tập trung vào biển học vô biên, ra sức vật lộn. Mà bé ngoan Lục Nhị lại tiếp tục con đường học tập đầy hào quang sáng chói, ngẩng cao đầu bước tiếp trên con đường tri thức.

Rốt cuộc, trong tương lai, vào một ngày nào đó, Lục Nhị lại thành học tỷ của Giản Hủ.

Chuyện này, đối với Lục Phồn và Giản Ngộ Châu mà nói, vừa là chuyện vui mừng, lại là chuyện bi thương.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-thuc-mua-dut-my-nam>